

CHARLES
BUKOWSKI

Ž E N Y

Charles Bukowski

Ženy

© Charles Bukowski 1978
Translation © Tomáš Piňos 1995
© Pragma 1995

ISBN 80-85213-79-6

„Spoustu dobrých chlapů vyhnaly ženské pod most.“

– HENRY CHINASKI

Tento román je smyšlený a jakákoli podobnost postav s lidmi či kombinacemi lidí živých či mrtvých je náhodná.

1

Bylo mi 50 a už čtyři roky jsem neměl žádnou ženskou. Ani žádnou kamarádku. Pokukoval jsem po nich, když jsem je míjel na ulici nebo kdekoli jsem je potkal, ale sledoval jsem je bez touhy a s pocitem marnosti.

Pravidelně jsem masturboval, ale představa vztahu s ženou – dokonce i v platonické rovině – přesahovala mou fantazii. Měl jsem šestiletou nemanželskou dceru. Žila se svou matkou a já jsem platil alimony. Kdysi dávno jsem byl ženatý, to mi bylo 35. Toto manželství vydrželo dva a půl roku. Manželka se se mnou rozvedla.

Zamilovaný jsem byl jen jednou. Zemřela na akutní alkoholismus. Bylo jí tehdy 48, mně 38. Moje žena byla o dvanáct let mladší než já. Věřím tomu, že ani ona už nežije, i když jistý si nejsem. Psala mi dlouhý dopis o každých Vánocích ještě šest let poté, co jsme se rozvedli. Nikdy jsem neodpověděl.

Nevím přesně, kdy jsem poprvé spatřil Lýdii Vanceovou. Bylo to asi před šesti lety; já jsem zrovna po dvanácti letech přestal být poštovním úředníkem a zkoušel to jako spisovatel. Měl jsem strach a pil víc než kdy jindy. Pokoušel jsem se o svůj první román. Během psaní jsem každou noc vypil půllitr whisky a dvanáct plechovek piva. Kouřil jsem levné doutníky, psal, pil a poslouchal v rádiu vážnou hudbu až do svítání. Dal jsem si za úkol deset stránek za noc, ale nikdy jsem až do dalšího dne netušil, kolik už mám napsáno. Ráno jsem vstal, vyzvracel se, potom jsem šel do obýváku a podíval se na pohovku, kolik tam leží stránek. Pokaždé jsem svou desítku překročil. Někdy tam leželo sedmnáct, osmnáct, třiadvacet, pětadvacet stránek.

Samozřejmě bylo nutné práci za každou noc probrat nebo vyhodit. Trvalo mi dvacet jedna nocí, než jsem napsal svůj první román.

Majitelé domu, ve kterém jsem tehdy žil, co bydleli vzadu, si mysleli, že jsem cvok. Pokaždé, když jsem se ráno probudil, stál na verandě velký hnědý papírový pytel. Obsah býval různý, ale většinou v těch pytlích byla rajčata, ředkvičky, pomeranče, zelená cibule,

plechovky s polévkou, červená cibule. Popíjel jsem s nimi každý druhý večer pivo až do čtyř nebo do pěti ráno. Starý pán vždycky vyšel ven a jeho paní a já jsme se drželi za ruce a já ji občas políbil. Vždycky jsem jí dal ve dveřích velkou pusu. Byla celá vrásčitá, ale nemohla tomu odolat. Byla to katolička, a vypadala roztomile, když si nasadila svůj růžový klobouk a šla v neděli ráno do kostela.

S Lýdií Vanceovou jsem se tuším setkal na svém prvním čtení poezie. Bylo to v jednom knihkupectví na Kenmorské třídě v Drawbridge. Znovu jsem měl strach. Byl jsem nad věcí, ale stejně jsem se bál. Když jsem vešel dovnitř, bylo tam už jen místo k stání. Petr, který řídil ten obchod a žil s černoškou, měl před sebou hromadu peněz. „Ty vole,“ oslovil mě, „kdybych si pokaždý mohl takhle nahrabat, měl bych na výlet do Indie!“ Vešel jsem dovnitř a lidi začali aplaudovat. Co se čtení poezie týče, chystal jsem se do toho praštit.

Četl jsem třicet minut a pak jsem ohlásil přestávku. Byl jsem stále střízlivý a cítil ty oči, jak na mě zírají ze tmy. Několik lidí si se mnou přišlo promluvit. Po krátké odmlce se objevila Lýdie Vanceová. Seděl jsem za stolem a pil pivo. Položila ruce na okraj stolu, předklonila se a hleděla na mě. Měla dlouhé hnědé vlasy, hodně dlouhé, výrazný nos a každé oko trochu jiné. Překypovala ovšem vitalitou – nebylo možné ji přehlédnout. Cítil jsem mezi námi vibrace. Některé z nich byly zmatené a nepůsobily dobře, ale existovaly. Podívala se na mě a já jsem odvrátil zrak. Měla na sobě semišovou kovbojskou bundu s třásněmi kolem krku. Prsa ucházející.

Řekl jsem jí: „Chtěl bych ti urvat třásně z bundy – tím bysme mohli začít!“ Lýdie šla pryč. Nezabralo to.

Nikdy jsem nevěděl, co mám ženským říkat. Ta měla ale zadek. Pozoroval jsem tu krásnou zadnici, když odcházela. Houpala se v sedle jejích džinsů a já ji sledoval pohledem.

Ukončil jsem druhou část čtení a zapomněl na Lýdií, stejně jako jsem zapomínal na ženy, které jsem míjel na chodnících.

Sebral jsem svoje peníze, podepsal se na nějaké ubrousky a papírky a vyrazil zpátky domů.

Pořád jsem ještě každou noc pracoval na tom prvním románu. Nikdy jsem nezačal psát dřív než v 18:18. V tu dobu jsem si pravidelně odpíchnul na pošť v Terminal Annex. Bylo šest večer, když přijeli: Petr a Lýdie Vanceová. Otevřel jsem dveře. Petr zahlaholil: „Koukej, Henry, koukej, co jsem ti přivezl!“

Lýdie vyskočila na konferenční stolek. Džínsy měla těsnější než předtím. Mávala svými dlouhými hnědými vlasy ze strany na stranu. Byla šílená, úžasná. Poprvé jsem zvažoval možnost, že bych se s ní skutečně vyspal.

Začala recitovat básničky. Svoje vlastní. Nestály za řeč. Petr se ji pokoušel zastavit: „Ne! Ne! Žádný rýmování v domě Henryho Chinaskiho!“

„Nech ji, Petře!“

Chtěl jsem pozorovat její zadek. Producírovala se sem a tam po starém konferenčním stolku. Pak začala tancovat. Mávala rukama. Ty básničky byly strašné; její tělo a to šílení ne.

Lýdie seskočila. „Jak se ti to líbilo, Henry?“

„Co?“

„Ta poezie.“

„Nic moc.“

Lýdie tam stála se svými básnickými texty. Petr po ní vyjel. „Pojďme si zašukat!“ navrhl jí. „Dělej, pojďme šukat!“

Odstrčila ho.

„Jak myslíš,“ prohlásil Petr. „V tom případě odcházím!“

„Tak běž. Mám svoje auto,“ odpověděla Lýdie. „Domů se dostanu.“

Petr se hnál ke dveřím. Zastavil a otočil se. „Tak jo, Chinaski! Nezapomeň, co jsem ti přivezl!“

Prásknul dveřmi a byl pryč. Lýdie se posadila na pohovku blízko dveří. Seděl jsem asi půl metru od ní.

Pohlédl jsem na ni. Vypadala úžasně. Báł jsem se. Natáhl jsem se a dotkl jejích vlasů. Byly magické. Odtáhl jsem ruku. Jsou všechny ty vlasy opravdu tvoje?“ zeptal jsem se. Věděl jsem, že jsou. „Jo,“ odpověděla, „jsou.“ Položil jsem jí ruku pod bradu a velmi

neohrabaně se pokusil otočit jí hlavu k mojí. Nebyl jsem si v takových situacích jistý. Jemně jsem ji políbil.

Lýdie vyskočila. „Musím jít. Platím paní na hlídání.“

„Hele,“ zadržel jsem ji, „zůstaň. Já to zaplatím. Zůstaň na chvíli.“

„Ne, nemůžu,“ odmítla. „Musím jít.“

Šla ke dveřím. Já za ní. Otevřela. Pak se otočila. Ještě jednou jsem se k ní naklonil. Pozvedla tvář a letmo mě políbila. Pak se odvrátila a vložila mi do rukou nějaké popsané papíry. Dveře se zavřely. Sedl jsem si s těmi papíry v rukou na pohovku a poslouchal, jak venku startuje auto.

Básně byly sepnuté dohromady, okopírované a jmenovaly se JEJÍÍÍ. Několik jsem si jich přečetl. Byly zajímavé, plné humoru a sexu, jenže špatně napsané. Stvořila je Lýdie a její tři sestry – všechny tak veselé, bystré a sexy. Dal jsem ty papíry stranou a otevřel si půllitr whisky. Venku byla tma. V rádiu hráli většinou

Mozarta, Brahmse a velkého Beethovena.

Den nebo dva poté jsem poštou dostal od Lýdie báseň. Byla dlouhá a začínala:

Vylez, ty starej skrčku, vylez ze svého smrdutýho domečku, vylez za náma na sluníčko a nech si dát sedmikrásky do vlasů...

Báseň mi dále sdělovala, jak by bylo skvělé tancovat v polích s laňkami, které by mi poskytlly potěšení a poznám pravdy. Strčil jsem dopis do prádelníku.

Ráno mě probudilo klepání na skleněnou výplň vchodových dveří. Bylo 10:30.

„Běžte někam,“ zavrčel jsem.

„Tady je Lýdie.“

„Ahoj. Počkej chvíli.“

Oblékl jsem si košili a jakési kalhoty a otevřel dveře. Pak jsem odběhl do koupelny a vyzvracel se. Zkoušel jsem si vyčistit zuby, ale znovu jsem se pozvracel – příchut' zubní pasty mi obrátila žaludek. Vyšel jsem ven.

„Tobě je blbě?“ ozvala se Lýdie. „Chceš, abych šla pryč?“

„Ale ne, jsem v pohodě. Vždycky takhle vstávám.“

Lýdie vypadala dobře. Světlo protékalo záclonami a ozařovalo ji. Držela pomeranč a pohazovala si s ním ve vzduchu. Pomeranč kmital ve sluncem zalitým ránu.

„Nemůžu zůstat,“ prohlásila, „chci se tě ale na něco zeptat.“

„Jasně.“

„Jsem sochařka. Chci vymodelovat tvoji hlavu.“

„Dobře.“

„Budeš muset přijít do mého bytu. Ateliér nemám. Musíme to udělat u mě. Že z toho nebudeš nervózní?“

„Ne.“

Zapsal jsem si její adresu a plánek, jak se tam dostanu.

„Snaž se přijít do jedenácti ráno. Děcka se vracejí ze školy kolem tří odpoledne, což ruší.“

„Budu tam v jedenáct,“ ujistil jsem ji.

2

Posadil jsem se naproti Lýdii v jejím jídelním koutu. Mezi námi se tyčila ohromná mohyla hlíny. Začala mi klást otázky. „Tvoji rodiče jsou ještě naživu?“

„Ne“

„Máš rád L. A.?“

„Je to moje nejmilejší město.“

„Proč píšeš o ženských tak, jak píšeš?“

„Jak?“

„Však víš.“

„Nevím.“

„Hele, podle mě je to pořádná ostuda, když chlap, kterej píše tak dobře jako ty, o ženských vůbec nic neví.“

Neodpověděl jsem.

„Sakra! Kam dala Líza ten...?“ Začala prohledávat pokoj. „Ach jo, proč mi ty holky pořád berou pomůcky!“

Lýdie našla náhradu. „Tohle bude stačit. Ted' se nehýbej, uvolni se, ale nehýbej se.“

Díval jsem se jí do tváře. Opracovávala tu hromadu hlíny jakýmsi dřevěným dlátkem, zakončeným drátěnou smyčkou. Mávala na mě tím dlátkem přes hliněnou mohylu. Sledoval jsem ji. Její oči mě sledovaly. Byly veliké, tmavě hnědé. Dokonce i to špatné oko, to, které příliš neladilo s tím druhým, vypadalo dobře. Odvrátil jsem zrak. Lýdie pracovala. Čas plynul. Byl jsem v tranzu. Načež navrhl: „Co takhle přestávku? Máš chuť na pivo?“

„Jo. Jasně.“

Když se zvedla, aby zašla do lednice, šel jsem za ní. Vyndala láhev a zavřela dvířka. Když se otočila, uchopil jsem ji kolem pasu a přitiskl k sobě. Přitlačil jsem se k ní ústy a tělem. Držela láhev s pivem od sebe v natažené ruce. Políbil jsem ji. Pak ještě jednou. Lýdie mě odstrčila.

„Dobrá,“ prohlásila, „to by stačilo. Máme práci.“

Znovu jsme se posadili; já upíjel pivo, Lýdie kouřila cigaretu, hlína mezi námi. Pak se rozezněl zvonek. Lýdie vstala. Stála tam nějaká tlustá ženská s vyděšeným, prosebným výrazem.

„To je moje sestra, Glendoline.“

„Nazdar.“

Glendoline si přitáhla židli a začala mluvit. Což uměla. I kdyby byla sfingou, tak by mluvila, mluvila by, i kdyby byla skálou. Přemýšlel jsem, kdy ji to unaví a odejde. Dokonce i když jsem přestal poslouchat, měl jsem pocit, jako bych byl ostřelován malinkými pingpongovými míčky. Glendoline neměla absolutně žádný pojem o čase a vůbec jí nedocházelo, že by mohla být na obtíž. Mlela a mlela.

„Poslechněte,“ ozval jsem se nakonec, „kdy hodláte odejít?“ Následovalo sesterské drama. Začaly mluvit jedna přes druhou. Obě vstaly a mávaly na sebe rukama. Postupně zvyšovaly hlas. Jedna druhé vyhrožovala fyzickým násilím. Nakonec – těsně před apokalypsou – provedla Glendoline gigantický švih trupem a vylétla ven, doprovázena mohutným třísknutím síťových dveří – ale stále bylo slyšet, jak se vzteká – až do jejího bytu v zadní části dvora.

Lýdie a já jsme se vrátili do jídelního koutu a posadili se. Pozvedla svůj sochařský nástroj. Její oči se zahleděly do mých.

Jednou ráno, o několik dnů později, jsem vešel do Lýdiina dvora, právě když přicházela z ulice. Byla se podívat za svou přítelkyní Tinou, která bydlela v činžáku na rohu. To ráno působila elektricky, přesně jako když přišla poprvé s tím pomerančem.

„Óóóó,“ zahlaholila, „ty máš novou košili!“

Byla to pravda. Koupil jsem ji, protože jsem myslel na ni, na setkání s ní. Věděl jsem, že to ví a že si ze mě střílí, ale stejně mi to nevadilo.

Lýdie odemkla dveře a šli jsme dál. Hlína trůnila uprostřed stolu v kuchyňském koutu pod vlhkým hadrem.

Sundala ho. „Co na to říkáš?“

Lýdie mě nešetřila. Byly tam jizvy, alkoholický nos, opičí ústa, oči zúžené do štěrbin, včetně toho pitomého blaženého šklebu šťastlivce, který je směšný, protože neví, čemu vděčí za své štěstí. Bylo jí třicet a mně přes padesát. Bylo mi to jedno.

„No jo,“ prohlásil jsem, „dostalas mě. Líbí se mi to. Vypadá to ale skoro hotový. Budu z toho v depresi, až to bude hotový. Byly to skvělý rána a odpoledne.“

„Nenarušilo to tvoje psaní?“

„Ne, píšu jenom po setmění. Nemůžu psát ve dne.“ Lýdie zvedla svůj modelovací nástroj a pohlédla na mě.

„Neboj. Mám ještě spoustu práce. Chci, aby se mi to opravdu povedlo.“

Během první přestávky vyndala půllitr whisky z lednice.

„Ale,“ zvolal jsem.

„Kolik?“ zeptala se s vysokou sklenicí na vodu v ruce.

„Půl na půl.“

Namíchala nápoj a já ho hned vypil.

„Dost jsem o tobě slyšela,“ poznamenala.

„Co jako?“

„O tom, jak vyhazuješ chlapy z verandy. Jak mlátíš svoje ženský.“

„Mlátím svoje ženský?“

„Jo, někdo mi to říkal.“

Popadl jsem Lýdii a dospěli jsme k našemu zatím nejdelšímu polibku. Tisknul jsem ji k okraji dřezu a začal do ní vrážet ptákem. Odstrčila mě, ale znovu jsem ji chytil uprostřed kuchyně.

Lýdiina ruka se zmocnila té moje a táhla ji dolů za pas svých džínů a do kalhotek. Špičkou prstu jsem nahmatal vrcholek její kundy. Byla vlhká. Během líbání jsem jí tam zasunul prst. Pak jsem ruku vytáhl, nechal ji stát, vzal jsem půllitr a nalil si další sklenku. Sedl jsem si ke stolu v jídelním koutu a Lýdie přešla na jeho druhou stranu, posadila se a pohlédla na mě. Pak začala zase pracovat s hlinou. Pomalu jsem srkal whisky.

„Heled’,“ ozval jsem se, „vím, v čem je tvůj problém.“

„Cože?“

„Vím, v čem máš problém.“

„Jak to myslíš?“

„Víš co,“ zabrzdil jsem, „zapomeň na to.“

„Chci to vědět.“

„Nechci se tě dotknout.“

„Chci vědět, o čem, sakra, mluvíš.“

„Tak jo. Když mi ještě naliješ, řeknu ti to.“

„Dobrá.“ Lýdie vzala moji prázdnou sklenici a nalila mi půl whisky, půl vody. Zase jsem to vypil.

„No?“ pobídla mě.

„Dyt’ víš, sakra.“

„Co vím?“

„Máš moc velkou pipinu.“

„Cože?“

„Není to nic nenormálního. Máš dvě děcka.“

Lýdie mlčky seděla a pracovala s hlinou. Pak odložila svůj nástroj. Šla do rohu kuchyně, blízko k zadním dveřím. Sledoval jsem, jak se ohýbá a zouvává si boty. Potom si stáhla džíny a kalhotky. Najednou tam byla její kunda a koukala na mě.

„Dobře, ty mizero,“ prohlásila. „Předvedu ti, že nemáš pravdu.“

Vyzul jsem si boty, sundal kalhoty a spodky. Klekl jsem si na linoleum a pomalu jsem na ni nalehl. Začal jsem ji líbat. Rychle jsem ztvrdl a cítil, jak do ní pronikám.

Začal jsem přirážet... jedna, dvě, tři...

Někdo zaklepal na dveře. Bylo to klepání dítěte – malé pěstičky, zuřivé, vytrvalé. Lýdie mě rychle odstrčila.

„To je Líza! Nešla dneska do školy! Byla u...“ Vymrštila se a začala si navlékat šaty.

„Oblíkej se!“ obořila se na mě.

Oblékl jsem se co nejrychleji. Lýdie šla ke dveřím a objevila se její pětiletá dcera. „MAMI! MAMI! Řízla jsem se do prstu!“

Odešel jsem do obývacího pokoje. Lýdie si posadila Lízu na klín. „Tááák, ukaž, maminka se podívá. Tááák, maminka ti pofouká prstíček. Maminka ti pomůže!“

„MAMI, to bolí!“

Podíval jsem se na ránu. Byla skoro neviditelná.

„Poslyš,“ obrátil jsem se nakonec na Lýdii, „uvidíme se zítra.“

„Je mi to líto,“ omlouvala se.

„Já vím.“

Líza na mě pohlédla, celá uslzená.

„Líza nedovolí, aby se její mamince stalo něco zlého,“ prohlásila Lýdie.

Otevřel jsem dveře, zavřel za sebou a kráčel ke své Mercuryho kometě z roku 1962.

4

Vydával jsem v té době malý časopis, Laxní přístup. Měl jsem dva spolupracovníky a měli jsme dojem, že publikujeme nejlepší básníky své doby. I některé jiné. První redaktor byl retardovaný nedostudovaný středoškolák Kenneth Mulloch (černoch), měřil 188 centimetrů a vydržovaly ho částečně jeho matka a částečně sestra. Druhým vydavatelem byl sedmadvacetiletý Sammy Levinson (Žid), který bydlel u rodičů, a ti ho živili.

Stránky jsme měli vytištěné. Museli jsme je zkompletovat a všít do obálek.

„Teď bys měl,“ navrhoval Sammy, „uspořádat kompletovací večírek. Ty budeš servírovat pití a trochu keců, a hosti by makali.“

„Nesnáším večírky,“ poznamenal jsem.

„Já to sezvu,“ nabídl se Sammy.

„Dobře,“ souhlasil jsem a pozval Lýdii.

Když měl večírek vypuknout, Sammy dorazil se stránkami už zkompleťovanými. Byl to neurotický jedinec s tikem v obličeji, který se nemohl dočkat, až uvidí svoje básně v tisku. Zkompletoval Laxní přístup úplně sám a potom jej všil do obálek. Kenneth Mulloch nebyl k nalezení – pravděpodobně byl buď ve vězení, anebo neměl čas.

Přišli hosté. Znal jsem jenom pár z nich. Šel jsem ke svým domácím do zadní části dvora. Otevřela mi ona.

„Pořádám velkej mejdan, paní O’Keefová. Byl bych rád, kdybyste přišli i vy s manželem. Je tam spousta piva, tyčinek a čipsů.“

„To, proboha, ne!“

„Co se děje?“

„Viděla jsem ty lidi, co k vám šli! Zarostlí, s dlouhýma vlasama, a co teprv ty uválený hadry! Náramky a korále... vypadají jak banda komunistů! Jak můžete takový lidi vůbec vystát?“

„Já je nemůžu vystát, paní O’Keefová. Pijeme jenom pivo a žvaníme. To nic neznamená.“

„Dávejte si na ně pozor. Takoví ukradnou i trubky ze zdi.“

Zavřela dveře.

Lýdie přišla pozdě. Vplula do dveří jako herečka. První, co mě uhodilo do očí, byl její obrovský, kovbojský klobouk ozdobený purpurovým pérem. Mne si ani nevšimla, ale rovnou se posadila naproti mladému prodáváči z knihkupectví a pustila se s ním do intenzivní konverzace. Začal jsem víc pít a moje výřečnost i vtip začaly ochabovat. Ten prodáváč z knihkupectví byl docela dobrý maník, který se pokoušel stát se spisovatelem. Jmenoval se Randy Evans, ale byl příliš zahleděný do Kafky, aby dosáhl patřičné literární čistoty. Tiskli jsme ho v Laxním přístupu, abychom neurazili jeho ješitnost, a také abychom si zajistili distribuci časopisu v jeho knihkupectví.

Pil jsem svoje pivo a bloumal kolem dokola. Vyšel jsem na zadní verandu, sednul si do ulice a sledoval velkého černého kocoura, jak se pokouší dostat do popelnice. Popošel jsem k němu. Když jsem se

přiblížil, odskočil od popelnice. Stál metr nebo metr a půl opodál a pozoroval mě. Sundal jsem víko z popelnice. Zápach byl příšerný. Vyzvracel jsem se dovnitř. Upustil jsem víko na chodník. Kocour vyskočil a stál všema čtyřma tlapkama na okraji popelnice. Váhal a pak, blyštivý v záři pŕlměsíce, skočil dovnitř.

Lýdie mluvila s Randym a já jsem si všiml, že se jednou nohou pod stolem dotýká jeho nohy. Otevřel jsem si další pivo.

Sammy všechny bavil. Byl jsem o něco lepší než on, když jsem chtěl rozesmát společnost, ale ten večer mi to moc nešlo. Bylo tam patnáct nebo šestnáct chlapů a dvě ženské – Lýdie a April.

April brala LSD a byla tlustá. Ležela na podlaze. Asi za hodinu vstala a odešla s Carlem, takovým vyhaslým feťákem. Zůstalo patnáct nebo šestnáct chlapů a Lýdie. Objevil jsem v kuchyni půllitr whisky, vzal si ho na zadní verandu a občas si přihnul.

Chlapi se začali v průběhu večera postupně vytrácet. Dokonce i Randy Evans zmizel. Nakonec jsme tam zbyli jen Sammy, Lýdie a já. Lýdie se bavila se Sammym. Sammy vykládal žertovné historky. Dokázal jsem se smát. Pak prohlásil, že musí jít.

„Prosím tě, nechod’, Sammy,“ žadonila Lýdie.

„Nech toho chlapce jít,“ oponoval jsem.

„Jo, já musím,“ přidal se Sammy.

Poté, co Sammy odešel, Lýdie řekla: „Nemusels ho vyhazovat. Sammy je vtipnej, opravdu. Urazils ho.“

„Já chci ale s tebou mluvit o samotě, Lýdie.“

„Mám ráda tvoje kámoše. Nejsem zvyklá jednat se všema lidma jako ty. Mám ráda lidi!“

„Já ne.“

„Já vím, že ty ne. Ale já jo. Lidi za tebou choděj. Možná, že kdyby to nedělali, měl bys je radši.“

„Ne ne, čím mňj je vidím, tím víc mi to vyhovuje.“

„Urazils Sammyho.“

„Ale hovno, šel domů ke svojí mámě.“

„Žárlíš, nejseš si jistej. Myslíš si, že se chci vyspat s každým chlapem, se kterým se dám do řeči.“

„To si nemyslím. Poslechni, co takhle něco malýho k pití?“

Vstal jsem a namíchal jí drink. Lýdie si zapálila dlouhou cigaretu a usrkávala ze své sklenky. „V tom klobouku vypadáš fakt skvěle,“ poznamenal jsem. „To purpurový péro je teda něco.“

„Je to klobouk mýho táty.“

„Nebude ho postrádat?“

„Táta už nežije.“

Odvedl jsem Lýdii k pohovce a dlouze ji políbil. Povíдалa mi o svém otci. Umřel a zanechal všem čtyřem sestrám trochu peněz. To jim umožnilo se osamostatnit a Lýdie si mohla dovolit se dát rozvést. Prozradila mi také, že má za sebou něco jako nervové zhroucení a že strávila určitou dobu v blázinci. Znovu jsem ji políbil. „Heled,“ navrhl jsem, „pojďme si lehnout do postele. Jsem unavenej.“

K mému překvapení mě následovala do ložnice. Natáhl jsem se na postel a cítil, že se posadila. Zavřel jsem oči a věděl jsem, že si zouvá boty. Zaslechl jsem, jak jedna bota udeřila o zem, potom ta druhá. Začal jsem se v posteli svlékat. Vztyčil jsem se a zhasnul lampičku. Pokračoval jsem ve svlékání. Přidali jsme několik polibků.

„Jak je to dlouho, cos neměl ženskou?“

„Čtyři roky.“

„Čtyři roky?“

„Jo.“

„Myslím, že si zasloužíš trochu lásky,“ usoudila. „Zdálo se mi o tobě. Rozevřela jsem tvůj hrudník jako skříňku, byly tam dveře, a když jsem je otevřela, uviděla jsem v tobě všelijaký ty měkký hračky – plyšový medvídky, mrňavý chlupatý zvířata, takový ty měkký mazlíčky. Pak se mi zdálo o jiným chlapovi. Přišel ke mně a dal mi nějaký papíry. Byl to spisovatel. Vzala jsem si je a prohlídla. Ty papíry měly rakovinu. Jeho psaní mělo rakovinu. Na svý sny já dám. Ty si zasloužíš trochu lásky.“

Znovu jsme se políbili.

„Poslouchej,“ ozvala se, „až ho do mě vrazíš, ne abys to do mě pustil, jasný?“

„Rozumím.“

Vylezl jsem na ni. Bylo to dobré. Bylo to spontánní, opravdové a s holkou o 20 let mladší, a kromě toho to bylo vyloženě krásné. Asi desetkrát jsem přirazil – a nastříkal jsem to do ní.

Vymrštila se.

„Ty hajzle! Tys to do mě pustil!“

„Lýdie, už jsem tak dávno ne... bylo to tak příjemný... nemohl jsem si pomoci. Přišlo to tak nečekaně! Přísámbohu, že jsem tomu nemohl zabránit.“

Odběhla do koupelny a pustila vodu do vany. Stála před zrcadlem a pročesávala si dlouhé hnědé vlasy. Byla doopravdy krásná.

„Ty hajzle! Bože, takovej pitomej, pubertáckej trik. Je to pubertáckej průser! A nemohlo se to stát v horší dobu! No, tak teď jsme dospělí! Teď jsme dospělí!“

Šel jsem za ní do koupelny. „Lýdie, miluju tě.“

„Dej mi pokoj!“

Vystrčila mě, zavřela dveře, a já stál na chodbě a poslouchal, jak teče voda.

5

Několik dnů jsem Lýdii neviděl, i když se mi během té doby podařilo šestkrát nebo sedmkrát jí zavolat. Přišel víkend. Její ex-manžel Gerald si o každém víkendu bral děti.

Toho sobotního rána jsem přijel asi v jedenáct k jejímu dvoru a zaklepal. Měla na sobě přiléhavé džíny, boty a oranžovou blůzu. Její oči se zdály hnědší než obvykle, a když otevřela dveře, všiml jsem si, že jí na sluníčku v tmavých vlasech zasvítila přírodní červená. Bylo to okouzlující. Dovolila mi, abych ji políbil, pak za námi zamkla dveře a šli jsme k mému autu. Rozhodli jsme se pro pláž – ne kvůli koupání, bylo to uprostřed zimy – ale, že něco podnikneme.

Vyjeli jsme. Bylo příjemné mít v autě Lýdii.

„To byl teda večírek,“ prohlásila. „Tomu ty říkáš kompletovací večírek? Byl to kopulační večírek, abys věděl. Kopulační mejdan!“

Řídil jsem jednou rukou, druhá spočívala na vnitřní straně jejího stehna. Nemohl jsem tomu odolat. Nezdálo se, že by si toho Lýdie

všimla. Jak jsem jel, ruka mi sklouzla dolů mezi nohy. Mluvila dál. Najednou vyhrkla:

„Dej tu ruku pryč. Saháš mi do rozkroku!“

„Promiň,“ omluvil jsem se.

Oba jsme mlčeli, dokud jsme nedorazili na parkoviště na pláži ve Venice. „Chceš sendvič a colu, nebo něco?“ zeptal jsem se. „Tak jo,“ souhlasila.

Vešli jsme do malého židovského lahůdkářství, kde jsme nakoupili, a odnesli jsme si to na travnatý val, který se tyčil nad mořem. Dali jsme si sendviče, nakládané okurky, brambůrky a pití. Pláž byla skoro prázdná a jídlo chutné. Lýdie mlčela. Ohromilo mě, jak rychle jedla. Zuřivě se zakusovala do sendviče, polykala obrovské hlty coly, na jedno kousnutí spořádala půl okurky a brambůrky nabírala celou rukou. Ve srovnání s tím jsem velmi pomalý jedlík.

Vztekl, napadlo mě, má vztek.

„Jakej je ten sendvič?“ zeptal jsem se.

„Docela dobrej. Měla jsem hlad.“

„Dělají dobrý sendviče. Chceš ještě něco?“ „Jo, dala bych si čokoládu.“

„Jakou?“

„To je jedno. Nějakou dobrou.“

Ukousl jsem ze svého sendviče, dal si hlt coly, odložil jsem to a šel do obchodu. Koupil jsem dvě čokolády, aby si mohla vybrat. Když jsem se vracel, blížil se k valu nějaký vysoký černoš. Byl studený den, ale on byl bez košile a měl velice svalnaté tělo. Vypadalo to, že mu je něco přes dvacet. Kráčet velmi pomalu a zpřímá. Měl dlouhý štíhlý krk a zlatou náušnici v levém uchu. Prošel po písku kolem Lýdie po té straně valu, která se svažovala k oceánu. Vyšplhal jsem nahoru a usadil se vedle ní.

„Viděls toho kluka?“ zeptala se.

„Jo.“

„Ježíši Kriste, trčím tady s tebou, kterej jseš o dvacet let starší než já. A mohla bych mít něco takovýho. Co to se mnou sakra je?“

„Hele. Tady jsou dvě čokolády. Vem si jednu.“

Vzala si, strhla papír, ukousla a pozorovala toho mladého černocho, jak se vzdaluje podél břehu.

„Mám dost tý pláže,“ prohlásila, „vraťme se ke mně.“

Týden jsme se neviděli. Pak jsem se jedno odpoledne ocitl u Lýdie a leželi jsme v posteli a líbali se. Lýdie se odkulila.

„Ty o ženských nic nevíš, že jo?“

„Jak to myslíš?“

„Tak, že když čtu tvoje básně a povídky, je mi jasný, že prostě o ženských nevíš nic.“

„Pokračuj.“

„Víš, prostě, aby mě chlap zajímal, musí mi lízat číču. Lízals někdy číču?“

„Ne.“

„Je ti přes padesát a nikdys nelízal číču?“

„Ne, tak začnu.“

„Už je pozdě.“

„Proč?“

„Starýho psa novým kouskům nenaučíš.“

„Určitě můžeš.“

„Ne, pro tebe je pozdě.“

„Vždycky jsem se vším začínal pozdě.“

Lýdie vstala a šla do vedlejší místnosti. Vrátila se s tužkou a papírem. „Poslechni, chci ti něco ukázat.“

Začala na ten papír kreslit. „Takže tohle je kunda, a tady je něco, o čem zřejmě nevíš – poštěváček. V něm je citlivost. Poštěváček se schovává, víš, občas vyleze, je růžověj a hrozně citlivej. Někdy před tebou uteče a budeš ho muset najít, jenom se ho dotkneš špičkou jazyka...“

„Dobře,“ prohlásil jsem, „to je jasný.“

„Nemyslím si, že to zvládneš. Říkám ti, že starýho psa novým kouskům nenaučíš.“

„Pojďme se svlíknout a lehnout si.“

Svlékli jsme se a lehli si. Začal jsem Lýdii líbat. Sklouzнул jsem od rtů ke krku, pak dolů k prsům. Načež jsem se ocitl u pupku. Pokračoval jsem níž.

„Ne, nemůžeš,“ křičela. „Teče z toho krev a moč, představ si to, krev a moč...“

Dostal jsem se tam a začal lízat. Nakreslila mi přesný obrázek. Všechno bylo na svém místě. Slyšel jsem, jak těžce dýchá a potom sténá. To mě rozpálilo. Ztvrdnul jsem. Poštěváček vylezl, ale nebyl vyloženě růžový, spíš nachově růžový. Dráždil jsem ho. Objevily se šťávy a smíchaly se s chlupy na vagíně. Lýdie sténala a sténala.

Pak jsem zaslechl, jak se otevřely a zavřely hlavní dveře. Slyšel jsem kroky. Vzhlédl jsem. U postele stál malý, asi pětiletý černoušek.

„Co chceš, do prdele?“ zeptal jsem se ho.

„Nemáte nějaký prázdný láhve?“ zeptal se.

„Ne, žádný prázdný láhve nemáme,“ sdělil jsem mu.

Vyšel z ložnice do obývacího pokoje, prošel dveřmi a byl pryč.

„Bože,“ vzdychla Lýdie, „myslela jsem, že jsou dveře zavřené. To byl Bonniin syn.“

Lýdie vstala a zamkla hlavní dveře. Vrátila se a lehla si. Byla sobota, asi čtyři odpoledne.

Zakutal jsem se zpátky.

6

Lýdie měla ráda večírky. A Harry je pořádal. Takže jsme se vydali k Harrymu Ascotovi. Harry byl vydavatelem malého časopisu Odveta. Jeho manželka nosila dlouhé průhledné šaty, ukazovala mužům svoje kalhotky a chodila naboso.

„Ze všeho nejdřív se mi na tobě zalíbilo, že nemáš doma televizi. Můj bejvalej manžel na ni koukal každé večer a celé víkend. Televiznímu programu jsme museli přizpůsobit dokonce i náš sexuální život.“

„Hm...“

„Taky se mi na tvým bytě líbilo, že je špinavej. Flašky od piva po celý podlaže. Všude spousta smetí. Špinavý nádobí, smradlavej kruh v záchodě a usazenina ve vaně. Všechny ty rezavý žiletky povalující se v umývadle. Věděla jsem, že budeš lízat čícu.“

„Posuzuješ chlapa podle jeho okolí, je to tak?“

„Je. Když vidím chlapa, kterej má doma uklizeno, je mi jasný, že s ním něco není v pořádku. A pokud má příliš uklizeno, je to teplouš.“

Dojeli jsme na místo a vysedli. Byl to byt nahoře. Hudba hlučela. Zazvonil jsem. Otevřel Hany Ascot. Měl jemný a velkorysý úsměv. „Pojďte dál,“ oslovil nás.

Uvnitř byla literární společnost; pilo se víno a pivo a lidi si povídali ve skupinkách. Lýdie byla vzrušená.

Porozhlédl jsem se a usadil se. Právě se měla podávat večeře. Harry byl dobrý rybář, lepší rybář než spisovatel, a mnohem lepší rybář než vydavatel. Ascotovi se živili rybami, zatímco čekali, až Harryho talent začne vynášet nějaké peníze.

Diana, jeho žena, se objevila s talíři ryb, které rozdala kolem. Lýdie seděla vedle mě.

„Teď mě sledujte,“ řekla, „ukážu vám, jak se jí ryba. Já jsem holka z venkova.“

Rozřízla rybu tak, že provedla nožem cosi s páteří. Ryba byla rozdělená na dva úhledné kousky.

„Je, to se mi moc líbilo,“ zvolala Diana. „Odkud jste říkala, že jste?“

„Z Utahu, z Mulesheadu, z Utahu. Sto obyvatel. Vyrostla jsem na ranči. Můj otec byl opilec. Už je mrtvej. Snad proto jsem tady s tím...“ Dloubla do mě palcem.

Jedli jsme.

Když jsme dojedli ryby, Diana odnesla kosti. Následoval zákusek s čokoládou a silné (levné) červené víno.

„To je ale dobrej zákusek,“ prohlásila Lýdie, „můžu si dát ještě jeden?“

„Jasně, zlato,“ přisvědčila Diana.

„Pane Chinaski,“ oslovila mě tmavovlasá dívka z druhého konce pokoje, „četla jsem překlady vašich knížek v Německu. Jste tam hrozně populární.“

„To je fajn,“ poznamenal jsem. „Bylo by dobrý, kdyby mi poslali nějaký honorář...“

„Poslyšte,“ ozvala se Lýdie, „zapomeňme na literární kecy. Pojdme něco dělat!“ Vyskočila, zadupala a zabručela: „POJĎME TANCOVAT!“

Harry Ascot nahodil svůj jemný a velkorysý úsměv a šel zesílit stereo. Zesílil ho, jak to jen šlo.

Lýdie tancovala po pokoji a nějaký mladý blondák s kadeřemi přilepenými k čelu se k ní připojil. Začali křepčit spolu. Ostatní se zvedli a dělali totéž. Já jsem seděl.

Randy Evans seděl vedle mě. Všiml jsem si, že také sleduje Lýdii. Dal se do řeči. Mluvil a mluvil. Naštěstí jsem ho neslyšel, stereo bylo příliš hlučné.

Pozoroval jsem, jak Lýdie tancuje s tím klukem s kadeřemi. Lýdie se uměla hýbat. V jejích pohybech bylo tušit sex. Podíval jsem se na ostatní dívky, a nezdálo se mi, že by tak tancovaly; ale napadlo mě, že to je tak proto, že Lýdii znám, a je ne.

Randy povídal dál, i když jsem nereagoval. Tanec skončil, Lýdie se vrátila a sedla si vedle mě.

„Jééé, já jsem zničená! Myslím, že nejsem ve formě.“

Spustila další deska, Lýdie vstala a přidala se k tomu klukovi se zlatými kadeřemi. Já jsem dál popíjel pivo a víno.

Hrála spousta desek. Lýdie a ten kluk tancovali a tancovali – uprostřed parketu, ostatní se pohybovali kolem nich, každý tanec intimnější než ten předchozí.

Já jsem pil pivo a víno.

Následovala divoká, hlasitá píseň... Kluk se zlatými kadeřemi zvedl obě ruce nad hlavu. Lýdie se k němu přitiskla. Bylo to dramatické, erotické. Drželi ruce vysoko nad hlavami a tiskli se k sobě těly. Tělo na tělo.

Vykopl nohy dozadu, jednu po druhé. Lýdie ho napodobila. Koukali si do očí. Musel jsem uznat, že jsou dobří. Deska hrála a hrála. Konečně se dotočila.

Lýdie se vrátila a sedla si ke mně. „Jsem vážně zničená,“ pronesla.

„Poslechni,“ ozval jsem se, „myslím, že jsem kapku přebíral. Možná bysme měli vypadnout.“

„Koukala jsem, jak si nalíváš.“

„Pojďme. Budou další večírky.“

Zvedli jsme se k odchodu. Lýdie řekla něco Harrymu a Dianě. Když se vrátila, vyrazili jsme ke dveřím. Poté, co jsem otevřel, přišel ke mně ten kluk se zlatými kadeřemi. „Hele, vole, jaký jsme byli, já a tvoje holka?“

„Dobrý.“

Když jsme se dostali ven, začal jsem zvracet, všechno to pivo a víno šlo ven. Teklo to a šplouchalo do křoví – přes chodník – jako gejzír v záři měsíce. Nakonec jsem se narovnal a utřel si rukou ústa.

„Ten kluk tě štval, že?“ zeptala se.

„Jo.“

„Proč?“

„Vypadalo to skoro jako píchačka, možná i líp.“

„O nic nešlo, jenom jsme tancovali.“

„Představ si, že bych se na ulici takhle vrhl na nějakou ženskou. Bylo by to s hudbou v pohodě?“

„Nechápeš to. Pokaždý, když jsem dotancovala, vrátila jsem se a sedla si vedle tebe.“

„Jasně, jasně,“ přikývl jsem, „počkej chvílku.“

Vyvrhl jsem další gejzír na čísi usychající křoví. Šli jsme z kopce z oblasti Echo Parku směrem k Hollywood Boulevard.

Nasedli jsme do auta. Nastartoval jsem a jeli jsme na západ z Hollywoodu na Vermont.

„Víš, jak říkáme chlapům, jako jseš ty?“ zeptala se Lýdie.

„Ne „

„Říkáme jim,“ pokračovala, „mejdánoví sráči.“

7

Přelétávali jsme nízko nad Kansas City, pilot oznámil, že je minus pět stupňů a já měl na sobě tenké kalifornské sportovní sako a košili, lehké kalhoty, letní ponožky a díry v botech. Když jsme přistáli a rolovali k rampě, každý se sháněl po svrchnících, rukavicích, kloboucích, šálách. Nechal jsem je všechny vystoupit, poté sjel po

pojízdném schodišti. Frenchy se opíral o budovu a čekal. Frenchy učil drama a sbíral knihy, převážně ty moje.

„Vítej v Kansas City, Chinaski!“ hlaholil a podal mi láhev tequily. Dal jsem si pořádný hlt a následoval ho na parkoviště. Neměl jsem zavazadla, jen aktovku plnou básní. V autě bylo teplo a příjemně, a nechali jsme kolovat láhev. Silnice byla pokrytá ledem.

„Ne každej umí jezdit na tomhle zasraným ledě,“ prohlásil Frenchy. „Musíš vědět, co děláš.“

Otevřel jsem aktovku a začal číst Frenchymu milostnou báseň, kterou mi Lýdie dala na letišti.

„...Tvůj rudej pták,

zahnutej jak...

...když mačkám tvoje uhry,

náboje s hnisem jako sperma...”

„Ale fuj!“ křičel Frenchy. Auto se dostalo do smyku. Frenchy bojoval s volantem.

„Frenchy,“ ozval jsem se, zvedl jsem láhev tequily a loknul si.

„To nezvládneme.“

Sjeli jsme ze silnice do metr a půl hlubokého příkopu, který rozděloval dálnici. Podal jsem mu láhev.

Vystoupili jsme a vylezli ven z díry. Mávali jsme na projíždějící auta a dělili se o to, co zbylo v láhvi. Nakonec jedno auto zastavilo. Za volantem seděl nějaký opilý muž mezi dvacíti a třicíti. „Kam jedete, hoši?“

„Na čtení poezie,“ oznámil Frenchy.

„Na čtení poezie?“

„Jo, na univerzitu.“

„Jasně, nastupte si.“

Byl to prodejce alkoholu. Zadní sedadlo jeho vozu bylo zaskládané bednami piva.

„Dejte si pivo,“ prohlásil, „a jedno mi podejte.“

Zavezl nás tam. Dojeli jsme až doprostřed campusu a zaparkovali na trávníku před přednáškovým sálem.

Zpozдили jsme se jen o patnáct minut. Vystoupil jsem, vyzvracel se, pak jsme všichni šli dovnitř. Zastavili jsme se pro půllitr vodky, abych to čtení přežil.

Četl jsem asi dvacet minut, pak jsem básně odložil. „Už mě ty kraviny nudí,“ prohlásil jsem, „pojďme si povídat.“

Skončil jsem tím, že jsem na obecenstvo křičel a oni křičeli na mě. Nebyli špatní. Dělalí to zadarmo. Zhruba po dalších třiceti minutách mě skupina profesorů odvedla. „Máme pro vás pokoj, Chinaski,“ oznamoval jeden z nich, „na dívčí koleji.“

„Na dívčí koleji?“

„Přesně tak, je to pěkný pokoj.“

...Byla to pravda. Nahoře, ve třetím poschodí. Jeden z kantorů přinesl plácačku whisky. Další mi dal šek za čtení plus peníze na letadlo, seděli jsme dokola, pili whisky a povídali si. Měl jsem okno. Když jsem přišel k sobě, všichni byli pryč a zbylo tam půl plácačky. Seděl jsem, pil a přemýšlel, dyť ty jseš Chinaski, legendární

Chinaski. Ty máš jméno. Teď dřepíš v dívčí koleji. Jsou tady stovky holek, stovky.

Měl jsem na sobě jen spodky a ponožky. Vyšel jsem na chodbu k nejbližším dveřím. Zaklepal jsem.

„Hej, tady je Henry Chinaski, nesmrtelný autor! Otevřete! Chci vám něco ukázat!“

Slyšel jsem, jak se dívky chichotají.

„Tak dobře,“ pokračoval jsem, „kolik vás tam je? Dvě? Tři? To je jedno. Zvládnou tři! Bez problémů! Slyšíte mě? Otevřete! Mám ho OBROVSKÝHO, rudýho! Slyšíte, budu s ním klepat na dveře!“

Tloukl jsem pěstí na dveře. Pořád se chichotaly.

„Takže vy nepustíte Chinaskiho dovnitř, jo? Dobře, NASERTE SI!“

Zkusil jsem další dveře. „Hej, holky! Tady je nejlepší básník za posledních osmnáct století! Otevřete! Něco vám ukážu! Lahodný maso pro vaše vaginální rty!“

Zkusil jsem další dveře.

Vyzkoušel jsem všechny dveře v tom poschodí a pak jsem sešel po schodech a prošel všechny ve druhém poschodí a všechny v

prvním. Vlácel jsem s sebou tu whisky, až mě to unavilo. Zdálo se, že od okamžiku, kdy jsem opustil svůj pokoj, uplynuly hodiny. Pil jsem a chodil. Bez úspěchu.

Zapomněl jsem, kde je můj pokoj, na kterém poschodí. Nakonec mi šlo jenom o to, abych se dostal k sobě do pokoje. Vyzkoušel jsem znovu všechny dveře, tentokrát potichu, a byl jsem si zřetelně vědom svých spodků a ponožek. Bez úspěchu. „Největší mužové jsou ti nejosamělejší.“

Pak jsem ve třetím poschodí otočil dveřním knoflíkem a dveře se otevřely. Byla tam moje aktovka básní... prázdné sklenice, popelníky plné špačků... moje kalhoty, košile, boty, kabát. Byl to radostný pohled. Zavřel jsem dveře, sedl si na postel a dorazil tu láhev whisky, kterou jsem nosil s sebou.

Probudil jsem se. Byl už den. Byl jsem v nějakém cizím, čistém pokoji se dvěma postelemi, záclonami, televizí, koupelnou. Ukázalo se, že je to motel. Vstal jsem a otevřel dveře. Venku byl sníh a led. Zavřel jsem a porozhlédl se. Bylo to nepochopitelné. Neměl jsem ponětí, kde jsem. Měl jsem příšernou kocovinu a depresi.

Natáhl jsem se pro telefon a zavolał jsem meziměstsky Lýdii do Los Angeles.

„Miláčku, já nevím, kde jsem!“

„Myslela jsem, že letíš do Kansas City!“

„To jo. Jenomže teď nevím, kde vězím, chápeš? Otevřel jsem dveře a vidím jen zamrzlý silnice, led a sníh!“

„Kde ses ubytoval?“

„Poslední, co si pamatuju, je, že jsem měl pokoj v dívčí koleji.“

„No jo, udělals ze sebe asi vola a oni tě přestěhovali do motelu. Neboj se. Někdo přijde, aby se o tebe postaral.“

„Ježíšmarjá, copak se mnou nemáš vůbec žádné soucit?“

„Udělals ze sebe vola. Ty ze sebe vůbec vždycky uděláš vola.“

„Co myslíš tím ‚vůbec vždycky‘?“

„Jseš prostě hnusnej ožrala,“ odpověděla Lýdie. „Dej si horkou sprchu.“

Zavěsila.

Šel jsem k posteli a natáhl se. Byl to pěkný motelový pokoj, ovšem bez ducha. Na to se vám vykašlu, abych si dával sprchu. Napadlo mě, že si pustím televizi.

Nakonec jsem usnul...

Někdo zaklepal na dveře. Stáli tam dva čiperní, mladí kluci z koleje, kteří byli připravení mě odvézt na letiště.

Sedl jsem si na kraj postele a obul se. „Máme čas dát si něco v letištním baru před odletem?“ zeptal jsem se.

„Jasně, pane Chinaski,“ odpověděl jeden z nich, „cokoli chcete.“

„Dobrá,“ prohlásil jsem. „Tak odtud, do prdele, vypadneme.“

8

Vrátil jsem se, několikrát jsem se pomiloval s Lýdií, pak jsem se s ní pohádal a jednoho rána jsem odletěl z L. A. International na čtení v Arkansasu. Měl jsem dostatečné štěstí, že jsem seděl sám. Kapitán letadla se představil, pokud jsem dobře slyšel, jako kapitán Winehead. Když se objevila letuška, objednal jsem si pití.

Byl jsem si jist, že jednu z těch letušek znám. Žila na Long Beach, přečetla několik mých knih a napsala mi dopis, který obsahoval její foto a telefonní číslo. Poznal jsem ji podle té fotky. Nikdy se mi nepodařilo se s ní sejít, ale mnohokrát jsem jí volal a během jedné pijácké noci jsme na sebe po telefonu křičeli.

Stála vpředu a předstírala, že nevidí, jak jí zírám na zadek, lýtka a prsa.

Pobědvali jsme. Sledovali jsme Hru týdne a víno po obědě mi propálilo hrdlo. Objednal jsem si dvě Bloody Mary.

Když jsme přiletěli do Arkansasu, přesedl jsem do malého dvoumotorového stroje. Když se vrtule daly do pohybu, křídla začala vibrovat a třást se. Zdálo se, že by mohla odpadnout. Vzlétli jsme a letuška se zeptala, jestli chce někdo něco k pití.

V tu chvíli jsme to potřebovali všichni. Během podávání nápojů se kymácela a vrávorala sem a tam v uličce.

Potom nahlas řekla: „DOPIJTE! BUDEME PŘISTÁVAT!“ Dopili jsme a přistáli. Po patnácti minutách jsme byli zase nahoře.

Letuška se zase zeptala, jestli chce někdo něco k pití. V tu chvíli jsme to rozhodně potřebovali všichni. Potom nahlas řekla: „DOPIJTE! BUDEME PŘISTÁVAT!“

Čekali na mě profesor Peter James a jeho žena Šelma. Vypadala jako filmová herečka, ale opravdu na úrovni.

„Vypadáš skvěle,“ prohlásil Pete.

„Tvoje manželka vypadá skvěle.“

„Máš dvě hodiny času před čtením.“

Pete mě zavezl k nim domů. Byl to několikapatrový dům s místnostmi pro hosty dole. Ukázali mi mou ložnici v přízemí. „Dáš si něco k jídlu?“ zeptal se Pete. „Ne, cítím, že asi budu zvracet.“ Šli jsme nahoru.

Za pódíem, těsně před čtením, naplnil Pete džbán vodkou a pomerančovým džusem. „To čtení organizuje jedna baba. Zvlhly by jí kalhotky, kdyby věděla, žeš pil. Je to hodná starší ženská, jenže si myslí, že poezie je o západech slunce a letících holubicích.“

Šel jsem číst. Bylo vyprodáno. Štěstí mi přálo. Bylo to zcela běžné obecnstvo: nevěděli, jak chápat některé dobré básně, a během jiných se smáli v nevhodnou dobu. Četl jsem a naléval si ze džbánu.

„Co to pijete?“

„Tohleto,“ odpověděl jsem, „je pomerančovej džus smíchanej s životem.“

„Máte přítelkyni?“

„Jsem panic.“

„Proč jste chtěl být spisovatelem?“

„Další otázku, prosím.“

Zase jsem chvíli četl. Řekl jsem jim, že jsem přiletěl s kapitánem Wineheadem a viděl Hru týdne. Prozradil jsem jim, že když jsem v dobrém duchovním rozpoložení, jím z jednoho talíře a okamžitě ho umyju. Přečetl jsem ještě několik básní. Četl jsem je, dokud nebyl džbán prázdný. Pak jsem jim oznámil, že čtení skončilo. Následovala malá autogramiáda a šli jsme na party k Petovi domů...

Předvedl jsem svůj Indiánský tanec, Břišní tanec a Tanec natržené prdele ve větru. Je těžké pít, když tancujete. A je těžké tancovat, když pijete. Pete věděl, co dělá. Měl pohovky a křesla postavené tak,

aby oddělovaly tančící od pijících. Každý mohl dělat to svoje, aniž by obtěžoval ostatní.

Přišel Pete. Rozhlédl se po ženách v pokoji. „Kterou z nich chceš?“ zeptal se mě.

„To je tak jednoduchý?“

„To je normální jižanská pohostinnost.“

Byla tam jedna, které jsem si všiml, o něco starší než ostatní, s předkusem. Zuby jí ovšem vyčnívaly perfektně – vystrkovaly rty dopředu jako rozvitá mučenka. Toužil jsem jí na ta ústa přitisknout svá. Měla na sobě krátkou sukni a přes punčocháče bylo vidět, že má pěkné nohy, které přehazovala přes sebe a pak zase dávala dolů, smála se a pila a stahovala si věčně se vyhrnující sukni. Seděl jsem vedle ní. „Já jsem –“ snažil jsem se říct...

„Já vím, kdo jste. Byla jsem na vašem čtení.“

„Díky. Chtěl bych vám lízat kundu. Jsem v tom docela dobřej. Přivedu vás do vývrtky.“

„Co si myslíte o Allenu Ginsbergovi?“

„Poslyšte, netrhejte mi nit. Chci vaše ústa, vaše nohy, váš zadek.“

„Tak dobře,“ souhlasila.

„Brzy na shledanou. Budu v ložnici v přízemí.“

Vstal jsem, opustil ji a dal si další sklenku. Přišel ke mně nějaký mladý kluk – přinejmenším 195 centimetrů vysoký. „Poslechni, Chinaski, nevěřím všem těm kecům, že žiješ na periferii a znáš všechny marjánkový dealery, pasáky, kurvy, feťáky, dostihový hráče, rváče a opilce...“

„Částečně to tak je.“

„Hovno,“ prohlásil a odešel. Nějaký literární kritik.

Načež přišla asi devatenáctiletá blondýna s brýlemi bez obrouček a s úsměvem. Ten nikdy nezmizel. „Chci s tebou šukat,“ oslovila mě. „Může za to tvůj ksicht.“

„Co vidíš na mém obličejí?“

„Je úžasnej. Chci ti kundou zničit ksicht.“

„Mohlo by to být i naopak.“

„Nebud' si tak jistej.“

„Máš pravdu. Kundy jsou nezničitelný.“

Vrátil jsem se k pohovce a začal si hrát s nohama té s krátkou sukní a vlhkými, květinovými rty, co se jmenovala Lillian.

Party skončila a já jsem s ní šel dolů. Svlékli jsme se, opřeli se vsedě o polštáře a pili vodu a míchanou vodu.

Bylo tam rádio, které hrálo. Lilly mi řekla, že léta dřela, aby její muž dostudoval, a když dosáhl profesury, rozvedl se s ní.

„To je hnusný,“ poznamenal jsem.

„Tys byl ženatý?“

„Jo.“

„Co se stalo?“

„Psychická surovost, podle rozvodových lejster.“

„Byla to pravda?“ zeptala se.

„Samozřejmě: na obou stranách.“

Políbil jsem ji. Bylo to tak dobré, jak jsem si to představoval. Květinová ústa se rozevřela. Objali jsme se a já jsem jí cucal zuby. Pustili jsme se.

„Myslím,“ prohlásila a dívala se na mě širokýma a krásnýma očima, „že jseš jeden ze dvou nebo tří nejlepších současných spisovatelů.“

Rychle jsem zhasnul postelovou lampičku. Zase jsem ji líbal, hrál si s jejími prsy a tělem, pak jsem ji lízal. Byl jsem opilý, ale myslím, že se mi to povedlo. Jenže mi to potom nešlo samotnému. Jel jsem jako stroj. Byl jsem tvrdý, ale nemohl jsem se udělat. Nakonec jsem se odkulil a usnul...

Ráno ležela Lilly na zádech a chrápala. Šel jsem do koupelny, vymočil se, vyčistil si zuby a opláchl obličej. Pak jsem se odplazil zpátky do postele. Obrátil jsem ji k sobě a začal si hrát s jejím tělem. Jsem pokaždé hrozně nadržенý, když mám kocovinu – netoužím po jídle, ale po destrukci. Píchání je nejlepší lék na kocovinu.

Absolvovali jsme znovu celý kolotoč. Měla tak mizerný dech, že jsem o její květinová ústa neměl zájem. Vylezl jsem na ni. Lehce zasténala. To mi pomohlo. Myslím, že mi stačilo dvacetkrát přirazit, než jsem se udělal.

Po chvíli jsem zaslechl, jak vstala a šla do koupelny. Lillian. Než se vrátila, otočil jsem se k ní zadkem a skoro usnul.

Po 15 minutách se zvedla z postele a začala se oblékat.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Musím vypadnout. Zavést děcka do školy.“

Zavřela dveře a vyběhla po schodech.

Vstal jsem, šel do koupelny a chvíli zíral na svůj obličej v zrcadle.

V deset ráno jsem vyšel nahoru na snídani. Našel jsem tam Peta a Selmu. Selma vypadala výborně. Jak se dá sbalit taková Šelma? Obyčejnej chlap takovou nikdy nedostane. Vrána sedá k vráně. Šelma nám přinesla snídani. Byla krásná a patřila jednomu muži, univerzitnímu profesorovi. To se mi trochu nelíbilo. Vzdělání, namyšlení patolízalové. Vzdělání se stalo novým bohem a vzdělání muži novými plantážníky.

„Byla to hrozně dobrá snídane,“ pochválil jsem je. „Díky moc.“

„Jaká byla Lilly?“ zeptal se Pete.

„Lilly byla výborná.“

„Víš, že musíš číst dnes večer znovu. Bude to na menší fakultě, o něco konzervativnější.“

„Jasně. Dám si pozor.“

„Co budeš číst?“

„Starý věci, zřejmě.“

Dopili jsme kávu, šli do předního pokoje a posadili se. Zazvonil telefon, Pete ho vzal, chvíli mluvil a pak se obrátil ke mě. Jeden hoch z místních novin chce s tebou udělat rozhovor. Co mu mám říct?“

„Řekni mu, že jo.“

Pete tlumočil odpověď, pak šel a vzal moji poslední knihu a pero. „Napadlo mě, že bys mohl něco napsat pro Lilly.“

Otevřel jsem tu knihu na titulní straně. „Drahá Lilly,“ napsal jsem. „Budeš vždycky součástí mého života... Henry Chinaski.“

9

Lýdie a já jsme se neustále hádali. Ráda flirtovala a mě to vyvádělo z míry. Kdykoliv jsme jedli ve společnosti, bylo mi jasné, že pokukuje po nějakém chlapovi na druhé straně místnosti. Když mě navštívili mí kamarádi a Lýdie byla u toho, slyšel jsem, jak se její

konverzace stává čím dál intimnější a erotičtější. Sedala si k nim vždycky velice blízko, tak, aby na ně byla co nejvíc nalepená. Lýdii zase vyvádělo z míry moje pití. Měla ráda sex a pití bylo našemu milování na překážku. Jseš buď moc opilej, abys to dělal v noci, nebo ti je příliš špatně, abys to moh' dělat ráno," říkala. Lýdii by vytočilo, kdybych před ní vypil třeba jen láhev piva. Rozcházel jsme se minimálně jednou týdně – „navždycky“, ale pokaždé se nám nějak podařilo se usmířit. Dokončila mou bustu a darovala mi ji. Vždycky, když jsme se rozešli, posadil jsem hlavu do auta vedle sebe na přední sedadlo, zajel k jejímu bytu a nechal ji před dveřmi na verandě. Pak jsem šel do telefonní budky, zavolal jí a řekl: „Máš tu posranou hlavu přede dveřma!“ Hlava cestovala sem a tam...

Právě jsme se znovu rozešli a já jsem odvezl hlavu. Pil jsem, znovu svobodný. Měl jsem mladého kamaráda, Bobbyho, takového slušného kluka, který pracoval v pornoknihkupectví, a mimo to byl fotografem. Bydlel o několik bloků dál. Bobby měl problémy se sebou i se svou manželkou Valérií. Jednou večer zavolal a oznámil mi, že mi veze Valérii, aby se mnou strávila noc. Znělo to dobře. Valérii bylo dvaadvacet, byla naprosto rozkošná, dlouhé blond vlasy, šílené modré oči a krásné tělo. Stejně jako Lýdie strávila nějaký čas v blázinci.

Po chvilce jsem zaslechl, jak vjíždějí na trávník před mým dvorem. Valérie vystoupila. Vzpomněl jsem si, jak mi Bobby vyprávěl, že když poprvé představil Valérii svým rodičům, řekli, že se jim moc líbí její šaty, a ona odpověděla, „Jo, a co to ostatní?“ A vykasala si šaty nad boky. A neměla na sobě kalhotky.

Valérie zaklepala. Slyšel jsem, jak Bobby odjíždí. Pozval jsem ji dál. Vypadala dobře. Nalil jsem dvě skotské s vodou. Oba jsme mlčeli. Vypili jsme to a já nalil další. Pak jsem řekl: „Hele, pojďme do baru.“ Nasedli jsme do mého auta. Glue Machine byl hned za rohem. Během toho týdne jsem se tam už sice ztřískal, ale když jsme vešli dovnitř, nikdo neřekl ani slovo. Obsadili jsme stůl a poručili si pití. Pořád jsme mlčeli. Jenom jsem hleděl do těch šílených modrých očí. Seděli jsme vedle sebe. Políbil jsem ji. Měla studená a pootevřená ústa. Znovu jsem ji políbil a naše nohy se přitiskly k

sobě. Bobby měl pěknou ženu. Bobby byl blázen, že ji nechal kolovat.

Rozhodli jsme se pro večeři. Oba jsme si objednali steak a během čekání jsme pili a líbali se. Barman prohlásil, „Ó, vy jste zamilovaní!“

Oba jsme se s Valérií rozesmáli. Když nám přinesli steak, Valérie poznamenala: „Já ten steak nechci.“

„Tak já taky ne,“ přidal jsem se.

Pili jsme další hodinu a pak jsme se rozhodli, že se vrátíme ke mně. Když jsem přijížděl k přednímu trávníku, všiml jsem si nějaké ženy na silnici. Byla to Lýdie. Držela obálku. Vystoupili jsme s Valérií z auta a Lýdie se na nás dívala. „Kdo je to?“ zeptala se Valérie. „Ženská, kterou miluju,“ odpověděl jsem.

„Co je to za čubku?“ ječela Lýdie.

Valérie se otočila a utíkala po chodníku. Slyšel jsem na chodníku klapat její vysoké podpatky.

„Jenom pojď dál,“ pozval jsem Lýdii. Šla za mnou dovnitř.

„Přišla jsem, abych ti dala tady ten dopis, a vypadá to, že jsem přišla v pravej čas. Kdo to byl?“

„Bobbyho žena. Jsme jenom kámoši.“

„Chtěls jí vošukat, že jo?“

„Ale prosím tě, řekl jsem jí, že miluju tebe.“

„Chtěls jí vošukat, je to tak?“

„Ale prosím tě, miláčku...“

Najednou do mě strčila. Stál jsem před konferenčním stolem umístěným před pohovkou. Spadl jsem dozadu přes ten stůl do mezery mezi ním a pohovkou. Zaslechl jsem prásknutí dveří. A když jsem vstal, slyšel jsem, jak Lýdie startuje auto. Načež odjela.

Kurva, řekl jsem si, jednu chvíli mám dvě ženský, a pak najednou ani jednu.

Ráno mě čekalo překvapení v podobě April, která zaklepala na dveře. April byla ta, co brala LSD, byla na party u Harryho Ascota a odjela tehdy s tím feťákem. Bylo jedenáct. April šla dál a posadila se.

„Vždycky jsem obdivovala, jak píšeš,“ prohlásila.

Dal jsem jí pivo a sám jsem si dal taky.

„Bůh je skoba v nebi,“ pokračovala.

„Jasně,“ odpověděl jsem.

April byla při těle, ale zase ne moc tlustá. Měla velké boky a objemný zadek a vlasy jí padaly rovně dolů. Byla zvláštní svou velikostí – neforemná, mohla by napodobovat opice. Její duševní zaostalost mně imponovala, protože si na nic nehrála. Zkřížila nohy a ukázala mi obrovské bílé boky.

„Zasadila jsem rajčata ve sklepe čínžáku, ve kterém bydlím,“ oznámila mi.

„Nějaký si vezmu, až vyrostou,“ já na to.

„Nikdy jsem neměla řidičák,“ pokračovala April. „Moje matka žije v New Jersey.“

„Moje matka je mrtvá,“ přidal jsem se. Šel jsem si sednout vedle ní na pohovku. Uchopil jsem ji a políbil.

Během polibku se mi dívala přímo do očí. Pustil jsem ji. „Pojďme šukat,“ navrhl jsem.

„Mám infekci,“ upozornila mě April.

„Jakou?“

„Je to nějaká plíseň. Nic vážného.“

„Můžu to chytnout?“

„Je to takovej mléčnej výtok.“

„Můžu to chytnout?“

„Myslím, že ne.“

„Pojďme na to.“

„Nevím, jestli chci šukat.“

„Bude to příjemný. Pojďme do ložnice.“

April šla do ložnice a začala se svlékat. Já také. Vlezli jsme pod peřinu. Začal jsem si hrát s jejím tělem a líbat ji. Vylezl jsem na ni.

Bylo to velice zvláštní. Jako kdyby se jí kunda pohybovala sem a tam. Věděl jsem, že jsem uvnitř, cítil jsem to, ale ujížděl jsem do boku, doleva. Šukal jsem dál. I tak to bylo vzrušující. Udělal jsem se a odkulil se.

Pak jsem ji odvezl domů a šli jsme nahoru. Dlouho jsme si povídali a odešel jsem, až když jsem si zapsal číslo domu a adresu. Když jsem procházel chodbou, všiml jsem si poštovních schránek v tom činžáku. Mnohokrát jsem tam jako pošťák doručoval poštu. Šel jsem k autu a odjel jsem.

11

Lýdie měla dvě děti; osmiletého Tonta a Lízu, pětiletou holčičku, která přerušila naši první šukačku. Jednou večer jsme společně seděli u stolu a večeřeli. Mezi mnou a Lýdií to klapalo a na večeři jsem zůstával skoro každý večer a pak jsem s ní spal. Odcházel jsem ráno kolem jedenácté domů, abych vyzvednul poštu a psal.

Děti spaly ve vedlejší místnosti na vodní posteli. Byl to starý, malý dům, který si Lýdie pronajala od jednoho bývalého japonského zápasníka, který teď dělal do nemovitostí. Evidentně se zajímal o Lýdii. To bylo v pořádku. Byl to pěkný, starý dům.

„Tonto,“ ozval jsem se během jídla, „přece víš, že když tvoje matka v noci křičí, že ji nebiju. Víš dobře, kdo je doopravdy v průseru.“

„Ano, vím.“

„Tak proč mi nepřijdeš na pomoc?“

„Ale. Já ji znám.“

„Poslyš, Hanku,“ vmísila se do toho Lýdie, „neštví moje děti proti mně.“

„Je to ten nejškaredší chlap na světě,“ prohlásila Líza.

Lízu jsem měl rád. Jednou z ní bude šťabajzna, šťabajzna se šmrncem.

Po večeři jsem šel s Lýdií do naší ložnice a lehli jsme si. Lýdie byla vysazená na uhry. Měl jsem špatnou pleť.

Posunula lampu k mému obličejí a začala. Líbilo se mi to. Vyzvolávalo to ve mně chvění a občas se mi zvednul.

Bylo to velice intimní. Lýdie mě občas mezi stisky políbila. Vždycky začínala u mého obličejí a pak přešla na záda a hrud'.

„Miluješ mě?“

„Jo.“

„Jéé, koukni na tenhleten!“

Byl to uhřík s dlouhým žlutým koncem. „Je pěkněj,“ poznamenal jsem.

Byla na mně natažená. Přestala s mačkáním a podívala se na mě. „Uložím tě do hrobu, ty tlustoprde!“

Zasmál jsem se. Pak mě Lýdie políbila.

„Dám tě zpátky do blázince,“ kontroval jsem.

„Otoč se. Pusť mě na záda.“

Otočil jsem se. Stiskla mě vzadu na krku. „Jéé, tady je jeden dobrej! Vystřelil! Vlítlo mi to do oka!“

„Měla bys nosit svářečský brejle.“

„Udělejme si malýho Henryho!“

„Představ si to, malej Henry Chinaski!“

„Počkejme chvílku.“

„Já chci dítě teď!“

„Počkejme.“

„Pořád jenom spíme, jíme, vyleháváme a milujeme se. Jsme jak hlemýžďi. Říkám tomu hlemýžďí láska.“

„Mě se to líbí.“

„Strašně dlouho jsme nebyli na žádným večírku! Ráda poznávám lidi. Nudím se! Jsem tak znuděná, že z toho asi zešílím! Chci něco podniknout! Chci TANCOVAT! Chci žít!“

„Ach jo.“

Jseš moc starej. Chtěl bys jenom vysedávat a nadávat na všechny a na všechno. Nechce se ti nic dělat. Nic pro tebe není dost dobrý!“

Skulil jsem se z postele a vstal. Začal jsem si oblékat košili.

„Co to děláš?“ zeptala se.

„Jdu pryč.“

„To jseš celej ty! Jak něco nefunguje podle tebe, sbalíš se a utečeš. Nikdy si nechceš povídat. Jdeš domů a ožereš se, a druhý den je ti tak blbě, že málem chcípáš. Pak mi voláš!“

„Balím to tady!“

„Ale proč?“

„Nechci být tam, kde o mě nestojí. Kde mě nemají rádi.“

Lýdie čekala. Pak řekla, „Tak dobře. Pojd' sem a lehni si. Zhasneme a budeme potichu spolu.“

Váhal jsem. Pak jsem přikývl, „No tak jo.“

Úplně jsem se svlékl a vlezl pod peřinu. Přitiskl jsem se bokem k Lýdiině boku. Oba jsme leželi na zádech.

Slyšel jsem cvrčky. Byla to příjemná čtvrt'. Uběhlo několik minut. Načež Lýdie prohlásila: „Budu skvělá.“

Neodpověděl jsem. Uplynulo několik dalších minut. Pak Lýdie vyskočila z postele. Vymrštila obě ruce do vzduchu směrem ke stropu a nahlas volala: „BUDU SKVĚLÁ! BUDU DOOPRAVDY SKVĚLÁ! NIKDO NETUŠÍ, JAK BUDU SKVĚLÁ!“

„No jasně,“ poznamenal jsem.

Pak řekla tišším hlasem: „Ty to nechápeš. Já budu skvělá. Mám větší schopnosti než ty!“

„Schopnosti,“ reagoval jsem, „neznamenají nic. Ty to musíš udělat. Skoro každý dítě v kolíbce má větší schopnosti než já.“

„Ale já to UDEĚLÁM! JÁ BUDU VÁŽNĚ SKVĚLÁ!“

„No jistě,“ souhlasil jsem. „Ale zatím se vrať do postele.“

Lýdie se vrátila. Nelíbali jsme se. Nechystali jsme se na sex. Byl jsem unavený. Poslouchal jsem cvrčky. Nevím, kolik času uběhlo. Skoro jsem spal, ne úplně, když se Lýdie náhle posadila v posteli. A začala křičet. Nahlas.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Buď potichu.“

Čekal jsem. Lýdie seděla, bez hnutí, asi tak deset minut. Pak spadla zpátky na polštář.

„Viděla jsem Boha,“ prohlásila, „právě jsem viděla Boha.“

„Poslouchej, ty náno, já z tebe zcvoknu!“

Vstal jsem a začal se oblékat. Byl jsem mimo. Nemohl jsem najít spodky. Do hajzlu s nima, napadlo mě.

Ponechal jsem je jejich osudu. Byl jsem komplet oblečený, seděl jsem na židli a nazouval si boty na holé nohy.

„Co to děláš?“ zeptala se Lýdie.

Nezmohl jsem se na odpověď. Šel jsem do předního pokoje. Kabát jsem měl přehozený přes židli, vzal jsem ho a oblékl. Přiběhla Lýdie. Měla na sobě modré neglizé a kalhotky. Byla bosá. Lýdie měla tlusté kotníky.

Obvykle nosila vysoké boty, aby to zakryla.

„TY NIKAM NEPŮJDEŠ!“ křičela na mě.

„Hovno,“ odpověděl jsem, „já odtud padám.“

Skočila po mně. Většinou mě napadala, když jsem byl opilý. Tentokrát jsem byl střízlivý. Udělal jsem krok stranou a ona

12

Dojel jsem domů a začal pít. Pustil jsem rádio a naladil nějakou vážnou hudbu. Vytáhl jsem ze spíže Colemanovu lampu. Zhasnul jsem a vsedě si s ní hrál. S Colemanovou lampou se dají dělat různé triky. Třeba ji vypnout a zase zapnout a sledovat, jak ji žár knotu znovu rozsvěcuje. Také jsem ji rád plnil a zvyšoval tlak.

Pak bylo prostě příjemné se na ni dívat. Pil jsem, pozoroval lampu, poslouchal hudbu a kouřil doutník.

Zazvonil telefon. Byla to Lýdie. „Co děláš?“ zeptala se.

„Jenom posedávám.“

„Ty si sedíš, chlastáš, posloucháš symfonickou hudbu a hraješ si s tou pitomou Colemanovou lampou!“

„Jo.“

„Vrátíš se?“

„Ne.“

„Dobře, chlastej si! Chlastej si, ať je ti blbě! Víš, že tě to jednou málem zabilo. Vzpomínáš na tu nemocnici?“

„Nikdy na ni nezapomenu.“

„No tak si chlastej, CHLASTEJ! ODROVNEJ SE! JÁ UŽ TOTIŽ NA TEBE TOTÁLNĚ KAŠLU!“

Lýdie zavěsila a já také. Něco mi říkalo, že se ani tak nestrachovala, že bych mohl umřít, jako spíš kvůli tomu, kdy si zase zašuká. Jenže já potřeboval dovolenou. Odpočinek. Lýdie ráda šukala alespoň pětkrát týdně. Já spíš tak třikrát. Zvedl jsem se a šel do jídelního koutu, kde stál na stole psací stroj. Rozsvítil jsem, posadil se a napsal Lýdii čtyřstránkový dopis. Pak jsem šel do koupelny, vzal žiletku, vyšel ven, sedl si a dobře se napil.

Uchopil jsem tu žiletku a řízнул se do prostředníčku na pravé ruce. Spustila se krev. Podepsal jsem se s ní na dopis.

Zašel jsem ke schránce na rohu a vhodil do ní dopis.

Několikrát zazvonil telefon. Byla to Lýdie. Křičela na mně.

„Jdu si ZATANCOVAT! Nebudu dřepět sama, když ty chlastáš!“

Odpověděl jsem jí, „Chováš se, jako kdyby pít znamenalo něco jako chodit s jinou ženskou.“

„Je to horší!“

Zavěsila.

Pil jsem dál. Nechtělo se mi spát. Schylovalo se k půlnoci, potom k jedné hodině, ke druhé hodině.

Colemanova lampa hořela dál...

Ve 3:30 se rozezněl telefon. Zase Lýdie. „Ještě chlastáš?“

„Jasně!“

„Ty hnusnej hajzle!“

„Vlastně zrovna když si zavolala, odhaloval jsem celofán z půllitru Cutty Sark.“

Praštila sluchátkem. Namíchal jsem si další drink. V rádiu dobře hráli. Opřel jsem se. Cítil jsem se skvěle.

Dveře se rozletěly a do pokoje vběhla Lýdie. Stála tam a supěla. Ten půllitr stál na konferenčním stolku.

Zahlédla ho a chopila se ho. Vyskočil jsem a chytil ji. Když jsem byl opilý a Lýdie šílená, byl náš zápas téměř vyrovnaný. Držela láhev vysoko ve vzduchu, pryč ode mě, a snažila se s ní utéct ze dveří. Chytil jsem ji za ruku, která láhev držela, a pokoušel se ji vzít.

„TY DĚVKO! NEMÁŠ NA TO ŽÁDNÝ PRÁVO! DEJ SEM TU ZATRACENOU FLAŠKU!“

Ocitli jsme se na verandě a zápasili. Sklopýtali jsme ze schodů a spadli na chodník. Láhev se roztříštila o beton. Zvedla se a utekla. Slyšel jsem, jak startuje auto. Ležel jsem tam a díval se na tu rozbitou láhev. Byla ode mě půl metru. Lýdie odjela. Měsíc stále svítil. Na dně toho, co zbylo z láhve, jsem zahlédl doušek skotské.

Rozplácnutý na chodníku jsem se pro to natáhl a zvedl k ústům. Dlouhý střep se mi málem zapíchl do oka, když jsem dopíjel ten zbytek. Pak jsem vstal a šel dovnitř. Měl jsem hroznou žízeň. Chodil jsem a sbíral láhve od piva a každou jsem dojel. Jednu chvíli jsem měl plná ústa popela, protože jsem pivní láhve často používal jako popelníky. Bylo 4:14. Seděl jsem a sledoval hodiny. Bylo to zase, jako když jsem pracoval na poště. Čas se nehýbal a život jen nesnesitelně pulsoval. Čekal jsem. Čekal jsem. Čekal jsem. Čekal jsem. Nakonec bylo šest ráno. Zašel jsem do obchodu s alkoholem na rohu. Prodavač právě otvíral. Pustil mě dovnitř. Koupil jsem si další püllitr Cutty Sark. Vrátil jsem se domů, zamkl dveře a zavolal Lýdii.

„Mám tady püllitr Cuty Sark, ze kterýho strhávám celofán. Dám si skleničku. A obchod s alkoholem teď bude mít otevřeno dvacet hodin.“

Zavěsila. Dal jsem si sklenku a odebral se do ložnice, natáhl se na postel a usnul, aniž bych se svlékl.

13

Za týden jsem jel s Lýdií po Hollywood Boulevard. Jeden zábavní týdeník, který tehdy vycházel v Kalifornii, mě požádal o článek o životě spisovatele v Los Angeles. Napsal jsem ho a jel jsem ho odevzdat do redakce. Zaparkovali jsme na Mosley Square. Byla to čtvrť drahých přízemních domů užívaných jako kanceláře hudebními vydavateli, agenty, mecenáši a tak. Platili tu velmi vysoký nájem.

Vešli jsme do jednoho z domů. Za stolem seděla přitažlivá dívka, vzdělaná a odměřená.

„Jsem Chinaski,“ oslovil jsem ji, „a tady je můj článek.“

Hodil jsem ho na stůl.

„Á, pan Chinaski, vždycky jsem vaše dílo velice obdivovala!“

„Máte tady někde něco k pití?“

„Okamžiček...“

Šla ke schodišti, pokrytém kobercem, a vrátila se s lahví drahého červeného vína. Otevřela ji a vyndala několik skleniček ze skrytého baru. Kdybych ji tak dostal do postele, napadlo mě. Jenže to nešlo. Přesto s ní někdo pravidelně do postele chodil.

Sedli jsme si a usrkávali víno.

„Velice brzy vám dáme zprávu o tom článku. Jsem si jistá, že ho vezmeme... Vy ale vůbec nejste takový, jakého jsem si vás představovala...“

Jak to myslíte?“

„Máte tak jemný hlas. Vypadáte tak sympaticky.“

Lýdie se smála. Dopili jsme víno a odešli. Když jsme šli k autu, zaslechl jsem nějaký hlas. „Hanku!“

Ohlédl jsem se a v novém Mercedesu tam seděla Dee Dee Bronsonová. Šel jsem za ní.

Jak se vede, Dee Dee?“

„Docela fajn. Odešla jsem z Capitol Records. Teď dělám támhle.“ Ukázala. Byla to jiná hudební firma, docela slavná, ústředím v Londýně. Dee Dee ke mně chodívala se svým přítelem, když jsme on a já mívali sloupky v jistých losangeleských undergroundových novinách.

„Páni, ty se máš dobře,“ prohlásil jsem.

Jo, až na to, že...“

„Až na co?“

„Až na to, že potřebuju chlapa. Pořádnýho chlapa.“

„Tak mi dej svůj telefon a já ti zkusím nějakýho najít.“

„Dobře.“

Dee Dee mi napsala svoje telefonní číslo na kousek papíru a já ho strčil do peněženky. Šli jsme s Lýdií k mému starému volkswagenu a nasedli. „Ty jí chceš volat,“ ozvala se Lýdie. „Ty chceš to číslo použít.“

Nastartoval jsem a vrátil se na Hollywood Boulevard.

„Ty chceš to číslo použít,“ opakovala. „Já prostě vím, že ho chceš použít!“

„Sklapni,“ odsekl jsem.

Schylovalo se k další mizerné noci.

14

Absolvovali jsme další bitvu. Pak jsem se ocitl doma, ale neměl jsem náladu tam sedět sám a pít. Konaly se noční dostihy spřežení. Popadl jsem püllitr a jel na závodiště. Dorazil jsem tam brzy a dal všechny svoje finance dohromady. Po prvním dostihu jsem zjistil, že jsem püllitr víc než z poloviny vypil. Míchal jsem si whisky s horkou kávou, a to se rychle ztrácelo.

Vyhrál jsem ve třech z prvních čtyř dostihů. Později jsem vsadil na vítězného koně a na konci pátého dostihu jsem měl k dobru skoro 200 dolarů. Šel jsem do baru a zahrál si na totalizátoru. Ten večer jsem absolvoval to, čemu říkám „dobrej totalizátor“. Lýdie by prskala, kdyby mě viděla, jak vybírám všechny ty peníze.

Nesnášela, když jsem na dostizích vyhrával, obzvlášť když ona prohrávala.

Pil jsem a skóroval. Když skončil devátý dostih, měl jsem 950 dolarů k dobru a byl jsem namol. Strčil jsem peněženku do jedné z postranních kapes a pomalu kráčel k autu.

Sedl jsem si dovnitř a sledoval, jak ti, co prohráli, odjíždějí z parkoviště. Seděl jsem tam, dokud doprava neprořídla, pak jsem nastartoval. Hned před závodištěm byl supermarket. Na jednom konci parkoviště jsem zahlédl telefonní budku, zajel k ní a vystoupil. Šel jsem k telefonu a vytočil Lýdiino číslo.

„Poslechni,“ ozval jsem se, „poslechni, ty čubko. Zajel jsem dneska večer na dostihy a vyhrál jsem 950 dolarů. Jsem vítěz! Vždycky budu vítěz! Nezasloužíš si mě, čubko! Hrála sis se mnou! Jenomže už to skončilo! Chci z toho ven! Tak je to! Nepotřebuju tebe ani ty tvoje připitomělý hry! Rozumíš mi? Chápeš, co ti říkám? Nebo máš v hlavě víc sádla než kolem kotníků?“

„Hanku...“

„Ano?“

„Tady není Lýdie. Tady je Bonnie. Hlídám Lýdii děti. Šla dneska večer ven.“

Zavěsil jsem a vrátil se k autu.

15

Lýdie mi zavolala ráno. „Vždycky, když se opiješ,“ prohlásila, „půjdu si zatancovat. Včera večer jsem byla u Červeného deštníku a zvala jsem chlapy k tanci. Ženská má na to právo.“

„Jseš děvka.“

„Jo? Hele, ještě horší, než být děvka, je nudit se.“

„Ještě horší, než se nudit, je být nudná děvka.“

„Když ti moje kunda není dost dobrá,“ pokračovala, „dám ji nikomu jinému.“

„Na to máš právo.“

„Když jsem dotancovala, zašla jsem k Marvinovi. Chtěla jsem od něj adresu jeho holky a stavit se u ní. U Franciny. Sám ses jednou večer u Franciny stavoval,“ tvrdila Lýdie.

„Heleď, nikdy jsem s ní nešukal. Byl jsem jenom moc opilej, abych dojel autem z večírku. Nedali jsme si ani pusu. Nechala mě vyspat na gauči a ráno jsem šel domů.“

„No dobře, když jsem došla k Marvinovi, rozhodla jsem se, že ho o Francininu adresu nepožádám.“

Marvinovi rodiče měli peníze. Vlastnil dům dole na pobřeží. Psal poezii, lepší poezii než většina ostatních.

Marvina jsem měl rád.

„Doufám teda, že ses poměla,“ poznamenal jsem a zavěsil.

Sotvaže jsem to položil, telefon se znovu rozezněl. Byl to Marvin. „Hej, hádej, kdo přišel včera pěkně pozdě večer! Lýdie. Zaklepala na okno a já ji pozval dál. Ztvrdnul jsem z ní.“

„Jasně, Marvine. Chápu. Neobviňuju tě.“

„Nejseš nasranej?“

„Na tebe ne.“

„Takže dobrý...“

Vzal jsem svou bustu a naložil ji do auta. Zajel jsem k Lýdii a položil tu hlavu na práh. Nezazvonil jsem. Šel jsem pryč. Lýdie vyšla ven.

„Proč jseš takovej kretén?“ zeptala se.

Otočil jsem se. „Ty nerozlišuješ. Všichni chlapi jsou pro tebe stejní. Já ti prdel lízat nebudu.“

„Já tu tvoji taky ne!“ křičela na mě a práskla dveřmi.

Šel jsem k autu, nasedl a nastartoval. Zařadil jsem jedničku. Nepohlo se. Zkusil jsem dvojku. Nic. Pak jsem tam vrátil jedničku. Zkontroloval jsem, jestli mám odbrzděno. Auto se nehýbalo. Zkusil jsem zpátečku. Auto se pohnulo dozadu. Zabrzdil jsem a znovu otestoval jedničku. Nepohlo se. Pořád jsem byl vytočený z Lýdie.

Napadlo mě, že teda ten zkurvenej krám odvezu domů pozpátku. Pak jsem si představil, jak mě zastavují policajti a ptají se, co to sakra vyvádím. Páni strážníci, chytl jsem se se svou holkou a tohle byla jediná možnost, jak se dostat domů.

Už jsem nebyl na Lýdii tak naštvaný. Vystoupil jsem a šel k jejím dveřím. Moji hlavu vzala dovnitř. Zaklepal jsem.

Lýdie otevřela. „Heleď,“ ptal jsem se, „jseš nějakej druh čarodějnice?“

„Ne, já jsem děvka, zapomněls?“

„Musíš mě zavést domů. Moje auto jede jenom dozadu. Ten zsranej krám se ztrojčil.“

„Myslíš to vážně?“

„Pojď, předvedu ti to.“

Lýdie mě následovala k autu. „Rychlosti fungovaly dobře. Teď to najednou jede jenom dozadu. Chtěl jsem tak dojet domů.“

Nasedl jsem. „Sleduj.“

Nastartoval jsem, zařadil jedničku a pustil spojku. Poskočilo to dopředu. Zařadil jsem dvojku. Auto přešlo na dvojku a jelo rychleji. Dal jsem tam trojku. Jelo to plynule dopředu. Udělal jsem účko a zaparkoval na druhé straně ulice. Přišla Lýdie.

„Poslechni,“ oslovil jsem ji, „musíš mi věřit. Před minutou to jelo jenom dozadu. Teď je to v pohodě. Prosím tě, věř mi to.“

„Věřím ti,“ ujistila mě. „V tom má prsty Bůh. Já na tohle věřím.“

„Určitě to něco znamená.“

„Znamená.“

Vystoupil jsem z auta. Šli jsme do jejího domu.

„Sundej si košili a zuj se,“ nařídila mi, „a polož se na postel. Nejdřív ti vymačkám uhry.“

16

Ten bývalý japonský zápasník, kterému patřil Lýdiin dům, jej prodal. Musela se vystěhovat. To znamenalo Lýdii, Toma, Lízu a psa Bleháče. V Los Angeles vyvěšuje většina majitelů stejnou ceduli: JEN PRO DOSPĚLÉ. Se dvěma dětmi a psem bylo velice obtížné najít byt. Pomoci mohly jen Lýdiiny svůdné pohledy. Hledal se domácí mužského rodu.

Vozil jsem je po celém městě. Bezvýsledně. Pak jsem zůstal mimo dohled v autě. Nezabíralo ani to. Během jízdy křičela Lýdie z okýnka, „Copak v tomhleto městě není nikdo, kdo by pronajal byt ženský se dvěma dětma a psem?“

Neočekávaně se něco uvolnilo v mém dvoře. Viděl jsem, jak se ti lidé vystěhovávají, a šel jsem si hned popovídat s paní O'Keefovou.

„Poslyšte,“ začal jsem, „moje přítelkyně nemá kde bydlet. Má dvě děcka a psa, ale všichni jsou dobře vychovaní. Necháte je nastěhovat?“

„Já jsem jí viděla,“ odpověděla paní O'Keefová. „Nevšiml jste si jejích očí? Je šílená.“

„Já vím. Mně ale na ní záleží. Má i dobrý vlastnosti, opravdu.“

„Je na vás moc mladá! Co chcete dělat s tak mladou ženskou?“

Zasmál jsem se.

Za paní O'Keefovou se vynořil její manžel. Hleděl na mě skrz drátěné dveře. „Starej kozel se zamiloval, to je celý. Je to úplně jednoduchý, zamilovanej starej kozel.“

„Co vy na to?“ zeptal jsem se.

„Tak jo,“ souhlasila paní O'Keefová. „Tak si ji nastěhujte...“

Takže Lýdie najala stěhováky a já nakládal. Šlo vesměs o oblečení, všechny hlavy, které vymodelovala, a o objemnou pračku.

„Paní O’Keefová se mi nelíbí,“ sdělila mi. „Její manžel vypadá normálně, ale ona se mi nelíbí.“

„Je to dobrá katolička. A ty potřebuješ bydlet.“

„Nechci, abys s těma lidma popíjel. Mohli by tě zničit.“

„Platím jenom pětasmdesát babek za měsíc. Jednají se mnou jako se synem. Musím si s nima občas dát pivo.“

„Se synem, hovno! Jseš skoro tak starý jako oni.“

Uplynuly asi tři týdny. Stalo se to v sobotu pozdě ráno. Uplynulou noc jsem nestrávil u Lýdie. Vykoupal jsem se, dal jsem si pivo a oblékl se. Neměl jsem rád víkendy. Všichni byli venku na ulici. Všichni hráli ping-pong, stříhali trávníky, leštili auta, anebo šli do supermarketu, na pláž či do parku.

Všude davy. Můj nejoblíbenější den bylo pondělí. Každý byl pěkně v práci a ne mě na očích. Rozhodl jsem se, že pojedu na závodistiště bez ohledu na ty davy. To mi pomůže zabít sobotu. Snědl jsem jedno vajíčko natvrdo, dal si další pivo, vyšel na verandu a zamkl dveře. Lýdie si venku hrála s Blecháčem, s tím psem.

„Čau,“ pozdravila.

„Čau,“ odpověděl jsem. „Jedu na závodistiště.“

Lýdie šla ke mně. „Poslechni, víš, co s tebou závodistiště dělá.“

Myslela tím, že jsem potom vždycky příliš unavený na milování.

„Včera večer jsi měl opici,“ pokračovala. „Byls příšernej. Líza z tebe měla strach. Musela jsem tě vypakovat.“

„Jedu na závodistiště.“

„Dobře, běž si a jed’ na to závodistiště. Ale jestli to uděláš, nebudu tady, až se vrátíš.“

Nasedl jsem do auta, které bylo zaparkované na předním trávníku. Stáhl jsem okna a nastartoval. Lýdie stála na příjezdové cestě. Zamával jsem jí a vyjel do ulice. Byl pěkný letní den. Jel jsem do Hollywood Park. Měl jsem nový systém. Každý nový systém mě víc a víc přibližoval k bohatství. Byla to prostě jenom otázka času.

Prohrál jsem čtyři sta dolarů a jel domů. Zaparkoval jsem na trávníku a vystoupil. Když jsem šel po chodbě ke dveřím, přicházel po příjezdové cestě pan O’Keefe.

„Je pryč!“

„Cože?“

„Vaše přítelkyně. Odstěhovala se.“

Neodpověděl jsem.

„Najala si stěhováky a naložila své krámy. Byla jak šílená. Viděl jste tu obrovskou pračku?“

„Ano.“

„Víte, je těžká. Já ji nemohl uzvednout. Ona ale toho kluka nenechala, aby jí pomohl. Prostě ji zvedla a naložila do auta. Pak vzala děcka, psa a odjela. Nechala tady týdenní nájem.“

„Dobrá, pane O’Keefe. Děkuju.“

„Přijdete večer na pivo?“

„Ještě nevím.“

„Pokuste se.“

Odemkl jsem dveře a vešel dovnitř. Půjčil jsem jí klimatizátor. Ležel na židli před komorou. Byl na něm vzkaz a modré kalhotky. Vzkaz byl divoce načmáraný:

„Tady je tvůj klimatizátor, ty pancharte. Odešla jsem. Odešla jsem navždy, ty kreténe. Až budeš sám, můžeš si ho vyhonit do mejch kalhotek. Lýdie.“

Šel jsem k lednici a vyndal pivo. Vypil jsem ho a šel ke klimatizátoru. Zvedl jsem ty kalhotky a na chvíli zauvažoval, jestli to bude fungovat. Pak jsem si řekl: „Hovno!“ a odhodil je na zem.

Šel jsem k telefonu a vytočil Dee Dee Bronsonovou. Byla tam. „Ano?“ ozvala se.

„Dee Dee,“ řekl jsem, „tady je Hank...“

17

Dee Dee měla byt na Hollywood Hills. Dětila se o něj se svou přítelkyní Biancou, další úspěšnou ženou. Bianca si vzala patro a Dee Dee přízemí. Zazvonil jsem. Když mi otvírala, bylo 20:30. Bylo jí kolem čtyřiceti, měla nakrátko ostříhané černé vlasy, byla Židovka, atraktivní, moderní. Byla zaměřená na New York City a znala všechna správná nakladatelství, nejlepší básníky, nejtalentovanější

autory kreslených filmů, správné revolucionáře, všechny a každého. Neustále kouřila trávu a chovala se, jako kdyby začínala 60. léta a éra lásky, kdy byla mírně populární a mnohem krásnější.

Nakonec ji odrovnala dlouhá série špatných lásek. Ted' jsem stál u jejích dveří já. Tělo měla dost zachovalé.

Byla drobná, ale prsatá, a mnoho mladých děvčat by za její figuru dalo nevímco.

Následoval jsem ji dovnitř. „Takže Lýdie se trhla?“ vyzvíдалa Dee Dee.

„Myslím, že jela do Utahu. V Mulesheadu se na 4. července koná taneční slavnost. Ještě nikdy ji nevynechala.“

Posadil jsem se do jídelního koutu, zatímco Dee Dee odzátkovala červené víno. „Chybí ti?“

„Jasně, že jo. Chce se mi brečet. Střeva mám úplně vypumpovaný. Možná to nezvládnou.“

„Zvládneš. Pomůžeme ti na ni zapomenout. Vytáhneme tě z toho.“

„Takže ty víš, jak mi je?“

„Většina z nás to párkrát prožila.“

„Tý čubce na mně hlavně nikdy nezáleželo.“

„Ale záleželo. A pořád záleží.“

Usoudil jsem, že je lepší pobývat ve velkém domě v Hollywood Hills u Dee Dee než sedět doma úplně sám a truchlit.

„Musí to být tím, že to s ženskýma moc neumím,“ prohlásil jsem.

„Jde ti to s nima normálně,“ odpověděla Dee Dee. „A jseš nějakej spisovatel.“

„Radši bych to uměl s ženskýma.“

Dee Dee si zapalovala cigaretu. Počkal jsem, až dokouří, pak jsem se natáhnul přes stůl a políbil ji. „Mám z tebe příjemnej pocit. Lýdie na mě vždycky útočila.“

„To neznamená to, co myslíš.“

„Ale může to být nepříjemný.“

„To teda rozhodně může.“

„Už sis našla nějakýho přítele?“

„Ještě ne.“

„Líbí se mi tady. Ale jak to udržuješ tak útulný a čistý?“

„Máme služku.“

„Fakt?“

„Bude se ti líbit. Je velká a černá a když odejdu, udělá svou práci, jak nejrychleji může. Potom si vleze do postele, pojídá sušenky a dívá se na televizi. Každou noc najdu drobký ze sušenek ve své posteli. Řeknu jí, ať ti udělá snídani, až zítra ráno odejdu.“

„Dobře.“

„Ne, počkej. Zítra je neděle. V neděli nedělám. Zajdeme si někam na jídlo. Znáš jedno místo. Bude se ti tam líbit.“

„Dobře.“

„Víš, myslím, že jsem do tebe byla vždycky zamilovaná.“

„Cože?“

„Už léta. No, když jsem k tobě chodívala, nejdřív s Berniem a později s Jackem, tak jsem tě chtěla. Jenže ty sis mě nikdy nevšíml. Pokaždý jsi ucucával z plechovky pivo nebo jsi byl něčím posedlej.“

„Byl jsem blázen, myslím, že skoro blázen. Poštovní šílenství. Mrzí mě, že jsem si tě nevšíml.“

„Můžeš si mě všimnout teď.“

Dee Dee nalila další sklenku vína. Bylo dobré. Měl jsem ji rád. Bylo dobré mít kam jít, když se nedařilo.

Vzpomněl jsem si na dávné časy, kdy se přestávalo dařit a nebylo kam utéct. Možná to pro mě bylo dobré.

Tehdy. Ted' mě ale nezajímalo, co je pro mě dobré. Zajímalo mě, jak se cítím, a jak se přestat cítit mizerně, když se člověku nevede. Jak se zase cítit dobře.

„Nechci ti srát na hlavu, Dee Dee,“ prohlásil jsem. „Nechovám se k ženským vždycky dobře.“

„Řekla jsem, že tě miluju.“

„Nedělej to. Nemiluj mě.“

„Dobře,“ souhlasila, „nebudu tě milovat. Skoro tě miluju. Bude to tak vyhovovat?“

„Je to tak mnohem lepší.“

Dopili jsme víno a šli do postele... .

Ráno mě Dee Dee zavezla do Sunset Strip na snídani. Mercedes byl černý a blýskal se na slunci. Projížděli jsme kolem billboardů, nočních klubů a luxusních restaurací. Schoulil jsem se v sedadle a kašlal přes cigaretu.

Napadlo mě, no jo, bývalo mi hůř. Jedna nebo dvě scénky mi probleskly hlavou. Jednou v zimě jsem mrznul v Atlantě, byla půlnoc, neměl jsem peníze ani kde spát, takže jsem vyšel po schodech ke kostelu v naději, že se dostanu dovnitř a zahřeju se. Dveře kostela byly zamčené. Podruhé jsem spal v El Paso na lavičce v parku, ráno mě probudil nějaký policajt, který mě tloukl holí do podrážek bot. Přesto jsem stále myslel na Lýdii.

Světlejší okamžiky našeho vztahu připomínaly kysu bloumající a hlodající v mém žaludku.

Dee Dee zaparkovala před luxusní restaurací. Byla tam letní zahrádka s židlemi a stoly, kde lidé seděli, jedli, povídali si a pili kávu. Minuli jsme nějakého černocho v botách a džínách s těžkým stříbrným řetězem omotaným kolem krku. Na stole ležela jeho motocyklová helma, brýle a rukavice. Byl tam s útlou blondýnou v pepermintové kombinéze, která seděla a cucala si malíček. Bylo tam plno. Všichni vypadali mladě, vydrhnutě, uhlazeně. Nikdo po nás nekoukal. Všichni se bavili potichu.

Vešli jsme dovnitř, kde nás usadil bledý, hubený hoch s mrňavým zadkem, v těsných stříbrných kalhotách s dvacetimetrovým opaskem posetým cvoky a v zářivé zlaté blůze. Měl propíchnuté uši a malinké modré náušnice. Jeho řídký knírek vypadal purpurově.

„Dee Dee,“ ozval se, „co se děje?“

„Budeme snídat, Donny.“

„Panáka, Donny,“ přidal jsem se.

„Vím, co potřebuje, Donny. Namíchej mu Golden Flower, dvojíťou.“

Objednali jsme si snídani a Dee Dee řekla, „Chvilí potrvá, než to udělají. Vaří tady všechno na objednávku.“

„Neutrácej moc, Dee Dee.“

Jde to všechno na podnikový výdaje.“

Vyndala malý černý sešit. „Takže moment. Koho jsem pozvala na snídani? Eltona Johna?“

„Není v Africe...?“

„Jo, máš pravdu. Tak co třeba Cat Stevens?“

„Kdo je to?“

„Ty to nevíš?“

„Ne.“

„Inu, já jsem ho objevila. Budeš třeba Cat Stevens.“

Donny přinesl pití a povídal si s Dee Dee. Zdálo se, že znají stejné lidi. Já jsem neznal ani jednoho. Hned tak něco mě nevzrušilo. Bylo mi to jedno. Neměl jsem rád New York. Nelíbil se mi Hollywood. Neměl jsem rád rockovou hudbu. Nelíbilo se mi nic. Možná jsem měl strach. Tak to bylo – měl jsem strach. Chtěl jsem sedět sám v pokoji se staženými roletami. Kochal jsem se tím. Byl jsem podivín. Šílenec. A Lýdie byla pryč.

Dopil jsem sklenku a Dee Dee poručila další. Začal jsem se cítit jako vydržovaný muž, a připadalo mi to skvělé. Pomohlo mi to z melancholie. Není nic horšího, než když jste na mizině a opustí vás žena. Bez pití, bez práce, jenom ty stěny, sedíte, zíráte do zdi a přemýšlíte. Ženy se nám takhle mstí, ovšem i je to bolí a vysiluje.

Nebo tomu chci alespoň věřit.

Snídaně byla chutná. Vejce obložená různým ovocem... ananasem, broskvemi, hruškami... trochu pomletých ořechů a koření. Dobrá snídaně. Dojedli jsme a Dee Dee mi objednala další sklenku. Představa Lýdie ve mně stále přetrvávala, ale Dee Dee byla milá. Hovořila sebevědomě a zábavně. Byla schopna mě rozesmát, což jsem potřeboval. Smích vězel celý ve mně a čekal na to, až bude moci vyprsknout: HAHAAHAHAHA, no ne, no HAHA-HAHA. Bylo to příjemné, když k tomu došlo. Dee Dee věděla svoje o životě. Věděla, že co se stalo jednomu, stalo se většině z nás. Naše životy se tak neliší – i když si to rádi myslíme.

Bolest je zvláštní věc. Kočka vraždící ptáka, autonehoda, požár... Bolest přiletí, ŽUCH, a už je tady, sedne na vás. Je opravdová. A každému, kdo se dívá, připadáte pošetile. Jako kdyby se z vás zrovna

stal idiot. Neexistuje na to žádný lék, pokud neznáte někoho, kdo pozná, jak se cítíte, a dokáže pomoci.

Vrátili jsme se k autu. „Vím přesně, kam tě zavést, aby ses rozveselil,“ prohlásila Dee Dee. Neodpověděl jsem.

Bylo o mě postaráno, jako kdybych byl invalida. Což jsem byl.

Poprosil jsem Dee Dee, aby zastavila u jednoho baru. U jednoho z jejích. Barman ji znal.

„Tady,“ oznámila mi, když jsme vstupovali, „vysedává spousta scenáristů. A někteří lidi z malých divadel.“

Okamžitě se mi všichni znelíbili, jak tam seděli a hráli si na chytré a nadřazené. Jeden druhého shazovali. Pro spisovatele je nejhorší, když zná jiného spisovatele, a ještě horší, když zná hodně jiných spisovatelů. Jako mouchy na jednom lejnu.

„Pojďme si sednout ke stolu,“ navrhl jsem. To jsem dopadl, spisovatel vydělávající pětadesát dolarů týdně sedí v místnosti s jinými spisovateli, kteří vydělávají týdně tisíce dolarů. Lýdie, napadlo mě, já jedu. Ještě budeš litovat. Jednou budu chodit do luxusních restaurací a lidi mě budou znát. Budou mít pro mě speciální stůl vzadu blízko kuchyně.

Odnesli jsme si pití a Dee Dee se na mě podívala. „Umíš mě skvěle vylízat. Nikdo mě neuměl vylízat tak, jako ty.“

„Naučila mě to Lýdie. K tomu jsem přidal pár vlastních triků.“

Nějaký tmavý mladý hoch vyskočil a přišel k nám. Dee Dee nás představila. Pocházel z New Yorku, psal do Village Voice i dalších newyorských novin. Chvilí se s Dee Dee bavili o slavných jménech a pak se jí zeptal:

„Co dělá tvůj manžel?“

„Vedu jeden tým,“ odpověděl jsem. „Boxery. Čtyry dobrý mexický kluky. Plus jednoho černocho, opravdovýho tanečníka. Kolik vážíš?“

„Sedmdesát dva. Tys byl boxer? Podle ksichtu to vypadá, žeš jich pár koupil.“

„Koupil. Můžeme tě zařadit do šedesáti. Potřebuju v lehký váze leváka.“

„Jaks poznal, že jsem levák?“

„Držíš cigaretu v levý ruce. Přijď do tělocvičny na Main Street. V pondělí ráno. Začneme tě trénovat. Cigarety jsou zakázaný. Zahod' to svinstvo!“

„Poslyš, chlape, já píšu. Používám psací stroj. Nikdy jsi ode mne nic nečetl?“

„Já čtu jenom bulvární deníky – vraždy, znásilnění, výsledky rvaček, podfuky, letecký katastrofy a Annu Landersovou.“

„Dee Dee,“ přerušil mě, „za třicet minut dělám rozhovor s Rodem Stewartem. Musím jít.“ Odešel.

Dee Dee objednala další várku. „Proč se nechováš k lidem slušně?“ zeptala se.

„Ze strachu,“ já na to.

„Jsme tady,“ oznámila a vjela s autem na hollywoodský hřbitov.

„Pěkný,“ komentoval jsem to, „moc pěkný. Úplně jsem zapomněl na smrt.“

Projížděli jsme hřbitovem. Většina hrobek byla nad zemí. Vypadaly jako malé domy, se sloupy a předními schody. A každá měla zamčené ocelové dveře. Dee Dee zaparkovala a vystoupili jsme. Vyzkoušela jednu dveře.

Třásl jsem se, když jsem ji sledoval, jak s nimi lomcuje. Vybavil se mi Nietzsche. Stáli jsme tam: německý hřebec a židovská klisna. Vlast by mě milovala.

Vrátili jsme se do mercedesu a Dee Dee zaparkovala před jedním z větších objektů. Všichni tam byli vyryti do zdí. Řady a řady jmen. Někteří měli květiny v malých vázách, ale skoro všechny květy byly zvadlé. Ve většině výklenků květiny nebyly. V některých byli manžel a manželka úhledně vedle sebe. Někdy byl výklenek prázdný a v očekávání. Ve všech případech byl jako první mrtvý vždycky manžel.

Dee Dee mě vzala za ruku a vedla mě za roh. Nízko nad zemí tam ležel Rudolf Valentino. Zemřel v roce 1926.

Krátký život. Já jsem se rozhodl, že budu žít do osmdesáti. Představte si, že je vám osmdesát a šukáte osmnáctiletou holku. Pokud existuje něco, jak překazit hru smrti, je to jedině tohle.

Dee Dee vzala jednu z květinových váz a strčila si ji do kabelky. Klasický postup. Urvat všechno, co není přivázáno. Všechno patří všem. Vyšli jsme ven a Dee Dee prohlásila: „Chci si sednout na lavičku Tyrona Powera. Byl moje hvězda. Milovala jsem ho!“

Šli jsme si sednout na Tyronovu lavičku vedle jeho hrobu. Pak jsme se zvedli a přešli k hrobce Douglase Fairbankse staršího. Ta byla dobrá. Před ní měl svůj vlastní, soukromý vyhřívaný bazén. Byl plný vodních lilí a pulců. Vyšli jsme několik schodů a v zadní části hrobky našli místo k sezení. Sedli jsme si. Všiml jsem si trhliny ve zdi, kterou běhali malí červení mravenci dovnitř a ven. Chvilí jsem je sledoval, potom jsem objal Dee Dee a dal jí pusu, pořádnou, dlouhatánskou pusu. Stávali se z nás dobří přátelé.

19

Dee Dee musela vyzvednout svého syna na letišti. Vracel se z Anglie domů na prázdniny. Bylo mu sedmnáct, jak mi prozradila, a jeho otec byl bývalým koncertním pianistou. Propadl ale pilulím a koksu a později si během nehody popálil prsty. Na piano už hrát nemohl. Po nějaké době se rozvedli.

Syn se jmenoval Renny. Dee Dee mu o mně řekla během několika transatlantických telefonátů. Dorazili jsme na letiště, když Rennyho linka vysedala. Dee Dee s Rennym se objali. Byl vysoký a útlý, docela bledý. Pramen vlasů přes jedno oko. Stiskli jsme si ruce.

Šel jsem pro zavazadla, zatímco Renny a Dee Dee švitořili. Oslovoval ji „mami“. Když jsme nasedli do auta, uvelebil se na zadním sedadle a zeptal se: „Mami, máš pro mě kolo?“

„Objednala jsem ho. Zítra ho vyzvedneme.“

„Je to dobrý kolo, mami? Chci s deseti rychlostma, ruční brzdou a klipsnama.“

„Je to dobrý kolo, Renny.“

„Jseš si jistá, že bude připravený?“

Přijeli jsme domů. Zůstal jsem přes noc. Renny měl vlastní ložnici.

Ráno jsme všichni seděli v jídelním koutu a čekali, až přijede služebná. Dee Dee se nakonec zvedla a udělala nám snídani. Renny se zeptal: „Mami, jak se rozbíjí vajíčko?“

Dee Dee se na mě podívala. Věděla, co si myslím. Já jsem mlčel.

„Dobrá, Renny, pojd' sem a já ti to předvedu.“

Renny šel ke sporáku. Dee Dee zvedla vejce. „Podívej, rozbiješ prostě skořápku o okraj pánve... takhle... a necháš vejce vytýct ze skořápky do pánve... takhle...“

„Je...“

„Je to jednoduchý.“

„A jak ho vaříš?“

„Smažím ho. Na másle.“

„Mami, to vajíčko já jíst nemůžu.“

„Proč?“

„Protože se roztekl žloutek!“

Dee Dee se otočila a pohlédla na mě. Její oči říkaly: „Hanku, buď proboha zticha...“

O několik rán později jsme se znovu nalézali v jídelním koutu. Jedli jsme a služebná pracovala v kuchyni.

Dee Dee řekla Rennymu: „Máš teď svoje kolo. Chci, abys dneska někdy zašel pro pití. Až se vrátím domů, chci tady mít nějakou Coca-Colu.“

„Ale mami, ty coly jsou těžký! Nemůžeš je donést ty?“

„Renny, dělám celej den a jsem unavená. Colu přineseš ty.“

„Ale mami, je tam kopec. Musím ho vyšlapat.“

„Žádný kopec tam není. Jakej kopec?“

„Víš, ty ho svýma očima nevidíš, ale je tam...“

„Renny, přineseš ty coly, jasný?“ Renny vstal, šel do své ložnice a prásknul dveřmi. Dee Dee se ohlédla. „Zkouší mě. Chce zjistit, jestli ho mám ráda.“

Já ty coly přinesu,“ ozval jsem se.

„To je v pohodě,“ odpověděla, „já to udělám.“

Nakonec to neudělal nikdo...

O několik dnů později jsme byli s Dee Dee u mě doma, abychom vyzvedli poštu a porozhlédli se, když zazvonil telefon. Byla to Lýdie. „Čau,“ ozvala se, „jsem v Utahu.“

„Našel jsem tvůj vzkaz,“ odpověděl jsem.

„Jak se máš?“ zeptala se.

„Všechno v pohodě.“

„Utah je v létě krásnej. Měl bys sem přijet. Pojedeme stanovat. Jsou tady všechny moje sestry.“

„Teď zrovna nemůžu zmizet.“

„Jak to?“

„No, žiju s Dee Dee.“

„S Dee Dee?“

„Už jo...“

„Věděla jsem, že jí zavoláš,“ prohlásila. „Říkala jsem ti, že to uděláš!“

Dee Dee stála vedle mě. „Oznam jí, prosím tě,“ řekla mi, „že se mnou budeš do září.“

„Zapomeň na ni,“ pokračovala Lýdie. „Do hajzlu s ní. Přijed’ za mnou.“

„Nemůžu se na všechno vykašlat jenom proto, že zavoláš.

Kromně toho,“ dodal jsem, „budu s Dee Dee do září.“

„Do září?“

„Jo.“

Lýdie začala křičet. Dlouze a nahlas. Pak zavěsila.

Dee Dee mě od té chvíle držela mimo můj byt. Jednou, když jsme tam zajeli pro poštu, jsem si všiml, že telefon je vyvěšený. „Už nikdy to nedělej,“ varoval jsem ji.

20

Dee Dee mě brala na dlouhé jízdy sem a tam po pobřeží. Na výlety do hor. Chodili jsme na burzy, do kina, na rockové koncerty, do kostelů, k přátelům, na večeri a na oběd, na kouzelnické show, na pikniky a do cirkusu. Její kamarádi nás spolu fotili.

Výlet do Cataliny byl hrozný. Čekal jsem s Dee Dee v přístavu. Měl jsem pořádnou kocovinu. Dee Dee mi koupila Alka-Seltzer a sklenici vody. Jediné, co mi pomáhalo, byla mladá dívka sedící naproti nám. Měla krásnou postavu, dlouhé, dobře stavěné nohy a na sobě minisukni. Minisukni kombinovala s dlouhými punčochami a podvazkovým pásem a pod červenou sukýnkou měla růžové kalhotky. Měla dokonce i vysoké podpatky.

„Ty se na ni díváš?“ ptala se Dee Dee.

„Nemůžu se odtrhnout.“

„Je to kurva.“

„Jasně.“

Kurva vstala a začala hrát pinball, vrtěla přitom zadkem, aby se míčky lépe strefovala. Potom si zase sedla a předváděla se ještě víc.

Dorazil vodní letoun, vyložili ho a my stáli na břehu a čekali na nalodění. Vodní letoun byl červený, ročník 1936, měl dvě vrtule, jednoho pilota a osm až deset míst.

Jestli se v tom krámu nepozvracím, napadlo mě, vysměju se celému světu.

Dívka v minisukni nenastoupila.

Čím to je, že kdykoli spatříte takovou ženskou, jste pokaždé s nějakou jinou?

Nastoupili jsme a připoutali se.

„Jé,“ ozvala se Dee Dee, „já jsem tak vzrušená! Půjdu si sednout k pilotovi!“

„Klidně.“

Takže jsme odstartovali a Dee Dee seděla u toho pilota. Viděl jsem, jak se vykecává. Měla ráda život, nebo to tak vypadalo. Později to pro mě moc neznamenalo – tím myslím její spontánní a šťastný vztah k životu – spíš mě to trochu iritovalo, ale většinou mě to nechávalo chladným. Dokonce mě to ani nenudilo.

Letěli jsme a posléze přistáli, což bylo drsné, kroužili jsme nízko nad nějakými útesy, dopadli jsme a vzedmula se vodní tříšť.

Bylo to jako na závodní lodi. Pak jsme se přesunuli k dalšímu přístavišti a Dee Dee se vrátila a povídala mi o tom vodním letounu,

pilotovi, o jejich konverzaci. Tam nahoře byl vyrvaný kus podlahy a ona se ho zeptala: „Je ta věc bezpečná?“ a on odpověděl: „vím já?“

Dee Dee nám zajistila pokoj v hotelu přímo na pobřeží, v nejvyšším patře. Nebyla tam lednička, takže pořídila plastovou vaničku a nasypala do ní led na moje pivo. Byla tam černobílá televize a koupelna. Prvotřídní.

Vyšli jsme si na procházku podél pobřeží. Byly tam dva druhy turistů – buď velmi mladí, anebo velice staří. Ti staří se procházeli v párech, muž a žena, v sandálech, tmavých slunečních brýlích, slaměných kloboucích, kratásech a pestrobarevných košilích. Byli tlustí a bledí, s modrými žilami na nohách, tváře nad límci odulé a bílé. Všude měli vrásky, záhyby a váčky jim visely na lícních kostí a čelistí.

Mladí byli útlí a vypadali jako vyrobení z hladké gumy. Dívky neměly žádná prsa a oplývaly malinkými zadky a chlapci měli úzké, jemné obličejí a ušklebovali se, červenali a smáli. Všichni ovšem vypadali spokojeně, mladí středoškoláci i staří lidé. Dalo se tam dělat velice málo věcí, ale oni se vyhřívali na sluníčku a vypadali spokojeně.

Dee Dee vyrazila do obchodů. Byla jimi okouzlena, nakupovala korále, popelníky, pejsky na hraní, pohlednice, náhrdelníky, sošky, a ze všeho byla zřejmě šťastná. „Jéé, podívej!“ Konverzovala s majiteli obchodů. Zdálo se, že se jí líbí. Jedné paní slíbila, že jí napíše, až se vrátí na pevninu. Měly společného známého – nějakého bubeníka z rockové kapely.

Dee Dee si koupila klec se dvěma papoušky a vrátili jsme se do hotelu. Otevřel jsem si pivo a pustil televizi.

Výběr byl omezený.

„Pojďme se ještě projít,“ navrhla Dee Dee. „Venku je tak kouzelně.“

„Já tady budu sedět a odpočívat,“ prohlásil jsem.

„Nebude ti vadit, když půjdu sama?“

„To je v pohodě.“

Dala mi pusu a odešla. Vypnul jsem televizi a otevřel další pivo. Na tom ostrově se nedalo dělat nic jiného, než se opít. Šel jsem k

oknu. Dole na pláži seděla Dee Dee vedle nějakého mladíka, vesele rozprávěla, smála se a gestikulovala rukama. Mladík se taky usmíval. Bylo příjemné být z toho venku. Byl jsem rád, že nejsem zamilovaný, že nejsem na světě rád. Líbí se mi být vždycky v opozici. Zamilovaní lidé se často stávají neurotickými, nebezpečnými. Ztrácejí nadhled. Svůj smysl pro humor. Bývají nervózní, psychopatičtí, nudní. Stávají se z nich dokonce vrahové.

Dee Dee byla pryč dvě nebo tři hodiny. Chvilí jsem se díval na televizi a napsal dvě nebo tři básně na přenosném psacím stroji. Zamilované básně – o Lýdii. Schoval jsem je do kufříku. Vypil jsem ještě nějaké pivo.

Pak Dee Dee zaklepala a vešla dovnitř. „Je, já jsem se měla naprosto špicovně! Nejdřív jsem šla na loď se skleněným dnem. Viděli jsme v moři všechny možné ryby, všechno! Pak jsem objevila jinou loď, která vozí lidi k jejich zakotveným lodím. Ten mladej kluk mě nechal za dolar jezdit celý hodiny! Měl spálený záda, a já jsem mu je natřela krémem. Byl strašně spálenej. Vozili jsme lidi k jejich lodím. A mělš vidět ty lidi na těch lodích! Vesměs staří chlapi, samý vrásky, s mladýma holkama. Všechny ty mladý holky měly vysoký boty a byly opilý a zkouřený marjánkou a sténaly v rauši. Některý z těch starejch chlápku měli mladý kluky, ale většina mladý holky, někdy dvě, tři nebo čtyři. Každá ta loď smrděla marjánkou, chlastem a chtíčem. Bylo to úžasný!“

„To zní dobře. Chtěl bych mít tvůj talent na objevování zajímavějch lidí.“

„Můžeš jet zítra. Můžeš jezdit celej den za dolar.“

„Překonám se.“

„Psal si dneska?“

„Trochu.“

„Šlo to?“

„To poznáš vždycky až po osmnácti dnech.“

Dee Dee se šla podívat na papoušky a povídala si s nimi. Byla to dobrá holka. Měl jsem ji rád. Opravdu jí na mně záleželo, chtěla, aby se mi dařilo, abych dobře psal, abych dobře šukal, vypadal. Cítil jsem to. Bylo to příjemné.

Jednou bysme si možná mohli spolu zaletět na Havaj. Šel jsem za ní a políbil ji na pravé ucho, dolů na lalůček.

„Ale Hanku,“ špitla.

Po týdnů na Catalině jsme opět v L. A. trávili jeden večer v mém bytě, což bylo neobvyklé. Bylo to pozdě v noci.

Leželi jsme na posteli, nazí, když ve vedlejším pokoji zazvonil telefon.

Byla to Lýdie.

„Hanku?“

„Ano?“

„Kdes byl?“

„Na Catalině.“

„S ní?“

„Jo.“

„Poslouchej, když jsi mi o ní řekl, zbláznila jsem se. Zahla jsem ti. S homosexuálem. Bylo to příšerný.“

„Chybělas mi, Lýdie.“

„Chci se vrátit do L. A.“

„To by bylo fajn.“

„Vykašleš se na ni, když se vrátím?“

„Je to dobrá ženská, ale když se vrátíš, tak ji nechám.“

„Vrátím se. Miluju tě, starouši.“

„Já tebe taky.“

Pokračovali jsme v rozhovoru. Nevím, jak dlouho jsme se bavili. Když jsme skončili, vrátil jsem se do ložnice.

Vypadalo to, že Dee Dee spí. „Dee Dee?“ oslovil jsem ji. Zvedl jsem jí jednu ruku. Zdála se velice schlíplá. Tělo měla jako z gumy. „Nech si ty vtipy, Dee Dee, vím, že nespíš.“ Nehýbala se. Ohlédnul jsem se a všiml si, že lahvička od prášků na spaní byla prázdná. Předtím byla plná. Jednou jsem je zkusil. Stačil jediný prášek, aby vás uspal, ale spíš jste měli pocit, jako by vás knokautovali a pohřbili.

„Ty sis vzala ty prášky...!?“

„Mně... je všechno... jedno... ty se k ní chceš vrátit... je mi to... jedno...“

Běžel jsem do kuchyně a vzal hrnec, vrátil se a položil ho na podlahu vedle postele. Pak jsem přehnul Dee Dee hlavou a rameny přes okraj a strčil jí svoje prsty do krku. Začala zvracet. Zvedl jsem ji a nechal chvíli dýchat, pak jsem postup zopakoval. Dělal jsem to znovu a znovu. Dee Dee pořád zvracela. Jednou, když jsem ji zvedl, jí vypadly zuby. Ležely tam na prostěradle, horní i spodní.

„Ááách... moje zuby,“ vzdychla. Nebo se o to pokusila.

„O svoje zuby se neboj.“

Znovu jsem jí strčil prsty do krku. Pak jsem ji položil zpátky.

„Neci,“ vzlykala, „abys viděl mojééé žubýýý...“

Jsou v pořádku, Dee Dee. Opravdu nejsou špatný.“

„Áááách...“

Obživila natolik, aby si mohla zuby nasadit zpátky. „Odvez mě domů,“ prosila, „chci jet domů.“

„Zůstanu s tebou. Dnes v noci tě neopustím.“

„Ale nakonec mě opustíš?“

„Pojďme se oblíct,“ řekl jsem.

Valentino by zvládl Lýdii i Dee Dee. Proto zemřel tak mladý.

Lýdie se vrátila a sehnala pěkný byt v oblasti Burbanku. Zdálo se, že o mě stojí mnohem víc než před naším rozchodem. „Můj manžel měl velkého ptáka, a to bylo jediný, co měl. Nevyzářoval žádného ducha, žádný vibrace.

Jenom velkého ptáka a myslel si, že to je všechno, co by měl mít. Ale jak byl proboha blbej! Od tebe pořád přijímám vibrace... určitou elektrickou odezvu, to nikdy nepřestane.“ Byli jsme spolu v posteli.

„A já jsem dokonce ani netušila, že má velkého ptáka, protože byl první, kterýho jsem kdy viděla.“ Pozorně mě zkoumala. „Myslela jsem si, že jsou všechny takový.“

„Lýdie...“

„Co je?“

„Musím ti něco říct.“

„Copak?“

„Musím zajít k Dee Dee.“

„Zajít k Dee Dee?“

„Netvař se tak divně. Mám k tomu důvod.“

„Říkals, že to celý skončilo.“

„Skončilo. Jenom se na ni nechci totálně vykašlat. Chci jí vysvětlit, co se stalo. Lidi jsou k sobě moc chladní. Nechci ji zpátky, chci jí jenom zkusit vysvětlit, co se stalo, aby to pochopila.“

„Chceš s ní šukat.“

„Ne, nechci s ní šukat. Skoro jsem s ní nechtěl šukat, ani když jsem s ní žil. Chci to jenom vysvětlit.“

„To se mi nelíbí. Zní to... hnusně.“

„Nech mě jít. Prosím. Chci jenom vyčistit vzduch. Brzo se vrátím.“

„Dobře. Ale pohni.“

Nasedl jsem do volkswagenu, stříhnul to k Fountain, ujel pár kilometrů, pak to v Bronsonu vzal na sever a dorazil tam, kde jsou vysoké činže. Zaparkoval jsem před domem a vysedl. Vyšlapal jsem dlouhou řadu schodů a zazvonil.

Otevřela Bianca. Vzpomněl jsem si, jak jednou v noci otevřela nahá a já jsem ji popadl, a když jsme se líbali, objevila se Dee Dee a zeptala se: „Co se tady sakra děje?“

Tentokrát to proběhlo jinak. Bianca se zeptala: „Co chceš?“

„Chci vidět Dee Dee. Chci s ní mluvit.“

„Je jí zle. Hrozně zle. Myslím, že bys za ní neměl chodit po tom, jak ses k ní zachoval. Jseš opravdu svině první třídy.“

„Chci si s ní jenom chvilku promluvit, abych jí to vysvětlil.“

„Tak dobře. Je ve své ložnici.“

Prošel jsem chodbou do ložnice. Dee Dee ležela v posteli jenom v kalhotkách. Jednu ruku měla přehozenou přes oči. Její prsa vypadala dobře. Na její posteli ležel prázdný půllitr whisky a na podlaze hrnec. Páchnul zvratky a chlastem.

„Dee Dee...“

Zvedla ruku. „Cože? Hanku, ty ses vrátil?“

„Ne, počkej, chci s tebou jenom mluvit...“

„Ach, Hanku, strašně moc si mi chyběl. Málem jsem zešílela, hrozně to bolelo...“

„Chci ti trochu ulevit. Proto jsem přišel. Možná jsem pitomej, ale nevěřím, že by na sebe lidi měli být krutí...“

„Nemáš ponětí, jak mi bylo ...“

„Ale jo. Taky jsem to zažil.“

„Dáš si panáka?“ ukázala na láhev.

Zvedl jsem prázdný püllitr a smutně ho zase položil. „Svět je příliš chladnej,“ řekl jsem jí. „Kdyby si lidi prostě všechno vyříkali, bylo by líp.“

„Zůstaň u mě, Hanku. Nevracej se k ní, prosím tě. Prosím. Jsem na světě už dost dlouho, abych věděla, jak být dobrá ženská. Ty to víš. Byla bych dobrá i hodná.“

„Lýdie má nade mnou moc. Neumím to vysvětlit.“

„Je to koketa. Je impulzivní. Uteče ti.“

„Možná mě zrovna to přitahuje.“

„Ty chceš děvku. Bojíš se lásky.“

„Možná máš pravdu.“

„Jenom mě polib. Nebo je to příliš, prosit tě o pusu?“

„Není.“

Natáhl jsem se vedle ní. Objali jsme se. Z jejích úst páchly zvratky. Líbala mě, líbali jsme se, a ona mě objímala.

Vymanil jsem se, jak nejjemněji to jen šlo.

„Hanku,“ ozvala se, „zůstaň u mě! Nevracej se k ní! Podívej, mám pěkný nohy!“

Dee Dee zvedla jednu nohu a ukázala mi ji.

„A mám taky pěkný kotníky! Koukni!“

Předvedla mi svoje kotníky.

Seděl jsem na kraji postele. „Nemůžu s tebou zůstat, Dee Dee –“

Posadila se a začala mě mlátit. Pěsti měla tvrdé jako skála. Dávala úderý oběma rukama. Seděl jsem a ona umísťovala rány. Udeřila mě nad oko, do oka, do čela a tváře. Jednu jsem chytil dokonce do krku. „Ty pancharte! Hajzle, hajzle, hajzle! NENÁVIDÍM TĚ!“

Chytil jsem ji za zápěstí. „Tak dost, Dee Dee, to by stačilo.“ Spadla zpět na postel, zatímco já se zvedl a vyšel chodbou a dveřmi ven.

Když jsem se vrátil, Lýdie seděla v křesle. Obličej měla temný. „Byl jsi pryč dlouho. Podívej se na mě! Ty jsi s ní šukal, že jo?“

„Ne.“

„Byls pryč hrozně dlouho. Podívej, poškrábala ti obličej!“

„Říkám ti, že nic nebylo.“

„Sundej si košili. Chci si prohlídnout tvoje záda!“

„Ser na to, Lýdie.“

„Sundej si košili a tílko.“

Svlékl jsem si to. Šla za mě.

„Co ten škrábanec na zádech?“

„Jakej škrábanec?“

„Je tam jeden dlouhej... od ženskýho nehtu.“

„Jestli tam je, taks ho tam udělala ty...“

„Dobře. Znáám jeden způsob, jak to zjistit.“

„Jakej?“

„Pojďme do postele.“

„Klidně!“

V tom, testu jsem uspěl, ale později mě napadlo, jak si můžu ověřit ženskou věrnost? Připadalo mi to nefér.

21

Stále jsem dostával dopisy od jedné ženy, která bydlela jen asi kilometr ode mě. Podepisovala se Nicole. Tvrdila, že četla několik mých knih a že se jí líbily. Na jeden dopis jsem odpověděl, a ona reagovala pozváním na návštěvu.

Jednou odpoledne, bez toho, že bych se zmínil Lýdii, jsem nasedl do volkswagenu a odjel. Měla byt nad čistírnou na třídě Santa Monica. Dveře vedly na ulici a skrz sklo jsem zahlédl schodiště. Zazvonil jsem. „Kdo je tam?“ ozval se ženský hlas z malého cínového mluvítká. Jsem Chinaski,“ odpověděl jsem. Bzučák se rozezněl a já zatlačil do dveří.

Nicole stála nahoře na schodišti a shlížela na mě. Měla kultivovaný, téměř tragický obličej, a na sobě dlouhé zelené domácí šaty s hlubokým výstřihem. Zdálo se, že má velmi pěknou postavu. Dívala se na mě ohromnými tmavě hnědými očima. Kolem očí měla spoustu malinkých vrásek, snad od přílišného pití či pláče.

„Jseš sama?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ usmála se, „jen pojď dál.“

Šel jsem. Bylo tam prostorně, dvě ložnice, velice málo nábytku. Všiml jsem si malé knihovny a police s deskami s klasikou. Sedl jsem si na pohovku. Ona vedle mě. „Zrovna jsem dočetla,“ ozvala se, „Život Picassův“.

Na konferenčním stolku leželo několik výtisků The New Yorker.

„Můžeš ti uvařit čaj?“ zeptala se Nicole.

„Zajdu koupit něco k pití.“

„To není nutné. Něco tady mám.“

„Co?“

„Krapet dobrého červeného vína?“

„To bych si dal,“ přikývl jsem.

Nicole vstala a odešla do kuchyně. Sledoval jsem její pohyby. Vždycky se mi líbily ženy v dlouhých šatech.

Pohybovala se s grácií. Zdálo se, že je na úrovni. Vrátila se se dvěma sklenicemi a lahví vína a nalila nám. Nabídla mi Benson and Hedges. Jednu jsem si zapálil.

„Čteš The New Yorker?“ zeptala se. „Občas tisknou zajímavé povídky.“

„Nesouhlasím.“

„Co je na nich špatného?“

„Jsou moc vzdělaný.“

„Mně se líbí.“

„Ale hovno,“ prohlásil jsem.

Seděli jsme, pili a kouřili.

„Líbí se ti můj byt?“

„Jo, je pěkný.“

„Připomíná mi pár z těch, co jsem měla v Evropě. Mám ráda ten prostor, to světlo.“

„V Evropě, jo?“

„Jo, Řecko, Itálie... většinou Řecko.“

„Co Paříž?“

„Ale jo, Paříž jsem měla ráda, Londýn ne.“

Pak mi povídala o sobě. Její rodina kdysi žila v New Yorku. Otec byl komunista, matka dílenská švadlena.

Pracovala na hlavním stroji, byla jednička, nejlepší ze všech. Tvrdá a oblíbená. Nicole byla samouk, vyrůstala v New Yorku, náhodou potkala jednoho slavného doktora, vdala se, žila s ním deset let, pak se rozvedla. Pobírala teď jen 400 dolarů měsíčně jako alimenty a bylo těžké z toho vyžít. Svůj byt si nemohla dovolit, ale měla ho příliš ráda, než aby z něj dokázala odejít.

„Tvoje psaní,“ řekla mi, „je tak syrový. Je to jako rána palicí, a přesto v tom je humor a něha...“

„Jo,“ poznamenal jsem.

Odložil jsem sklenku a podíval se na ni. Vzal jsem ji za bradu a přitáhl k sobě. Lehounce jsem ji políbil.

Nicole dál povídala. Vyprávěla mi několik docela zajímavých příběhů, z nichž některé jsem se rozhodl sám použít, buď jako povídky, anebo básně. Pozoroval jsem její prsa, jak se předkláněla a nalávala. Je to jak ve filmu, napadlo mě, jak v šukacím filmu. Připadalo mi to komické. Jako kdybychom byli před kamerou. Líbilo se mi to. Bylo to lepší než závodiště, lepší než zápasy v boxu. Pokračovali jsme v pití. Nicole otevřela novou láhev. Povídala a povídala. Dobře se ji poslouchalo. V každém z jejích vyprávění byla víra a trocha smíchu. Nicole mě okouzlovala víc, než tušila. To mě poněkud znepokojovalo.

Vyšli jsme se sklenkami na terasu a pozorovali odpolední dopravu. Mluvila o Huxleyem a Lawrencovi v Itálii.

Takový sračky. Řekl jsem jí, že Knut Hamsun byl největším spisovatelem na světě. Pohlédla na mě, ocenila, že jsem o něm slyšel, načež souhlasila. Líbali jsme se na terase a já jsem cítil zplodiny z aut na ulici pod námi. Dotyky jejího těla na mém byly příjemné. Věděl jsem, že okamžitě nezačneme šukat, ale stejně tak jsem věděl, že se budu vracet. I Nicole to bylo jasné.

Přijela Lýdiina sestra Angela z Utahu, aby si prohlédla Lýdiin nový dům. Lýdie za ten malý domek složila zálohu, a měsíční splátky byly velice nízké. Šlo o velice výhodnou koupi. Muž, který domek prodával, si myslel, že zemře, a prodal ho až příliš levně. Nahoře v patře byl dětský pokoj, a domek měl nesmírně rozlehlý zadní trakt zarostlý stromy a trsy bambusu.

Angela byla nejstarší ze sester, nejcitlivější, s nejhezčí postavou, a také nejrealističtější. Prodávala nemovitosti.

Objevil se ovšem problém, kam s ní. Neměli jsme místo. Lýdie navrhla Marvinu.

„K Marvinovi?“ zeptal jsem se.

„Jo, k Marvinovi,“ odpověděla Lýdie.

„No, tak jo,“ prohlásil jsem.

Všichni jsme se nacpali do Lýdiina oranžového Bouráku. Bouráku s velkým B. Tak jsme říkali jejímu autu.

Vypadalo jako tank, velmi starý a ošklivý. Bylo pozdě večer. Marvinovi jsme už volali. Oznámil nám, že bude doma celý večer.

Jeli jsme dolů k pláži, kde stál u břehu jeho malý dům. „Je,“ ozvala se Angela, „takovej pěkněj dům.“

„„Je taky bohatěj,“ dodala Lýdie.

„A píše dobrou poezii,“ přidal jsem se.

Vystoupili jsme. Marvin byl uvnitř se svými akvárii s mořskými rybami a obrazy. Maloval docela dobře. Na bohatého synka to docela přežil, vylízal se z toho. Obstaral jsem úvodní fráze. Angela se procházela a prohlížela si

Marvinovy obrazy. „Jééé, to je pěkný.“ Angela také malovala, jenže nepříliš dobře.

Přinesl jsem pivo a v kapse kabátu jsem měl schovaný půllitr whisky, ze které jsem si čas od času loknul. Marvin přinesl další pivo a mezi ním a Angelou se rozproudila mírná koketérie. Marvin vypadal dostatečně agilní, jenže Angela se mu zřejmě chtěla spíš posmívat. Líbil se jí, ale ne natolik, aby s ním hned začala šukat. Pili jsme a povíдали. Marvin měl bonga, piano a trochu trávy. Jeho dům

byl pěkný a pohodlný. V baráku, jako je tenhleten, bych psal líp, napadlo mě, měl bych víc štěstí. Bylo slyšet oceán, a nebyli tam žádní sousedé, kteří by si stěžovali na zvuk psacího stroje.

Dál jsem upíjel whisky. Zůstali jsme tam dvě nebo tři hodiny, pak jsme odjeli. Lýdie se vracela po dálnici.

„Lýdie,“ zeptal jsem se, „tys s Marvinem šukala, že jo?“

„O čem to mluvíš?“

„O tom, jak jsi tam šla tehdy pozdě v noci, sama.“

„Jdi do hajzlu, nechci o tom slyšet!“

„Jenomže je to pravda, šukala jsi s ním!“

„Heled’, jestli s tím nepřestaneš, nebudu to dál trpět!“

„Šukala jsi s ním.“

Angela vypadala ustrašeně. Lýdie zajela ke kraji dálnice, zastavila a otevřela dveře na její straně. „Vypadni!“ prohlásila.

Vystoupil jsem. Auto odjelo. Šel jsem po kraji dálnice. Vytáhl jsem půllitr whisky a dal si hlt. Pochodoval jsem asi pět minut, když se vedle mě objevil Bourák. Lýdie otevřela dveře. „Nasedni.“ Nastoupil jsem.

„Nic neříkej.“

„Šukala jsi s ním. Já vím, že jo.“

„Ježíši Kriste!“ Lýdie zajela zase k okraji dálnice a znovu otevřela dveře.

„Vypadni!“

Vystoupil jsem. Šel jsem po krajnici. Pak jsem došel k nadjezdu, který ústil do pusté ulice. Přešel jsem ho a dal se tou ulicí. Byla velice temná. Nahlížel jsem do oken některých domů. Evidentně jsem se ocitl v černošské čtvrti.

Zahlédl jsem nějaká světla před sebou na křižovatce. Objevil se stánek s párky v rohlíku. Šel jsem k němu. Za okýnkem stál nějaký černocho. Nikde ani živáčka. Poručil jsem si kávu. „Zatracený ženský,“ prohlásil jsem. „Jsou úplně šílený. Moje holka mě vysadila na dálnici. Dáš si hlta?“

„Jasně,“ odpověděl.

Pořádne si loknul a podal mi to zpátky.

„Máš tady telefon?“ zeptal jsem se. „Zaplatím ti.“

„Bude to místní hovor?“

„Jo.“

„To je zadara.“

Vytáhl zpoza okýnka telefon a podal mi ho. Přihnul jsem si a podal mu láhev. Taky si dal.

Zavolal jsem Žluté taxi a popsal jsem, odkud volám. Můj přítel měl vlídný a inteligentní obličej. Dobro lze někdy najít uprostřed pekla. Zatímco jsem čekal na taxík, láhev kolovala mezi námi. Když přijel, vlezl jsem si dozadu a dal řidiči adresu Nicole.

23

Potom jsem měl okno. Zkonzumoval jsem nejspíš daleko víc whisky, než jsem tušil. Na příjezd k Nicole si nepamatuju. Ráno jsem se probudil zády k někomu v cizí posteli. Podíval jsem se na protější zeď, na které viselo ozdobné písmeno. Bylo to „N“. „N“ znamenalo „Nicole“. Bylo mi špatně. Šel jsem do koupelny. Použil jsem

Nicolin zubní kartáček a vrhnul. Umyl jsem si obličej, učesal se, vykadil se a vychcal, umyl jsem si ruce a vypil pořádné množství vody z kohoutku. Pak jsem se vrátil do postele. Nicole vstala, vykonala potřebu a vrátila se. Podívala se na mě. Začali jsme se líbat a navzájem se hladit.

Svým způsobem jsem nevinnej, Lýdie, říkal jsem si. Svým způsobem jsem ti věrněj.

Žádný orální sex. Žaludek jsem měl příliš rozbouřený. Vlezl jsem na bývalou manželku slavného doktora.

Vzdělaného světoběžníka. V knihovně měla sestry Bronteovy. Oběma se nám líbila Carson McCullersová. Srdce je osamělý lovec. Třikrát nebo čtyřikrát jsem neobyčejně krutě přirazil a ona vzdychala. Teď poznala spisovatele na vlastní kůži. Ne příliš známého, samozřejmě, ale dařilo se mi platit nájem, a to bylo obdivuhodné. Jednoho dne se ocitne v některé z mých knih. Šukal jsem s kulturní čubkou. Cítil jsem, že se blíží konec. Vsunul jsem jí jazyk do úst, líbal ji a udělal jsem se. Pak jsem se odkulil a cítil jsem se připitoměle. Chvilí jsem ji objímal, pak odešla do koupelny.

Možná by se s ní v Řecku šukalo líp. Amerika není na šukání zrovna to nejlepší místo.

Nicole jsem potom navštěvoval dvakrát až třikrát týdně vždy odpoledne. Pili jsme víno, povídali si a občas se milovali. Zjistil jsem, že mě nijak zvlášť nezajímá, hlavně že jsem se nějak zabavil. S Lýdií jsem trávil následující den. Ptala se mě, kde jsem byl odpoledne. „Byl jsem v supermarketu,“ odpovídal jsem, a to byla pravda. Nejdrív jsem vždycky zašel do supermarketu.

„Nikdy jsem nezažila, že bys trávil tolik času po obchodech.“

Jednou večer jsem se opil a zmínil se Lýdii, že znám jistou Nicole. Prozradil jsem jí, kde Nicole bydlí, ale že se „nic moc neděje“. Proč jsem jí tohleto říkal, mi není úplně jasné, jenže když člověk pije, občas neuvažuje moc logicky...

Jednou odpoledne jsem takhle šel z obchodu s lihovinami přímo k Nicole. Nesl jsem dvě balení lahvého piva a půllitr whisky. Lýdie a já jsme zrovna absolvovali další bitvu, a já jsem se rozhodl, že zůstanu přes noc u Nicole.

Kráčel jsem už poněkud ovíněný, když jsem zaslechl, jak mě někdo dobíhá. Otočil jsem se. Byla to Lýdie. „Ha!“ zvolala. „Ha!“

Vytrhla mi z ruky tašku s alkoholem a začala vytahovat láhve s pivem. Jednu po druhé je házela na chodník.

Halasně explodovaly. Třída Santa Monica je velice rušná. Odpolední doprava právě začínala houstnout. Všechno se to dělo přímo před Nicolininými dveřmi. Načež se Lýdie zmocnila půllitru whisky. Zvedla jej do výšky a křičela na mě, „Ha! Tys to chtěl vychlastat a pak s ní ŠUKAT!“ Mrštila půllitrem o beton.

Dveře k Nicole byly otevřené a Lýdie vyběhla po schodech. Nicole stála nahoře. Lýdie do ní začala bušit svou objemnou kabelkou. Byly na ní dlouhé popruhy a ona s ní točila tak prudce, jak to jen šlo. „To je můj chlap! Ty ho nech na pokoji!“

Pak Lýdie seběhla dolů a proběhla kolem mě ven ze dveří na ulici.

„Můj bože,“ vzdychla Nicole, „kdo to byl?“

„Lýdie. Puč mi koště a velké papírovej pytel.“

Sešel jsem na ulici a začal zametat rozbité sklo a sypat ho do hnědého papírového pytle. Tentokrát ta čubka zašla moc daleko, říkal

jsem si. Zajdu koupit nový pití. Tuhletu noc strávím s Nicole, možná několik nocí.

Byl jsem v předklonu a sbíral to sklo, když jsem za sebou zaslechl podivný zvuk. Ohlédl jsem se. Byla to Lýdie v Bouráku. Nacházela se na chodníku a mířila přímo na mě rychlostí nějakých 20 km v hodině. Uskočil jsem, když auto projelo a minulo mě o čtvrt centimetru. Auto dojelo na konec bloku, přeskočilo obrubník, pokračovalo po ulici, na dalším rohu zahrnulo doprava a bylo pryč.

Vrátil jsem se k zametání skla. Všechno jsem to smetl a odklidil. Pak jsem zalovil v původním papírovém pytli a našel jednu nerozbitou láhev piva. Vypadala skvěle. Potřeboval jsem ji jako sůl. Chystal jsem se, že odšroubuji zátku, když mi ji někdo vyrval z ruky. Byla to zase Lýdie. Běžela s tou lahví k Nicolininým dveřím a mrštila s ní o skleněnou výplň. Hodila ji s takovou razancí, že proletěla skrz jako veliká kulka, která neroztříštila celou tabuli, ale zanechala jen kulatý otvor.

Lýdie utekla a já vystoupal nahoru po schodech. Nicole tam pořád stála. „Probůh, Chinaski, odejdi s ní, než všechny pozabíjí.“

Otočil jsem se a sešel po schodech dolů. Lýdie seděla v autě na obrubníku, s nastartovaným motorem. Otevřel jsem dveře a nasedl. Jela pryč. Nikdo z nás ani nehlesnul.

24

Začal jsem dostávat dopisy od jedné dívky z New Yorku. Jmenovala se Mindy. Seznámila se s několika mými knihami, ovšem nejlepší na jejích dopisech bylo to, že se jen zřídka zmínila o psaní, kromě sdělení, že není spisovatelkou. Psala o věcech v obecném duchu, obzvláště o mužích a sexu. Mindy bylo dvacet pět, psala rukou a její rukopis byl stabilní a citlivý, a přesto humorný. Na ty dopisy jsem odpovídal a měl jsem pokaždé radost, když jsem jeden z nich našel ve schránce. Většina lidí se mnohem lépe vyjadřuje písemně než ústně a někteří jsou schopni psát umělecké, vynalézavé dopisy, ovšem když se pokusí o báseň, povídku či novelu, začínají být neupřímní.

Mindy posléze poslala nějaké fotografie. Pokud byly věrohodné, byla vyloženě krásná. Psali jsme si několik dalších týdnů, když se zmínila, že ji čekají dva týdny dovolené.

Co kdybys přiletěla? navrhl jsem.

Dobře, odpověděla.

Začali jsme si telefonovat. Nakonec mi oznámila datum příletu na L. A. International.

Budu tam, sdělil jsem jí, nic mě nezastaví.

25

Nosil jsem to datum v hlavě. Trhnout se od Lýdie pro mě nikdy nebyl sebemenší problém. Byl jsem v podstatě samotář spokojený s tím, že s ženou žiju, jím, spím a procházím se po ulici. Neměl jsem zájem o konverzaci ani o to jít kamkoli jinam než na závodíště nebo na box. Nerozuměl jsem televizi. Cítil jsem se pitomě, když jsem zaplatil za kino, kde člověk sedí s ostatními a sdílí jejich pocity. Z večírků se mi dělalo zle. Nesnášel jsem to předstírání, celou tu špinavou hru, to flirtování, ty amatérské opilce a nudné lidi. Jenže večírky, tanec a plané řeči dodávaly energii Lýdii. Považovala se za sexbombu. Byla ale poněkud příliš vyzývavá. Takže naše hádky často pramenily z mého sklonu se nestýkat vůbec s žádnými lidmi oproti jejímu sklonu k tomu, aby jich bylo co nejvíc a co nejčastěji.

Několik dnů před Mindiným příletem jsem s tím začal. Leželi jsme spolu v posteli. „Lýdie, proboha, proč jseš tak pitomá? Copak ti nedochází, že jsem samotář? Poustevník? Musím tak žít, abych mohl psát.“

„Jak se chceš dozvědět něco o lidech, když se s nima nescházíš?“

„Vím už o nich všechno.“

„Dokonce i když si zajdeme do restaurace, máš hlavu skloněnou a na nikoho se ani nepodíváš.“

„Proč bych se nechal znechucovat?“

„Já lidi pozoruju,“ prohlásila. „Zkoumám je.“

„Hovno!“

„Ty se lidí bojíš!“

„Nesnáším je.“

„Jak můžeš být spisovatel? Dyt' nepozoruješ!“

„Dobrá, na lidi nekoukám, ale vydělám si psaním na nájem. Je to lepší než pást ovce.“

„Neudržíš se. Nikdy se ti to nebude dařit. Děláš to úplně špatně.“

„Právě proto se mi to daří.“

„Daří? Kdo má doboha o tobě ponětí? Jseš slavnej jako Mailer? Jako Capote?“

„Neumějí psát.“

„Ale ty to umíš! Jenom ty, Chinaski, umíš psát!“

„Jo, tak to cítím.“

„Jseš slavnej? Kdybys jel do New Yorku, poznal by tě tam někdo?“

„Poslechni, mě je to jedno. Chci jenom dál psát. Nepotřebuju slavobrány.“

„Bral bys všechny slavobrány, který by byly k mání.“

„Možná.“

„Rád předstíráš, že už jseš slavnej.“

„Vždycky jsem se choval stejně, dokonce i předtím, než jsem začal psát.“

„Ty jseš ten nejmín známej slavnej chlap, jakýho jsem potkala.“

„Nejsem prostě ctižádostivej.“

„Jseš, jenomže jseš línej. Chtěl bys to zadara. Kdy vůbec píšeš? Kdy to děláš? Jseš pořád buď v posteli, anebo na závodisti.“

„Nevím. To není důležitý.“

„Co je teda důležitý?“

„To mi pověz ty,“ odpověděl jsem.

„Tak jo, já ti teda povím, co je důležitý!“ souhlasila Lýdie. „Už jsme dlouho nebyli na žádným večírku. Už jsem dlouho neviděla žádný lidi! Já mám lidi ráda! Moje sestry MILUJOU večírky. Ujedou tisíce kilometrů, aby se dostaly na večírek! Tak nás vychovali v Utahu! Na večírcích nic špatného není. Jde jenom o to, aby se lidi uvolnili a užili si to! Ty máš v hlavě úplně zcestnej pocit. Myslíš si, že zábava vede k šukání! Ježíši Kriste, lidi jsou slušní! Ty se jenom neumíš bavit!“

„Nemám rád lidi,“ podotkl jsem.
Lýdie seskočila z postele. „Bože, už tě mám dost!“
„No tak jo, dám ti trochu prostoru.“
Skulil jsem nohy z postele a začal si nazouvat boty.
„Trochu prostoru?“ zeptala se tiše. „Co myslíš tím ‚trochu prostoru‘?“
„To, že odtud mizím!“
„Tak ale dobře poslouchej: jestli teď odejdeš pryč, už mě neuvidíš!“
„To je docela fér,“ poznamenal jsem.
Vstal jsem, šel ke dveřím, otevřel, zavřel a šel dolů k volkswagenu. Nastartoval jsem a odjel. Připravil jsem si trochu prostoru pro Mindy.

26

Seděl jsem na letišti a čekal. Nikdy se nedá spolehnout na fotky. Nikdy si nejste jistí. Byl jsem nervózní. Chtělo se mi zvracet. Zapálil jsem si cigaretu a vrhnul. Proč jsem to všechno dělal? Teď jsem ji nechtěl. A Mindy sem letěla až z New Yorku. Znal jsem spousty žen. Tak proč se vždycky snažím o nějakou další? O co mi jde? Nové známosti byly dobrodružné, ale byla to dřina. První polibek a první vyspání bylo dramatické. Zpočátku je to zajímavé.

Později, pomalu, ale jistě, vyjdou najevo všechny vady a šílenství. Začnu pro ně znamenat čím dál tím méně a ony jsou mi zase čím dál tím lhostejnější.

Byl jsem starý a ošklivý. Možná právě proto se mi tak líbilo ho vrážet do mladých holek. Stal jsem se King Kongem a ony byly ohebné a něžné. Snažil jsem uniknout před smrtí? Doufal jsem, že když budu s mladými holkami, nezestárnu, nepocítím stárí? Nechtěl jsem jenom stárnout hloupě, prostě to vzdát, být mrtev, ještě než přijde smrt.

Mindino letadlo přistálo a blížilo se po rolovací dráze. Cítil jsem se ohrožen. Ženy mě znaly dopředu, protože četly moje knihy. Vystavoval jsem se. Já jsem na druhé straně o nich nevěděl nic. Byl

jsem opravdový hráč. Mohl jsem přijít o život, mohly mi uříznout koule. Chinaski bez koulí. Milostné básně Eunuchovy.

Stál jsem a čekal na Mindy. Pasažéři vycházeli ven.

Je, doufám, že to není tamta.

Nebo tamta.

Nebo hlavně támhleta.

Ale tahleta by byla dobrá! Koukej na ty nohy, ten zadek, ty oči...

Jedna z nich šla ke mně. Doufal jsem, že to je ona. Byla z celé té příšerné bandy nejhezčí. Nemohl jsem mít takové štěstí. Došla ke mně a usmála se. „Já jsem Mindy.“

„To jsem rád, že jseš Mindy.“

„Já jsem ráda, že jseš Chinaski.“

„Musíš čekat na zavazadla?“

„Jo, vzala jsem si věci na dlouhý pobyt!“

„Pojďme čekat do baru.“

Vešli jsme dovnitř a našli stůl. Mindy si objednala vodku a tonic. Já vodku a 7-UP. No vida, skoro jsme se shodli.

Zapálil jsem jí cigaretu. Vypadala dobře. Skoro panensky. Bylo to úplně neuvěřitelné. Byla malá, blondýna a dokonale nad věcí. Působila spíš přirozeně než vzdělaně. Nedělalo mi potíže prohlížet si její oči – modrozelené. Měla dvě malinké náušnice. A boty na vysokých podpatcích. Prozradil jsem jí, že mě vysoké podpatky vzrušují.

„Tak co,“ zeptala se mě, „máš strach?“

„Už ne tolik. Líbíš se mi.“

„Vypadáš mnohem líp než na fotkách,“ prohlásila. „Vůbec si nemyslím, že jseš ošklivej.“

„Díky“

„No, nemyslím tím, že jseš pěkný, aspoň ne tak, jak si to lidi představují. Máš milý obličej. Ale tvoje oči – ty jsou krásný. Jsou divoký, šílený, jako oči nějakýho zvířete, který se řítí z hořícího lesa. Nějak tak. Nemám moc dobrou slovní projev.“

„Myslím, že jseš krásná,“ prohlásil jsem. „A moc sympatická. Cítím se s tebou dobře. Myslím, že je dobře, že jsme spolu. Dopij to. Dáme si další. Jsi jako tvoje dopisy.“

Dali jsme si druhou sklenku a šli dolů pro zavazadla. Byl jsem Pyšný, že jdu s Mindy. Kráčela stylově. Tolik ženských s dobrou postavou se vleče jako utahaný dobytek. Mindy se vznášela.

Stále jsem si říkal, že je to příliš dobré. To prostě není možné.

V mém bytě se Mindy vykoukala a převlékla. Vyšla v bleděmodrých šatech. Maličko si změnila si účes. Seděli jsme spolu na pohovce a pili vodku s míchanou vodkou. „Víš,“ řekl jsem, „pořád mám strach. Trochu se opiju.“

„Tvůj byt je přesně takovej, jak jsem si myslela,“ prohlásila. Dívala se na mě a usmívala se. Natáhl jsem se a dotkl se jí za krkem, posunul si ji k sobě a letmo ji políbil. Zazvonil telefon. Byla to Lýdie.

„Co děláš?“

„Mám tady návštěvu.“

„Je to ženská, že jo?“

„Lýdie, náš poměr skončil,“ řekl jsem. „Ty to víš.“

„JE TO ŽENSKÁ, ŽE JO?“

„Jo.“

„Hm, tak dobře.“

„Tak dobře. Sbohem.“

„Sbohem,“ pozdravila.

Lýdiin tón náhle utichl. Cítil jsem se lépe. Její zuřivost mě děsila. Vždycky zdůrazňovala, že já jsem žárlivec, a já jsem žárlil často, jenže když jsem viděl, že se okolnosti spikly proti mě, prostě mě to znechutilo a uzavřel jsem se.

Lýdie byla jiná. Vzbouřila se. Byla Hlavním rozněcovačem ve Hře zuřivosti.

Z jejího tónu jsem ale poznal, že to vzdala. Že nebyla rozzuřená. Znal jsem ten hlas.

„To byla moje bývalá,“ prozradil jsem Mindy.

„Skončilo to?“

„Jo.“

„Miluje tě ještě?“

„Myslím, že jo.“

„Tak to ještě neskončilo.“

„Skončilo.“

„Mám zůstat?“

„Samozřejmě. Prosím.“

„Nevyužíváš mě jenom? Četla jsem všechny ty milostný básně... pro Lýdii.“

„Byl jsem zamilovaný. A nevyužívám tě.“

Mindy se ke mně přitiskla a dala mi pusu. Byl to dlouhý polibek. Postavil se mi. Zrovna jsem bral hodně vitaminu E. Měl jsem vlastní představy o sexu. Neustále jsem byl nadržенý a v jednom kuse jsem masturboval.

Milovali jsme se s Lýdií, a já se pak vrátil domů a ráno jsem masturboval. Představa sexu jako něčeho zakázaného mě nade všecko vzrušovala. Je to jako když jedno zvíře kouše druhé, aby se mu podřídilo.

Vždycky, když jsem se udělal, cítil jsem, že je to pohana pro vše slušné, že bílé sperma kape na hlavy a duše mých zemřelých rodičů. Kdybych se narodil jako žena, byl bych dozajista prostitutka. Protože jsem se narodil jako muž, toužil jsem neustále po ženách, nejraději po těch nejhorších. A přesto jsem z žen – z těch dobrých – měl strach, protože nakonec chtěly vaši duši, a to, co ze mě zůstalo, jsem si chtěl ponechat. Nejvíce jsem toužil po prostitutkách, po primitivních ženách, protože jsou nudné a hrubé a nemají žádné osobní nároky. O nic jsem nepřišel, když odešly.

Přesto jsem současně prahнул po jemné, dobré ženě, bez ohledu na tu obrovskou cenu. Jinými slovy jsem byl ztracený. Silný muž by vzdal obojí. Já jsem silný nebyl. Takže jsem se dál potýkal s ženami, s jejich podstatou.

Mindy a já jsme dopili láhev a šli jsme do postele. Chvilí jsem ji líbal, pak jsem se omluvil a stáhnul se. Byl jsem příliš opilý na nějaké výkony. Velká porážka slavného milence. Slíbil jsem jí spoustu skvělých zážitků v blízké budoucnosti, pak jsem usnul, její tělo přitisknuté na mé.

Ráno jsem se probudil a bylo mi zle. Podíval jsem se na Mindy, nahou vedle mě. Dokonce i v tu chvíli, po tom všem pití, byla

zázračná. Nikdy jsem neznal mladou holku, která by byla tak krásná a současně tak jemná a inteligentní. Kde byli její milenci? V čem udělali chybu?

Šel jsem do koupelny a snažil se umýt. Vrhnuł jsem do lavoru. Oholil jsem se a natřel vodou po holení. Namočil jsem si vlasy a učesal se. Šel jsem k lednici, vyndal jeden 7-UP a vypil to.

Vrátil jsem se do postele. Mindy byla teplá, její tělo hrálo. Zdálo se, že spí. Líbilo se mi to. Přitiskl jsem svoje rty na její, jemně. Zvedl se mi pták. Vnímálem její prsa na svém těle. Jedno jsem vzal a cucal. Cítil jsem, že jí tvrdne bradavka. Mindy se pohla. Sáhnuł jsem dolů a laskal ji po bříše, pak jsem pokračoval ke kundě. Začal jsem ji lehce třít.

Je to, jako když otvíráte květ růže, napadlo mě. Tohleto má smysl. Tohleto je dobré. Připomíná to dva brouky v zahradě, kteří se k sobě pomalu přibližují. Sameček provádí své pomalé kouzlo. Samička se pomalu otvírá. Mám to rád, mám to rád. Dvě štěnice. Mindy se otvírá, vlhne. Je krásná. Vylezl jsem na ni. Vklouzł jsem dovnitř, moje ústa na jejích.

27

Pili jsme celý den a v noci jsem se opět pokusil s Mindy pomilovat. Byl jsem ohromen a zděšen, když jsem zjistil, že má velkou kundu. Extra velkou kundu. Tu noc předtím jsem si toho nevšiml. Je to tragédie. Pro ženu ten největší hřích. Makal jsem a makal. Mindy ležela, jako kdyby se jí to líbilo. Prosil jsem boha, aby to tak bylo. Začal jsem se potit. Rozbolela mě záda. Bylo mi mizerně, nevolno. Připadalo mi, že se jí kunda ještě zvětšuje. Necítil jsem nic. Bylo to, jako když se pokoušíte šukat s velkým vytahaným papírovým pytlem. Tak tak, že jsem se dotýkal stěn.

Byla to agónie, nekonečná práce bez odměny. Cítil jsem se jako prokletý. Nechtěl jsem ranit její city. Zoufale jsem se snažil stříkat. Nebylo to jen pitím. Podával jsem lepší výkony než jindy, když jsem pil. Slyšel jsem svoje srdce.

Cítil jsem ho. Cítil jsem ho v hrudi. V hrdle. V hlavě. Nemohl jsem to vydržet. Odkulil jsem se a zalapal po dechu.

„Promiň, Mindy, Ježíši Kriste, promiň.“

„To je v pořádku, Hanku,“ odpověděla.

Překulil jsem se na břicho. Páchnul jsem potem. Vstal jsem a nalil dvě sklenky. Posadili jsme se na posteli a pili, bok po boku.

Nechápal jsem, jak se mi poprvé podařilo se udělat. Měli jsme problém. Přes všechnu tu krásu, jemnost a dobrotu jsme měli problém. Nebyl jsem s to Mindy říct, o co jde. Nevěděl jsem, jak jí mám sdělit, že má velkou kundu. Možná jí to nikdy nikdo neřekl.

„Bude lepší, když nebudu tolik pít,“ řekl jsem.

„Prosím tě, netrap se, Hanku.“

„Jasně.“

Šli jsme spát, anebo jsme předstírali, že jdeme spát. Nakonec se mi to podařilo...

28

Mindy zůstala asi týden. Představil jsem ji svým známým. Chodili jsme ven. Nic se ale nevyřešilo.

Nemohl jsem se udělat. Zdálo se, že jí to nevadí. Bylo to divné.

Jednou večer kolem 22:45 popíjela Mindy v obýváku a četla časopis. Ležel jsem v posteli jenom ve spodkách, opilý, kouřil jsem, sklenka stála na židli. Koukal jsem na modrý strop, nic jsem necítil a na nic jsem nemyslel.

Někdo zaklepal na hlavní dveře.

Mindy se zeptala: „Mám otevřít?“

„Jasně,“ já na to, „běž.“

Slyšel jsem, jak Mindy otevřela. Pak jsem zaslechl Lýdiin hlas.

„Přišla jsem si jenom prohlídnout svou sokyni.“

Je, pomyslel jsem si, to je milý. Vstanu a oběma jim naleju, všichni se napijeme a popovídáme si.

Líbí se mi, když si moje ženský rozumí.

Načež jsem zaslechl, jak Lýdie říká: „Ty jseš opravdu hezoučká!“

Pak jsem slyšel Mindy křičet. Lýdii také. Slyšel jsem rvaní, chropění, létající těla. Nábytek byl vzhůru nohama. Mindy znovu zaječela – jekotem napadeného. Lýdie zaječela – tygřice před vraždou.

Vyskočil jsem z postele. Chtěl jsem je odtrhnout. Vběhl jsem do obývacího ve spodkách. Běžela tam bláznivá scéna s kudlením vlasů, pliváním, škrábáním. Běžel jsem je oddělit. Klopýtl jsem o jednu ze svých bot na koberci a tvrdě spadl. Mindy vyběhla ze dveří s Lýdií v závěsu.

Utíkaly po pěšině vedoucí k ulici. Zaslechl jsem další jekot.

Uběhlo několik minut. Vstal jsem a zavřel dveře. Mindy zjevně utekla, protože najednou vešla Lýdie. Sedla si na židli poblíž dveří. Pohlédla na mě.

„Promiň. Pochcala jsem se.“

Byla to pravda. V rozkroku měla tmavou skvrnu a jedna nohavice byla provlhlá.

„To je v pohodě,“ poznamenal jsem.

Nalil jsem Lýdii sklenku a ona seděla a držela ji v ruce. Já jsem toho schopen nebyl. Nikdo nemluvil. Po chvíli někdo zaklepal na dveře. Zvedl jsem se ve svých spodkách a otevřel. Moje mohutné, bílé, svěšené břicho přetévalo přes okraj spodků. Ve dveřích stáli dva policajti.

„Zdravíčko,“ pozdravil jsem.

„Prošetřujeme hlášení o rušení klidu.“

„Jenom malá rodinná hádka,“ tvrdil jsem.

„Známe nějaké podrobnosti,“ pokračoval policajt stojící ode mě nejbližší. „Jedná se o dvě ženy.“

„Obvykle to tak je,“ já na to.

„Dobrá,“ prohlásil první policajt. „Chci se vás jenom na něco zeptat.“

„Jasně.“

„Kterou z těch dvou žen chcete?“

„Vezmu si támhleto.“ Ukázal jsem na Lýdii, která seděla na židli, celá pochcaná.

„Víte to jistě, pane?“

„Jasně.“

Policisté odešli a já byl znovu s Lýdií.

29

Ráno zazvonil telefon. Lýdie se vrátila k sobě domů. Byl to Bobby, ten kluk, který bydlel ve vedlejším bloku a pracoval v porno knihkupectví.

„Je tady Mindy. Chce, abys přišel a promluvil si s ní.“

„Dobře.“

Šel jsem tam se třemi láhvemi piva. Mindy měla vysoké podpatky a černý, průsvitný komplet od Fredericka.

Připomínal šaty pro panenku a prosvítaly jím její černé kalhotky. Byla bez podprsenky. Valérie nebyla doma. Posadil jsem se, odkroutil zátky z piv a rozdál láhve.

„Vrátíš se k Lýdii, Hanku?“ zeptala se Mindy.

„Promiň, jo. Vrátil jsem se.“

„To, co se stalo, bylo odporný. Myslela jsem si, že jste se s Lýdií rozešli.“

„Myslel jsem si to. Tyhle věci jsou velice zvláštní.“

„Mám u tebe všechny svoje šaty. Budu si pro ně muset zajít.“

„Samozřejmě.“

„Víš jistě, že je pryč?“

„Jo.“

„Chová se jak býk, ta ženská, jako lesba.“

„Myslím, že není.“

Mindy se zvedla, aby zašla do koupelny. Bobby se na mě podíval. „Šukal jsem s ní,“ prozradil. „Ona za to nemůže. Neměla kam jít.“

„Vím, že za to nemůže.“

„Valérie ji vzala k Frederickovi, aby ji rozveselila. Koupila jí nový komplet.“

Mindy vyšla z koupelny. Byla ubrečená.

„Mindy,“ ozval jsem se, „musím jít.“

„Stavím se potom pro ty věci.“

Vstal jsem a vyšel ze dveří. Mindy mě následovala ven. „Obejmi mě,“ řekla.

Objal jsem ji. Brečela.

„Nikdy na mě nezapomeneš... nikdy!“

Vracel jsem se domů a napadlo mě, jestlipak Bobby s Mindy šukal? Bobby a Valérie holdovali spoustě divných, nových věcí. Nevadil nu jejich nedostatek společenského cítění. Vadil mi způsob, jakým všechno dělali bez jakéhokoli náznaku emocí. Stejným způsobem by někdo jiný mohl zívát nebo vařit brambory.

30

Abych uklidnil Lýdii, souhlasil jsem s cestou do Mulesheadu v Utahu. Její sestra stanovala v horách. Sestry totiž vlastnily velkou část země. Zdědily ji po otci. Glendoline, jedna z nich, měla postavený stan v lese. Psala román, Divokou Senu z hor. Ostatní sestry měly přijet každým dnem. Lýdie a já jsme přijeli jako první. Měli jsme dětský stan. První noc jsme do něho vklouzli a s námi se tam dostali i komáři. Bylo to hrozné.

Ráno jsme seděli kolem táboráku. Glendoline a Lýdie připravovaly snídani. Utratil jsem celkem čtyřicet dolarů za nákup, který sestával z několika balíků piva. Dal jsem je vychladit do horského pramene. Dojedli jsme snídani.

Pomohl jsem s nádobím a Glendoline pak vytáhla svůj román a četla nám. Nebylo to úplně špatné, jen velice neprofesionální a potřebovalo to hodně vybrousit. Glendoline se domnívala, že čtenář je stejně fascinován životem, jako ona sama – což byl zásadní omyl. Dalších zásadních omylů, kterých se dopustila, bylo příliš mnoho, abych se o nich zmiňoval.

Zašel jsem k tomu prameni a vrátil se s třemi láhvemi piva. Holky ho odmítly, nechtěly ani jedno. Rozhodně to nebyly pivačky. Diskutovali jsme o Glendolinině románu. Uvědomil jsem si, že každý, kdo čte svůj román nahlas ostatním, musí být nutně podezřelý. Jestli tohleto není medvědí služba, tak už nic.

Konverzace se otočila a holky začaly štěbetat o chlapech, večírcích, tančení a sexu. Glendoline měla vysoký, vzrušený hlas a smála se neuroticky a pořád. Bylo jí něco mezi čtyřiceti a padesáti, byla docela při těle a velmi neupravená. Kromě toho, přesně jako já, byla prostě ošklivá.

Glendoline musela mluvit nonstop přes hodinu, výhradně o sexu. Začalo se mi dělat nevolno. Mávala rukama nad hlavou, JÁ JSEM DIVOKÁ ŽENA Z HOR! ACH, KDE, ACH, KDE JE TEN MUŽ, TEN OPRAVDOVÝ MUŽ, KTERÝ BUDE MÍT ODVAHU SI MĚ VZÍT?“

No, rozhodně není tady, pomyslel jsem si.

Podíval jsem se na Lýdii. „Pojďme se projít.“

„Ne,“ prohlásila, „chci si přečíst tuhle knížku.“ Jmenovala se Láska a orgasmus: revoluční průvodce k sexuálnímu naplnění.

„Dobrá,“ souhlasil jsem, „půjdu teda sám.“

Vyšel jsem k horskému prameni. Natáhl jsem se pro další pivo, otevřel ho, seděl a popíjel. Byl jsem zajat v horách a lesích se dvěma šílenými ženami. Čerpaly veškerou radost ze šukání tím, že o tom celou dobu mluvily.

Taky jsem rád šukal, ale nebylo to moje náboženství. Šukání má příliš mnoho směšných a tragických aspektů. Zdá se, že lidi nevědí, jak s tím zacházet. Tak si z toho udělali hračku. Hračku, která je ničí.

Rozhodl jsem se, že nejdůležitější je najít tu pravou. Jenže jak? Měl jsem s sebou červený blok a pero. Naškrábal jsem do něho meditativní báseň. Pak jsem vyšel k jezeru. Jmenovalo se to tam Vanceovy pastviny. Většina té půdy patřila sestrám. Potřeboval jsem se vykadit. Stáhnul jsem si kalhoty a dřepnul do mlází plného much a komárů. Za všech okolností bych dal přednost městským vymoženostem. Musel jsem se utřít listy. Šel jsem k jezeru a ponořil jednu nohu do vody. Byla ledová.

Nebud' posera, starouši. Vlez tam.

Kůži jsem měl bílou jako slonovina. Cítil jsem se strašně starý a ochablý. Vykročil jsem k ledové vodě. Vlezl jsem do ní po pás, pak jsem se zhluboka nadýchl a skočil dopředu. Ocítl jsem se úplně pod

vodou! Bahno se zvedlo ze dna a dostalo se mi do uší, do úst, do vlasů. Stál jsem tam v bahnité vodě, zuby mi drkotaly.

Dlouho jsem čekal, až se voda ustálí a vyčistí. Pak jsem vylezl ven. Oblékl jsem se a ubíral se podél kraje jezera. Když jsem došel k jeho konci, zaslechl jsem zvuk podobný vodopádu. Vešel jsem do lesa, za tím zvukem. Musel jsem vyšplhat na nějaké skály nad roklí. Zvuk se blížil a blížil. Mouchy a komáři se rojili všude kolem mě. Mouchy byly veliké, zuřivé a hladové, mnohem větší než ty městské, a poznaly jídlo, když nějaké spatřily.

Proklestil jsem si cestu nějakým hustým mlázím a už jsem to viděl: můj první, opravdový, přísámbohu vodopád.

Voda prostě stékala z hory a přes skalnatou římsu. Bylo to krásné. Teklo to a teklo. Voda odkudsi přicházela. A někam mizela. Byly tam tři nebo čtyři proudy, které pravděpodobně vedly do jezera.

Nakonec mě omrzelo to pozorovat a rozhodl jsem se, že se vrátím. Rozhodl jsem se také, že půjdu zpátky jinudy, zkratkou. Razil jsem si cestu dolů na opačnou stranu jezera a střihnul to k táboru. Věděl jsem zhruba, kde to je. Stále jsem měl svůj červený blok. Zastavil jsem a napsal další báseň, méně meditativní, pak jsem pokračoval. Šel jsem a šel. Tábor se neobjevoval. Ušel jsem ještě kousek. Ohlížel jsem se po jezeru. Nemohl jsem ho najít, nevěděl jsem, kde leží. Najednou mi to došlo: ZABLOUDIL JSEM. Ty nadržené čubky mě úplně vytočily a já jsem ZABLOUDIL.

Díval jsem se kolem sebe. Tyčila se tam zadní clona hor a všude kolem mě rostly stromy a mlází. Nebylo tu žádné centrum, žádný výchozí bod, žádné spojení mezi něčím. Cítil jsem strach, skutečný strach. Proč jsem jim dovolil, aby mě vytáhly z mého města, z mého Los Angeles? Dá se tam zavolat taxík, zatelefonovat. Existují tam přiměřená řešení přiměřených problémů.

Kolem mě se do nekonečné dále rozprostíraly Vanceovy pastviny. Zahodil jsem svůj červený blok. Takhle že má umírat spisovatel? Dovedl jsem si to představit v novinách:

HENRY CHINASKI, DRUHOŘADÝ BÁSNÍK, NALEZEN
MRTEV V LESE V UTAHU

Henry Chinaski, dříve poštovní úředník a posléze spisovatel, byl včera odpoledne nalezen lesníkem W. K. Brooksem ml. ve stádiu pokročilého rozkladu. Poblíž pozůstatků se našel i malý červený blok, který zjevně obsahoval Chinaskiho poslední písemnost.

Šel jsem dál. Brzy jsem se ocitl v provlhlé oblasti plné vody. Každou chvíli jsem jednou nohou zapadl po koleno do bažiny a musel jsem se vyprošťovat.

Došel jsem k plotu z ostnatého drátu. Okamžitě jsem pochopil, že bych na něj neměl lézt. Věděl jsem, že to není dobrý nápad, ale neviděl jsem žádné jiné východisko. Přelezl jsem plot, postavil jsem se s rukama do kornoutu kolem úst a zakřičel:

„LÝDIE!“

Žádná odpověď.

Zkusil jsem to znovu: „LÝDIE!“

Můj hlas zněl velice žalostně. Hlas ubožáka.

Pohnul jsem se dál. Bylo by fajn, říkal jsem si, být zpátky u sester, slyšet, jak se smějí sexu, chlapům, tančení a večírkům. Bylo by tak fajn slyšet hlas Glendoline. Projíždět rukou Lýdiiny dlouhý vlasy. Pravidelně bych ji bral na každé večírek ve městě. Dokonce bych se všema těma ženskejma i tancoval a na všechno dělal vtipný narážky. S úsměvem bych snášel všechny ty nesmyslný pitominy. Skoro jsem slyšel sám sebe. „Je, to je ale perfektní taneční rytmus! Kdo si to chce rozdat? Kdo si zatrsá?“

Kráčel jsem dál mokřinami. Nakonec jsem dosáhl suché země. Dostal jsem se na cestu. Byla to jen polní cesta, ale vypadala dobře. Viděl jsem otisky pneumatik, stopy podkov. Nad hlavou mi dokonce vedly dráty, které někam přenášely elektrický proud. Stačilo mi sledovat ty dráty. Kráčel jsem po cestě. Slunce viselo vysoko na nebi, muselo být poledne. Šel jsem a cítil se směšně.

Došel jsem k zamčené bráně přes cestu. Co to znamená? Na jedné straně brány byl malý průchod. Byla to zjevně zábrana pro dobytek. Jenže kde je ten dobytek? Kde je jeho majitel? Možná tudy procházel jen jednou za půl roku.

Pocítil jsem bolest na temeni hlavy. Sáhl jsem tam a ucítil místo, do kterého jsem dostal pendrekem před třiceti lety v jednom baru ve

Philadelphii. Zůstal kousek zjizvené tkáně. Ted', vystaven slunci, natekl. Vyrosl jako malý roh. Kousek jsem ho utrhl a odhodil na cestu.

Šel jsem další hodinu, načež jsem se rozhodl, že se vrátím. Znamenalo to absolvovat celou tu cestu zpátky, přesto jsem se domníval, že to budu muset udělat. Svlékl jsem si košili a pověsil si ji na hlavu. Jednou nebo dvakrát jsem se zastavil a křičel:

„LÝDIE!“ Žádná odpověď.

Po nějaké době jsem došel zpět k té bráně. Stačilo mi projít kolem ní, jenže mi něco stálo v cestě. Stálo to před branou, asi pět metrů ode mě. Byla to malá laň, srna, nebo co.

Pomalů jsem se k tomu blížil. Nehýbalo se to. Nechá mě to projít? Nezdálo se, že by se mě to bálo. Myslím, že to vycítilo moji zmatenost, moji ustrašenost. Postupoval jsem blíž a blíž. Neuhybalo to z cesty. Mělo to krásné, velké, hnědé oči, krásnější než oči jakékoli ženy, kterou jsem kdy spatřil. Nemohl jsem tomu uvěřit. Byl jsem od toho asi metr, připraven k ústupu, když to uteklo. Seběhlo to z cesty a zmizelo v lesích. Bylo to ve vynikající formě; umělo to skvěle utíkat.

Jak jsem postupoval vpřed po cestě, zaslechl jsem zvuk tekoucí vody. Potřeboval jsem vodu. Dlouho se bez ní žít nedá. Sešel jsem z cesty a dal se za zvukem proudící vody. Byl tam nízký kopec porostlý trávou, a když jsem ho zdolal, uviděl jsem to: voda vytékala z několika betonových trubíc v čele přehrady do jakési nádrže. Sedl jsem si na její okraj, vyzul si boty a stáhl ponožky, vyhrnul si kalhoty a ponořil nohy do vody. Načež jsem si vodou polil hlavu. Pak jsem se napil – ale ne moc a ne příliš rychle – jenom tak, jak jsem to viděl dělat ve filmech.

Když jsem se trochu zmátořil, všiml jsem si mola, které se tyčilo nad nádrží. Vešel jsem na ně a došel k velké kovové bedně přišroubované k molu. Byla zabezpečena zámkem. Uvnitř byl pravděpodobně telefon! Mohl bych zavolat pomoc!

Vyhledal jsem velký kámen a začal s ním mlátit do toho zámku. Nepovoloval. Co by sakra dělal Jack London? Co by podnikl Hemingway? Jean Genet?

Dál jsem tloukl kamenem do zámku. Občas jsem se netrefil a udeřil jsem se do ruky o zámek či o tu kovovou bednu. Rozřízl jsem si kůži a tekla mi krev. Vzpchopil jsem se a uštědřil zámku poslední ránu. Otevřel se. Oddělal jsem ho a otevřel tu bednu. Žádný telefon tam nebyl. Jen série spínačů a nějaké tlusté kabely. Sáhl jsem dovnitř, dotkl se drátu a dostal pořádnou ránu. Pak jsem zmáčkl jeden vypínač. Uslyšel jsem rachot vody. Ze tří nebo čtyř otvorů v betonové stěně přehrady vytryskly mohutné bílé proudy vody. Zmáčkl jsem další spínač. Otevřely se tři nebo čtyři další otvory a vypustily tuny vody. Zmáčkl jsem třetí spínač a celá přehrada se otevřela. Stál jsem a sledoval, jak se voda valí vpřed. Třeba bych mohl způsobit povodeň a kovbojové by přijeli na koních nebo v rozhrkaných dodávkách a zachránili mě. Představil jsem si ten titulek:

HENRY CHINASKI, DRUHOŘADÝ BÁSNÍK, ZAPLAVIL KRAJINU V UTAHU, ABY ZACHRÁNIL SVOU DRAHOCENNOU LOSANGELESKOU PRDEL

Zavrhl jsem to. Vrátil jsem všechny spínače do normální polohy, zavřel kovovou bednu a zavěsil na ni ten rozbitý zámek.

Opustil jsem nádrž, objevil další cestu nahoru a vydal se po ní. Tahle cesta vypadala frekventovaněji než ta předtím. Šel jsem. V životě jsem nebyl tak unavený. Tak tak, že jsem viděl. Najednou se proti mně vynořila nějaká holčička, asi pětiletá. Měla na sobě krátké modré šaty a bílé boty. Když mě spatřila, zatvářila se ustrašeně. Snažil jsem se vypadat příjemně a přátelsky, když jsem se k ní blížil.

„Holčičko, nechod' pryč. Já ti neublížím. ZTRATIL JSEM SE! Kde máš rodiče? Holčičko, zaveď mě ke svým rodičům!“

Holčička ukázala. Zahlédl jsem přívěs a auto zaparkované kousek dál. „HALÓ, JÁ JSEM ZABLOUDIL!“ volal jsem. „BOŽE, JSEM HROZNĚ RÁD, ŽE VÁS VIDÍM.“

Kolem přívěsu se procházela Lýdie. Vlasy měla natočené na červených natáčkách. „Tak pojd', ty městská bábovko,“ prohlásila. „Pojd' domů.“

„Jsem tak šťastnej, že tě vidím, zlato, dej mi pusu!“

„Ne. Pojd' za mnou.“

Lýdie rázovala asi šest metrů přede mnou. Málem jsem jí nestačil.
„Ptala jsem se těch lidí, jestli tady neviděli nějakýho městskýho hocha,“ volala na mě přes rameno. „Říkali, že ne.“

„Lýdie, já tě miluju!“

„Dělej! Jseš pomalej!“

„Počkej, Lýdie, počkej!“

Přehoupla se přes plot z ostnatého drátu. Já jsem to nedokázal. Zamotal jsem se do drátu. Nemohl jsem se pohnout. Byl jsem jako lapená kráva. „LÝDIE!“

Vrátila se, s červenými natáčkami, a pomáhala mi vyprostit se z ostnů. „Vystopovala jsem tě. Našla jsem tvůj červenej notes. Ztratil ses jenom proto, žes byl nasranej.“

„Ne, bylo to z blbosti a strachu. Já nejsem kompletní člověk -jsem jen zakrnělej městskej povaleč. Jsem víceméně nepodařenej poseroutka, kterej nemá co nabídnout.“

„Božínku,“ ozvala se, „copak ti nedochází, že to vím?“ Uvolnila mě z posledního ostnu. Vrávorál jsem za ní. Byl jsem zase u Lýdie.

31

Bylo to asi tři nebo čtyři dny předtím, než jsem musel odletět do Houstonu na čtení. Zajel jsem na dostihy, tam jsem pil, a poté jsem se přesunul do jednoho baru na Hollywood Boulevard. Vracel jsem se domů v devět nebo v deset večer. Když jsem procházel ložnicí do koupelny, zakopl jsem o telefonní šňůru. Spadl jsem na roh postele – ocelová hrana jako čepel nože. Když jsem vstal, zjistil jsem, že mám hlubokou ránu přesně nad kotníkem. Krev stékala na předložku a cestou do koupelny jsem za sebou nechával krvavou stopu. Krev tekla po dlaždicích a kam jsem šlápl, zůstávaly po mně červené značky.

Ozvalo se klepání na dveře. Pustil jsem Bobbyho dál. Ježíšmarjá, chlape, co se stalo?“

„Je tady SMRT,“ já na to. „Já vykrvácím...“

„Hochu,“ pokračoval, „s tou nohou bys měl radši něco udělat.“

Zaklepala Valérie. Pustil jsem i ji. Začala křičet. Nalil jsem Bobbymu, Valérii a sobě sklenku. Zazvonil telefon.

Lýdie.

„Lýdie, miláčku, já vykrvácím!“

„Není to zas jeden z tvých divokých preludů?“

„Ne, já vykrvácím. Zeptej se Valérie.“

Valérie si vzala sluchátko. „Je to tak, má rozříznutej kotník. Všude samá krev, a on s tím nechce nic dělat. Měla bys radši přijet...“

Když Lýdie dorazila, seděl jsem na pohovce.

„Podívej, Lýdie: SMRT!“

Maličké cévky trčely z rány jako špagety. Některé z nich jsem zaškrtil. Vzal jsem cigaretu a naklepal popel do rány. Jsem CHLAP! SAKRA, JSEM PŘECE CHLAP!“

Lýdie zašla pro trochu kysličníku a nalila mi ho do rány. Bylo to pěkné. Bílá pěna vzkypěla z rány. Syčelo to a bublalo. Lýdie tam nalila ještě trochu.

Jed' radši do nemocnice,“ radil Bobby. „Nepotřebuju žádnou posranou nemocnici,“ bránil jsem se. „Zahojí se to samo...“

Ráno ta rána vypadala hroživě. Byla pořád otevřená a zdálo se, že se tvoří pěkný strup. Zašel jsem do lékárny pro další kysličník, nějaké obvazy a trochu epsomových solí. Naplnil jsem vanu horkou vodou s epsomovými solemi a vlezl dovnitř. Začal jsem si představovat sebe sama jen s jednou nohou. Mělo by to určité výhody:

HENRY CHINASKI JE NEPOCHYBNĚ NEJVĚTŠÍ JEDNONOHÝ
BÁSNÍK NA SVĚTĚ

Odpoledne se stavil Bobby. „Nevíš, kolik by mohla stát amputace nohy?“

„12 000 dolarů.“ Když Bobby odešel, zavolaal jsem svému doktorovi.

Cestoval jsem do Houstonu s pořádně ovázanou nohou. Bral jsem antibiotika ve snaze zbavit se infekce. Doktor mi řekl, že jakýkoli alkohol ruší účinky antibiotik.

Během čtení, které se konalo v Muzeu moderního umění, jsem byl ještě strýzlivý. Poté, co jsem přečetl několik básní, se někdo v publiku zeptal, Jak to přijde, že nejste opilej?“

„Henry Chinaski to nestihl,“ odpověděl jsem. Já jsem jeho bratr Efram.“

Přečetl jsem další báseň a přiznal pravdu o antibioticích. Dodal jsem také, že muzejní řád zakazuje pít v jeho prostorách. Někdo z obecnstva přišel s pivem. Vypil jsem ho a četl dál.

Někdo další mi přinesl další. Načež se piva rozproudila. Básně se začaly lépe.

V kavárně se posléze konala party a večere. Skoro přesně naproti mně na druhé straně stolu stála absolutně nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl. Připomínala Katherine Hepburnovou. Bylo jí kolem dvaadvaceti a její krása přímo zářila. Neustále jsem si z ní střílel, říkal jsem jí Katherine Hepburnová. Zdálo se, že se jí to líbí.

Neočekával jsem, že z toho cokoli vzejde. Byla tam s kamarádkou. Když nadešel čas odchodu, řekl jsem ředitelce muzea Naně, v jejímž domě jsem bydlel: „Bude mi chybět. Byla až neuvěřitelně dokonalá.“

„Jede domů s náma.“

„Nevěřím.“

...jenže později se skutečně objevila u Nany v domě, se mnou v ložnici. Měla na sobě tenounkou noční košili a seděla na kraji postele, česala si své předlouhé vlasy a usmívala se na mě.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Laura,“ představila se.

„Tak jo, Lauro, já ti budu říkat Katherine.“

„No prosím.“

Vlasy měla rezavohnědé a dlouhatánské. Byla malá, ale velice souměrná. Nejkrásnější na ní byl její obličej.

„Můžu ti nalít?“ zeptal jsem se.

„Ne ne, já nepiju. Nemám to ráda.“

Ve skutečnosti jsem z ní měl strach. Nemohl jsem pochopit, co tam u mě dělá. Fanyinka to evidentně nebyla. Šel jsem do koupelny, vrátil se a zhasnul. Cítil jsem, jak leze do postele vedle mě. Obejmul jsem ji a začali jsme se líbat.

Nemohl jsem uvěřit svému štěstí. Jak jsem si ho vysloužil? Copak to mohlo způsobit pár knih poezie? Nebylo proto žádné vysvětlení. Samozřejmě jsem neměl v úmyslu to odmítat. Byl jsem velice vybuzený. Najednou se stáhla dolů a vzala mého ptáka do úst. Sledoval jsem pomalý pohyb její hlavy a jejího těla v měsíčním svitu. Nebyla v tom tak dobrá jako některé jiné, ale už to, že mi to dělala ona, bylo úžasné. Když jsem se blížil vrcholu, natáhl jsem se a ponořil ruku do té masy nádherných vlasů, a držel jsem je ve svitu měsíce, zatímco jsem stříkal Katherine do úst.

32

Lýdie mě čekala na letišti. Byla nadržená jako obvykle.

„Ježíši Kriste,“ volala. „Já jsem nabuzená! Hraju si se sebou, ale vůbec to nepomáhá.“

Jeli jsme do mého bytu.

„Lýdie, moje noha je pořád v hrozném stavu. Já prostě nevím, jestli to s tou nohou zvládnou.“

„Cože?“

„Je to tak. Myslím, že nemůžu šukat s touhletou nohou.“

„K čemu teda sakra jseš?“

„No, můžu třeba smažit vajíčka a předvádět kouzla.“

„Nebud' směšnej. Ptám se tě, k čemu jseš sakra dobrej?“

„Ta noha se zahojí. A jestli ne, uříznou mi ji. Bud' trpělivá.“

„Kdybys nebyl ožralej, nespádl bys a nerozřízl by sis nohu. Vždycky je v tom ta flaška!“

„Pokaždý ne, Lýdie. Šukáme tak čtyřikrát týdně. Na můj věk je to docela dobrý.“

„Někdy si říkám, že tě to ani netěší.“

„Lýdie, sex není všechno! Ty jseš posedlá. Proboha, nech to uležet.“

„Uležet, než se ti zahojí noha? A jak to mám, mimochodem, vydržet?“

„Budeme hrát slovní fotbal.“

Lýdie ječela. Auto začalo kličkovat po celé ulici. „TY ZMRDE! JÁ TĚ ZABIJU!“

Vysokou rychlostí přejela dvojitou žlutou čáru, přímo do protisměru. Klaksony řvaly, auta se zmítala. Jeli jsme proti proudu dopravy, auta, která se k nám blížila, odskakovala doleva a doprava. Načež Lýdie stejně zbrkle prokmitla přes dvojitou žlutou čáru zpět do proudu, který jsme předtím opustili.

Kde jsou policajti? napadlo mě. Čím to je, že když Lýdie něco provede, policie přestane existovat?

„Dobrá,“ prohlásila. „Hodím tě domů a šmytec. Mám toho dost. Prodám svůj dům a přestěhuju se do Phoenixu. Glendoline tam teď bydlí. Sestry mi říkaly, proč žiju s takovým starým zmrdem.“

Zbytek cesty jsme absolvovali beze slov. Když jsme dojeli ke mně domů, vytáhl jsem svůj kufr, podíval se na Lýdii a řekl:

„Sbohem.“ Brečela bez toho, že by vydala hlásku, celý obličej měla mokrý. Najednou vyrazila směrem k Západní avenue. Šel jsem do dvora. Zase jeden návrat domů z čtení.

Prošel jsem poštu a zavolal Katherine, která žila v Austinu v Texasu. Zdálo se, že je upřímně ráda, že mě slyší, a bylo příjemné slyšet její texaský přízvuk, ten vysoký smích. Řekl jsem jí, že chci, aby mě navštívila, že jí zaplatím letenku tam i zpět. Jeli bychom na dostihy, do Malibu, do... kamkoli by chtěla. „Ale Hanku, copak ty nemáš holku?“

„Ne, nemám. Jsem poustevník.“

„Ale ve svých básních píšeš vždycky o ženských.“

„To je minulost. Teď je to tak.“

„A co Lýdie?“

„Lýdie?“

„Jo, řekls mi o ní všechno.“

„Co jsem ti říkal?“

„Povídals mi, jak zmlátila dvě další ženské. Nechal bys ji, aby zmlátila i mě? Nejsem moc velká, to víš.“

„To nehrozí. Odstěhovala se do Phoenixu. Víš, Katherine, ty jseš ta výjimečná ženská, kterou hledám. Prosím tě, věř mi.“

„Musím se přichystat. Musím sehnat někoho, kdo se mi postará o kočku.“

„Dobře. Chci ale, abys věděla, že tady je všechno v pohodě.“

„Ale Hanku, nezapomeň, cos mi povídal o svých ženských.“

„Co jsem říkal?“

„Říkals: ‚Vždycky se vracejí‘.“

„To jsou takový chlapácký řeči.“

„Přiletím,“ prohlásila. „Jakmile to tady vyřídím, objednám si rezervaci a oznámím ti podrobnosti.“

Když jsem byl v Texasu, vyprávěla mi Katherine o svém životě. Byl jsem teprve třetí muž, se kterým kdy spala.

Byl to její manžel, alkoholická dostihová hvězda a já. Její exmanžel, Arnold, dělal svým způsobem do show byznysu a umění. Jak to fungovalo doopravdy, jsem nevěděl. Neustále podepisoval smlouvy s rockovými hvězdami, malíři a podobně. Obchod vykazoval deficit asi 60 000 dolarů, ale vzkvětal. Jeden z těch případů, kdy čím větší dluh, tím lépe se vám daří.

Nevěděl jsem, co se stalo s tou dostihovou hvězdou. Prostě zdrhnul, říkal jsem si. A pak začal Arnold s koksem.

Přes noc ho to změnilo. Katherine tvrdila, že ho pak už nepoznávala. Bylo to příšerné. Cesty sanitkou do nemocnice.

A další ráno býval zpět v kanceláři, jako by se nic nestalo. Pak se na scéně objevila Joanna Doverová. Vysoká, mohutná, skoro milionářka. Vzdělaná a šílená. S Arnoldem začali společně podnikat. Joanna Doverová obchodovala s uměním, jako někteří lidé obchodují na burze. Objevovala neznámé umělce na vzestupu, levně kupovala jejich práce a draze je prodávala, když se proslavili. Měla na to takový čich. A impozantní postavu, sto osmdesát čísel.

Začala velice často navštěvovat Arnolda. Jednou večer si Joanna pro Arnolda přišla ve drahé přiléhavé róbě. Tehdy Katherine pochopila, o co Joanně jde. Takže od té doby, kdykoli Arnold s Joannou vyrazili ven, chodila s nimi. Stalo se z nich trio. Arnold měl jen velice slabou sexuální potřebu, takže o to Katherine strach

neměla. Strachovala se kvůli byznysu. Načež Joanna zmizela ze scény, a Arnold stále víc propadal koksu. Víc a víc výletů sanitkou.

Nakonec se s ním Katherine rozvedla. S Arnoldem se přesto nadále stýkala. Každé ráno v 10:30 nosila osazenstvu do kanceláře kávu a Arnold ji dával na výplatní pásku. Což jí umožňovalo udržet si dům. Občas si tam s Arnoldem dali večeři, ale žádný sex. Přesto ji potřeboval, a ona cítila potřebu ho chránit.

Katherine také věřila na zdravou výživu a jediné maso, které jedla, bylo kuřecí a rybí. Byla to krásná žena.

33

Den nebo dva poté, v jednu hodinu odpoledne, u mě někdo zaklepal. Byl to jakýsi malíř, Monty Riff, alespoň tak se představil. Tvrdil, že jsem s ním popíjel, když jsem bydlel na DeLongpre Avenue.

„Nevzpomínám si na tebe,“ odpověděl jsem.

„Dee Dee mě k tobě vodila.“

„Fakt? Tak pojď dál.“ Monty měl s sebou balík piv a vysokou, urostlou ženu.

„Tohle je Joanna Doverová,“ představil mi ji.

„Zmeškala jsem tvoje čtení v Houstonu,“ ozvala se.

„Laura Stanleyová mi o tobě všechno řekla.“

„Ty ji znáš?“

„Jo. Ale pojmenoval jsem ji Katherine, podle Katherine Hepburnové.“

„Ty ji vážně znáš?“

„Docela dobře.“

„Jak dobře?“

„Za pár dní ke mně přiletí na návštěvu.“

„Fakt?“

„Jo.“

Dorazili jsme pivo a já jsem odešel koupit další. Když jsem se vrátil, byl Monty pryč. Joanna mi oznámila, že má nějakou schůzku. Začali jsme si povídat o obrazech a já jsem nějaké svoje přinesl.

Prohlédla si je a rozhodla se, že by dva z nich koupila. „Za kolik?“ zeptala se.

„No, čtyřicet dolarů za ten malej a šedesát dolarů za ten velkej.“

Joanna mi vypsala šek na sto dolarů. Načež prohlásila: „Chci, abys se mnou žil.“

„Cože? To je pěkně zhurta.“

„Vyplatilo by se to. Mám nějaký peníze. Jenom se mě neptej kolik. Případla jsem na několik důvodů, proč bychom spolu měli žít. Chceš to slyšet?“

„Ne.“

„Za prvé, kdybychom žili spolu, vzala bych tě do Paříže.“

„Nesnáším cestování.“

„Ukázala bych ti takovou Paříž, která by se ti určitě líbila.“

„Nech mě rozmyslet.“

Předklonil jsem se a dal jí pusu. Pak jsem ji políbil znovu, tentokrát o něco déle.

„Sakryš,“ prohlásil jsem, „pojďme do postele.“

„Dobře,“ souhlasila Joanna Doverová.

Svlékli jsme se a vlezli do postele. Byla vysoká 180 centimetrů. Vždycky jsem míval malé ženy. Bylo to zvláštní – ať jsem sáhnul kamkoli, zdálo se, že je tam další žena. Rozehřáli jsme se. Věnoval jsem jí tři nebo čtyři minuty orálního sexu, pak jsem na ni vylezl. Byla dobrá, byla velice dobrá. Umyli jsme se, oblékli, a ona mě pak vzala na večeri do Malibu. Řekla mi, že bydlí v Galvestonu v Texasu. Dala mi svoje telefonní číslo a adresu a pozvala mě na návštěvu. Řekl jsem jí, že to беру. Prohlásila, že to myslela vážně, o té Paříži a tak. Byla to dobrá šukačka a ta večere byla taky super.

34

Den na to mi zavolala Katherine. Oznámila mi, že má ty letenky a že přistane na L. A. International v pátek o půl třetí odpoledne.

„Katherine,“ ozval jsem se, „něco ti musím říct.“

„Hanku, nechceš mě snad vidět?“

„Chci tě vidět víc, než kohokoli, koho znám.“

„Tak co se děje?“

„No, ty znáš Joannu Doverovou...“

„Joannu Doverovou?“

„Tu... však víš... jak s tvým manželem...“

„Co je s ní, Hanku?“

„Víš, byla u mě.“

„To jako přišla k tobě domů?“

„Jo.“

„Co se stalo?“

„Povídali jsme si. Koupila dva moje obrazy.“

„Bylo ještě něco?“

„Jo.“

Katherine mlčela. Pak řekla, „Hanku, nevím, jestli tě chci ještě vidět.“

„Chápu. Podívej, co kdyby sis to nechala projít hlavou a zavolala mi? Mrzí mě to, Katherine. Mrzí mě, že se to stalo. To je všechno, co můžu říct.“

Zavěsila. Nezavolá, říkal jsem si. Nejlepší ženská, jakou jsem kdy potkal, a já to poseru. Zasloužím si prohru, zasloužím si zdechnout sám v blázinci.

Seděl jsem u telefonu. Četl jsem noviny, sportovní stranu, ekonomickou stranu, bulvár. Telefon se rozezněl. Byla to Katherine. „DO HAJZLU s Joannou Doverovou!“ smála se. Nikdy předtím jsem neslyšel, že by Katherine byla tak sprostá.

„Takže přiletíš?“

„Jo. Napsal sis čas příletu?“

„Mám to všechno. Budu tam.“

Rozloučili jsme se. Katherine přiletí, přiletí minimálně na týden s tím obličejem, postavou, vlasy, očima, smíchem...

35

Vyšel jsem z baru a zkontroloval informační tabuli. Letadlo letělo na čas. Katherine se nacházela ve vzduchu a blížila se ke mě. Posadil jsem se a čekal. Naproti mě seděla dobře upravená žena, která si četla

knížku. Šaty jí sahaly po stehna a zvýrazňovaly její boky a nohy oblečené do nylonu. Proč mi to proboha musela dělat? Držel jsem noviny, přes které jsem jí pokukoval na šaty. Měla perfektní stehna. Komupak asi patřily? Cítil jsem se trapně, že jí zírám na šaty, ale nemohl jsem tomu odolat. Byla skvěle stavěná. Kdysi to byla malá holka a jednou bude mrtvá, ale teď mi předváděla svoje stehna. Ztracená coura, pořádně bych to do ní naládoval, vrazil bych do ní osmnáct centimetrů vibrujícího rudocha!

Zkřížila nohy a šaty se jí posunuly výš. Vzhledla od své knížky. Její oči se střetly s mýma, jak jsem vykukoval zpoza novin. Měla nicneříkající výraz. Sáhla do kabelky, vyndala žvýkačku, vybalila ji a vsunula si ji do úst. Zelenou žvýkačku. Žvýkala a já jsem pozoroval její ústa. Tu sukni si nepotáhla dolů. Věděla, že se dívám. Nemohl jsem nic dělat. Otevřel jsem peněženku a vytáhl dvě padesátidolarové bankovky. Podívala se, zahlédla ty bankovky a odvrátila zrak. Načež se vedle mě usadil nějaký tlustý chlap. Měl rudý obličej a masivní nos. Byl oblečený v kombinéze, ve světle hnědé kombinéze. Prdel. Dáma si stáhla šaty a já zastrčil bankovky zpět do peněženky. Pták mi změkl a já se zvedl a šel k fontánce s pitnou vodou.

Venku na přistávací ploše se Katherineino letadlo přesouvalo k rampě. Stál jsem a čekal. Katherine, zbožňuju tě.

Katherine sestoupila po rampě, dokonalá, s červenohnědými vlasy, útlým tělem, modrými šaty obtahujícími ji při chůzi, bílými botami, útlými, elegantními kotníky, mladá. Na hlavě měla bílý klobouk s širokou krempou, která se náležitě prohýbala. Oči jí vykukovaly zpod krempy, veliké, hnědé a rozesmáté. Měla úroveň. Ta by nikdy nepředváděla svou prdel v letištní čekárně.

A já tam stál, stokilový, permanentně ztracený a zmatený, krátké nohy, opičí trup, samá prsa, žádný krk, hlava příliš veliká, zastřené oči, vlasy rozcuchané, stoosmdesáticentimetrový podivín.

Katherine se ke mně blížila. Ty dlouhé, čisté, červenohnědé vlasy. Texasanky jsou tak uvolněné, tak přirozené.

Dal jsem jí pusu a zeptal se na zavazadla. Navrhl jsem zastávku v baru. Servírky měly na sobě krátké červené šaty, které odhalovaly jejich bílé krajkové kalhotky. Výstřih měly ty šaty hluboký, aby jim

byla vidět prsa. Vydělávaly na svůj plat, na své spropitné, na každý cent. Ty servírky bydlí na předměstí a nesnášejí muže. Žijí se svými matkami a bratry a jsou zamilované do svých psychiatrů.

Dopili jsme a šli pro Katherineina zavazadla. Řada mužů se snažila upoutat její pozornost, ale ona kráčela těsně vedle mě a držela se mě za ruku. Málo krásných žen je ochotných dát na veřejnosti najevo, že někomu patří. Poznal jsem dost žen, abych si to uvědomoval. Bral jsem je takové, jaké byly, a ztěží a zřídka kdy se z toho vyvinula láska.

Když se to stalo, bylo to obvykle z nesprávných důvodů. Člověka prostě unavilo tu lásku pořád skrývat, a dal jí volný průchod, protože bylo nezbytné najít nějaký ventil. Což pak obvykle vedlo k problémům.

Doma Katherine otevřela kufr a vyndala gumové rukavice.

Zasmála se.

„Co to má být?“ zeptal jsem se.

„Darlene – moje nejlepší kámoška – mě viděla balit a zeptala se: ‚Co to sakra děláš?‘ A já na to: ‚Nikdy jsem neviděla Hankův byt, ale vím, že než tam budu moct vařit, bydlet a spát, musím tam uklidit!‘“

Načež Katherine vypukla ve šťastný, texaský smích. Šla do koupelny a oblékla si džíny a oranžovou blůzu, vyšla bosá a s gumovými rukavicemi vešla do kuchyně.

Šel jsem do koupelny a také se převlékl. Rozhodl jsem se, že kdyby se objevila Lýdie, nikdy bych jí nedovolil dotknout se Katherine. Lýdie? Kde asi je? Co asi dělá?

Vyslal jsem malou modlitbu k bohům, kteří nade mnou bděli: prosím vás, držte Lýdii odtud. Ať cucá klacky kovbojům a tancuje do tří ráno, ale ať sem, prosím vás, neleze...

Když jsem vyšel ven, Katherine klečela na kolenou a seškrabávala dvouletou vrstvu mastnoty z kuchyňské podlahy.

„Katherine,“ ozval jsem se, „pojďme do města. Dáme si večeři. Takhle se nezačíná.“

„Dobrá, Hanku, ale musím nejdřív dodělat tady tu podlahu. Pak půjdeme.“

Seděl jsem a čekal. Pak vyšla ven a já jsem tam seděl na židli a čekal. Předklonila se, dala mi pusu a smála se:

„Ty jseš ale starej špindíra!“ Načež odešla do ložnice. Zase jsem byl zamilovaný, opět v maléru...

36

Po večeři jsme se vrátili a povídali si. Byla zblázněná do zdravé výživy a nejedla maso, kromě kuřete a ryb.

Samozřejmě jí to pomáhalo.

„Hanku,“ ozvala se, „zítra ti umyju koupelnu.“

„Dobře,“ souhlasil jsem nad sklenkou.

„A musím každé den cvičit. Bude ti to vadit?“

„Ne, ne.“

„Budeš schopnej psát, když tady budu pobíhat?“

„Bez problému.“

„Můžu chodit na procházky.“

„Ne, sama ne, tady v té čtvrti.“

„Nechci rušit tvoje psaní.“

„Neexistuje nic, co by zastavilo moje psaní, je to něco jako šílenství.“

Katherine si přišla sednout vedle mě na pohovku. Působila spíše jako dívka než žena. Odložil jsem sklenku a dal jí pusu, dlouhou, pomalou pusu. Rty měla chladné a měkké. Velice jsem si uvědomoval její dlouhé, rezavohnědé vlasy. Odtáhl jsem se a dal si další drink. Byl jsem z ní zmatený. Byl jsem zvyklý na odpudivé, opilé ženštiny.

Povídali jsme si další hodinu. „Pojďme se vyspat,“ navrhl jsem, „jsem unavenej.“

„Dobře. Já se nachystám první,“ ona na to.

Seděl jsem a pil. Potřeboval jsem vypít víc. Byla prostě neodolatelná.

„Hanku,“ ozvala se, „už jsem v posteli.“

„Jasně.“

Šel jsem do koupelny a svlékl se, vyčistil si zuby, opláchl si obličej a ruce. Přiletěla až z Texasu, říkal jsem si, letěla letadlem jenom proto, aby mě viděla, a teď je u mě v posteli a čeká.

Pyžamo jsem si nevzal. Kráčel jsem k posteli. Ona měla na sobě noční košili. „Hanku,“ špitla, „máme asi šest dnů, kdy je to v pohodě, pak budeme muset něco vymyslet.“

Vlezl jsem za ní do postele. Ta holčička-žena byla připravená. Přitisknul jsem ji k sobě. Štěstí se na mě zase usmálo, bohové byli štědrí. Polibky se staly naléhavějšími. Položil jsem si její ruku na ptáka a pak jí vyhrnul noční košili. Začal jsem si hrát s její kundou. Katherine a kunda? Objevil se pošťvácěk a já jsem se ho jemně dotýkal, zase a zase. Nakonec jsem si na ni lehnul. Můj pták se dostal do poloviny. Byla velice těsná. Pohyboval jsem s ním dozadu a dopředu, pak jsem zatlačil. Zasunul jsem až na doraz. Bylo to úžasné. Sevřela mě. Přirážel jsem se a její sevření nepovolovalo. Snažil jsem se ovládat. Přestal jsem přirážet a čekal jsem, až vychladnu. Líbal jsem ji, rozevřel jí rty a cucal ten horní. Viděl jsem její vlasy rozevláté po polštáři. Načež jsem se přestal snažit ji uspokojit a normálně jsem šukal, divoce jsem do ní vrážel. Bylo to jako vražda. Bylo mi to jedno, můj pták se zbláznil. Všechny ty vlasy, její mladej a krásnej obličej. Připomínalo to znásilnění Panny Marie. Udělal jsem se. Nastříkal jsem to do ní, v agónii, cítil jsem, jak moje sperma proudí do jejího těla, byla bezmocná a já stříkal semeno hluboko do jejích nejnuitnějších útrob – těla i duše – znovu a znovu.

Poté jsme spali. Lépe řečeno Katherine spala. Objímal jsem ji zezadu. Bylo to poprvé, co jsem pomyslel na svatbu. Věděl jsem, že má určitě nějaké chyby, které se zatím neprojevíly. Začátek nějakého vztahu je vždycky to nejsnazší. Následuje odhalování, které nemá nikdy skončit. Přesto jsem přemýšlel o svatbě. Představoval jsem si dům, psa a kočku, nakupování v supermarketech. Henrymu Chinaskému lezlo sperma na mozek. A bylo mu to jedno.

Nakonec jsem usnul. Když jsem se ráno probudil, Katherine seděla na kraji postele a rozčesávala ty metry rezavohnědých vlasů. Velkýma, tmavýma očima se dívala, jak se probouzím. „Ahoj, Katherine. Vezmeš si mě?“

„Prosím tě, nech toho,“ odpověděla, „nemám to ráda.“

„Myslím to vážně.“

„Ale kuš, Hanku!“

„Cože?“

„Řekla jsem, ,kuš‘, a jestli budeš takhle mluvit, odletím prvním letadlem pryč.“

„Tak dobře.“

„Hanku?“

„Ano?“

Pohlédl jsem na Katherine. Dál si česala ty dlouhé vlasy. Její veliké, hnědé oči se na mě dívaly a ona se usmívala.

Řekla: „Je to jenom sex, Hanku, jenom sex!“ Načež se zasmála. Nebyl to jízlivý smích, byla v něm upřímná radost.

Česala si vlasy a já jí položil ruku kolem pasu a opřel si hlavu o její nohu. Už jsem si nebyl vůbec ničím jistý.

37

Brával jsem ženy buď na box, anebo na dostihy. Ten čtvrtek večer jsem vzal Katherine na box do auditoria Olympic. Nikdy nebyla na živém zápasu. Dojeli jsme tam před prvním utkáním a sedli si hned u ringu. Pil jsem pivo, kouřil a čekal.

„Je to zvláštní,“ řekl jsem jí, „ti lidi tady budou sedět a čekat na dva chlapy, kteří vlezou do ringu a budou se pokoušet jeden druhého vytřískat.“

„To mi nepřipadá hrozný.“

„Postavili to tady už dávno,“ informoval jsem ji, když si prohlížela tu prastarou arénu. „Jsou tady jenom dva záchodky, jeden pro chlapy, druhý pro ženský, a jsou malý. Takže se snaž si odskočit před přestávkou, nebo po ní.“

„Jasně.“

Do Olympiku chodili většinou Latinoameričané a chudší, pracující běloši, a pár filmových hvězd a celebrit.

Existovalo mnoho dobrých mexických boxerů, kteří bojovali celou duší. Ošklivá utkání se odehrávala jediné tehdy, když se bili běloši nebo černoši, obzvláště těžké váhy.

Být tam s Katherine bylo zvláštní. Lidské vztahy jsou podivné. Tak například, chvíli žijete s jednou osobou, jíte, spíte a bydlíte s ní, milujete ji, povídáte si, chodíte spolu ven a pak to skončí. Následuje krátká perioda, kdy s nikým nežijete, načež se objeví další žena, jíte a šukáte s ní, a všechno to působí tak normálně, jako kdybyste čekali právě na ni a ona na vás. Nikdy jsem nepovažoval za správné být sám; občas to bylo příjemné, ale nikdy ne správné.

První souboj byl dobrý, spousta krve a odvahy. Ze sledování boxu či dostihů se dalo vytěžit i něco pro psaní.

Nebylo jasné, co si z toho vybrat, ale pomáhalo mi to. Tohle bylo důležité: smysl toho všeho byl nejasný. Bylo to beze slov, jako když hoří dům, jako zemětřesení či povodeň, nebo žena vystupující z auta, ukazující svoje nohy.

Netušil jsem, co potřebují ostatní spisovatelé; bylo mi to jedno, stejně jsem je neuměl číst. Byl jsem v zajetí svých vlastních zvyků, svých vlastních předsudků.

Není špatné být oslem, pokud ovšem ta blbost vychází jen z vás. Věděl jsem, že jednou budu psát o Katherine a že to bude těžké. Je jednoduché psát o děvkách; psát o dobré ženské je daleko složitější.

Druhé utkání bylo také dobré. Diváci křičeli, ječeli a nasávali pivo. Dočasně unikli z továren, skladišť, jatek, myček aut – zítra budou zase uvězněni, ale teď byli venku – opojení svobodou. Nepřemýšleli o otroctví či chudobě.

Nebo o otroctví v podobě sociálních dávek a potravinových známek. My ostatní budeme v klidu, dokud ti chudí nepřijdou na to, jak doma ve sklepech vyrobit atomovou bombu.

Všechny zápasy byly dobré. Vstal jsem a šel na záchod. Když jsem se vrátil, Katherine seděla bez hnutí.

Vypadala spíš, jako by měla sedět na baletu nebo na koncertě. Působila křehce, a přitom se s ní tak báječně šukalo.

Pokračoval jsem v pití a Katherine mě chytala za ruku, když byl zápas příliš brutální. Diváci milovali knockauty.

Křičeli, když jeden z borců ztrácel pozici. To diváci zasazovali ty údery. Možná tloukli své šéfy nebo manželky. Kdo ví? Komu na tom záleží? Další pivo.

Navrhl jsem Katherine, že odejdeme před posledním zápasem. Měl jsem dost.

„Dobře,“ souhlasila.

Prošli jsme úzkou uličkou; vzduch byl promodralý od kouře. Náš odchod se obešel bez pískotu i obscénních gest.

Občas to byla výhoda mít obličej zjizvený a potlučený.

Vraceli jsme se k malému parkovišti pod dálnicí. Modrý Volkswagen 67 tam nestál. Model 67 byl poslední dobrý volkswagen – a ten dotyčný to věděl.

„Hepburnová, zatraceně, ukradli nám auto.“

„Ale Hanku, určitě ne!“

„Je pryč. Stálo támhle.“ Ukázal jsem. „Teď je pryč.“

„Hanku, co budeme dělat?“

„Vezmeme si taxíka. Je mi vážně nanic.“

„Proč to lidi dělají?“

„Musejí. Je to jejich úchylka.“

Zašli jsme do nějakého bistra a já jsem zavolal taxík. Objednali jsme si kávu a koblihy. Zatímco jsme sledovali zápasy, ti zloději použili ramínko na šaty a trik s nažhaveným drátem. Měl jsem jednu zásadu: „Vemte mi ženskou, ale mé auto nechte na pokoji.“ Nikdy bych nezabil chlapa, který mi přebíral ženskou, ale byl bych schopen zabít toho, kdo mi ukradl auto.

Dorazil taxík. V mém bytě bylo naštěstí pivo a trocha vodky. Vzdal jsem možnost, že zůstanu dostatečně střízlivý, abych se mohl milovat. Katherine to poznala. Chodil jsem sem a tam a mluvil o mém modrém Volkswagenu 67. Poslední dobrý model. Nemohl jsem ani zavolat policii. Byl jsem příliš opilý. Musel bych čekat až do rána nebo do poledne.

„Hepburnová,“ řekl jsem jí, „tvoje chyba to není, tys to neukradla!“

„Radši bych to udělala, teď bys ho měl.“

Představoval jsem si dva nebo tři výrostky, jak závodí s mým modrým miláčkem po Pobřežní dálnici, kouří marjánku, smějí se a odvažují se. Pak jsem si představil všechna smetiště podél Santa Fe Avenue. Hory nárazníků, čelních skel, dveřních klik, elektromotorků na stěrače, motorových součástek, pneumatik, kol, kapot, heverů, sedadel, ložisek předních kol, brzdových obložení, rádií, pístů, ventilů, karburátorů, vačkových hřídelů, převodů, náprav – z mého auta brzy zbyde jen hromada součástek.

Tu noc jsem usnul stulený ke Katherine, ale srdce jsem měl smutné a chladné.

38

Naštěstí jsem měl pojistku, na kterou jsem si půjčil auto. Zavezl jsem v něm Katherine na dostihy. Seděli jsme na odkryté tribuně v Hollywood Park poblíž zatáčky trati. Katherine prohlásila, že nechce sázet, ale já jsem ji vzal dovnitř a ukázal jí totalizátor a sázková okýnka.

Vsadil jsem pět na výhru na outsidera s poměrem sedm ku dvěma s velkým zrychlením na mého nejoblíbenějšího koně. Vždycky jsem si říkal, že mám-li prohrát, můžu prohrát i na čele; závody se vyhrávají, dokud vás někdo neporazí. Můj kůň běžel stylem start-cíl, v závěru se odtrhl. Vyhrál jsem 9,40 dolaru, a měl jsem k dobru 17,50 dolarů.

Na další závod Katherine zůstala na svém místě, zatímco já jsem si šel vsadit. Když jsem se vrátil, ukázala na jednoho muže dvě řady pod námi. „Vidíš tamtoho chlapa?“

„Jo.“

„Říkal mi, že včera vyhrál 2000 dolarů a že na dnešní závod má k dobru 25 000 dolarů.“

„Ty si nechceš vsadit? Třeba vyhrajeme všichni.“

„Ale ne, nic o tom nevím.“

„Je to jednoduchý: ty jim dáš dolar a oni ti vrátí 84 centů. Tomu se říká ‚zisk‘. Stát a závodistiště si ho rozdělí zhruba napůl. Je jim

jedno, kdo vyhraje závod, jejich zisk jde z celkového, společného banku.“

Ve druhém závodě doběhl můj kůň, favorit s poměrem osm ku pěti, jako druhý. Totální outsider mě trhnul v cíli.

Bralo se 45,80.

Onen člověk dvě řady pod námi se otočil a podíval se na Katherine. „Trefil jsem to,“ chlubil se jí, „dal jsem deset na toho trháka.“

„Jééé,“ reagovala s úsměvem, „to je dobrý.“

Soustředil jsem se na třetí dostih, závod dvouletých hříbat a valachů. Pět minut před startem jsem zkontroloval totalizátor a šel si vsadit. Cestou jsem si všiml, že se ten muž dvě řady pod námi s Katherine začal bavit. Každý den je na závodisti nejmeně tucet takových, co povídají atraktivním ženám, jak moc vyhrávají, a doufají, že se nějak dostanou do jejich postelí. Možná ani tak daleko neuvažují; třeba jen doufají v něco neurčitého a nevědí přesně, co to je. Jsou zmatení a omámení, když berou desetidolarovou výhru. Kdo by je neměl rád? Velcí vítězové, ale když je sledujete, jak sází, jsou obyčejně u dvoudolarového okýnka s ošlapanýma botama a špinavými hadry. Lidská spodina.

Vsadil jsem na vyrovnaného outsidera a on vyhrál o šest a braly se čtyři dolary. Nic moc, ale já jsem měl deset na výhru. Náš muž se otočil a podíval se na Katherine. „Trefil jsem to,“ prohlásil. „100 dolarů na výhru.“

Katherine neodpovídala. Začínala tomu rozumět. Vítězové si nepouštějí hubu na špacír. Mají strach, že je někdo zabije na parkovišti.

Po čtvrtém dostihu, ve kterém se bralo 22,80, se zase otočil a řekl Katherine, „Dostal jsem ho, je to tutovka.“

Obrátila se. „Má žlutěj obličej, Hanku. Viděls jeho oči? Je nemocnej.“

„Je nemocnej touhou. Všichni jsme nemocní touhou, proto tady dřepíme.“

„Hanku, pojd' me.“

„Dobře.“

Ten večer vypila půl láhve červeného vína, dobrého červeného vína, a byla smutná a mlčela. Věděl jsem, že mě řadí k těm lidem z dostihů a k obecenstvu na boxu, a měla pravdu, patřil jsem k nim, byl jsem jedním z nich.

Katherine věděla, že mám v sobě něco nezdravého v tom smyslu, že zdravý je ten, kdo se zdravě chová. Přitahovaly mě všechny nepravosti: rád jsem pil, byl jsem líný, neuznával jsem boha, politiky, myšlenky, ideály. Potácel jsem v nicotnostech; v určitém druhu nebytí, a přijímal jsem to. Nepřispívalo to k tomu, abych byl zajímavý. Nechtěl jsem být zajímavý, bylo to moc těžké. Šlo mi jen o to mít mějakký, snivý prostor, ve kterém bych mohl žít, a aby mě všichni dali pokoj. Na druhé straně když jsem se opil, ječel jsem, cvokatěl, všechno se mi vymklo. Jeden způsob chování neladil s tím druhým. Bylo mi to jedno.

Tu noc se nám šukalo velice dobře, jenže šlo o noc, kdy jsem ji ztratil. Nemohl jsem s tím nic dělat. Odkulil jsem se a utřel do prostěradla, zatímco ona šla do koupelny. Nahoře nad Hollywoodem kroužila policejní helikoptéra.

39

Další večer se stavili Bobby a Valérie. Právě se přestěhovali do mého činžáku a bydleli teď přes dvůr. Bobby měl na sobě přiléhavé tričko. Bobbymu vždycky všechno perfektně padlo, kalhoty míval pohodlné a o správné délce, nosíval správné boty a vlasy míval upravené. Valérie se také oblékala moderně, i když ne tak uvědoměle. Lidé jim říkali „panenky Barbie“. Valérie byla v pohodě, když jste s ní byli o samotě, inteligentní, velice energická a strašně upřímná. Také Bobby byl lidštější, když jsme spolu byli sami, jenže když se objevila nějaká nová žena, stal se neobyčejně hloupým a průhledným. Přenášel veškerou svou pozornost a konverzaci na dotyčnou ženu, jako by zrovna jeho přítomnost představovala něco zajímavého a úžasného. Bohužel jeho výřečnost byla najednou předvídatelná a omezená. Nebyl jsem si jistý, jak by s ním jednala Katherine.

Posadili se. Já jsem seděl v křesle blízko okna a Valérie se usadila mezi Bobbyho a Katherine na pohovku. Bobby spustil. Předklonil se a bez ohledu na Valérii soustředil svou pozornost na Katherine.

„Líbí se ti Los Angeles?“ zeptal se jí.

„Je tu hezky,“ odpověděla Katherine.

„Zdržíš se tady o něco dýl?“

„Jenom trochu.“

„Jseš z Texasu?“

„Jo.“

„Tvoje rodiče taky?“

„Taky.“

„Bývá tam něco dobrého v televizi?“

„V podstatě to samý.“

„Mám v Texasu strejdu.“

„Vážně?“

„No jo, bydlí v Dallasu.“

Katherine neodpovídala. Pak prohlásila, „Promiňte, jdu si udělat sendvič. Chcete někdo něco?“

Odpověděli jsme, že ne. Katherine se zvedla a odešla do kuchyně. Bobby vstal a šel za ní. Nebylo přesně slyšet, co říká, ale bylo z toho poznat, že jí dává další otázky. Valérie zírala na podlahu. Katherine a Bobby byli v kuchyni dlouho. Najednou Valérie zvedla hlavu a dala se se mnou do řeči. Mluvila velice rychle a nervózně.

„Valérie,“ zastavil jsem ji, „my nepotřebujeme mluvit, my nemusíme mluvit.“

Opět sklonila hlavu.

Načež jsem zavolal, „Hej, vy dva už tam jste pěkně dlouho. Voskujete podlahu?“

Bobby se zasmál a začal rytmicky klepat nohou o podlahu.

Nakonec vyšla Katherine z kuchyně, Bobby za ní. Přišla ke mně a ukázala mi svůj sendvič: arašídová pomazánka na pšeničném chlebu s nakrájeným banánem a zrnky sezamu.

„Vypadá to dobře,“ zhodnotil jsem to.

Sedla si a začala ten sendvič jíst. Nastalo ticho. To ticho trvalo. Načež se ozval Bobby, „No, myslím, že bysme radši měli jít...“

Odešli. Když se dveře zavřely, Katherine se na mě podívala a řekla: „Nic si nemysli, Hanku. Snažil se mě jenom okouzlit.“

„Tohle dělá s každou ženskou, kterou jsem poznal, od té doby, co ho znám.“

Ozval se telefon. Byl to Bobby. „Hele, chlape, cos udělal s mou ženou?“

„O co jde?“

„Jenom tady sedí, je v naprostý depresi, nemluví!“

„Nic jsem tvý ženě neudělal.“

„Nechápu to!“

„Dobrou noc, Bobby.“

Zavěsil jsem.

„To byl Bobby,“ řekl jsem Katherine. „Jeho žena je v depresi.“

„Fakt?“

„Vypadá to tak.“

„Jseš si jistej, že nechceš sendvič?“

„Můžeš mi udělat přesně takovej, jakej máš ty?“

„Ale jo.“

„Tak si dám.“

40

Katherine zůstala ještě čtyři nebo pět dnů. Došli jsme do onoho období v měsíci, kdy pro ni bylo riskantní souložit. Gummy jsem nesnášel. Katherine měla jakousi antikoncepční pěnu.

Mimochodem, policie našla mého volkswagena. Zašli jsme na místo, kde ho zadrželi. Byl nepoškozený a v dobrém stavu, kromě vybité baterie. Odtáhl jsem ho do hollywoodského servisu, kde ho dali do pořádku. Poté, co jsme se s Katherine rozloučili v posteli, jsem ji odvezl na letiště v modrém Volkswagenu TRV 469.

Nebyl to pro mě šťastný den. Seděli jsme téměř mlčky. Pak ohlásili její linku a políbili jsme se.

„Hele, všichni viděli, jak tahle mladá holka líbá starýho chlapa.“

„To je mi putna...“ Katherine mě znovu políbila. „Zmeškáš svůj let,“ upozornil jsem ji. „Přijed’ za mnou, Hanku. Mám pěkný dům. Žiju sama. Přijed’.“

„Přijedu.“

„Napiš!“

„To víš, že jo...“

Katherine šla do odletového tunelu a byla pryč.

Vrátil jsem se na parkoviště, nasedl do volkswagenu a řekl jsem si, tohle mi ještě zbylo. No tak co, o všechno jsem nepřišel.

Nastartoval jsem.

41

Ten večer jsem začal pít. Bez Katherine to nebude lehké. Objevil jsem několik věcí, které tam nechala – náušnice, náramek.

Musím se vrátit k psacímu stroji, napadlo mě. Umění vyžaduje disciplínu. Prohánět sukně umí každý debil. Pil jsem a přemýšlel o tom.

Ve 2:10 v noci zazvonil telefon. Dopíjel jsem poslední pivo.

„Haló?“

„Haló.“ Byl to hlas ženy, mladé ženy.

„Ano?“

„Vy jste Henry Chinaski?“

„Jo.“

„Moje kamarádka zbožňuje vaše knížky. Má dnes narozeniny a já jsem jí slíbila, že vám zavolám. Byly jsme překvapené, že jsme vás našly v telefonním seznamu.“

„Jsem zaregistrovaný.“

„No, takže ona má narozeniny a mě napadlo, že by bylo skvělé, kdybyste vás mohly navštívit.“

„Proč ne.“

„Řekla jsem Arlene, že máte pravděpodobně ženský po celém bytě.“

„Jsem samotář.“

„Takže to nebude vadit, když přijedeme?“

Nadiktoval jsem jim adresu a plánek.
„Jenom maličkost, došlo mi pivo.“
„Nějaký vám dovezeme. Jmenuju se Tammie.“
„Jsou dvě hodiny ráno.“
„Nějaký pivo seženeme. Když máte poprsí, daj se dělat zázraky.“
Dorazily během dvaceti minut s poprsím, ovšem bez piva.
„Takovej idiot,“ prohlásila Arlene. „Předtím nám ho vždycky dal.
Tentokrát to vypadalo, že má strach.“
„Do hajzlu s ním,“ přidala se Tammie.
Obě se posadily a oznámily mi svůj věk.
Je mi třicet dva,“ řekla Arlene.
„A mě dvacet tři,“ dodala Tammie.
„Sečtete svoje roky dohromady,“ ozval jsem se, „a máte ty moje.“
Arlene měla dlouhé a černé vlasy. Seděla v křesle u okna a česala si je, líčila se, koukala do velkého stříbrného zrcadla a povídala. Byla evidentně nadopovaná. Tammie měla téměř dokonalou postavu a dlouhé, přirozeně rezavé vlasy. I ona byla nadopovaná, i když ne tak sjetá.
„Jedno číslo tě bude stát sto dolarů,“ prozradila mi Tammie.
„Obejdu se.“
Tammie byla tvrdá, stejně jako tolik žen, kterým je přes dvacet. Měla obličej jako žralok. Od začátku se mi vůbec nelíbila. Vypadly kolem 3:30 a já jsem šel do postele sám.

42

O dva dny později, ve čtyři ráno, někdo zabušil na dveře. „Kdo je to?“
„Jedna zrzavá štetka.“
Pustil jsem Tammie dovnitř. Posadila se a já jsem otevřel několik pív.
„Táhne mi z úst, mám dva zkažený zuby. Nemůžeš mě líbat.“
„Jasně.“ Povídali jsme si. Spíš jsem poslouchal. Tammie se rozjela.

Poslouchal jsem a pozoroval její dlouhé rezavé vlasy, a když nedávala pozor, hltal jsem očima to tělo. Dralo se z jejích šatů, chtělo z nich ven. Mluvila a mluvila. Nedotknul jsem se jí.

V šest ráno mi Tammie dala svou adresu a telefonní číslo.

„Musím jít,“ prohlásila.

„Doprovodím tě k autu.“

Bylo to jasně červené camaro, totálně rozbité. Předek byl vmáčkнутý dovnitř, jeden bok proděravělý a okna nikde. Uvnitř byly hadry, košile, balíčky papírových kapesníků, noviny, krabice mléka, láhve s Coca-Colou, dráty, provazy, papírové ubrousky, časopisy, papírové hrnky, boty a ohnutá barevná brčka. Tato masa věcí byla nakupená nad úroveň sedadel a zakrývala je. Jen místo pro řidiče zůstalo trochu volné.

Tammie vystrčila hlavu z okna a políbili jsme se.

Pak se odpíchla od obrubníku, a když dorazila na roh, jela už stovkou. Dupala na brzdy a camaro s sebou házelo ze strany na stranu. Vrátil jsem se dovnitř.

Šel jsem do postele a představoval si její vlasy. Nikdy jsem neměl opravdovou zrzku. Byl to oheň.

Jako světlo z nebe, napadlo mě. Její obličej už najednou nepůsobil tak tvrdě...

43

Zavolal jsem jí. Byla jedna hodina ráno. Zašel jsem k ní.

Tammie bydlela v malém bungalovu za nějakým domem.

Pustila mě dovnitř.

„Buď zticha. Ať nevzbudíš Dancy. To je moje dcera. Je jí šest a spí v ložnici.“

Měl jsem karton piva. Tammie ho dala do lednice a přišla se dvěma láhvemi.

„Moje dcera o tom nesmí vědět. Pořád mám ty dva zkažené zuby, kvůli kterým mi táhne z úst. Nemůžu se líbat.“

„Jasně.“

Dveře do ložnice byly zavřené.

„Heled’,“ ozvala se, „musím si vzít trochu vitamínu B. A budu si muset stáhnout kalhotky a píchnout si ho do zadku. Nedívej se.“

„Tak jo.“

Pozoroval jsem ji, jak natahuje tekutinu do stříkačky. Odvrátil jsem zrak.

„Musím to vzít všechno,“ prohlásila.

Když byla hotová, pustila malé červené rádio.

„Máš to tady pěkný.“

Jsem měsíc pozadu s nájmem.“

„Opravdu?“

„To je v pohodě. Domáciho – bydlí v tom baráku vepředu – umím odbýt.“

„Dobry.“

„Je ženatej, ten starej kurevník. A víš co?“

„Ne.“

„Jednou byla jeho manželka kdesi pryč a ten starej kurevník po mně chtěl, ať k němu zajdu. Šla jsem tam, sedla si, a víš co?“

„Vytáhl ho.“

„Ne, pouštěl porno. Myslel si, že mě ty sračky vzruší.“

„A nevzrušily?“

„Řekla jsem: ‚Pane Miller, musím jít. Musím vyzvednout Dancy ze školy‘.“

Tammie mi dala povzbuzující drogu. Mluvili jsme a mluvili. A pili pivo.

V šest ráno Tammie roztáhla pohovku, na které jsme seděli. Byla tam deka. Zuli jsme si boty a vlezli v šatech pod tu deku. Objal jsem ji ze zadu, obličej jsem zabořil do těch rezavých vlasů. Postavil se mi. Vrazil jsem ho do ní ze zadu, přes šaty. Slyšel jsem, jak se prsty vpichuje a zavrtává do okraje pohovky.

„Musím jít,“ řekl jsem jí.

„Poslyš, musím jenom udělat Dancy něco k snídani a zavést ji do školy. Nevadí, když tě uvidí. Prostě tady počkej, až se vrátím.“

„Já jdu,“ prohlásil jsem.

Dojel jsem domů, opilý. Slunce bylo úplně nahoře, bolavé a žluté...

Už několik let jsem spával na příšerné matraci, jejíž péra mě píchala. To odpoledne, když jsem se probudil, jsem ji stáhl z postele, odvěkl ven a opřel o popelnici.

Vrátil jsem se dovnitř a nechal otevřené dveře.

Byly dvě hodiny odpoledne a horko.

Tammie vešla dovnitř a sedla si na pohovku.

„Musím jít,“ řekl jsem jí. „Musím zajít koupit matraci.“

„Matraci? Tak já půjdu.“

„Ne, Tammie, počkej. Prosím tě. Celý to bude trvat asi patnáct minut. Počkej tady a dej si pivo.“

„Tak jo,“ souhlasila...

Asi tři bloky dál na Západní byl zrenovovaný obchod s matracemi. Zaparkoval jsem před ním a proběhl dveřmi.

„Lidičky! Potřebuju matraci... RYCHLE!“

„Na jakou postel?“

„Dvojitou.“

„Máme tuhleto za pětatřicet dolarů.“

„Vezmu si ji.“

„Dostanete ji do auta?“

„Mám volkswagen.“

„Tak mi vám ji přivezeme. Adresa?“

Tammie tam ještě byla, když jsem se vrátil.

„Kde je ta matrace?“

„Bude. Dej si ještě pivo. Máš tabletku?“

Dala mi jednu. Světlo protékalo skrz její rezavé vlasy.

V roce 1973 byla Tammie zvolená Miss Sunny Bunny na veletrhu v Orange County. Od té doby uplynuly čtyři roky, ale vypadala pořád skvěle. Byla urostlá a udělaná na všech správných místech.

Ve dveřích stál doručovatel s matrací.

„Pomůžu vám.“

Byla to dobrá duše. Pomohl mi uložit ji na postel. Pak si všiml Tammie, která seděla na pohovce. Zašklebil se.

„Nazdar,“ pozdravil ji.

„Díky moc,“ řekl jsem mu. Dal jsem mu tři dolary a on odešel.
Šel jsem do ložnice a podíval se na tu matraci. Tammie mě následovala. Matrace byla zabalená do celofánu.

Začal jsem ho strhávat. Tammie pomáhala.

„Koukni, jaká je hezká,“ poznamenala.

„Jo, to je.“

Byla jasná a barevná. Růže, stonky, listy, vinoucí se réva. Vypadalo to jako rajská zahrada, a za pětatřicet dolarů.

Tammie si ji prohlížela. „Ta matrace mě vzrušuje. Chci ji zajet. Chci být první ženská, která tě bude šukat na týhle matraci.“

„Jsem zvědavěj, která bude ta druhá.“

Tammie odešla do koupelny. Následovalo ticho. Pak jsem zaslechl sprchu. Natáhl jsem čistá prostěradla a povlékl polštáře, svlékl se a vlezl do postele. Tammie vyšla ven, mladá a mokrá, a třpytila se. Její ochlupení mělo stejnou barvu jako vlasy: rudé, jako oheň.

Zapózovala před zrcadlem a zatáhla břicho. Její mohutná prsa se v zrcadle vypjala. Viděl jsem ji zezadu i zepředu současně. Vlezla si ke mně pod přikrývku.

Pomalů jsme se chystali. Dali jsme se do toho, všechny ty rezavé vlasy na polštáři, venku mezitím kvílely sirény a štěkali psi.

45

Tammie se večer stavila. Ukázalo se, že je nadopovaná povzbuzovacími prostředky.

„Chci trochu šampaňského,“ prohlásila.

„Dobře,“ souhlasil jsem.

Podal jsem jí dvojku.

„Hned jsem zpátky,“ poznamenala cestou ze dveří.

Načež zazvonil telefon. Byla to Lýdie. „Tak jsem si říkala, jak se asi máš...“

„Všechno je v pohodě.“

„U mě ne. Jsem těhotná.“

„Cože?“

„A nevím, kdo je otec.“

„Ale?“

„Znáš Dutche, toho kluka, co vysedává v tom baru, ve kterým teď dělám?“

„Jo, ten starej plešoun.“

„Viš, on je to hrozně milej kluk. Je do mě zamilovanej. Nosí mi kytky a bonbóny. Chce si mě vzít. Byl ke mně moc hodnej. A jednou večer jsem s ním šla domů. Vyspali jsme se spolu.“

„Jasně.“

„Pak je tady Barney, je ženatej, ale líbí se mi. Ze všech chlapů v baru je jedinej, kdo se nikdy nepokusil to na mě rozbalit. To mě fascinovalo. No, víš, zkouším prodat svůj dům. Takže jednou odpoledne přišel. Jenom se stavil. Řekl, že chce ten barák obhlédnout pro svého kámoše. Pozvala jsem ho dál. No, a přišel v ten pravej čas. Děcka byly ve škole, takže jsem ho nechala pokračovat... Pak jednou pozdě večer přišel do baru někdo cizí. Chtěl po mě, ať s ním jdu domů. Řekla jsem ne. On na to, že se mnou chce jenom posedět v autě a povídat si. Souhlasila jsem. Sedli jsme si do auta a povídali. Pak jsme kouřili trávu. Potom mi dal pusu. Ta pusa za to může. Kdyby mě nepolíbil, neudělala bych to. Teď jsem těhotná a nevím s kým. Budu muset počkat, až uvidím, komu se to dítě bude podobat.“

„Dobře, Lýdie, hodně štěstí.“

„Díky“

Zavěsil jsem. Uběhla minuta a telefon se rozezněl znovu. Lýdie. „Haló,“ ozvala se, „zajímalo by mě, jak se máš ty?“

„V podstatě stejně, koně a chlast.“

„Takže je u tebe všechno v pohodě?“

„Ne úplně.“

„Jak to?“

„No, poslal jsem jednu ženskou pro šampaňský...“

„Ženskou?“

„No, vlastně holku...“

„Holku?“

„Poslal jsem ji ven s dvaceti dolary pro šampaňský a ona se nevrátila. Myslím, že mě natáhla.“

„Chinaski, já nechci slyšet o tvých ženských. Je ti to jasný?“

„Jasně.“

Lýdie zavěsila. Někdo zaklepal na dveře. Byla to Tammie. Vrátila se s šampaňským i drobnými.

46

V poledne následujícího dne se zase ozval telefon. Znovu Lýdie.

„Tak co, vrátila se s tím šampaňským?“

„Kdo?“

„Ta tvoje děvka.“

„Jo, vrátila...“

„Co bylo pak?“

„Vypili jsme to šampaňský. Dobrý pití.“

„Co potom?“

„No, však víš, do prdele...“

Uslyšel jsem dlouhý, šílený výkřik jako nárek rosomáka, kterého zastřelili v arktickém sněhu, nechali krváčet a zdechnout o samotě...

Zavěsila.

Prospal jsem většinu odpoledne a večer jsem zajel na dostihy spřežení.

Prohrál jsem 32,00 dolarů, nasedl do volkswagenu a jel zpátky. Zaparkoval jsem, vešel jsem na verandu a zasunul klíč do dveří. Všechna světla svítla. Rozhlédl jsem se.

Zásuvky byly vyházené a převrácené na zemi, povlečení z postelí leželo na podlaze. V knihovně chyběly všechny moje knihy, včetně těch asi dvaceti, které jsem napsal. Zmizel i psací stroj, opékač topinek, rádio a moje obrazy.

Lýdie, napadlo mě.

Nechala mi jenom televizi, protože věděla, že se na ni nikdy nedívám.

Vyšel jsem ven a stálo tam Lýdiino auto, ona v něm ale nebyla.

„Lýdie,“ zavolal jsem. „Hej, zlato!“

Chodil jsem sem a tam po ulici a pak jsem zahlédl její nohy, obě dvě, vyčuhovat zpoza malého stromu před stěnou jednoho činžáku. Přišel jsem k tomu stromu a řekl: „Poslyš, co se s tebou sakra děje?“

Lýdie tam pořád stála. Držela dvě nákupní tašky plné knih a složku mých obrazů.

„Heled’, moje knížky a obrazy mi musíš vrátit. Jsou moje.“

Lýdie se s jekotem vynořila zpoza toho stromu. Vytáhla obrazy a začala je trhat. Kousky z nich vyhazovala do vzduchu a když dopadly na zem, dupala po nich. Na nohách měla svoje kovbojské boty.

Potom vytáhla z nákupních tašek moje knihy a začala je rozhazovat kolem dokola, po ulici, po trávníku, všude.

„Tady máš svoje obrazy! Tady máš svoje knížky! A NEVYKLÁDEJ MI O SVÝCH ŽENSKÝCH! NEVYKLÁDEJ MI O SVÝCH ŽENSKÝCH!“

Načež se Lýdie rozběhla do dvora s knížkou v ruce, s mojí nejnovější – s Výběrem z Henryho Chinaskiho.

Křičela: „Takže ty chceš vrátit svoje knížky? Ty chceš vrátit svoje knížky? Tady jsou ty tvoje posraný knížky! A NEVYKLÁDEJ MI O SVÝCH ŽENSKÝCH!“

Začala rozbíjet skleněné tabule u mých vchodových dveří. Uchopila Výběr z Henryho Chinaskiho, rozbíjela tabuli za tabulí a křičela: „Ty chceš vrátit svoje knížky? Tady jsou ty tvoje posraný knížky! A NEVYKLÁDEJ MI O SVÝCH ŽENSKÝCH! JÁ NECHCI SLYŠET O TVÝCH ŽENSKÝCH!“

Stál jsem tam a ona ječela a rozbíjela sklo.

Kde je policie? napadlo mě. Kde?

Pak Lýdie přeběhla po pěšině dvůr, zahrnula rychle u popelnice doleva a utíkala po příjezdové cestě k vedlejšímu činžáku. Za malým keřem stál můj psací stroj, rádio a opékač topinek.

Lýdie uchopila psací stroj a vyběhla s ním doprostřed ulice. Byla to klasická, těžká, staromódní mašina. Lýdie ji oběma rukama zvedla vysoko nad hlavu a mrštila s ní o vozovku. Válec a několik dalších součástek odpadlo. Znovu stroj uchopila, zvedla nad hlavu a křičela: „NEVYKLÁDEJ MI O SVÝCH ŽENSKÝCH!“ a zase ho shodila na vozovku.

Pak naskočila do auta a odjela.

O patnáct vteřin později dorazila policejní hlídka.

„Je to oranžovej volkswagen. Vypadá jak tank. Nepamatuji si jeho číslo, ale písmena jsou HZY, jako HÁZÍ, máte to?“

„Adresa?“

Nadiktoval jsem jim její adresu...

Pochopitelně ji přivezli zpátky. Slyšel jsem, jak řve na zadním sedadle, když přijížděli.

„ZUŠTAŇTE TAM!“ přikázal jeden z policajtů, když vyskakoval ven. Šel za mnou do bytu. Vešel dovnitř a stoupl na rozbité sklo. Z nějakého důvodu posvítíl baterkou na strop a jeho tvarování.

„Chcete vznést obvinění?“ zeptal se mě.

„Ne. Má děti. Nechci, aby o děcka přišla. Její exmanžel jí je chce odebrat. Ale řekněte jí, prosím vás, že lidi by neměli dělat takový věci.“

„Dobrá,“ souhlasil, „tady se podepište.“

Napsal to rukou do malého linkovaného sešitu. Stálo tam, že já, Henry Chinaski, nehodlám vznést obvinění proti jisté Lýdii Vanceové.

Podepsal jsem to a on odešel.

Zamknul jsem to, co zbylo ze dveří, šel do postele a snažil se usnout.

Asi tak za hodinu se rozezněl telefon. Byla to Lýdie. Zpátky doma.

„TY KRETÉNE, JEŠTĚ MI NĚKDY VYKLÁDEJ O SVÝCH ŽENSKÝCH A JÁ TO VŠECHNO UDĚLÁM ZNOVU!“

Zavěšila.

47

O dva dny později jsem zajel k Tammie do jejího bytu v Rustic Court. Zaklepal jsem. Nesvítilo se tam. Zdálo se, že tam nikdo není. Nakoukl jsem do její poštovní schránky. Byly v ní dopisy. Napsal jsem vzkaz: „Tammie, zkoušel jsem ti volat. Přijel jsem a ty jsi tady nebyla. Jseš v pořádku? Zavolej mi... Hank.“

Zajel jsem tam další den v jedenáct dopoledne. Její auto tam nebylo. Můj vzkaz byl pořád zastrčený za dveře.

Přesto jsem zazvonil. Ve schránce dosud ležely ty dopisy. Dal jsem do ní vzkaz:

„Tammie, kde proboha vězíš? Ozvi se... Hank.“

Jezdil jsem po celé čtvrti a hledal rozbité červené camaro.

Vrátil jsem se týž večer. Pršelo. Moje vzkazy byly vlhké. Ve schránce byla nová pošta. Nechal jsem jí tam sbírku svých básní s věnováním. Pak jsem se vrátil ke svému volkswagenu. Na zpětném zrcátku jsem měl zavěšený Maltézský kříž. Strhl jsem ho, vrátil se s ním k jejímu domu a přivázel ho ke knoflíku na dveřích.

Nevěděl jsem, kde bydlí všichni její přátelé, její matka a její milenci.

Vrátil jsem se do svého dvora a napsal několik milostných básní.

48

Posedával jsem s jedním anarchistou z Beverly Hills, Benem Solvnagem, který psal můj životopis, když jsem zaslechl její kroky na pěšině přes dvůr. Znal jsem ten zvuk – její drobné nožky byly vždycky rychlé, vášnivé a sexy.

Bydlel jsem poblíž zadní části dvora. Dveře jsem měl otevřené. Tammie vběhla dovnitř.

Padli jsme si oba do náručí, objímali se a líbali.

Ben Solvnag se rozloučil a zmizel.

„Ti idioti zkonfiskovali moje věci, úplně všechny! Nemohla jsem zamáznout nájem! Ten odporný kretén!“

„Zajdu tam a nakopu mu do prdele. Dostaneme tvoje věci zpátky.“

„Ne, on má pušky! Spoustu různých pušek!“

„Vážně?“

„Holku mám u mámy.“

„Dáš si něco k pití?“

„Jasně.“

„Co?“

„Extra suchý šampaňský.“

„Dobře.“

Dveře byly stále otevřené a odpolední slunce protékalo jejími vlasy – byly tak dlouhé a rudé, až hořely.

„Můžu se vykoupat?“ zeptala se.

„Samozřejmě.“

„Počkej na mě,“ poprosila.

Ráno jsme se bavili o jejích financích. Chodily jí peníze: přídavky na dítě plus několik podpor v nezaměstnanosti, které měly být vyšší.

„Je tady volnej byt vzadu v baráku, přímo nade mnou.“

„Kolik stojí?“

„105 dolarů, a je v tom polovina poplatků za elektřinu a tak.“

„Do prdele, to utáhnu. Vezmou děcka? Děcko?“

„Vezmou. Mám svoje páky. Zním majitele.“

Do neděle se nastěhovala. Ocitla se přímo nade mnou. Mohla nakukovat do mé kuchyně, kde jsem na stole v jídelním koutu vytřukával svoje dílo,

49

Jednou večer v úterý jsme seděli u mě a pili; Tammie, já a její bratr Jay. Zazvonil telefon. Byl to Bobby.

„Louie a jeho žena jsou tady a ona by tě chtěla poznat.“ Louie byl ten, kdo se odstěhoval z Tammiina nynějšího bytu. Hrál v jazzových kapelách po malých klubech a neměl valný úspěch. Byl to ale zajímavý typ.

„Já bych se na to radši vykašlal, Bobby.“

„Louiho se to dotkne, když se tady nestavíš.“

„Dobrá,

Bobby, ale беру sebou pár známých.“

Zašli jsme tam a odbyly se úvody. Načež Bobby vytáhl několik zlevněných pív. Hrál tam stereo, puštěné nahlas.

„Četl jsem tvou povídku v Knight,“ poznamenal Louie. „Byla taková divná. Žes nikdy nešukal s mrtvou ženskou?“

„Jenom to tak vypadalo, jako kdyby některý z nich byly mrtvý.“

„Vím, jak to myslíš.“

„Nesnáším tuhle hudbu,“ ozvala se Tammie.

„Jak se ti hraje, Louie?“

„No, mám teď novou kapelu. Když spolu vydržíme dost dlouho, mohli bysme prorazit.“

„Myslím, že ho někomu vykouřím,“ prohlásila Tammie, „myslím, že ho vykouřím Bobbymu, myslím, že ho vykouřím Louimu, myslím, že ho vykouřím svému bráchovi!“

Tammie měla na sobě dlouhý komplet, který vypadal trochu jako večerní šaty a trochu jako noční košile.

Valérie, Bobbyho žena, byla v práci. Pracovala dvě noci v týdnu jako servírka. Louie, jeho žena Paula a Bobby už nějakou dobu popíjeli.

Louie si loknul toho zlevněného piva, udělalo se mu zle, vyskočil a vyběhl hlavními dveřmi ven. Tammie se vymrštila a utíkala za ním. Za chvíli se oba společně vrátili.

„Vypadněme odtud, do prdele,“ řekl Louie Paule.

„Dobře,“ souhlasila.

Zvedli se a společně odešli.

Bobby vytáhl další piva. Jay a já jsme se o něčem bavili. Načež jsem zaslechl Bobbyho:

„Já za to nemůžu! Hej, brácho, já za to nemůžu!“

Ohlédl jsem se. Tammie měla hlavu v Bobbyho klíně a ruku na jeho koulích, a pak ji zvedla, ústy uchopila jeho ptáka a kouřila ho, a celou tu dobu mu hleděla přímo do očí.

Dal jsem si hlt piva, odložil ho, zvedl se a odešel.

50

Další den jsem Bobbyho zahlédl před domem, když jsem si šel koupit noviny.

„Volal Louie,“ ozval se, „řekl mi, co se mu stalo.“

„No?“

„Běžel se ven vyzvracet a když zvracel, chytla ho Tammie za ptáka a řekla: ‚Pojď nahoru a já ti ho vykourím. Pak ti klacík strčíme do velikonočního vajíčka,‘ A on na to ‚Ne.‘ a ona řekla, ‚O co jde? Copak nejseš chlap? Neumíš chlastat? Pojď nahoru a já ti ho vykourím!““

Došel jsem na roh a koupil noviny. Vrátil jsem se a zkontroloval výsledky dostihů, přečetl si o pobodaných, znásilněných a zavražděných.

Někdo zaklepal. Otevřel jsem. Byla to Tammie. Vešla dovnitř a posadila se.

„Heled“,“ začala, „je mi líto, jestli se tě dotklo, jak jsem se chovala, ale to je všechno, za co se omlouvám. To ostatní jsem prostě celá já.“

„To je dobrý,“ reagoval jsem, „ale urazilas taky Paulu, když si utíkala ven za Louiem. Patří k sobě, však víš.“

„VELKÝ KULOVÝ!“ zaječela na mě, „NEMÁM PONĚTÍ, KDO JE TO PAULA!“

51

Večer jsem vzal Tammie na dostihy spřežení. Vyšli jsme po schodech na druhou tribunu a posadili se. Přinesl jsem jí program a ona do něj chvíli zírala. (Na dostizích spřežení jsou v programu uvedené výsledky posledních závodů).

„Poslyš,“ ozvala se, „jsem nadopovaná. A když jsem nadopovaná, mám občas výpadek a jsem mimo. Dávej na mě pozor.“

„Jasně, musím si vsadit. Chceš pár babek, aby sis mohla vsadit?“

„Ne.“

„Dobře, budu hned zpátky.“

Šel jsem k okýnku a vsadil pět na výhru na sedmého koně.

Když jsem se vrátil, Tammie tam nebyla. Šla asi na záchod, napadlo mě.

Seděl jsem a sledoval dostih, sedmý kůň skončil v poměru pět ku jedné. Vyhrál jsem 25 dolarů.

Tammie se pořád nevracela. Koně se chystali na další dostih. Rozhodl jsem se, že nebudu sázet. Že se podívám po Tammie.

Nejdříve jsem vylezl nahoru a zkontroloval hlavní tribunu, všechny uličky, tribunu pro předplatitele, bar.

Nemohl jsem ji najít.

Druhý dostih odstartoval a koně obíhali. Když jsem scházel do přízemí, slyšel jsem, jak sázkaři křičí během jízdy po cílové rovině. Všude jsem se ohlížel po jejím dokonalém těle a těch rudých vlasech. Nemohl jsem ji najít.

Zašel jsem na stanoviště první pomoci. Seděl tam nějaký muž a kouřil doutník. Zeptal jsem se ho: „Není u vás taková mladá zrzka? Možná omdlela... bylo jí zle.“

„Nemám tu žádnou zrzku, pane.“

Nohy mě bolely. Vrátil jsem se na druhou tribunu a začal přemýšlet o následujícím dostihu.

Na konci osmého dostihu jsem měl k dobru 132 dolarů. Chtěl jsem v posledním dostihu vsadit padesát na výhru na čtvrtého koně. Zvedl jsem se, abych si vsadil, a v ten moment jsem spatřil Tammie, jak stojí ve vchodu do místnosti údržbářů. Postávala mezi černým údržbářem s koštětem a dalším černochem, který byl velice dobře oblečený. Vypadal jako pasák z filmu. Tammie se zakřenila a zamávala na mě.

Šel jsem tam. „Hledal jsem tě. Napadlo mě, že ses předávkovala.“

„Ne, jsem v pořádku, v pohodě.“

„Tak je to dobrý. Dobrou noc, Zrzko...“

Odešel jsem směrem k sázkovému okýnku. Slyšel jsem, jak za mnou běží. „Hej, kam sakra jdeš?“

„Chci to střílet na čtvrtýho koně.“

Střelil jsem to. Čtyřka prohrála o nos. Dostihy skončily. Šli jsme s Tammie na parkoviště. Vrážela do mě bokem, jak jsme kráčeli.

„Měl jsem o tebe strach,“ ozval jsem se.

Našli jsme auto a nasedli. Tammie vykouřila cestou domů šest nebo sedm cigaret, vždycky vykouřila jenom část a pak je zamáčkla do popelníku. Pustila rádio. Zesilovala ho a zeslabovala, přeladovávala stanice a poklepávala si prsty do taktu.

Když jsme dorazili do dvora, utekla do svého bytu a zamkla dveře.

52

Bobbyho žena pracovala dvě noci v týdnu, a když byla pryč, vrhl se na telefon. Věděl jsem, že v úterý a ve čtvrtek večer bude osamělý.

Bylo úterý večer, když zazvonil telefon. Byl to Bobby. „Hele, brácho, co kdybych se stavil a dal si pár piv?“

„Jasně, Bobby.“ Seděl jsem v křesle naproti Tammie, která seděla na pohovce.

Bobby vešel dovnitř a sedl si na pohovku. Otevřel jsem mu pivo. Bobby seděl a mluvil s Tammie. Jejich rozhovor byl tak nicotný, že jsem vypnul. Něco z toho ale ke mně proniklo.

„Ráno,“ povídal Bobby, „si dávám studenou sprchu. To mě pořádně probudí.“

„Já si taky dávám ráno studenou sprchu,“ přidala se Tammie.

„Dám si studenou sprchu a pak se utřu,“ pokračoval Bobby, „pak si čtu časopis nebo něco. Potom jsem připravený na den.“

„Já si dám jenom studenou sprchu, ale neutírám se,“ prohlásila Tammie, „prostě si tam ty malý kapky nechám.“

Bobby řekl, „Občas si dám pořádně horkou koupel. Voda je tak horká, že do ní musím vklouznout hezky pomalu.“

Načež Bobby vstal a předvedl, jak vklouzává do pořádně horké vany.

Rozhovor se stočil k filmům a televizním programům. Zdálo se, že oba milují filmy i televizi.

Povídali si dvě nebo tři hodiny, nonstop.

Pak se Bobby zvedl. „No nic,“ prohlásil, „musím jít.“

„Ale prosím tě, nechod, Bobby,“ žadonila Tammie.

„Ne, musím.“

Valérie se měla vrátit domů z práce.

Ve čtvrtek večer zavolal Bobby znovu. „Ahoj, brácho, co děláš?“

„Nic zvláštního.“

„Co kdybych se stavil a dal si pár piv?“

„Dnes večer nemám na návštěvy moc náladu.“

„Ale, co by, zdržím se jenom na pár piv...“

„Ne, nemám náladu.“

„NO TAK SI TEDA NASER!“ křičel.

Zavěsil jsem a šel do vedlejší místnosti.

„Kdo to byl?“ zeptala se Tammie.

Jenom někdo, kdo se chtěl stavit.“

„Byl to Bobby, že jo?“

„Jo.“

„Chováš se k němu hnusně. Bývá sám, když je jeho žena v práci. Co se s tebou, do prdele, děje?“

Tammie vyskočila, odběhla do ložnice a začala vytáčet číslo. Koupil jsem jí zrovna malou láhev šampaňského.

Ještě ji neotevřela. Vzal jsem ji a schoval do komory.

„Bobby,“ říkala do sluchátka, „tady je Tammie. Ty jsi zrovna volal? Kde máš ženu? Poslyš, hned jsem u tebe.“

Zavěsila a vyšla z ložnice. „Kde je to šampaňský?“

„Jdi do hajzlu,“ opáčil jsem, „nemysli si, že si ho tam vezmeš a vypiješ ho sním.“

„Chci to šampaňský. Kde je?“

„Ať si obstará svoje vlastní.“ Tammie sebrala krabičku cigaret ze stolku a vyběhla ven.

Vytáhl jsem to šampaňské, zbavil ho zátky a nalil si sklenku. Milostné básně jsem už nepsal. Vlastně jsem už nepsal vůbec. Neměl jsem na to chuť.

Šampaňské se pilo dobře. Pil jsem sklenku za sklenkou.

Pak jsem si zul boty a šel k Bobbymu. Díval jsem se skrz rolety. Seděli těsně vedle sebe na pohovce a bavili se.

Šel jsem zpátky. Dopil jsem zbytek šampaňského a vrhl se na pivo.

Zazvonil telefon. Byl to Bobby. „Poslyš,“ ozval se, „co kdyby ses stavil a dal si s Tammie a se mnou pivo?“

Zavěsil jsem.

Popojel jsem s pivem a vykouřil několik levných doutníků. Byl jsem opilejší a opilejší. Šel jsem k Bobbymu.

Zaklepal jsem.

Otevřel dveře.

Tammie tam seděla na kraji pohovky, šňupala koks a používala přitom lžici od McDonalda. Bobby mi dal do ruky pivo.

„Problém,“ obrátil se na mě, „je v tom, že ti chybí sebevědomí, že si nevěříš.“

Cucal jsem to pivo.

„Je to tak, Bobby má pravdu,“ přidala se Tammie.

„Cítím uvnitř nějakou bolest.“

„Nejseš prostě sebevědomý,“ reagoval Bobby, „je to úplně jednoduchý.“

Měl jsem dvě telefonní čísla na Joannu Doverovou. Zkusil jsem to z Galvestonu. Ozvala se. „To jsem já, Henry.“

„Slyším, že jseš opilej.“

„To jsem. Chci tě vidět.“

„Kdy?“

„Zítra.“

„Dobře.“

„Počkáš mě na letišti?“

„Jasně, zlato.“

„Vyberu si linku a zavolám ti.“

Vybral jsem si linku 707, která odlétala z L. A. International následující den ve 12:15 odpoledne. Oznamil jsem to Joanně Doverové. Řekla, že tam bude.

Zazvonil telefon. Lýdie.

„Napadlo mě, že ti řeknu,“ ozvala se, „že jsem prodala ten dům. Stěhuju se do Phoenixu. Ráno budu pryč.“

„Dobře, Lýdie. Hodně štěstí.“

„Měla jsem nehodu. Málem jsem umřela, bylo to hrozný. Ztratila jsem spoustu krve. Nechtěla jsem tě tím zatěžovat.“

„Ted' už jseš v pořádku?“

„To teda jsem. Chci jenom vypadnout z tohotohle města, mám ho plný zuby.“

Rozloučili jsme se.

Nalil jsem si další pivo. Otevřely se hlavní dveře a vstoupila Tammie. Pohybovala se v divokých kruzích a dívala se na mě.

„Vrátila se Valérie?“ zeptal jsem se. „Vyléčila jsi Bobbyho osamělost?“

Tammie dál kolovala. Ve své dlouhé róbě vypadala velice dobře, ať už ji ošukal nebo ne.

„Vypadni odtud,“ prohlásil jsem.

Udělal ještě jeden kruh a vyběhla ven do svého bytu. Nemohl jsem spát. Naštěstí jsem měl ještě nějaké pivo. Pokračoval jsem v pití a poslední láhev jsem dopil ve 4:30 ráno. Seděl jsem a čekal do šesti, pak jsem vyšel ven a koupil další.

Čas pomalu plynul. Chodil jsem kolem dokola. Necítil jsem se dobře, přesto jsem začal zpívat. Zpíval jsem a chodil kolem dokola – z koupelny do ložnice, do obývacího pokoje, do kuchyně a zpět, za stálého zpěvu.

Podíval jsem se na hodiny. 11:15 dopoledne. Letiště bylo hodinu odtud. Byl jsem oblečený. Měl jsem boty, ale chyběly mi ponožky. Vzal jsem si jenom brýle na čtení, které jsem zasunul do kapsy na košili. Vyběhl jsem ven bez zavazadel.

Volkswagen stál před domem. Nasedl jsem. Slunce bylo velice ostré. Na chvíli jsem položil hlavu na volant.

Zaslechl jsem ze dvora hlas: „Co si sakra myslíš, že takhle pojede?“

Nastartoval jsem, pustil rádio a vyrazil. Špatně se mi řídilo. Auto pořád přejíždělo dvojitou čárou do protisměru.

Troubili a já jsem se vracel zpátky.

Dostal jsem se na letiště. Měl jsem ještě patnáct minut. Celou cestu jsem projížděl na červenou, ignoroval stopky, značně překračoval povolenou rychlost. Zbývalo nu čtrnáct minut. Parkoviště bylo plné. Nemohl jsem najít místo.

Pak jsem si všiml plochy před výtahem, dostatečně velké pro volkswagen. Visela tam cedule ZÁKAZ PARKOVÁNÍ.

Zaparkoval jsem. Když jsem zamknul auto, vypadly mi čtecí brýle z kapsy a rozbily se na chodníku.

Seběhl jsem po schodišti a přes ulici k okýnku pro letové rezervace. Bylo horko. Kapal ze mě pot. „Rezervaci pro Henryho Chinaskiho...“

Úředník vypsál letenku a já jsem hotově zaplatil. „Mimochodem,“ ozval se úředník, „četl jsem vaše knihy.“

Utíkal jsem k bezpečnostní kontrole. Bzučák spustil. Příliš drobných, sedm klíčů a můj kapesní nůž. Vyložil jsem to na táč a prošel znovu.

Pět minut. Brána 42.

Všichni už nastoupili. Následoval jsem je. Tři minuty. Našel jsem svoje místo a připoutal se. Letový kapitán hovořil skrz reproduktory.

Jeli jsme po runwayi a ocitli jsme se ve vzduchu. Vyhoupili jsme se nad oceán a provedli velkou otočku.

54

Z letadla jsem vystoupil jako poslední, a stála tam Joanna Doverová.

„Můj bože!“ smála se. „Vypadáš příšerně!“

Joanno, dejme si Bloody Mary, než přijdou zavazadla. A sakra, já vlastně žádný zavazadla nemám. Pojdme si dát tu Bloody Mary i tak.“

Vešli jsme do baru a posadili se.

„Takhle se do Paříže nikdy nedostaneš.“

„Francouzi mě netankujou. Jsem z Německa, dyť víš.“

„Doufám, že se ti bude líbit můj dům. Je jednoduše. Dvě patra a spousta prostoru.“

„Hlavně když budeme ve stejný posteli.“

„Mám barvy.“

„Barvy?“

„No, můžeš malovat, jestli chceš.“

„Ale houby, ale stejně díky. Nevpadl jsem ti do něčeho?“

„Ne. Byl tady jeden automechanik. Ale vyšuměl. Nemohl snýst to tempo.“

„Buď na mě hodná, Joanno, kouření a šukání není všechno.“

„Proto mám ty barvy. Až budeš odpočívat.“

Jseš skvělá ženská, i s těma stoosmdesáti centimetrama.“

„Bože, dyť vím.“

Její dům se mi líbil. Na všech oknech a dveřích byly sítě. Okna široce rozevřená, mohutná. Na podlahách žádné koberce, dvě koupelny, starý nábytek a všude spousta stolů, velkých i malých. Bylo to jednoduché a pohodlné.

„Dej si sprchu,“ navrhla Joanna.

Zasmál jsem se. „Tohle jsou jediný šaty, který s sebou mám.“

„Zítra nějaký koupíme. Až se osprchuješ, zajdeme si na dobrý jídl z mořských ryb. Známe jeden dobrej podnik.“

„Nalívají tam?“

„Ty hajzle.“

Nesprchoval jsem se. Dal jsem si koupel. Jeli jsme docela daleko. Nikdy jsem netušil, že Galveston je ostrov.

„Pašeráci marjánky teď unášejí lodě s garnátama. Zabijou všechny na palubě a pak se napakujou. To je jeden z důvodů, proč jde cena garnátů nahoru – stalo se z toho hazardní zaměstnání. Jak to vypadá s tvým zaměstnáním?“

„Nepíšu. Myslím, že to pro mě skončilo.“

„Jak dlouho to trvá?“

„Šest nebo sedm dní.“

„Tady je ta restaurace...“

Joanna vjela na parkoviště. Jezdila velice rychle, ale ne tak rychle, jako by chtěla porušovat předpisy. Jezdila rychle, jako by to bylo její bytostné právo. Byl v tom rozdíl a já jsem to oceňoval.

Vybrali jsme si stůl dál od lidí. Bylo tam chladno, ticho a přítmí. Líbilo se mi tam. Vybral jsem si humra. Joanna se rozhodla pro něco neznámého. Objednala si to francouzsky. Byla vzdělaná, zcestovalá. I když to nemám rád, vzdělání je svým způsobem užitečné, když hledáte v jídelním lístku nebo při hledání práce, a obzvláště když

hledáte v jídelním lístku. Vždycky jsem se cítil vůči číšníkům méněcenný. Proslavil jsem se příliš pozdě a příliš málo.

Všichni číšníci četli Trumana Capota. Já jsem četl výsledky dostihů.

Večeře byla dobrá a venku v zálivu kotvily lodě s garnáty, strážné lodě a pirátské lodě. Vychutnával jsem humra v ústech a splachoval ho kvalitním vínem. Hodnej humr. Vždycky se nu líbil v té své červenorůžové ulitě, nebezpečné j a pomalej.

Po návratu do Joannina domu jsme vypili láhev lahodného červeného vína. Seděli jsme potmě a pozorovali těch několik aut, která projela ulicí pod námi. Mlčeli jsme. Pak se ozvala Joanna.

„Hanku?“

„Ano?“

Je v tom nějaká ženská, co tě sem přivedlo?“

„Jo.“

„Už to s ní skončilo?“

„Rád bych si to myslel. Ale když řeknu ne...“

„Takže nevíš?“

„Ne úplně.“

„Ví to vůbec někdy někdo?“

„Myslím, že ne.“

„To proto je to taková sviňárna.“

„Jo, zaváníte.“

„Pod'me si zašukat.“

„Moc jsem vypil.“

„Pojďme do postele.“

„Chci se ještě napít.“

„Nebudeš schopnej...“

„Já vím. Doufám, že mě tady necháš čtyři nebo pět dní.“

„To bude záležet na tvém výkonu,“ prohlásila.

„To je docela fér.“

Když jsme dopili víno, stěží jsem se doplazil do postele. Usnul jsem, ještě než se Joanna vrátila z koupelny...

Po probuzení jsem vstal a půjčil si Joannin zubní kartáček, vypil několik sklenic vody, umyl si ruce a obličej a vrátil se do postele. Joanna se otočila a moje ústa našla její. Pták mi začal tvrdnout. Položil jsem jí na něj ruku.

Uchopil jsem ji za vlasy, tlačil jí hlavu dozadu a divoce ji líbal. Hrál jsem si s její kundou. Dlouho jsem jí dráždil poštěváček. Byla velice vlhká. Vylezl jsem na ni a zabořil ho. Držel jsem ho uvnitř. Cítil jsem, jak reaguje. Dařilo se mi dusit ji dlouho. Nakonec jsem to už nemohl zadržet. Byl jsem oblitý potem a srdce mi tlouklo tak hlasitě, že jsem ho slyšel.

„Nejsem v moc dobré formě,“ omlouval jsem se.

„Mě se to líbilo. Dejme si travu.“

Vytáhla cigáro, které už bylo ubalené. Posílali jsme si ho tam. „Joanno,“ ozval jsem se, „jsem pořád ospalej. Dal bych si Ještě hodinku.“

„Jasně. Jakmile to dokouříme.“

Dokouřili jsme to cigáro a znovu se natáhli na postel. Usnul jsem.

Večer po jídle vytáhla Joanna trochu mescaliny. „Už si to někdy ochutnal?“

„Ne.“

„Chceš trochu?“

„Tak jo.“

Joanna měla na stole nějaké barvy, štětce a rozprostřený papír. Vzpomněl jsem si, že je sběratelkou uměleckých děl. A že si koupila několik mých obrazů. Většinu večera jsme popíjeli Heineken, ale stále jsme byli střízliví.

„Tohle je pořádná síla.“

„Co to dělá?“

„Máš z toho zvláštní druh špičky. Může ti z toho být zle. Když zvracíš, dostaneš se ještě výš, ale já radši nezvracím, takže kromě

toho polykám trochu jedlý sody. Na mescalině je, myslím, nejdůležitější to, že díky ní pocítíš hrůzu.“

„Už jsem ji pocíťoval bez jakýkoli pomoci.“

Začal jsem malovat. Joanna pustila stereo. Byla to velice podivná hudba, přesto se mi líbila. Ohlédl jsem se a Joanna tam nebyla. Nevadilo mi to. Maloval jsem muže, který právě spáchal sebevraždu, který se oběsil na lanu zavěšeném na krovu. Použil jsem hodně žluté barvy, mrtvola tak byla zářivá a půvabná. Načež se ozvalo: „Hanku...“

Něco stálo přímo za mnou. Vyskočil jsem z židle: „JEŽÍŠI KRISTE! JEŽÍŠMARJÁ, KRUCIFIX!“

Po rukou a zádech mi vyskočily ledové krůpěje. Celý jsem se rozklepal. Ohlédl jsem se. Stála tam Joanna.

„Tohle mi už nikdy nedělej,“ řekl jsem jí. „Už nikdy mě takhle neděs, nebo tě zabiju!“

„Hanku, šla jsem jenom pro cigarety.“

„Podívej se na tenhle obraz.“

„Je, to je skvělý,“ prohlásila, „jsem z něho úplně pryč!“

„To je asi tou mescalinou.“

„To teda je.“

„Dobrá, dejte mi kouř, dámo.“

Joanna se zasmála a dvě nám zapálila.

Dal jsem se znovu do malování. Tentokrát se mi to opravdu povedlo: Mohutný, zelený vlk šuká nějakou zrzku, její rudé vlasy splývají dolů, zatímco ten zelený vlk ho do ní vráží skrz zdvižené nohy. Je bezmocná a pokorná. Vlk ji přerízne a nad nimi hoří noc, odehrává se to venku a dlouhoramenné hvězdy a měsíc je pozorují. Bylo to velice vášnivé a pestrobarevné.

„Hanku...“

Vyskočil jsem. A otočil se. Za mnou stála Joanna. Chytil jsem ji kolem krku. „Říkal jsem ti sakra, abys mě neděsila...“

Zůstal jsem tam pět dnů a nocí. Pak už se mi nechtěl postavit. Joanna mě zavezla na letiště. Koupila mi nový kufr a nějaké šaty. Nesnášel jsem letiště Dallas-Fort Worth. Bylo to nejnehumánnější letiště v USA.

Joanna mi zamávala a já jsem byl ve vzduchu...

Let do Los Angeles se obešel bez incidentů. Vystoupil jsem a v hlavě mi vrtal volkswagen. Vyjel jsem výtahem na parkoviště a neviděl ho. Napadlo mě, že ho určitě odtáhli. Pak jsem přešel na druhou stranu – a on tam stál.

Akorát mi dali parkovací lístek.

Dojel jsem domů. Byt vypadal jako vždycky – všude láhve a odpadky. Měl bych to trochu uklidit. Kdyby to tak někdo viděl, zavřeli by mě.

Někdo zaklepal. Otevřel jsem. Byla to Tammie. „Čau!“ pozdravila. „Nazdar.“

„Musel's mít hrozně naspěch, když si odjížděl. Všechny dveře byly odemčený. Zadní dveře byly otevřený dokořán. Slib mi, že to neřekneš, když ti něco prozradím?“

„Dobře.“

„Arlene sem přišla a použila tvůj telefon, dálkový hovor.“

„Dobře.“

„Snažila jsem se ji zarazit, ale nešlo to. Byla sjetá.“

„Dobře.“

„Kde's byl?“

„V Galvestonu.“

„Proč jsi odtud tak vyletěl? Jseš blázen.“

„V sobotu musím odletět zase.“

„V sobotu? Co je dnes?“

„Čtvrtek.“

„Kam letíš?“

„Do New Yorku.“

„Proč?“

„Na čtení. Před dvěma týdny poslali lístky. A dostanu procenta ze zisku.“

„Jé, vezmi mě s sebou! Nechám Dancy u matky. Chtěla bych jet taky!“

„Nemůžu si dovolit tě vzít. Sežere to můj výdělek. Měl jsem teď velký výdaje.“

„Budu hodná! Já budu tak hodná! Nikdy tě neopustím! Hrozně jsi mi chyběl.“

„Nejde to, Tammie.“

Zašla pro pivo do lednice. „Ty na mě prostě sereš. Všechny ty milostný básně nic neznamenaají.“

„Znamenaly, když jsem je psal.“

Ozval se telefon. Byl to můj vydavatel.

„Kde jsi byl?“

„V Galvestonu. Studoval jsem.“

„Mám hlášku, že tuhleto sobotu máš čtení v New Yorku.“

„Jo. Moje přítelkyně Tammie chce letět taky.“

„Vezmeš ji s sebou?“

„Ne, nemůžu si to dovolit.“

„Kolik to stojí?“

„316 dolarů na otočku.“

„Chceš ji tam vzít?“

„Myslím, že jo.“

„Dobře, tak ji vem. Pošlu ti šek.“

„To myslíš vážně?“

„Jo.“

„Nevím, co na to říct...“

„To je dobrý. Jenom nezapomeň na Dylana Thomase.“

„Mě nezabijou.“

Rozloučili jsme se. Tammie cucala pivo.

„Tak jo,“ oslovil jsem ji, „máš dva až tři dny na balení.“

„To jako, že letím?“

„Jo, můj vydavatel ti zaplatí cestu.“

Tammie se vymrštila a vrhla se na mě. Líbala mě, chytila za koule, zatahala za ptáka. „Jseš ten nejsladší starouš!“

New York City. Mimo Dallas, Houston, Charleston a Atlantu je to to nejhorší místo, kde jsem kdy byl. Tammie se ke mně přitiskla, a mně se postavil pták. Joanna Doverová všechno nevyčerpala...

58

Tu sobotu jsme měli z Los Angeles odletět ve 3:30 odpoledne. Ve dvě odpoledne jsem vyšel nahoru a zaklepal na

Tammiiny dveře. Nebyla tam. Vrátil jsem se do svého bytu a posadil se. Zazvonil telefon. Tammie. „Poslouchej,“ řekl jsem jí, „musíme myslet na odjezd. Na Kennedyho letišti mě budou čekat nějaký lidi. Kde jseš?“

„Chybí mi šest dolarů na recept. Relaxuju po drogách.“

„Kde jseš?“

Jsem přímo pod třídou Santa Monica a Západní, asi o jeden blok níž. Je to lékárna Owl. Nemůžeš ji minout.“

Zavěsil jsem, nasedl do volkswagenu a vyrazil. Zaparkoval jsem jeden blok pod Santa Monicou a Západní, vysedl a porozhlédl se. Žádná lékárna tam nebyla.

Vrátil jsem se do volkswagenu, jezdil kolem dokola a hledal její červené camaro. Pak jsem ho zahlédl, o pět bloků níže. Zaparkoval jsem a vešel dovnitř. Tammie seděla na židli.

Přiběhla Dancy a udělala na mě obličej.

„Nemůžeme vzít to dítě.“

Já vím. Vyhodíme ji u naší mámy.“

„U tvé mámy? To je pět kilometrů opačným směrem.“

„Je to cestou na letiště.“

„Ne, je to na opačnou straně.“

„Máš těch šest babek?“ Dal jsem Tammie ty peníze. „Počkám u tebe. Máš sbaleno?“

„Jo, jsem nachystaná.“ Zajel jsem zpátky a čekal. Pak jsem je uslyšel.

„Mami!“ křičela Dancy, „já chci zvonkohru!“ Šly nahoru. Čekal jsem, až sejdou dolů. Nevracely se. Šel jsem tam. Tammie byla sbalená, ale klečela na kolenou, zapínala a rozepínala svou tašku.

„Viš co,“ navrhl jsem, „odnesu tvoje ostatní věci do auta.“

Měla dvě objemné, papírové nákupní tašky, nadité, a troje šaty na ramínkách. Toto všechno plus tu tašku.

Odnesl jsem ty nákupní tašky a šaty do volkswagenu. Když jsem se vrátil, pořád ještě rozepínala a zapínala tašku.

„Tammie, pojďme.“

„Počkej chvíli.“ Klečela a tahala zdrhovadlo tam a zpátky, nahoru a dolů. Do tašky se nedívala. Pouze jezdila se zdrhovadlem nahoru a dolů. „Mami,“ ozvala se Dancy, „já chci zvonkohru.“

„Dělej, Tammie, pojďme.“

„No tak jo.“ Zvedl jsem tu zapínací tašku, a ony mě následovaly ven.

Jel jsem za jejím potlučeným camarem k bytu její matky. Vešli jsme dovnitř. Tammie se zastavila u matčina šatníku a začala vytahovat a zasouvat šuplíky. Vždycky když nějaký šuplík vytáhla, sáhla dovnitř a všechno přeházela. Pak ho zabouchla a přešla k dalšímu. Stejný postup.

„Tammie, letadlo je připravený k odletu.“

„Ale ne, máme spoustu času. Nesnáším okounění na letišti.“

„Co uděláš s Dancy?“

„Nechám ji tady, až se matka vrátí z práce.“

Dancy zaskučela. Ted' už to věděla, naříkala, tekly jí slzy, pak přestala, zaťala pěsti a vykřikla: JÁ CHCI ZVONKOHRU!“

„Poslyš, Tammie, já počkám v autě.“

Šel jsem ven a čekal. Vydržel jsem pět minut a vrátil se dovnitř. Tammie pořád šoupala s šuplíky. „Prosím tě,

„Tammie, pojďme.“

„Dobře.“ Obrátila se k Dancy. „Heleď, ty počkej tady, dokud se nevrátí babička. Dveře nech zamčený a nepouštěj nikoho kromě babičky!“

Dancy znovu zaskučela. Pak vykřikla: „NENÁVIDÍM TĚ!“

Tammie šla za mnou a nasedli jsme do volkswagenu. Nastartoval jsem. Otevřela dveře a zmizela. „MUSÍM SI VZÍT NĚCO ZE SVÝHO AUTA!“

Tammie běžela k camaru. „Do prdele, zamkla jsem si a nemám klíče od dveří! Máš ramínko na šaty?“

„Ne,“ ječel jsem, „nemám ramínko na šaty!“

„Jsem hned zpátky!“ Tammie zaběhla do matčina bytu. Slyšel jsem, jak se otevřely dveře. Dancy skučela a křičela. Pak jsem zaslechl dveře prásknout a Tammie se vrátila s ramínkem na šaty. Šla ke camaru a vypáčila dveře.

Šel jsem k jejímu autu. Tammie vlezla na zadní sedadlo a prodírala se tím neuvěřitelným nahromaděným zmatkem – oblečením, papírovými taškami, papírovými hrnkami, novinami, pivními láhvemi a prázdnými kartony. Pak to našla: svůj fotoaparát Polaroid, který jsem jí věnoval k narozeninám.

Během jízdy, kdy jsem volkswagen hnal, jako kdybych měl vyhrát pětistovku, se Tammie naklonila.

„Jseš do mě blázen, že jo?“

„Jo.“

„Až dorazíme do New Yorku, vyšukám tě tak, jako ještě nikdy nikdo!“

„Fakt?“

„Jo.“

Chytla mě za ptáka a opřela se o mě. Moje první a jediná zrzka. Měl jsem kliku...

59

Přeběhli jsme dlouhé nástupiště. Nesl jsem její šaty a nákupní tašky.

U eskalátoru si Tammie všimla automatu na letecké pojištění.

„Prosím tě,“ ozval jsem se, „máme jenom pět minut do odletu.“

„Chci, aby Dancy když tak dostala ty peníze.“

„Dobrá.“

„Nemáš dva čtvrtáky?“

Dal jsem jí je. Hodila je dovnitř a z automatu vyskočila karta.

„Máš pero?“

Tammie vyplnila kartu a ještě tam byla obálka. Strčila do ní kartu. Pak se ji snažila vsunout do otvoru v automatu.

„Ono to tam nejde!“

„Nestihneme to letadlo.“

Dál se pokoušela nacpat tu obálku do otvoru. Nedařilo se jí to.

Stála tam a cpala obálku do otvoru. Teď už byla obálka úplně přehnutá a měla ohnuté všechny okraje.

„Já se zblázním,“ prohlásil jsem. „Já to nevydržím.“

Cpala to tam ještě chvíli. Nešlo to. Podívala se na mě. „Tak jo, pojďme.“

Vyjeli jsme po eskalátoru s jejími šaty a nákupními taškami.

Našli jsme svou bránu. Vybrali jsme si dvě místa poblíž zádi. Připoutali jsme se. „Vidíš,“ ozvala se, „říkala jsem ti, že máme spoustu času.“

Podíval jsem se na hodinky. Letadlo se dalo do pohybu...

60

Byli jsme dvacet minut ve vzduchu, když vyndala z kabelky zrcátko a začala se líčit, zejména oči. Upravovala si je malým štětečkem a soustředila se na řasy. Během toho otevřela oči velice zešíroka a ústa nechala otevřená.

Pozoroval jsem ji a začal mi tvrdnout.

Její ústa byla tak šíleně plná, oblá a otevřená a ona si malovala řasy. Objednal jsem dva drinky.

Tammie přestala, aby se napila, potom pokračovala. Nějaký mladík sedící napravo od nás se začal utěšovat.

Tammie se dál dívala do zrcátka, ústa otevřená. Vypadalo to, že s nimi umí skvěle cucat.

Vydržela u toho hodinu. Potom schovala zrcátko a štěteček, opřela se o mě a usnula.

Nalevo od nás seděla nějaká žena. Bylo jí mezi čtyřiceti a padesáti. Tammie spala vedle mě.

Ta žena se na mě podívala.
„Jak je stará?“ zeptala se mě.
V letadle bylo najednou úplné ticho. Všichni kolem poslouchali.
„Třiadvacet.“
„Vypadá na sedmnáct.“
„Je jí třiadvacet.“
„Dvě hodiny se maluje a potom usne.“
„Trvalo to asi hodinu.“
„Letíte do New Yorku?“ zeptala se mě ta žena.
„Jo.“
„To je vaše dcera?“
„Ne, nejsem její otec ani dědeček. Nejsem vůbec její příbuznej. Je to moje holka a letíme do New Yorku.“
Viděl jsem v jejích očích titulek:

MONSTRUM Z VÝCHODNÍHO HOLLYWOODU OMÁMÍ
SEDMNÁCTILETOU DÍVKU, VEZME JI DO NEW YORKU,
KDE JI POHLAVNĚ ZNEUŽÍJE, A PRODÁVÁ JEJÍ TĚLO
ŽEBRÁKŮM

Zvědavá bába to vzdala. Opřela se do sedadla a zavřela oči. Hlava jí spadla směrem ke mně. Měl jsem ji skoro v klíně, skoro to tak vypadalo. Držel jsem Tammie a pozoroval tu hlavu. Uvažoval jsem, jestli by jí vadilo, kdybych jí vrazil na ústa jednu bláznivou pusu. Znovu mi ztvrdnul.

Byli jsme připraveni na přistání. Tammie vypadala velice schlíple. Znepokojilo mě to. Připoutal jsem ji.

„Tammie, je tady New York City! Jdeme na přistání! Tammie, vstávej!“

Nereagovala.

Předávkování?

Zkusil jsem její puls. Nic jsem necítil.

Podíval jsem se na její obrovská prsa. Hledal jsem nějaký náznak dechu. Nehýbala se. Vstal jsem a vyhledal letušku.

„Prosím vás, posad'te se, pane. Chystáme se na přistání.“
„Poslyšte, já mám strach. Moje přítelkyně se ne a ne probudit.“

„Myslíte, že je mrtvá?“ zašeptala.

„Nevím,“ odpověděl jsem šeptem.

„Dobře, pane. Jakmile přistaneme, přijdu k vám.“

Letadlo začalo klesat. Šel jsem na hajzlík a namočil několik papírových ručníků. Vrátil jsem se, sedl si vedle

Tammie a třel jí s nimi obličej. Celý make-up byl vniveč. Tammie nereagovala.

„Ty děvko, prober se!“

Nacpal jsem jí ty ručníky mezi prsa. Nic. Žádný pohyb. Vzdal jsem to.

Budu muset nějak převézt její tělo zpátky. Budu to muset vysvětlit její matce. Matka mě bude nenávidět.

Přistáli jsme. Lidé vstali a čekali ve frontě na vystupování. Já jsem seděl. Třásl jsem s Tammie a štípal ji. Jsme v New Yorku, Zrzko. V tom shnilým jabku. Vzpamatuj se. Nech si ty fóry.“

Letuška se vrátila a zatřásla s Tammie.

„Co se děje, zlatíčko?“

Tammie začala reagovat. Pohnula se. Pak otevřela oči. Bylo to prostě tím novým hlasem. Starý hlas už nikdo neslyší. Staré hlasy se stávají součástí vašeho já, podobně jako nehty.

Tammie vyndala své zrcátko a začala si česat vlasy. Letuška jí poklepávala po rameni. Vstal jsem a vytáhl šaty z úložného prostoru. Nákupní tašky tam byly také. Tammie dál hleděla do zrcátka a česala se.

„Tammie, jsme v New Yorku. Musíme vystoupit.“

Rychle se pohnula. Nesl jsem ty dvě nákupní tašky a ty šaty. Prošla východem a vrtěla zadnicí. Šel jsem za ní.

61

Čekal tam na nás náš člověk, Gary Benson. I on psal poezii, a jezdil s taxíkem. Byl velice tlustý, ale aspoň nevypadal jako básník, nepůsobil jako z North Beach nebo z East Village nebo Jako

anglický učitel, což bylo vhodné, protože ten den bylo v New Yorku hrozně horko, skoro čtyřicet stupňů. Vyzvedli jsme zavazadla a nasedli do jeho auta, ne do jeho taxíku, a on nám vysvětlil, proč nemá skoro žádnou cenu mít v New Yorku vlastní auto. Proto je tam tolik taxíků. Vyvezl nás z letiště, rozjel se a mluvil. Newyorští řidiči byli jako New York – všem bylo všechno ukradené. Soucit ani zdvořilost tam neznali: nárazník na nárazníku, a oni jeli dál. Chápal jsem to: kdyby někdo trochu uhnul, způsobil by dopravní zácpu, nepokoje, vraždy. Doprava nekonečně plynula, jako hovna v kanále. Bylo úžasné to pozorovat; žádný řidič nebyl rozezlený, byli prostě smíření s realitou.

Gary byl ovšem zvyklý žvanit o práci. Jestli ti to nevádí, chtěl bych si tě nahrát do jednoho rozhlasového pořadu, udělat rozhovor.“

„Dobře, Gary, dejme tomu zítra po čtení.“

„Zavezu tě teď ke koordinátorovi. Všechno už zorganizoval. Ukáže ti, kde budeš bydlet a tak. Jmenuje se Marshall Benchly a neprozradí mu, že jsem ti to řekl, ale já ho absolutně nesnáším.“

Jeli jsme a najednou jsme uviděli Marshalla Benchlyho, jak stojí před solidním kamenným domem. Nebylo tam parkoviště. Naskočil do auta a Gary se rozjel. Benchly vypadal jako básník, jako básník se soukromým příjmem, který si nikdy nevydělával na živobytí; bylo to zjevné. Byl afektovaný a uhlazený jako oblázek.

„Zavezeme vás tam, kde budete bydlet,“ prohlásil. Pyšně recitoval dlouhý seznam lidí, kteří v mém hotelu někdy bydleli. Některá jména jsem znal, jiná ne.

Gary vjel do vykládací zóny před hotelem Chelsea. Vysedli jsme. Gary řekl: „Uvidíme se na čtení. Nashle zítra.“

Marshall nás vzal dovnitř a šli jsme k recepčnímu. Hotel Chelsea samozřejmě nebyl nic moc, i když možná právě z toho pramenilo jeho kouzlo.

Marshall se otočil a podal mi klíč. „Je to číslo 1010, někdejší pokoj Janis Joplinové.“

„Díky.“

„Bydlela tam řada vynikajících umělců.“

Doprovodil nás k mrňavému výtahu.

„Čtení je v osm. Vyzvednu vás v 7:30. Už dva týdny máme vyprodáno. Prodáváme nějaké lístky na stání, ale musíme být opatrní kvůli hasičům.“

„Marshalle, kde je nejbližší obchod s alkoholem?“

„V přízemí doprava.“

Rozloučili jsme se s ním a vyjeli výtahem nahoru.

62

Ten večer před čtením, které se mělo konat v kostele sv. Marka, bylo horko. Seděli jsme s Tammie v místnosti, kterou používali jako šatnu. Tammie objevila zrcadlo v životní velikosti, opřené o zeď, a začala si česat vlasy.

Marshall mě vyvedl za kostel. Měli tam pohřebiště. Ze země čnely malé betonové náhrobky a do nich byly vytesané nápisy. Marshall mě vodil kolem dokola a ukazoval ty nápisy. Před čtením jsem pokaždé nervózní, velice napjatý a nešťastný. Skoro vždycky zvracím. Což se mi povedlo. Vyzvracel jsem se na jeden z hrobů.

„Právě jste pozvracel Petera Stuyvesanta,“ upozornil mě Marshall.

Vrátil jsem se do šatny. Tammie se dosud prohlížela v zrcadle. Zkoumala svou tvář a postavu, ale nejvíce ji znepokojovaly vlasy. Udělala si z nich nahoře drdol, prohlédla si ho a znovu si je rozpustila.

Marshall strčil nos do místnosti. „Pojďte, už čekají!“

„Tammie není hotová,“ opáčil jsem.

Znovu si vyrobila nahoře drdol a podívala se na sebe. Pak ho rozpustila. Načež si stoupla těsně k zrcadlu a prohlédla si oči.

Marshall zaklepal a vešel dovnitř. „Pohněte, Chinaski!“

„Dělej, Tammie, pojďme.“

„Tak jo.“

Vyšel jsem s Tammie v závěsu. Začali aplaudovat. Voloviny starého Chinaskiho fungovaly. Tammie se vmísila do davu a já jsem začal číst. Měl jsem spoustu piv v kyblíku s ledem. Měl jsem staré i nové básně. Nemohl jsem zklamat. Svatého Marka jsem měl na háku.

Vrátili jsme se na číslo 1010. Dostal jsem šek. Podotkl jsem, že si nepřejeme být rušeni. Seděli jsme s Tammie a popíjeli. Přečetl jsem pět nebo šest milostných básní o ní.

„Věděli, kdo jsem,“ poznamenala. „Občas jsem se uchechtla. Byla jsem z toho rozpačitá.“

Věděli velice dobře, co je zač. Vyzařoval z ní sex. Dokonce i švábi, mravenci a mouchy s ní chtěli souložit.

Někdo zaklepal na dveře. Vklouzli tam dva lidé, jeden básník s manželkou. Byl to Morse Jenkins z Vermontu.

Jeho žena se jmenovala Sadie Everetová. Měl s sebou čtyři láhve piva.

Na sobě měl sandály a staré otrhané džíny, tyrkysové náramky, řetěz kolem krku; měl plnovous a dlouhé vlasy a oranžovou blůzu. Mluvil a mluvil. A chodil po pokoji.

Se spisovateli je potíž. Pokud mu vyjde to, co napíše, a hodně se toho prodá, myslí si autor, že je skvělý. Pokud mu vyjde to, co napíše, a prodá se toho tak průměrně, autor se domnívá, že je skvělý. Pokud mu vyjde to, co napíše, a prodá se jen pár výtisků, autor si myslí, že je skvělý. Pokud to, co spisovatel napíše, nikdy nevyjde a on nemá peníze na to, aby to vydal sám, stejně si myslí, že je naprosto skvělý. Pravda je bohužel taková, že těch skvělých je velice málo. Téměř neexistují, jsou neviditelní. Můžete si ale být jistí, že ti nejhorší spisovatelé mají největší sebevědomí a nejméně o sobě pochybují. Spisovatelům je zkrátka radno se vyhýbat, a já jsem se o to pokoušel, jenže to bylo skoro nemožné. Spoléhají na jakési bratrství, určitý druh sounáležitosti. Nic z toho nemá nic společného s psaním, nic z toho nepomáhá za psacím strojem.

„Boxoval jsem s Clayem, dokud se z něho nestal Ali,“ poznamenal Morse. Škubal sebou, přešlapoval, tancoval.

„Byl docela dobrej, ale já jsem ho vyškolil.“

Morse boxoval s neviditelným sokem po pokoji.

„Koukni na moje nohy!“ prohlásil. „Jsou skvělé!“

„Hank má lepší nohy než ty,“ poznamenala Tammie.

Protože se chválily moje nohy, přikývl jsem.

Morse se posadil. Namířil pivní láhev na Sadie. „Pracuje jako zdravotní sestra. Živí mě. Ale já jednou prorazím. Bude se o mě mluvit!“

Morse by nikdy na čtení nepotřeboval mikrofon.

Podíval se na mě. „Chinaski, ty jseš jeden ze dvou nebo tří nejlepších žijících básníků. Tobě se perfektně daří. Píšeš drsným stylem. Ale já taky nastupuju! Dovol mi, abych ti přečetl svoje výplody. Sadie, podej mi moje básně.“

„Ne,“ zarazil jsem ho, „počkej! Nemám na to náladu.“

„Proč ne, člověče? Proč?“

„Dnes večer už bylo moc poezie, Morsi. Chci se jenom vyvalit a zapomenout na ni.“

„No, tak jo... Poslouchej, nikdy neodpovídáš na moje dopisy.“

„Já nejsem snob, Morsi. Dostávám ale pětasedmdesát dopisů za měsíc. Kdybych na ně odpovídal, nedělal bych nic jinýho.“

„Vsadím se, že ženským odepisuješ!“

„Přijde na to...“

„Dobrá, kámo, já nejsem naštvanej. I tak se mi tvoje věci líbí. Možná, že nikdy nebudu slavnej, ale myslím si, že jo, a že ty budeš šťastnej, žes mě potkal. Pojd', Sadie, jdeme...“

Doprovodil jsem je ke dveřím. Morse mě chytil za ruku. Nepotřásl mi s ní a v podstatě jsme se na sebe nedívali.

Jseš dobřej, starej brach,“ řekl.

„Díky, Morsi...“

Načež vypadli.

64

Ráno našla Tammie ve své kabelce recept.

„Musím si ho vyzvednout,“ prohlásila. „Podívej na to.“

Byl zmačkaný a inkoust rozpitý.

„Co se s tím stalo?“

„No, znáš můjho bráchu, je narkoman.“

„Znám. Dluží mi dvacet babek.“

„Tak on se mi snažil ten recept vzít. Pokoušel se mě uškrtit. Strčila jsem si ten recept do pusy a spolkla ho. Teda předstírala jsem to. Nebyl si jistej. Tehdy jsem ti zavolala a prosila tě, ať přijedeš a zmlátíš ho, až se z toho posere. Vypadl. Já jsem ale ten recept držela pořád v puse. Zatím jsem ho nepoužila. Můžu ho ale vyzvednout tady. Za pokus to stojí.“

„Tak jo.“

Sjeli jsme výtahem dolů na ulici. Bylo přes pětatřicet stupňů. Stěží jsem se hýbal. Tammie se dala do pohybu a já jsem postupoval za ní, motala se od jedné strany chodníku ke druhé.

„Dělej!“ popohnala mě. „Pohni!“

Něco spolykala, ukázalo se, že barbituráty. Byla omámená. Došla k novinovému stánku a začala zírat na nějaký časopis. Myslím, že to bylo Variety. Stála tam a stála. Já jsem postával kousek od ní. Bylo to nudné a nesmyslné.

Prostě zírala na Variety.

„Poslyšte, ženská, buď si ten časák kupte, nebo padejte!“ Byl to prodavač ze stánku.

Tammie se pohnula. „Bože, New York je příšerný město! Chtěla jsem se jenom mrknout, jestli tam mají něco na čtení!“

Tammie se při chůzi potácěla, klopýtala z jedné strany chodníku na druhou. V Hollywoodu by auta zajížděla k obrubníku, černoši by jí dělali návrhy, dočkala by se nabídek, serenád a potlesku. New York byl jiný; upachtěný a nudný a pohrdající člověkem.

Ocitli jsme se v černošské čtvrti. Sledovali nás, jak procházíme: srzka s dlouhými vlasy, sjetá, a starej chlap s šedinami ve vousech, který jde zničeně za ní. Prohlédl jsem si je, jak sedí v podřepu; měli sympatické obličej. Líbili se mi. Víc než ona.

Šel jsem za Tammie po ulici. Objevil se obchod s nábytkem. Na chodníku před ním stála rozbitá židle. Tammie šla k té židli a zůstala na ni zírat. Vypadala jako zhypnotizovaná. Pořád hleděla na tu židli. Dotkla se jí prstem.

Minuty ubíhaly. Pak si na ni sedla.

„Heleď“, oslovil jsem ji, „jdu zpátky do hotelu. Ty si dělej, co chceš.“

Tammie ani nevzhledla. Jezdila rukama tam a zpátky po opěradlech té židle. Nacházela se ve svém vlastním světě. Otočil jsem se a vydal se zpátky do hotelu.

Koupil jsem si pivo a vyjel výtahem nahoru. Svlékl jsem se, dal si sprchu, opřel pár polštářů o pelest postele a popíjel. Čtení mě ubíjela. Vycucávala duši. Dopil jsem jedno pivo a otevřel další. Ze čtení občas koukala nějaká ta šťabajzna. Rockové hvězdy dostávají šťabajzny; boxeři na vzestupu dostávají šťabajzny; velcí toreadoři zase panny.

V podstatě si to zaslouží jenom ti toreadoři.

Někdo zaklepal na dveře. Vstal jsem a maličko pootevřel. Byla to Tammie. Vrazila dovnitř.

„Narazila jsem na jednoho židovského hajzla. Chtěl za ten recept dvanáct dolarů! Na pobřeží to dělá šest babek. Řekla jsem mu, že mám jenom šest dolarů. Bylo mu to jedno. Špinavej Žid, co žije v Harlemu! Můžu si dát pivo?“

Vzala si ho a sedla si do okna, jedna noha ven, jedna ruka ven, jedna noha uvnitř a jednou rukou se držela vysunutého okna.

„Chci vidět Sochu svobody. Chci vidět Coney Island,“ prohlásila. Otevřel jsem si další pivo.

„Je, tady venku je hezky! Hezky a chládek.“

Tammie se vyklonila z okna a koukala.

Najednou zakřičela.

Ruka, kterou se držela okna, uklouzla. Viděl jsem, že velkou částí těla visí ven. Pak se dostala zpátky. Nějakým způsobem se vtáhla dovnitř. Seděla tam, v šoku.

„To bylo o chlup,“ prohlásil jsem. „Byla by z toho dobrá báseň. Přišel jsem o spoustu ženských mnoha způsoby, ale tohle by byla novinka.“

Tammie šla k posteli. Lehla si tváří dolů. Uvědomil jsem si, že je pořád ještě sjetá. Pak se skutálela z postele.

Přistála přímo na zádech. Nehýbala se. Zašel jsem k ní, zvedl ji a položil zpět na postel. Chytil jsem ji za vlasy a prudce ji políbil.

„Hej... Co to děláš?“

Vzpomněl jsem si, že mi slíbila šoustačku. Převrátil jsem ji na břicho, vyhrnul jí šaty, stáhl kalhotky. Vylezl jsem na ni, narážel do ní a snažil se najít kundu. Píchal jsem a píchal. Dostal jsem se dovnitř. Vklouzával mi hlouběji a hlouběji. Pořádně jsem ji šukal. Vydávala tiché zvuky. Načež zazvonil telefon. Vytáhl jsem ho, vstal a vzal to. Byl to Gary Benson.

„Stavím se s magnetákem na ten rozhovor pro rádio.“

„Kdy?“

„Asi za čtyřicet pět minut.“

Zavěsil jsem a vrátil se k Tammie. Pořád jsem byl ještě tvrdý. Chytl jsem ji za vlasy a dal jí další divokou pusu.

Oči měla zavřené, ústa bez života. Znovu jsem na ni vylezl. Venku na požárních žebřících posedávali lidi. Když začalo slunce zapadat a objevil se kousek stínu, vylézali ven, aby se ochladili. Obyvatelé New Yorku tam seděli a pili pivo, sodu a ledovou vodu. Odolávali vedru a kouřili cigarety. Už jenom zůstat naživu bylo vítězství. Vyzdobili si své požární žebříky rostlinami. Vystačili si s tím, co měli.

Vrazil jsem ho do Tammie co nejhlouběji. Zezadu jako pes. Psi to umějí nejlíp. Přirážel jsem. Bylo příjemné, že už jsem nedělal na pošť. Kymácel jsem se a vrážel ho do ní. Navzdory těm práškům se snažila promluvit.

„Hanku...“ ozvala se.

Nakonec jsem se udělal a odpočíval na ní. Byli jsme oba zlití potem. Odkulil jsem se, vstal, svlékl se a šel do sprchy. Zase jsem jednou šukal tuhleto zrzku, o dvaatřicet let mladší než já. Ve sprše bylo příjemně. Měl jsem v plánu dožít se osmdesáti, abych pak mohl šukat nějakou osmnáctiletou holku. Klimatizace nefungovala, ale sprcha ano. Bylo to opravdu příjemné. Byl jsem připravený na rozhovor pro rádio.

65

V L. A. pak následoval skoro týden klidu. Než se rozezněl telefon. Byl to majitel nočního klubu na Manhattanské pláži, Marty Severs.

Nějakou dobu předtím jsem tam četl svoje básně, v jakémsi klubu, který se jmenoval Háčko.

„Chinaski, chci, abys u nás četl od pátku za týden. Můžeš si vydělat kolem 450 dolarů.“

„Beru.“

Hrávaly tam rockové skupiny. Bývalo tam jiné publikum než na univerzitách. Byli stejně nechutní jako já a vzájemně jsme se mezi básněmi proklínali. Měl jsem to radši.

„Chinaski,“ pokračoval Marty, „ty si myslíš, že máš potíže s ženskýma. Něco ti povím. Moje současná holka je expert na šplhání po oknech. Já spím, a ona se objeví ve tři nebo ve čtyři ráno u mě v ložnici. Zatřepe se mnou. Vystraší mě to, že se z toho málem poseru. Stojí tam a říká: ‚Chtěla jsem se jenom přesvědčit, že spíš sám!‘“

„Smrt a proměna.“

„Další noc tam sedím a někdo zaklepe na dveře. Víím, že je to ona. Otevřu a ona tam není. Je jedenáct večer a já jsem v trenýrkách. Mám vypito a bojím se. Vyběhnu v trenýrkách ven. Dal jsem jí k narozeninám šaty za 400 dolarů.

Vyběhnu na ulici, a ty šaty leží na střeše mého novýho auta a jsou v plamenech, hoří! Utíkám, abych je sundal, a ona vyskočí zpoza nějakýho keře a začne křičet. Sousedí vykouknou ven, a já tam stojím v trenýrkách, pálím si ruce a tahám šaty ze střechy.“

„Zní to jako jedna z těch mých.“

„No jo, takže jsem si myslel, že jsme spolu skončili. Sedím tady o dvě noci později, musel jsem ten večer dělat v klubu, takže tady zase sedím ve tři ráno opilej a ve slipech. Někdo klepe na dveře. Je to její klepání. Otevřu a ona tam není. Jdu ven ke svému autu a další její šaty jsou namočený v benzínu a hoří. Nějaký si schovala. Jenomže tentokrát hoří na kapotě. Ona odněkud vyskočí a začne křičet.

Sousedí vykouknou. Já jsem tam zase v trenýrkách a snažím se shodit ty hořící šaty z kapoty.“

„To je skvělý, kdyby se to tak stalo mně.“

„Měl bys vidět moje nový auto. Má barevný puchýře po celý kapotě a na střeše.“

„Kde je teď ona?“

„Jsme zase spolu. Má se stavit za třicet minut. Můžu si tě zapsat na to čtení?“

„Jasně.“

„Umíš trumfnout i rockový kapely. Nikdy jsem nic takového neviděl. Chtěl bych tě uvádět každé pátek a sobotu večer.“

„To by nešlo, Marty. Stejnou písničku můžeš přehrávat pořád dokola, ale od básní chtějí něco nového.“ Marty se zasmál a zavěsil.

66

Vzal jsem Tammie s sebou. Dorazili jsme tam trochu dřív a zašli do baru přes ulici. Vybrali jsme si stůl.

„Teď moc nepij, Hanku. Víš, jak drmolíš slova a vynecháváš řádky, když se moc opiješ.“

„Konečně,“ ozval jsem se, „mluvíš smysluplně.“

„Bojíš se diváků, že jo?“

„Jo, ale tréma to není. Je to tím, že já jsem tam za pitomce. Oni se rádi dívají, jak se hrabu ve vlastních sračkách. Ale zaplatím z toho účet za elektřinu a dostanu se na dostihy. Nemám žádný výčitek kvůli tomu, že to dělám.“

„Dám si Stingera,“ řekla Tammie. Řekl jsem té slečně, ať nám přinese Stingera a pivo.

„Dnes večer budu v pohodě,“ ujišťovala mě, „o mě se neboj.“

Tammie vypila Stingera.

„Ten Stinger byl nějaký slabej. Dám si dalšího.“

Dali jsme si dalšího Stingera a pivo.

„No vážně,“ prohlásila, „myslím, že tady do toho pití nic nedávají. Radši si dám dalšího.“

Tammie vypila pět Stingerů za čtyřicet minut.

Zaklepali jsme na zadní vchod Háčka. Jeden z Martyho mohutných bodyguardů nás pustil dovnitř. Zaměstnával týpky s nefungující štítnou žlázou, aby bděli nad zákony a pořádkem, když se všichni ti pubertáci, vlasatí hipíci, čichači toluenu, feťáci LSD, vyznavači folku, alkoholici – všichni ti uboží, zatracení, znudění a předstírající – vymkli z ruky.

Chystal jsem se, že budu blít, což se mi povedlo. Tentokrát jsem objevil odpadkový koš a dal tomu průchod.

Posledně jsem vrhnul přímo před Martyho kanceláři. Měl z té změny radost.

67

„Chcete něco k pití?“ zeptal se Marty.

„Dám si pivo,“ přikývl jsem.

„Já si dám Stingera,“ přidala se Tammie.

„Zajisti jí místo, připiš ji na seznam,“ řekl jsem Martymu.

„Jasně. Usadíme ji. Máme vyprodáno. Museli jsme 150 lidí odmítnout a zbývá třicet minut do tvého vystoupení.“

„Chci představit Chinaskiho divákům,“ prohlásila Tammie.

„Souhlasíš?“ zeptal se Marty.

„Ale jo.“

Na jevišti měli jednoho kluka s kytarou, Dinkyho Summerse, a diváci ho zkopávali dolů. Před osmi lety dostal Dinky zlatou desku, ale od té doby nic.

Marty zvedl domácí telefon a vytočil číslo. „Poslouchej,“ řekl, „je ten chlap tak špatnej, jak hraje?“

Z telefonu byl slyšet ženský hlas. „Je hroznej.“

Marty zavěsil.

„Chceme Chinaskiho!“ ječeli.

„Počkejte,“ zaslechli jsme Dinkyho, „Chinaski bude potom.“

Začal znovu zpívat. Byli opilí. Hulákali a syčeli. Dinky zpíval dál. Pak ukončil výstup a opustil jeviště. Jeden nikdy neví. Občas je lepší zůstat v posteli přikrytý peřinou.

Někdo zaklepal. Byl to Dinky v červenomodrobílých teniskách, bílém tričku, manšestrácích a hnědém, plstěném klobouku. Klobouk měl posazený na záplavě blondatých kadeří. Na tričku měl napsáno „Bůh je láska.“

Dinky se na nás podíval. „Byl jsem vážně tak špatnej? Chci to vědět. Byl jsem fakt tak mizernej?“

Nikdo neodpovídal. Dinky se podíval na mě. „Hanku, byl jsem tak špatnej?“

„Ti lidi jsou opilí. Je doba karnevalu.“

„Chci vědět, jestli jsem byl špatnej, nebo ne.“

„Dej si panáka.“

„Musím najít svou holku,“ prohlásil Dinky. „Je tam sama.“

„Hele, půjdem,“ navrhl jsem, „ať to máme za sebou.“

„Fajn,“ souhlasil Marty, „jděte na to.“

„Já ho představím,“ přidala se Tammie.

Šel jsem s ní ven. Když jsme vstupovali na jeviště, zahlédli nás a začali křičet a klít. Láhve padaly ze stolů.

Rozpoutaly se pěstní souboje. Kolegové z pošty by mi to nikdy nevěřili.

Tammie došla k mikrofonu. „Dámy a pánové,“ spustila,

„Henry Chinaski to dneska nestihl...“

Zavládlo ticho.

Načež řekla: „Dámy a pánové, Henry Chinaski!“

Vešel jsem na jeviště. Začali se mi posmívat. Neudělal jsem zatím nic. Vzal jsem si mikrofon. „Ahoj, tady Henry Chinaski...“

Sál se otrásl hlukem. Nemusel jsem nic dělat. Všechno by zvládli sami. Ale je třeba být opatrný. Opilci jako oni by okamžitě rozpoznali jakékoli falešné gesto, jakékoli falešné slovo. Nikdy nesmíte podceňovat obecenstvo.

Zaplatili, aby se dostali dovnitř; zaplatili za pití; přišli, aby něco dostali, a kdybyste jim to neposkytli, hodili by vás rovnou do moře.

Na jevišti stála lednice. Otevřel jsem ji. Muselo tam být na čtyřicet lahví piva. Sálh jsem dovnitř a jednu vyndal, odkroutil jsem uzávěr a dal si hlt.

Potřeboval jsem to.

Načež nějaký muž dole vpředu zahalekal: „Hej, Chinaski, my za pití platíme!“

Byl to tlustý chlapík v první řadě v pošťácký uniformě.

Zašel jsem do lednice pro pivo. Vrátil jsem se a podal mu ho. Pak jsem šel zpátky, sálh dovnitř a vytáhl několik dalších piv. Rozdal jsem je lidem v první řadě.

„Hej, a co my?“ Hlas z pozadí.

Vzal jsem láhev a obloukem ji hodil do vzduchu. Mrštil jsem jich dozadu ještě několik. Byli dobří. Všechny chytili. Pak mi jedna vyklouzla z ruky a vyletěla vysoko do vzduchu. Slyšel jsem, jak se roztrhla. Rozhodl jsem se, že toho nechám. Představil jsem si soudní proces: fraktura lebky.

Zbylo tam dvacet láhví. „No a tady ten zbytek je můj!“

„Budeš číst celou noc?“

„Budu pít celou noc...“

Aplaus, posměšky, krkání...

„TY ZKURVENEJ, POSRANEJ FRAJERE!“ zařval nějaký chlápek.

„Děkuju, tetičko Tilly,“ odpověděl jsem.

Posadil jsem se, upravil si mikrofon a začal s první básní. Nastalo ticho. Octl jsem se teď sám s býkem v koridě.

Cítil jsem trochu hrůzy. Ale napsal jsem ty básně. Recitoval jsem je. Nejlepší bylo vpustit světlo, výsměšnou báseň.

Dočetl jsem ji a zdi se rozhoupaly. Čtyři nebo pět lidí se během aplausu popralo. Začínal jsem sklízet úspěch. Stačilo tam jenom vydržet.

Nesmíte je podceňovat, ani jim lézt do zadku. Existuje určitá střední cesta, kterou musíte jít.

Četl jsem další básně a pil pivo. Nabíral jsem na opilosti. Slova se mi četla hůře. Přeskakoval jsem řádky, upouštěl básně na zem. Pak jsem se zastavil a jenom tam seděl a pil.

„To je dobrý,“ řekl jsem jim, „vy platíte, abyste koukali na to, jak chlastám.“

Zmátořil jsem se a přečetl jim několik dalších básní. Nakonec jsem přečetl pár sprostých a utnul to.

„To je všechno,“ prohlásil jsem.

Žadonili o další.

Chlapi na jatkách, ani kolegové od Sears Roebucka, ani všichni ti chlapi ze všech skladišť, kde jsem dělal buď jako kluk, nebo jako chlap, by tomu nikdy nevěřili.

V kanceláři bylo další pití a několik tlustých ubalených cigaret, smrt'áků. Marty zapnul domácí telefon, aby zjistil, jaký je zisk.

Tammie na něho zírala. „Nelíbíš se mi,“ prohlásila. „Tvoje oči se mi nelíbí vůbec.“

„O jeho oči se nestarej,“ ozval jsem se. Jenom si vezmeme peníze a vypadneme.“

Marty vypsál šek a podal mi ho. „Tady to je,“ prohlásil, „200 dolarů...“

„200 dolarů!“ křičela po něm Tammie. „Ty zsranej hajzle!“

Přečetl jsem si ten šek. „Dělá si prdel,“ řekl jsem jí, „klídek.“

Ignorovala mě. „200 dolarů,“ hustila do Martyho, „ty zsranej...“

„Tammie,“ přerušil jsem ji, „je to 400 dolarů...“

„Podepiš ten šek,“ ozval se Marty, „a já ti ho proplatím v hotovosti.“

„Hezky jsem se tam stříkla,“ prozradila mi Tammie. „Zeptala jsem se toho chlápka: ‚Můžu se o tebe opřít?‘ A on na to: ‚Jasan.‘“

Podepsal jsem to a Marty mi dal hromádku bankovek. Strčil jsem si je do kapsy.

„Heleď, Marty, myslím, že radši vypadneme.“

„Nesnáším tvoje oči,“ řekla mu Tammie.

„Proč nezůstanete na chvíli na pokec?“ zeptal se mě Marty.

„Ne, musíme jít.“

Tammie vstala. „Musím si zajít na záchod.“

Odešla.

Marty a já jsme tam seděli. Uplynulo deset minut. Marty se zvedl a prohlásil: „Počkej, budu hned zpátky.“

Seděl jsem a čekal, pět minut, deset minut. Vyšel jsem z kanceláře a vyšel ven zadním vchodem. Šel jsem na parkoviště a sedl si do volkswagenu. Uběhlo patnáct minut, dvacet, pětadvacet.

Dám jí dalších pět minut a pak zmizím, napadlo mě.

Přesně v ten moment vyšli Marty a Tammie zadním vchodem na ulici.

Marty ukázal: „Tam je.“ Tammie přišla za mnou. Oblečení měla celé umazané a zmačkané. Vlezla si na zadní sedadlo a zkroutila se.

Dvakrát nebo třikrát jsem na dálnici zabloudil. Nakonec jsem zaparkoval před dvorem. Vzbudil jsem Tammie.

Vystoupila, vyběhla po schodech ke svému bytu a práskla dveřmi.

68

Bylo to ve středu v noci, v 0:30, a já jsem se cítil velice mizerně. Žaludek jsem měl napružený, ale přesto se mi podařilo udržet pár piv. Tammie byla u mě a připadala mi sympatická. Dancy byla u babičky.

I když jsem byl nemocný, vypadalo to nakonec na pohodu – jen dva lidé pohromadě.

Někdo zaklepal na dveře. Otevřel jsem. Byl to Tammiin bratr Jay s dalším mladíkem, Filbertem, malým Portorikáncem. Posadili se a oběma jsem dal pivo.

„Pojďme na porno,“ navrhl Jay.

Filbert tam jenom seděl. Měl černý, pečlivě zastřižený knírek a jeho obličej byl téměř bez výrazu. Nevyzařoval vůbec nic. Napadaly mě přívlastky jako prázdný, dřevěný, mrtvý a podobně;

„Proč něco neřekneš, Filberte?“ zeptala se Tammie.

Mlčel.

Vstal jsem, šel ke kuchyňskému dřezu a vyzvracel se. Vrátil jsem se a sedl si. Dal jsem si další pivo. Nesnášel jsem, když ve mně pivo nezůstalo. Prostě jsem byl opilý příliš mnoho dní a nocí za sebou. Potřeboval jsem si odpočinout. A potřeboval jsem se napít. Jenom piva. Říkal jsem si, že pivo bych udržet mohl. Pořádně jsem si přihnul.

Nezůstalo tam. Šel jsem do koupelny. Tammie zaklepalá,

„Hanku, jseš v pořádku?“

Vypláchl jsem si ústa a otevřel dveře.

„Je mi jenom blbě, nic víc.“

„Chceš, abych se jich zbavila?“

„Jasně.“ Vrátila se k nim. „Heleďte, hošani, co kdybysme zašli ke mně?“

To jsem nečekal.

Tammie zapomněla zaplatit elektřinu, nebo se jí nechtělo, takže tam seděli při svíčke. Vytáhla láhev namíchaných koktejlů margarita, kterou jsem s ní ten den dříve kupoval.

Seděl jsem a popíjel sám. Další pivo tam vydrželo.

Slyšel jsem je nahoře, jak se baví.

Pak Tammiin bratr odešel. Sledoval jsem, jak za svitu měsíce kráčí ke svému autu...

Tammie a Filbert zůstali nahoře spolu sami, při svíčke. Seděl jsem potmě a pil. Uběhla hodina. Viděl jsem ve tmě tu blikající svíčku. Ohlédl jsem se. Tammie si zapomněla boty. Zvedl jsem je a šel po schodech nahoru. Dveře měla otevřené a slyšel jsem, jak mluví s Filbertem... „No nic, myslela jsem, že...“ Zaslechla, jak jdu po schodech. „Henry, jseš to ty?“ Hodil jsem její boty přes zbytek schodiště. Přistály před jejími dveřmi.

„Zapomněla sis boty,“ ozval jsem se.

„Jé, Bůh ti žehnej,“ odpověděla.

Ráno kolem 10:30 zaklepala Tammie na dveře. Otevřel jsem.

„Ty smradlavá, odporná čubko.“

„Přestaň takhle mluvit,“ bránila se.

„Dáš si pivo?“

„Ale jo.“

Posadila se. „Víš, my jsme vypili tu flašku margarity. Můj brácha pak odešel. Filbert byl hrozně milej. Jenom seděl a moc nemluvil. Zeptala jsem se ho, jak se dostane domů, jestli má auto. A on na to, že nemá. Prostě tam seděl a díval se na mě, a já jsem řekla, že já auto mám, že ho teda zavezu domů. A tak jsem ho hodila domů. No a když už jsem tam byla, šla jsem s ním do postele. Byla jsem pěkně stříknutá, ale on se mě nedotkl. Řekl, že musí ráno do práce.“ Tammie se zasmála. „Pak se mě v průběhu noci snažil dostat. Přikryla jsem si hlavu polštářem a normálně jsem se začala hihňat. Držela jsem ten polštář a hihňala se. Vzdal to. Když odešel do práce, zajela jsem k matce a vzala Dancy do školy. A teď jsem tady...“

Následujícího dne si Tammie vzala povzbuzující drogy. Běhala ke mně do bytu a zase ven. Nakonec mi oznámila: „Vrátím se večer. Uvidíme se večer!“

„Dneska na to zapomeň.“

„Co je s tebou? Spousta chlapů by byla šťastnejch, kdyby se mnou večer byli.“

Tammie vyběhla s prásknutím ze dveří. Na verandě spala těhotná kočka.

„Vypadni odtud, Zrzko!“

Zvedl jsem tu těhotnou kočku a mrštil s ní po Tammie. O kousek jsem minul a kočka dopadla do nedalekého keře.

Další večer měla Tammie v sobě nějaké prášky. Byl jsem opilý. Tammie a Dancy na mě křičely z okna nade mnou. „Nacpi se semenem, hňupe!“

„Jo, nacpi se semenem, ty hňupe! HAHAHA!“

„Hele, balóny!“ odpověděl jsem, „koukni se na svou matku a na ty její velký balóny!“

„Nažer se krysích sraček, ty hňupe!“

„Hňupe, hňupe, ty hňupe! HAHAHA!“

„Slepičí mozečky,“ odpověděl jsem, „můžete mi lízat chlupy na pupku!“

„Ty...“ začala Tammie.

Najednou se někde poblíž ozvalo několik výstřelů z pistole, buď na ulici, nebo v zadní části dvora, nebo za vedlejším bytem. Velice blízko. Byla to chudá čtvrt' se spoustou prostitutek, drog a s občasnými vraždami.

Dancy začala křičet z okna: „HANKU! HANKU! POJĎ NAHORU, HANKU! HANKU, HANKU, HANKU! RYCHLE, HANKU!“

Vyběhl jsem nahoru. Tammie byla roztažená na posteli, všechny ty úžasné rudé vlasy rozevláté po polštáři.

Uviděla mě.

„Zastřelili mě,“ říkala skomíravě. „Zastřelili mě.“

Ukázala na kolečko na džínách. Tentokrát nežertovala. Byla zděšená.

Měla tam rudou skvrnu, ale bylo to suché. Tammie ráda používala moje barvy. Natáhl jsem se a dotkl se té červené skvrny. Byla v pořádku, kromě těch prášků.

„Poslyš,“ řekl jsem jí, „jseš v pohodě, neboj se...“

Když jsem vycházel ze dveří, Bobby dupal nahoru po schodech. „Tammie, Tammie, co se děje? Jseš v pořádku?“

Bobby se předtím musel evidentně obléct, což vysvětlovalo tu časovou prodlevu.

Když se přiřítíl ke mně, rychle jsem mu řekl: „Ježíši Kriste, chlape, ty neustále figuruješ v mém životě.“

Vběhl do Tammiina bytu následován tím chlápkem odvedle, prodávacem ojetých aut a evidovaným bláznem.

O několik dnů později sešla Tammie dolů s obálkou. „Hanku, domovnice mi právě předala rozhodnutí o vystěhování.“

Ukázala mi ho.

Pečlivě jsem si ho přečetl. „Vypadá to, že to myslí vážně,“ poznamenal jsem.

„Říkala jsem jí, že zaplatím nájem zpětně, ale ona řekla, že chce, abychom se vystěhovaly.“

„Nemůžeš nechat nájem plavat moc dlouho.“

„Poslechni, já ty peníze mám. Mně se prostě nechce platit.“

Tammie byla totálně sama proti sobě. Auto neměla přihlášené, evidence její poznávací značky už dávno vypršela, a jezdila bez řidičského průkazu. Nechávala auto celé dny zaparkované na žlutých pruzích, červených pruzích, bílých pruzích a na rezervovaných parkovištích...

Když ji policie zadržela opilou, sjetou nebo bez průkazu, dala se s nimi do řeči, a pokaždé ji pustili. Trhala parkovací lístky, kdykoli je dostala.

„Zjistím si telefon na majitele.“ (Měli jsme domácího, který bydlel jinde). „Nemůžou mě odtud vykopat. Máš jeho telefon?“

„Ne.“

Přesně v ten moment Irv, kterému patřil bordel a který rovněž fungoval coby vyhazovač v místním masážním salonu, procházel

kolem. Irv měl 190 centimetrů a bral LSD. Měl také lepší mozek než prvních 3000 lidí, které byste potkali na ulici.

Tammie vyběhla ven. „Irvine! Irvine!“

Zastavil a otočil se. Zamávala na něj svým poprsím. „Irvine, máš telefon na majitele?“

„Ne, nemám.“

„Irvine, potřebuju to číslo. Dej mi ho a já ti ho vykourím.“

„Nemám to číslo.“

Došel ke svým dveřím a strčil klíč do zámku.

„Dělej, Irvine, vykourím ti ho, když mi to řekneš!“

„Myslíš to vážně?“ zeptal se váhavě a díval se na ni.

Pak otevřel dveře, vešel dovnitř a zavřel.

Tammie utíkala k dalším dveřím a zabušila na ně. Richard otevřel obezřetně, s řetězem na dveřích. Byl plešatý, sám, věřící, měl kolem pětáctyřiceti a neustále se díval na televizi. Byl růžový a vydrhnutý jako ženská. Ustavičně si stěžoval na hluk z mého bytu – nemohl spát, jak tvrdil. Domovníci mu řekli, ať se přestěhuje. Nenáviděl mě. Ted' stála jedna z mých žen u jeho dveří. Nechal dveře na řetězu.

„Co chcete?“ zasyčel.

„Heleď, zlato, chci telefon na majitele... Žiješ tady už léta. Určitě máš jeho číslo. Potřebuju ho.“

„Jděte pryč,“ bránil se.

„Koukej, zlato, budu na tebe hodná... Dám ti pusku, krásnou velkou pusku!“

„Štětka!“ prohlásil. „Hampejznice!“

Richard práskl dveřmi.

Tammie vešla dovnitř. „Hanku?“

„No?“

„Co je to hampejznice? Víím, co znamená štětka, ale co je to hampejznice?“

„Hampejznice, moje milá, je kurva.“

„To je teda hnusnej hajzl!“

Tammie vyšla ven a dál bušila na dveře dalších bytů. Bud' byli pryč, anebo neotvírali. Vrátila se.

„To není fér! Proč mě chtějí odtud vyšoupnout? Co jsem udělala?“

„Nevím. Vzpomínej. Možná na něco přijdeš.“

„Nic mě nenapadá.“

„Nastěhuj se ke mně.“

„Nesnesl bys to dítě.“

„Máš pravdu.“

Dny plynuly. Majitel zůstal inkognito, nerad jednal s nájemníky. Domovnice se schovávala za rozhodnutí o vystěhování. Dokonce i Bobby byl méně vidět, večerel u televize, kouřil svou trávu a poslouchal stereo. „Hele, víš co,“ řekl mi, „mně se ta tvoje stará nelíbí! Bourá naše přátelství, člověče!“

„Přesně tak, Bobby...“

Zajel jsem na trh a vzal nějaké lepenkové krabice. Načež se Tammiina sestra Cathy z Denveru zbláznila – když přišla o milence – a Tammie ji musela jet navštívit spolu s Dancy. Zavezl jsem je na vlakové nádraží. Posadil jsem je do vlaku.

69

Večer se ozval telefon. Byla to Mercedes. Potkal jsem ji po jednom čtení poezie na pláži ve Venice. Bylo jí asi osmadvacet, měla pěknou figuru, překrásné nohy, byla blond, měřila asi 165 centimetrů a měla modré oči. Vlasy měla dlouhé a mírně zvlněné a kouřila jednu cigaretu za druhou. Její slovní projev byl omezený a smích měla hlasitý a falešný, většinou.

Po čtení jsem k ní zašel. Bydlela mimo promenádu, v bytě. Hrál jsem na piano a ona na bonga. Stál tam džbán Red Mountain. Byla tam tráva. Příliš jsem se opil, abych mohl odejít. Tu noc jsem u ní přespál a odešel jsem až ráno.

„Heleď,“ ozvala se Mercedes, „dělám teď přímo v tvý čtvrti. Říkala jsem si, že bych k tobě mohla zajít.“

„Klidně.“

Zavěsil jsem. Telefon se rozezněl znovu. Byla to Tammie.

„Poslechni, rozhodla jsem se, že se odstěhuju. Domů přijedu za pár dnů. Z bytu odnes jenom moje žlutý šaty, ty, co se ti líbí, a moje zelený boty. Všechno ostatní je na hovno. Nech to tam.“

„Jasně.“

„Poslouchej, jsem úplně trop. Nemáme žádný peníze na jídlo.“

„Ráno ti pošlu čtyřicet babek přes Western Union.“

„Jseš zlatíčko...“

Zavěsil jsem. O patnáct minut později se objevila Mercedes. Na sobě měla velice krátkou sukni, sandály a blůzu s hlubokým výstřihem. Taký malé, modré náušnice.

„Chceš trochu trávy?“ zeptala se.

„Jasně.“

Vyndala trávu a papírky ze své kabelky a začala balit několik jointů. Já jsem přinesl pivo, sedli jsme si na pohovku, kouřili a pili.

Moc jsme toho nenamluvili. Hrál jsem si s jejíma nohama a pěkně dlouho jsme pili a kouřili.

Nakonec jsme se svlékli a šli do postele, nejdřív Mercedes, potom já. Začali jsme se líbat a já jsem jí třel kundu.

Chytila mě za ptáka. Vylezl jsem na ni. Mercedes si ho tam zavedla. Její kunda měla solidní stisk, velice pevný.

Chvilí jsem ji dráždil, vytáhl jsem ho skoro až ven a pohyboval žaludem tam a zpátky. Pak jsem vklouzl úplně dovnitř, pomalu, lenivě. Pak jsem do ní zničehonic čtyřikrát nebo pětkrát vrazil, až jí hlava narážela do polštáře.

„Áááááách...“ zasténala. Pak jsem polevil a jen přirážel.

Byla to velice horká noc a oba jsme se potili. Mercedes byla sjetá z piva a jointů. Rozhodl jsem se, že ji dodělám s fanfárou. Že jí to pořádně předvedu.

Hustil jsem to do ní a hustil. Pět minut. Dalších deset minut. Nemohl jsem vyvrcholit. Začal jsem odpadat, měknul jsem.

Mercedes dostala strach. „Udělej mi to!“ žadonila. „Bože, udělej mi to, chlape!“

Vůbec to nezabralo. Odkulil jsem se.

Byla to nesnesitelně horká noc. Vzal jsem prostěradlo a setřel ze sebe pot. Slyšel jsem, jak mi buší srdce, jak jsem tam ležel. Znělo to smutně. Přemýšlel jsem o tom, co si asi Mercedes myslí.

Umírám vleže, můj pták je ochablý.

Mercedes otočila hlavu ke mně. Políbil jsem ji. Líbání je intimnější než šukání. Proto se mi nikdy nelíbilo, když moje holky obletovaly a líbaly chlapy. Byl bych radši, kdyby s nimi šukaly.

Líbal jsem dál Mercedes, a protože jsem líbání tak vnímal, znovu jsem ztvrdnul. Vylezl jsem na ni a líbal ji, jako by to měla být moje poslední hodina.

Pták mi vklouzl dovnitř.

Tentokrát jsem věděl, že se mi to povede. Cítil jsem onen zázrak.

Chystal jsem se jí vystříkat do kundy, do té čubky. Měl jsem do ní vylít svoje šťávy a nic mi v tom nemohlo zabránit.

Byla moje. Byl jsem vítězná armáda, násilník, její pán, smrt.

Byla bezmocná. Zmítala hlavou, svírala mě, lapala po dechu a sténala...

„Ááááách, úúúúú, ...auuuuu!“

Vychutnával jsem to.

Vydal jsem podivný zvuk, načež jsem se udělal.

Pět minut nato už chrápala. Chrápali jsme oba.

Ráno jsme se osprchovali a oblékli. „Vezmu tě na snídani,“ navrhl jsem.

„Dobře,“ souhlasila Mercedes. „Mimochodem, šukali jsme včera v noci?“

„Bože! Ty si to nepamatuješ? Museli jsme šukat snad padesát minut!“

Nemohl jsem tomu uvěřit. Zdálo se, že to Mercedes nepřesvědčilo.

Šli jsme do jednoho podniku za rohem. Objednal jsem vejce na měkko se slaninou, kávu a pšeničný toast.

Mercedes si dala koblihy, šunku a kávu.

Servírka nám přinesla jídlo. Kousl jsem do vajíčka. Mercedes si polila koblihy sirupem.

„Máš pravdu,“ prohlásila, „musel jsi mě šukat. Cítím, jak mi semeno teče po noze.“

Rozhodl jsem se, že už ji nechci vidět.

70

Šel jsem k Tammie s těmi lepenkovými krabicemi. Nejdřív jsem vzal věci, o kterých se zmínila. Potom jsem objevil další – další šaty a blůzy, boty, žehličku, vysoušeč vlasů, Dancyino oblečení, nádobí a talíře, fotoalbum. Bylo tam těžké proutěné křeslo, které jí patřilo. Sněsl jsem všechny ty věci k sobě do bytu. Přinesl jsem osm až deset krabic plných krámů.

Uložil jsem je u stěny obývacího pokoje. Následující den jsem zajel na nádraží vyzvednout Tammie s Dancy.

„Vypadáš dobře,“ prohlásila Tammie.

„Díky,“ odpověděl jsem.

„Budeme bydlet u matky. Mohl bys nás tam taky zavést. Nemůžu zabránit tomu vystěhování. A kromě toho, kdo by chtěl žít tam, kde o něj nestojí?“

„Tammie, přestěhoval jsem většinu tvých věcí. Jsou v lepenkových krabicích u mě doma.“

„Dobře. Můžu je tam na chvíli nechat?“

„Jasně.“

Načež Tammiina matka odjela do Denveru navštívit tu sestru a ten večer, kdy odjela, jsem zašel k Tammie, abych se opil. Tammie měla v sobě prášky. Já jsem si žádný nevzal. Když jsem se dostal ke čtvrtému kartonu, prohlásil jsem: „Tammie, nechápu, co vidíš na Bobbym. Je to nula.“

Dala si nohu přes nohu a houpala jednou z nich tam a zpátky.

„Myslí si, že jeho žvanění někoho dojmá,“ pokračoval jsem.

Dál pohupovala nohou.

„Filmy, televize, tráva, humoristický knížky, pornofotky, to je jeho arzenál.“

Tammie houpala nohou rychleji.

„Vážně ti na něm záleží?“

Pořád houpala nohou.

„Ty odporná čubko!“ ulevil jsem si.

Šel jsem ke dveřím, práskl za sebou a nasedl do volkswagenu. Svištěl jsem mezi auty, vjížděl jsem do provozu a zase vyjížděl, odrovnával si spojku a řadící páku.

Vrátil jsem se do bytu a začal nakládat krabice jejích věcí do volkswagenu. Včetně desek s hudbou, dek, hraček. Do volkswagenu se, pochopitelně, moc nevešlo.

Uháněl jsem zpátky k Tammie. Zabrzdil jsem, zaparkoval před jiné auto a zapnul červená, výstražná světla.

Vytáhl jsem ty krabice z auta a naskládal jsem je na verandu. Přikryl jsem je dekami a hračkami, zazvonil na zvonek a odjel.

Když jsem se vrátil s druhým nákladem, ten první už byl pryč. Nakupil jsem další hromadu a zazvonil. Načež jsem opět zmizel do časného jitra.

Když jsem se vrátil do svého bytu, dal jsem si vodku s vodou a podíval se, co zbývalo. Bylo tam to těžké proutěné křeslo a stojací vysoušeč vlasů. Mohl jsem udělat už jenom jednu otočku. Buď s křeslem, anebo s vysoušečem. Obojí by se do volkswagenu nevešlo.

Rozhodl jsem se pro proutěné křeslo. Byly čtyři ráno. Měl jsem zaparkováno před jiným autem před mým domem a zapnutá výstražná světla. Dopil jsem tu vodku s vodou. Získával jsem na opilosti a ztrácel na síle. Zvedl jsem to křeslo, bylo pořádně těžké, a nesl ho po pěšině k autu. Postavil jsem ho a otevřel dveře naproti řidiči. Nacpal jsem to proutěné křeslo dovnitř. Pak jsem se pokusil zavřít dveře. Křeslo vyčnívalo ven. Zkusil jsem ho vytáhnout z auta. Bylo zaseknuté. Zaklel jsem a vtlačil ho víc dovnitř. Jedna z noh prorazila čelní sklo, čněla ven a ukazovala na nebe. Dveře pořád nešly zavřít. Nebyly dokonce ani přivřené. Snažil jsem se protlačit nohu křesla dál čelním sklem, abych mohl zavřít dveře. Ani se nehla. To křeslo tam bylo pevně zapasované. Pokoušel jsem se ho vytáhnout.

Nepohlo se. Zoufale jsem tahal a tlačil, tahal a tlačil. Kdyby přijela policie, byl jsem ztracený. Po nějaké době mě to přestalo bavit. Vlezl jsem za volant. Na té ulici nebylo kde zaparkovat. Zajel

jsem s autem na parkoviště u pizzerie, otevřené dveře kmitaly tam a zpátky. Nechal jsem auto stát s otevřenými dveřmi a svítícím stropním světlem.

(Stropní světlo se nedalo zhasnout). Čelní sklo bylo roztržité, noha křesla vyčuhovala v měsíčním svitu. Celé to bylo nechutné, šílené. Mělo to příchut' vraždy a atentátu. Moje krásné auto.

Šel jsem po ulici zpět do bytu. Nalil jsem si další vodku s vodou a zavolal Tammie.

„Heled', zlato, jsem v rejži. Prorazil jsem si tvým křeslem čelní sklo a nemůžu ho dostat ven a nemůžu ho dostat dovnitř a dveře nejdou zavřít. Čelní sklo je rozmlácené. Co mám dělat? Pomož mi, pro Kristovy rány!“

„Něco tě napadne, Hanku.“

Zavěsila.

Vytočil jsem to znovu. „Zlato...“

Zavěsila. Příště už byl telefon vyvěšený: tut tut tut tut...

Natáhl jsem se na posteli. Zazvonil telefon.

„Tammie...“

„Hanku, tady Valérie. Zrovna jsem přišla domů. Chtěla jsem ti říct, že tvoje auto je zaparkované před pizzerií s otevřenými dveřma.“

„Díky, Valérie, ale já ty dveře nemůžu zavřít. Je tam proutěný křeslo, který trčí skrz čelní sklo.“ „Je, toho jsem si nevšimla.“ Jsem rád, že zavolala.“ Usnul jsem. Byl to spánek ustrašeného. Odtáhnou mě. Zapišou si mě.

Probudil jsem se v 6:20 ráno, oblékl se a šel k té pizzerii. Auto tam ještě bylo. Slunce šplhalo nahoru.

Natáhl jsem se a uchopil to křeslo. Zase se ani nehlo. Rozzuřilo mě to a začal jsem tahat, škubat a klít. Čím se to zdálo nemožnější, tím jsem byl šílenější. Najednou se ozval praskot dřeva. Nadchlo mě to, vlilo to do mě energii.

Kousek dřeva mi zůstal v rukou. Prohlédl jsem si ho, mrštil na ulici a vrátil se ke svému úkolu. Zase se něco ulomilo. Dny strávené v továrnách, dny strávené vykládáním vagónů, zvedáním beden se zmraženými rybami a nošením pobitého dobytka na zádech se

projevily. Vždycky jsem byl silný, ale stejně tak líný. Ted' jsem trhal to křeslo na kusy. Nakonec jsem ho vyrval z auta. Podnikl jsem na něj na parkovišti útok. Rozmlátil jsem ho na kusy, rozlámал na kousky. Pak jsem ty kousky posbíral a úhledně je někomu vyrovnal na přední trávník.

Nasedl jsem do volkswagenu a našel prázdné parkovací místo blízko mého dvora. Ted' už jsem musel jenom najít bazar na třídě Santa Fe a koupit si nové čelní sklo. To mohlo počkat. Vrátil jsem se domů, vypil dvě sklenice ledové vody a šel do postele.

71

Uběhlo čtyři nebo pět dnů. Zazvonil telefon. Byla to Tammie.

„Co chceš?“ zeptal jsem se.

„Poslouchej, Hanku. Znáš ten malej most, přes kterej přejíždíš autem, když jedeš k mojí mámě?“

„Jo.“

„No, zrovna tam je ted' trh. Zašla jsem tam a uviděla ten psací stroj. Stojí jenom dvacet babek a funguje dobře. Prosím tě, kup mi ho, Hanku.“

„Na co chceš psací stroj?“

„Víš, nikdy jsem ti to neřekla, ale vždycky jsem chtěla být spisovatelkou.“

„Tammie...“

„Prosím tě, Hanku, jenom ted' naposled. Budu nadosmrti tvoje kámoška.“

„Ne.“

„Hanku...“

„Do prdele, no tak jo.“

„Sejdeme se na tom mostě za patnáct minut. Chci si pospíšet, než ho prodají. Sehnala jsem novej byt a Filbert a brácha mi pomáhají se stěhováním...“

Tammie na tom mostě nebyla ani po patnácti, ani po pětadvaceti minutách. Vrátil jsem se do volkswagenu a zajel do bytu Tammiiny

matky. Filbert nakládal krabice do Tammiina auta. Nevšiml si mě. Zaparkoval jsem o půl bloku dál.

Tammie vyšla ven a všimla si mého volkswagenu. Filbert nasedal do svého auta. Měl také volkswagen, žlutý.

Tammie mu zamávala a zavolala: „Nashle!“

Pak přišla po ulici ke mně. Když dorazila blízko k mému autu, natáhla se uprostřed ulice na zem. Čekal jsem.

Potom vstala, přišla k autu a nastoupila.

Vyjel jsem. Filbert seděl ve svém autě. Zamával jsem mu, když jsme projížděli kolem. On nám nezamával. Měl smutné oči.

Teprve mu to začínalo.

„Víš,“ ozvala se Tammie, „jsem teď s Filbertem.“

Rozesmál jsem se. Vytrysklo to ze mě. „Měli bysme radši pohnout. Ten psací stroj by už mohl být pryč.“

„Proč nenecháš Filberta, ať ti ten krám koupí?“

„Heled', jestli se ti do toho nechce, tak klidně zastav a pusť mě ven!“

Zastavil jsem a otevřel dveře. „Poslouchej, ty hajzle, tys mi slíbil, že ten stroj koupíš! Jestli to neuděláš, začnu ječet a rozbíjet ti okna!“

„Dobře. Máš ten stroj mít.“ Dojeli jsme do bazaru. Psací stroj tam ještě byl.

„Tenhleten psací stroj strávil celej svůj život až doted' na psychiatrický léčebně,“ informovala nás ta žena.

„Dostává se ke správný osobě,“ reagoval jsem. Dal jsem jí dvacku a jeli jsme zpátky. Filbert byl pryč.

„Nechceš jít na chvíli dál?“ zeptala se Tammie.

„Ne, musím jet.“

Dokázala přenést ten stroj dovnitř bez pomoci. Byl to přenosný psací stroj.

72

Další týden jsem pil. Pil jsem ve dne v noci a napsal dvacet pět až třicet plačtivých básní o ztracené lásce.

V pátek večer se rozezněl telefon. Byla to Mercedes. „Vdala jsem se,“ prohlásila, „za Malýho Jacka. Viděls ho na večírku ten večer, když jsi četl ve Venice. Je to milej kluk a má peníze. Stěhujeme se do Valley.“

„Dobře, Mercedes, všechno nejlepší.“

„Jenomže mi chybí pití a povídání s tebou. Co kdybych se dneska večer stavila?“

„Klidně.“

Objevila se během patnáct minut, balila jointy a pila moje pivo.

„Malej Jack je milej kluk. Jsme spolu šťastní.“

Upíjel jsem pivo.

„Šukat nechci,“ prohlásila, „jsem unavená z potratů, hrozně unavená z potratů...“

„Něco vymyslíme.“

„Chci jenom kouřit, mluvit a pít.“

„To mi nestačí.“

„Všem vám jde jenom o šukání.“

„Líbí se mi to.“

„Jenomže já nemůžu šukat a nechci šukat.“

„Klídek.“

Sedli jsme si na pohovku. Nelíbali jsme se. Mercedes neuměla moc mluvit. Nebyla ani zajímavá. Měla ovšem svoje nohy, zadnici, vlasy a mládí. Bůh ví, že jsem poznal pár zajímavých ženských, ale Mercedes prostě nefigurovala v horní části seznamu.

Pivo proudivo a jointy kolovaly. Mercedes dělala stále stejnou práci u Hollywoodského ústavu pro lidské vztahy.

Měla potíže se svým autem. Malý Jack měl krátké, tlusté péro. Četla Grapefruit od Yoko Ono. Byla unavená z potratů. Ve Valley bylo hezky, ale chybělo jí Venice. Stýskalo se jí po jízdě na kole po promenádě.

Nemám ponětí, jak dlouho jsme se bavili, nebo jak dlouho se ona bavila, ale mnohem, mnohem později prohlásila, že je moc opilá, aby dojela domů.

„Svlíkni se a běž do postele,“ řekl jsem jí.

„Ale bez šukání,“ ona na to.

„Tvoji kundy se nedotknu.“

Svlékla se a šla do postele. Já jsem se také svlékl a zašel do koupelny. Dívala se, jak vycházím s plechovkou vazelíny.

„Co chceš dělat?“

„Jenom klid, zlato, klid.“

Natřel jsem si vazelínou ptáka. Pak jsem zhasnul a vlezl do postele.

„Otoč se na břicho,“ řekl jsem jí.

Strčil jsem jednu ruku pod ni a hrál si s jedním prsem, natáhl jsem se přes ni a začal si hrát s druhým. Bylo příjemné mít obličej v jejích vlasech. Ztvrdnul jsem a strčil jí ho do zadku. Uchopil jsem ji kolem pasu, přitáhl jsem si k sobě její zadek a silou jsem vklouzával dovnitř. „Auuuuuuu,“ zasténala.

Dal jsem se do práce. Zaryl jsem ho hlouběji. Její pŕlky byly velké a měkké. Jak jsem přirážel, začal jsem se potit. Položil jsem ji na břicho a zapíchl se hlouběji. Bylo to těsnější. Zabodl jsem se až do konce jejího tlustého střeva a ona křičela.

„Drž hubu! K čertu s tebou!“

Byla velice napjatá. Vrazil jsem ho snad ještě hlouběji. Její sevření bylo neuvěřitelné. Jak jsem jí ho tam vrážel, dostal jsem náhle křeč do boku, byla to strašná, pálivá bolest, ale pokračoval jsem. Prořezával jsem jí na polovinu, přesně podél páteře. Ryčel jsem jako šílenec a pak jsem se udělal.

Pak jsem se na ni položil. Bolest v mém boku byla vražedná. Ona brečela.

„Ser na to,“ řekl jsem jí, „o co ti jde? Tvoji kundy jsem se nedotkl.“

Odkulil jsem se.

Ráno Mercedes téměř nemluvila, oblékla se a šla do práce. No co, napadlo mě, přijde jiná.

73

Další týden jsem zpomalil s pitím. Jezdil jsem na dostihy za čerstvým vzduchem a sluncem, a abych se pořádně prošel. Po

večerech jsem pil, přemýšlel, proč ještě žiju a jak ten systém funguje. Vzpomněl jsem si na Katherine, Lýdii, Tammie. Nebylo mi valně.

V pátek večer zazvonil telefon. Byla to Mercedes. „Hanku, ráda bych se stavila. Ale jenom na pokec, pivo a trávu. Nic jinýho.“

„Stav se, jestli chceš.“

Přišla za půl hodiny. K mému překvapení na mě působila velice dobře. V životě jsem neviděl tak krátkou minisukni, jakou měla, a její nohy vypadaly solidně. Radostně jsem ji políbil. Odtrhla se.

„Dva dny jsem po té poslední akci nemohla chodit. Nikdy mi už nervi prdel.“

„Dobře, přísahám, nebudu.“

V podstatě se to opakovalo. Seděli jsme na pohovce, rádio hrálo, bavili jsme se, pili pivo, kouřili. Líbal jsem ji znovu a znovu. Nemohl jsem přestat. Chovala se, jako by to chtěla, přesto trvala na tom, že nemůže. Malý Jack ji miloval, láska znamená v tomto světě mnoho.

„To teda jo,“ prohlásil jsem.

„Ty mě nemiluješ.“

„Jseš vdaná ženská.“

„Malýho Jacka nemiluju, ale hrozně mi na něm záleží a on mě má rád.“

„To zní mile.“

„Byl jsi někdy zamilovanej?“

„Čtyřikrát.“

„Co se stalo? Kde jsou dneska večer?“

„Jedna je mrtvá. Ostatní tři jsou s jinýma chlapama.“

Tu noc jsme dlouho rozmlouvali a vykouřili neurčitý počet jointů. Kolem druhé ráno Mercedes prohlásila: Jsem moc sjetá, abych mohla jet domů. Odvařila bych auto.“

„Svlíkní se a běž do postele.“

„Dobře, ale mám takovej nápad.“

„Jakej?“

„Chci se dívat, jak si ho vyhoníš! Chci se dívat, jak stříká!“

„Dobrá, to je celkem fér. Souhlasím.“

Mercedes se svlékla a šla do postele. Svlékl jsem se a postavil se k okraji postele. „Posaď se, ať líp vidíš.“

Mercedes si sedla na kraj. Plivl jsem si do dlaně a začal si třít ptáka.

„Je,“ ozvala se Mercedes, „on roste!“

„Ufuff...“

„Ufuff...“

„Zvětšuje se!“

„Ufuff...“

„Je, je celej rudej od naběhlých cév! Tepe to! Je to hnusný!“

„Jo.“

Zatímco jsem si honil ptáka, přiblížil jsem ho k jejím ústům. Pozorovala ho. Přesně když už jsem se málem udělal, zastavil jsem.

„Ale,“ ozvala se.

„Poslyš, mám lepší nápad...“

„Jakej?“

„Vyhoň mi ho ty.“

„Dobře.“

Začala s tím. „Dělám to správně?“

„Trochu přitlač. A plivni si na dlaň. A tři ho skoro celýho, většinu, ne jenom nahoře pod žaludem.“

„Jasně... Ach bože, podívejme!... chci vidět, jak stříká šťávu!“

„Dělej, Mercedes! JEŽÍŠI KRISTE!“

Tak tak, že jsem nestříkal. Oddělal jsem jí ruku z ptáka.

„Ty hajzle!“ ozvala se Mercedes.

Předklonila se a vzala si ho do úst. Začala sát a kmitat, během sání jezdila jazykem po celé délce mého ptáka.

„Ty čubko!“

Oddělala ústa z ptáka.

„Pokračuj! Pokračuj! Dodělej mě!“

„Ne!“

„Dobrá, tak se na to vyser!“

Převrátil jsem ji na postel a skočil na ni. Divoce jsem ji líbal a vjel do ní. Makal jsem jako d'as, pumpoval a pumpoval. Zasténal jsem a

vystříkal jsem se. Napumpoval jsem to do ní, cítil jsem, jak to jde dovnitř, jak to do ní proudí.

74

Musel jsem letět do Illinois, abych četl na univerzitě. Nesnášel jsem ta čtení, ale pomáhala mi s nájmem a možná i s prodejem knih. Vytáhli mě z východního Hollywoodu a dostali do vzduchu s byznysmeny, letuškami, ledovými nápoji, malými ubrousky a arašídý na provonění dechu.

Měl mě vyzvednout jeden básník, William Keesing, se kterým jsem si dopisoval od roku 1966. Jeho práce jsem poprvé zahlédl na stránkách Bull, vydávaného Dougem Fazzickem, jednoho z prvních cyklostylových časopisů a pravděpodobného vůdce cyklostylové revoluce. Nikdo z nás nebyl literátem v pravém slova smyslu: Fazzick pracoval v gumárnách, Keesing byl bývalým mariňákem z Koreje, který seděl a kterého vydržovala manželka Cecílie. Já jsem pracoval každou noc jedenáct hodin jako poštovní úředník. V té době se také na scéně objevil

Marvin svými podivnými básněmi o démonech. Marvin Woodman byl absolutně nejlepším démonickým spisovatelem v Americe. Možná i ve Španělsku a v Peru. Já jsem tehdy psal dopisy. Každému jsem psal čtyř- až pětistránkové dopisy; obálky a stránky jsem divoce počmáral pastelkami. Právě tehdy jsem si začal dopisovat s Williamem Keesingem, bývalým mariňákem, Podvodníkem a narkomanem (většinou byl na kodeinu).

Ted', po letech, si William Keesing zajistil dočasný učitelský úvazek na univerzitě. Mezi drogovými úlety se mu podařilo získat pár akademických titulů. Varoval jsem ho, že je to nebezpečné pro kohokoli, kdo chce psát. Ale přinejmenším přednášel svému kruhu hodně o Chinaskim.

Keesing s manželkou čekali na letišti. Měl jsem zavazadlo s sebou v kabině, takže jsme šli přímo k autu.

„Bože,“ ozval se Keesing, „v životě jsem neviděl vystoupit z letadla někoho, kdo by měl takovou ránu.“

Měl jsem na sobě kabát svého nebožtíka otce, který mi byl velký. Kalhoty jsem měl moc dlouhé, nohavice překrývaly boty, což bylo dobré, protože moje ponožky s nimi neladily a boty byly sešlapané. Nesnášel jsem holiče, takže jsem si sám stříhal vlasy, když jsem nemohl sehnat ženskou, která by to pro mě udělala. Nerad jsem se holil, ale plnovous se mi nelíbil, tak jsem si ho každé dva nebo tři týdny stříhal. Zrak jsem měl slabý, ale nerad jsem nosil brýle, takže jsem je měl jenom na čtení. Zuby jsem měl vlastní, ale moc jich nebylo. Obličej a nos mi zbrunátněly pitím, a protože mi světlo nedělalo dobře na oči, mžoural jsem úzkými štěrbinami. Hodil bych se do jakékoli mokré čtvrtě.

Vyrazili jsme.

„Čekali jsme někoho úplně jinýho,“ prohlásila Cecílie.

„Opravdu?“

„Víš, máš takovej měkkej hlas a působíš tak jemně. Bill čekal, že vystoupíš z letadla opilej a s nadávkama a že budeš vyjíždět po ženských...“

„Já se nikdy do vulgárnosti nenutím. Čekám, až se dostaví sama.“

„Čteš zítra večer,“ přidal se Bill. „Fajn, dneska večer se pobavíme a na všechno zapomeneme.“

Pokračovali jsme v jízdě.

Ten večer byl Keesing stejně zajímavý jako jeho dopisy a básně. Měl dost rozumu, aby během našeho rozhovoru ponechal literaturu stranou, až na výjimky. Bavili jsme se o jiných věcech. Neměl jsem osobně moc štěstí na většinu básníků, i když jejich dopisy a básně byly dobré. Moje setkání s Douglasem Fazzickem neskončilo příliš šťastně. Nejlepší je se ostatním spisovatelům vyhnout a dělat prostě svou práci, anebo ji nedělat.

Cecílie brzy odpadla. Ráno musela jít do práce.

„Cecílie se se mnou rozvádí,“ prozradil mi Bill. „Nevyčítám jí to. Má dost mých drog, mýho blití, mě samotnýho. Snášela to dlouhý roky. Teď už to nemůže akceptovat. Se mnou si už moc nezašuká. Zahýbá mi s jedním pubertákem. Nemůžu jí to vyčítat. Odstěhoval jsem se, sehnal jsem si podnájem. Můžeme tam přespát, nebo tam já

můžu přespat a ty zůstat tady, nebo tady můžeme zůstat oba, mě je to jedno.“

Keesing vytáhl několik prášků a polkl je.

„Zůstaňme oba tady,“ navrhl jsem.

„Ty máš vážně splávek.“

„Nic jinýho se dělat nedá.“

„Musíš mít plechovej žaludek.“

„Ne tak úplně. Jednou mi praskl. Ale když se ty díry zase zacelí, říká se, že je to pevnější než nejlepší svár.“

„Jak dlouho si myslíš, že vydržíš?“ zeptal se.

„Mám to všechno naplánovaný. Umřu v roce 2000, kdy mi bude osmdesát.“

„To je zvláštní,“ prohlásil Keesing. Je to rok, kdy umřu já. 2000. Už se mi o tom i zdálo. Zdál se mi dokonce i den a hodina mojí smrti. No, ale je to v roce 2000.“

„Je to pěkný, kulatý číslo. Líbí se mi.“

Popíjeli jsme další hodinu až dvě. Dostal jsem samostatnou ložnici. Keesing spal na pohovce. Cecílie to zjevně myslela vážně, že ho odkopne.

Ráno jsem byl vzhůru v 10:30. Zbylo tam nějaké pivo. Podařilo se mi ho zpracovat. Byl jsem u druhého, když vešel Keesing.

„Ježíšmarjá, jak to děláš? Ty se oživuješ jako nějakéj osmnáctiletýkluk.“

„Mívám občas i blbý rána. Tohleto zrovna takový není.“

„Mám v jednu hodinu angličtinu. Musím se připravit.“

„Kopni tam piluli.“

„Potřebuju něco teplýho do žaludku.“

„Sněž dvě vajíčka naměkko. Dej si je se špetkou chilli papriky.“

„Můžu ti jich pár uvařit?“

„Díky, dám si.“

Zazvonil telefon. Byla to Cecílie. Bill chvíli mluvil, pak zavěsil. „Blíží se tornádo. Jedno z nejsilnějších v historii státu. Mohlo by projít i tudy.“

„Vždycky se něco stane, když čtu.“

Všiml jsem si, že se začíná stmívat.

„Mohli by zrušit tu hodinu. Těžko říct. Radši pojím.“

Bill dal vařit vejce.

„Já tě nechápu,“ ozval se, „ty ani nevypadáš, že bys měl kocovinu.“

„Mám ji každý ráno. Normálka. Jsem zvyklej.“

„Pořád píšeš docela slušný nářezy, přes všechno to nasávání.“

„Nechme toho. Možná je to tím, že každá kunda je úplně jiná. Nevař ty vajíčka moc dlouho.“

Šel jsem do koupelny a vykadil jsem se. Zácpa mě nikdy netrápila. Zrovna jsem vycházel, když jsem zaslechl, jak

Bill huláká:

„Chinaski!“

Pak jsem ho slyšel na dvoře, zvracel. Vrátil se.

Tomu ubožákovi bylo vážně mizerně.

„Dej si trochu jedlý sody. Máš valium?“

„Ne.“

„Tak počkej po tý sodě deset minut a napij se teplýho piva. Nalej ho teď do sklenice, ať se do něho dostane vzduch.“

„Mám povzbuzovák“

„Vem si ho.“

Stmívalo se. Patnáct minut po tom povzbuzováku si Bill dal sprchu. Když vyšel ven, vypadal dobře. Snědl sendvič s arašídovou pomazánkou a nakrájeným banánem. Zdálo se, že to zvládne.

„Pořád máš rád svou starou, že jo?“ zeptal jsem se.

„Bože, mám.“

„Vím, že to nepomáhá, ale snaž se uvědomit si, že se to stalo každému z nás, aspoň jednou.“

„Nepomáhá to.“

„Jak se ženská obrátí proti tobě, běž od toho. Dokážou tě milovat, a pak se v nich něco zvrtně. Můžou tě vidět, jak umíráš v příkopu, přejetej autem, a plivnou na tebe.“

„Cecílie je úžasná ženská.“

Stmívalo se.

„Dejme si ještě trochu piva,“ navrhl jsem.

Seděli jsme a pili pivo. Pořádně se setmělo a začal foukat silný vítr. Moc jsme nemluvili. Byl jsem rád, že jsme se setkali. Neměl v sobě skoro žádnou přetvářku. Byl unavený, to možná pomohlo. V životě neměl v USA úspěch se svými básněmi. Milovali ho v Austrálii. Možná ho tu jednou objeví, možná ne. Možná v roce 2000. Byl to tvrdý, podsaditý, malý chlapík, bylo zjevné, že to má na háku, že má něco za sebou. Bral jsem ho.

Mlčky jsme pili, načež se rozezněl telefon. Znovu Cecílie. Tornádo už přes nás přešlo, nebo nás spíš obešlo.

Bill bude učit. Já budu večer číst. Skvělé. Všechno fungovalo. Všichni jsme byli plně zaměstnaní.

Opoledne kolem 12:30 si Bill dal sešity a všechno, co potřeboval, do batohu, nasedl na kolo a šlapal směrem k univerzitě.

Cecílie se vrátila domů někdy uprostřed odpoledne. „Odjel Bill v pořádku?“

„Jo, jel na kole. Vypadal dobře.“

„Jak dobře? Bylo mu blbě?“

„Vypadal dobře. Jedl a všechno.“

„Mám ho pořád ráda, Hanku. Jenom to už nemůžu dál snášet.“

„Já rozumím.“

„Nevíš, jak moc pro něho znamená, že tě tady má. Čítával mi tvoje dopisy.“

„Hnusný, co?“

„Ne, vtipný. Rozesmíval jsi nás.“

„Pojďme si zašukat, Cecílie.“

„Hanku, hraješ na mě svoji hru.“

„Jseš buclatá holčička. Nech mě, ať ti ho tam šoupnu.“

„Jseš opilej, Hanku.“

„Máš pravdu. Zapomeň na to.“

75

Ten večer jsem čtení zase odbyl. Bylo mi to jedno. Jim taky. Když John Cage může dostat tisíc dolarů za to, že sní jablko, já můžu dostat 500 dolarů plus cestovní výdaje za to, že ze mě bude houba.

Po čtení to bylo stejné. Mladé studentky se na mě vrhly se svými mladými, žhavými těly a roztěkanýma očima a požádaly mě o autogram do jedné z mých knih. Líbilo by se mi někdy během jedné noci pět z nich ošukat a navždy je vyškrtnout ze svého seznamu.

Přišlo několik profesorů a posmívali se mi, že jsem blbec. Zlepšilo jim to náladu, měli teď pocit, že by uspěli u psacího stroje.

Vzal jsem si šek a vypadl. V Cecíliině domě se měla posléze konat malá sešlost pro zvané. Byla to součást nepsané smlouvy. Čím víc holek, tím líp, ovšem v Cecíliině domě jsem měl mizivou šanci. Věděl jsem to. A ráno jsem se pochopitelně vzbudil ve své posteli, sám.

76

Byl jsem asi jeden a půl týdne zpátky v L. A. Byla noc. Zazvonil telefon. Byla to Cecílie, která vzlykala.

„Hanku, Bill je mrtvej. Jseš první, komu jsem zavolala.“

„Ježíšmarjá, Cecílie, nevím, co bych na to řekl.“

„Jsem tak ráda, žeš tehdy přijel. Bill po tvém odjezdu nedělal nic jinýho, než že o tobě mluvil. Nemáš ponětí, co pro něho tvoje návštěva znamenala.“

„Co se stalo?“

„Stěžoval si, že je mu hrozně blbě, odvezli jsme ho do nemocnice a do dvou hodin byl mrtvej. Je mi jasný, že si lidi budou myslet, že se předávkoval, ale není to tak. I když jsem se s ním chtěla rozvíst, milovala jsem ho.“

„Já ti věřím.“

„Nechci tě tím vším zatěžovat.“

„To je v pořádku, Bill by to pochopil. Nevím jenom, co říct, abych ti pomohl. Jsem tak trochu v šoku. Co kdybych ti zavolal později, jestli jseš v pořádku?“

„Zavoláš?“

„Jasně.“

To je důsledek pití, napadlo mě, když jsem si naléval sklenku. Když se stane něco špatného, pijete, abyste na to zapomněli; když se

přihodí něco dobrého, pijete, abyste to oslavili; a když se nestane nic, pijete, aby se něco stalo.

Jakkoli byl nemocný a nešťastný, Bill prostě nepůsobil jako člověk, který má umřít. Kolem nás je mnoho podobných úmrtí, ale i když o smrti víme a přemýšlíme o ní téměř každý den, dojde-li k nějakému nečekanému úmrtí a je-li dotyčným člověkem výjimečná a příjemná lidská bytost, je to velice těžké nehledě na to, kolik jiných lidí zemřelo, dobrých, špatných či neznámých.

Cecilii jsem ten večer zavolal zpátky, další ráno jsem jí volal znovu a potom ještě jednou, načež jsem jí volat přestal.

77

Uplynul měsíc. Přišel mi dopis od R. A. Dwighta, redaktora nakladatelství Dogbite Press, ve kterém mě žádal, abych napsal Předmluvu ke Keesingově výboru z básní. Keesinga díky smrti čekalo konečně nějaké uznání i mimo Austrálii.

Ozvala se Cecílie. „Hanku, jedu do San Francisca navštívit R. A. Dwighta. Mám nějaký fotky s Billem a pár nepublikovaných věcí. Chci je s Dwightem projít a rozhodneme se, co vydat. Ale nejdřív se chci na pár dní stavit v L. A. Můžeš mi přijít naproti na letiště?“

„Jasně, můžeš bydlet u mě, Cecílie.“

„Díky moc.“

Řekla mi, kdy přiletí, a já jsem šel umýt záchod, vydrhnout vanu a vyměnit prostěradla a povlečení na posteli.

Cecílie přiletěla linkou v deset dopoledne, což jsem jen tak tak stihnul, ale vypadala dobře, navzdory mírné nadváze. Byla robustní, malé postavy, a vypadala jako ze Středozápadu, čist'ounká. Muži po ní koukali; dovedla kroutit zadkem; vypadalo to působivě, trochu zlověstně a sexy.

Čekali jsme v baru na zavazadla. Cecílie nepila. Dala si pomerančový džus.

„Já úplně miluju letiště a jejich pasažéry, ty taky?“

„Ne.“

„Ti lidi vypadají tak zajímavě.“

„Mají víc peněz než lidi, kteří cestujou vlakem nebo autobusem.“

„Cestou sem jsme přeletěli Grand Canyon.“

„Jo, je na tvou trasu.“

„Ty servírky mají tak krátký sukně! Koukej, jsou jim vidět kalhotky.“

„Dobří typy. Všechny bydlí ve vlastních bytech a mají drahý bouráky.“

„V letadle byli všichni tak fajn! Chlápek, kterej seděl vedle mě, se nabídl, že mi koupí drink.“

„Pojdme pro zavazadla.“

„Volal mi Dwight a říkal, že dostal tvoji předmluvu k Billově výboru z básní. Četl mi z toho po telefonu úryvky. Bylo to krásný. Chci ti poděkovat.“

„Není zač.“

„Nevím, jak ti to oplatím.“

„Jseš si jistá, že si nedáš drink?“

„Já skoro nepiju. Možná později.“

„Co máš ráda? Něco koupím, abychom měli co pít, až přijedeme ke mně domů. Chci, aby ses cítila pohodlně a uvolněně.“

„Vím určitě, že Bill se teď na nás dívá a je šťastnej.“

„Myslíš?“

„Ano!“

Vyzvedli jsme zavazadla a šli k parkovišti.

78

Ten večer se mi podařilo dostat do Cecílie dvě nebo tři sklenky. Zapomněla se, hodila nohu přes nohu a odhalila pořádná, udělaná stehna. Byla kus, prsa jako kráva, oči jako kráva. Zvládla by jich hodně. Keesing měl dobré oko.

Byla proti zabíjení zvířat, nejedla maso. Řekl bych, že masa měla dost.

„Všechno je nádherný,“ říkala mi, „na světě je tolik krásy, stačí se natáhnout a dotknout se jí, je jí tady plno a je tady pro nás k mání.“

„Máš pravdu, Cecílie,“ podotkl jsem. „Dej si dalšího panáka.“

„Točí se mi z toho hlava.“

„Co je na tom špatnýho, když se trochu točí?“

Cecílie znovu zkřížila nohy a její stehna blýskla. Bylo jí vidět nebezpečně vysoko.

Bille, už si toho užít nemůžeš. Byls dobrej básník, Bille, ale nechal jsi za sebou, do prdele, víc než jen svoje písemnosti. A tvoje výtvary nikdy neměly takový stehna a boky.

Cecílie si dala další sklenku, pak toho nechala. Já jsem jel dál.

Odkud se berou všechny ty ženské? Jejich přísun je nekonečný. Každá z nich je jedinečná, jiná. Mají různé kundy, jejich polibky jsou různé, prsa mají různá, ovšem žádný muž je všechny neochutná; je příliš těch, které si dávají nohu přes nohu a přivádějí muže k šílenství. Taková hostina!

„Chci jít na pláž. Vezmeš mě tam, Hanku?“ zeptala se Cecílie.

„Dnes večer?“

„Ne, dnes ne. Ale dřív než odjedu.“

„Dobře.“

Cecílie povídala o tom, jak byli američtí Indiáni zneužiti. Pak mi prozradila, že píše, ale že to nikdy nezveřejnila, že psala jen do šuplíku. Bill ji povzbuzoval a pomohl jí s některými věcmi. Ona pomohla Billovi dostat se na univerzitu. Samozřejmě, že Billovi pomohla i podpora od státu. Ale vždycky tady byl kodein byl na něm neustále závislý. Znovu a znovu mu vyhrožovala, že od něho odejde, ale nepomáhalo to.

„Vypij tohleto, Cecílie,“ navrhl jsem, „pomůže ti to zapomenout.“ Nalil jsem jí vrchovatou.

„Je, to nemůžu všechno vypít.“

„Přehod' si nohy výš. Chci z nich vidět víc.“

„Bill se mnou tak nikdy nemluvil.“

Pokračoval jsem v pití. Cecílie zase v mluvení. Po chvíli už jsem neposlouchal. Půlnoc přišla a odešla.

„Poslyš, Cecílie, pojďme do postele. Jsem jak bomba.“

Šel jsem do ložnice, svlékl se a vlezl pod příkrývky. Slyšel jsem, jak jde do koupelny. Zhasnul jsem světlo v ložnici. Brzy přišla a já jsem cítil, jak si lehá na druhou stranu postele.

„Dobrou noc, Cecílie,“ ozval jsem se.

Přitáhl jsem ji k sobě. Byla nahá. Božíňku, říkal jsem si. Políbili jsme se. Líbala velice dobře. Byla to dlouhá, žhavá pusa. Skončili jsme.

„Cecílie?“

„Ano?“

„Vyšukám tě někdy jindy.“

Otočil jsem se a usnul.

79

Objevili se Bobby a Valérie a já jsem všechny seznámil.

„Vezmeme si s Valérií dovolenou a pronajmeme si domek u moře na Manhattan Beach,“ oznamoval Bobby. „Co kdybyste vy dva jeli s náma? Můžeme se podělit o nájem. Jsou tam dvě ložnice.“

„Ne, Bobby, myslím, že ne.“

„Je, Hanku, prosím!“ ozvala se Cecílie. „Já zbožňuju moře! Hanku, jestli tam pojedeme, budu s tebou i pít. Slibuju!“

„Dobrá, Cecílie.“

„Fajn,“ řekl Bobby. „Odjíždíme dnes večer. Vás dva vyzvedneme kolem šesté. Dáme si společně večeři.“

„To zní vyloženě slibně,“ poznamenala Cecílie.

„Jíst s Hankem je sranda,“ přidala se Valérie. „Když jsme s ním šli naposledy ven, zašli jsme do jednoho luxusního podniku a on rovnou řekl vrchnímu: ‚Chci tady pro svoje kámoše zelnej salát a francouzský brambory! Všeho dvojitou dávku a žádný ředěný pití, nebo ti seberu sako a kravatu!‘“

„Já se nemůžu dočkat!“ prohlásila Cecílie.

Cecílie si kolem druhé odpoledne chtěla vyjít na zdravotní procházku. Kráčeli jsme přes dvůr. Všimla si poinsettií. Došla až ke keři, strčila obličej mezi květy a laskala je prsty.

„Je, ty jsou krásný!“

„Ony odumírají, Cecílie. Nevidíš, jak jsou svraštělý? Smog je zabíjí.“

Kráčeli jsme pod palmami.

„A všude jsou ptáci! Stovky ptáků, Hanku!“

„A desítky koček.“

Dojeli jsme s Bobbym a Valérií na Manhattan Beach, nastěhovali se do našeho pobřežního domku, a šli jsme na večeři. Jídlo bylo ucházející. Cecílie si k němu dala jednu sklenku a vysvětlila všechno ohledně svého vegetariánství.

Dala si polévku, salát a jogurt; my ostatní jsme měli steak, hranolky, bílou veku a salát. Bobby a Valérie ukradli solničku a pepřenku, dva nože na steaky a spropitné, které jsem nechal pro číšníka.

Stavili jsme se pro alkohol, led a kuřivo a vrátili jsme se do našeho bytu. Se svou jednou sklenkou se Cecílie chichotala a povídala a vysvětlovala, že zvířata mají také duši. Nikdo jí to nevyvracel. Věděli jsme, že to je možné.

Nebyli jsme si totiž jistí, zda sami nějakou máme.

80

Pokračovali jsme v pití. Cecílie si dala už jenom jednu a přestala.

„Chci jít ven a pozorovat měsíc a hvězdy,“ prohlásila. „Je tam tak krásně!“

Vyšla ven k bazénu a posadila se do skládacího křesla.

„Není divu, že Bill umřel,“ ozval jsem se. „Trpěl. Ona toho nikdy nenechá.“

„Mluvila úplně stejně o tobě během večeře, když sis zašel na pány,“ přidala se Valérie. „Řekla ‚Ach, Hankovy básně jsou tak plný vášně, ale on osobně takovej vůbec není!‘“

„Já a Bůh nesázíme vždycky na stejného koně.“

„Už jsi ji ošukal?“ zeptal se Bobby.

„Ne.“

„Jakej byl Keesing?“

„Dobřej. Jenom by mě vážně zajímalo, jak to s ní mohl vydržet. Možná pomohl kodein a pilule. Možná se k němu chovala jako v době květinových dětí.“

„Ser na to,“ prohlásil Bobby, „pojďme pít.“

„Jo. Kdybych si měl vybrat mezi pitím a šukáním, asi bych musel přestat šukat.“

„Z šukání můžou vznikat problémy,“ dodala Valérie.

„Když moje žena někde s někým šuká, oblíknu si pyžamo, přikryju se peřinou a jdu spát,“ podotkl Bobby.

„Je to pohodář,“ reagovala Valérie.

„Nikdo z nás přesně neví, jak se sexem zacházet, co si s ním počít,“ pokračoval jsem. „Pro většinu lidí je sex jako hračka – natáhni a nech běžet.“

„A co láska?“ zeptala se Valérie.

„Láska je dobrá pro ty, co jsou schopni zvládnout to psychický přetížení. Je to jako když se snažíš přenýst plnou popelnici na zádech přes valící se řeku chcanek.“

„Ale, tak špatný to zase není!“

„Láska je druh předsudku. Já už jich mám moc.“

Valérie šla k oknu.

„Lidi se baví, skáčou do bazénu a ona tam kouká na měsíc.“

„Její starej zrovna umřel,“ ozval se Bobby. „Dej jí pokoj.“

Vzal jsem si láhev a šel do ložnice. Svlékl jsem se do spodků a lehl si do postele. Všechno je nanic. Lidé se prostě slepě chytají toho, co je k dispozici: komunismu, zdravé výživy, zenu, surfování, baletu, hypnotizování, skupinových srazů, orgií, jízdy na kole, bylinek, katolicismu, posilování, cestování, odvykání, vegetariánství, Indie, malování, psaní, sochaření, komponování, dirigování, batůžkaření, jógy, souložení, sázení, pití, lenošení, zmrazeného jogurtu, Beethovena, Bacha, Buddha, Ježíše, obchodních značek, háčka, mrkovového džusu, sebevraždy, ručně šitých obleků, cestování letadlem a New Yorku, a pak se to všechno vypaří a rozsype. Lidi musí přemýšlet, co by tak během čekání na smrt mohli dělat. Řekl bych, že je fajn mít na vybranou.

Vybral jsem si. Pozvedl jsem plácačku vodky a naraz ji vypil. Rusové vědí svoje.

Dveře se otevřely a vešla Cecílie. Vypadala dobře se svým podsaditým, statným tělem. Americké ženy jsou většinou buď příliš štíhlé, anebo nemají výdrž. Když s nimi zacházíte hrubě, něco se v

nich zlomí a jsou najednou neurotické, a jejich muži jsou sportovní maniaci, alkoholici, anebo jsou posedlí auty. Norové, Islandané a Finové vědí, jak má být žena stavěná: robustní a pevná, velká zadnice, macaté boky, velká, bílá stehna, velká hlava, velká ústa, velké kozy, záplava vlasů, velké oči, velké nozdry a dole uprostřed – dost velká a dost malá.

„Nazdar, Cecílie. Pojd' do postele.“

„Venku bylo dneska fajn.“

„To si myslím. Pojd' ke mně.“

Šla do koupelny. Zhasnul jsem v ložnici.

Po chvíli se objevila. Cítil jsem, jak leze do postele. Byla tma, ale záclonami prosvítalo trochu světla. Podal jsem jí tu plácačku. Dala si malinký hlt, pak mi ji podala zpátky. Seděli jsme zády opření o pelest a polštáře. Dotýkali jsme se stehny.

„Hanku, z měsíce byl jenom uzounkej úlomek. Ale hvězdy zářily a byly krásný. Nutí to k přemýšlení, že jo?“

„Jo.“

„Některý hvězdy jsou už milióny světelných let mrtvý, a přesto je pořád ještě vidíme.“

Natáhl jsem se a přitáhl Cecíliinu hlavu k sobě. Její ústa se rozevřela. Byla vlhká a příjemná.

„Cecílie, pojd'me šukat.“

„Já nechci.“

Vlastně se mi taky nechtělo. Proto jsem se ptal.

„Ty nechceš? Tak proč takhle líbáš?“

„Myslím, že lidi by měli počkat, až se vzájemně poznají.“

„Někdy není tolik času.“

„Nechci to.“

Vylezl jsem z postele. Šel jsem ve spodkách dolů a zaklepal na Bobbyho a Valérii.

„Co se děje?“ zeptal se Bobby.

„Nechce se mnou šukat.“

„Takže?“

„Pojd'me si zaplavat.“

„Je pozdě. Bazén je zavřenej.“

„Zavřenej? Voda tam je, nebo ne?“

„No ale světla jsou zhasnutý.“

„To nevadí. Ona se mnou šukat nebude.“

„Nemáš plavky.“

„Mám spodky.“

„Tak jo, počkej chvílku...“

Bobby a Valérie vyšli krásně oblečení v nových, přiléhavých plavkách. Bobby mi podal Columbii a já jsem si přihnul.

„Co je s Cecílií?“

„Křesťanský poblouzení.“

Šli jsme k bazénu. Bylo to tak, světla nesvítila. Bobby a Valérie se vrhli do bazénu v tandemu. Já jsem seděl na kraji a pohupoval nohama. Ucucával jsem z plácačky vodky.

Bobby a Valérie se společně vynořili. Bobby připlaval ke kraji bazénu. Chytil mě za kotník.

„Dělej, sráči! Předved' trochu odvahy! SKOČ!“

Dal jsem si další hlt vodky a odložil láhev. Neskočil jsem. Opatrně jsem se přehnul přes okraj. Pak jsem spadl do vody. V té tmavé vodě to bylo zvláštní. Pomalu jsem padal ke dnu bazénu. Měřil jsem 180 centimetrů a vážil 110 kilogramů. Čekal jsem, až se dotknu dna a odrazím se. Kde je to dno? Objevilo se a já už jsem byl skoro bez kyslíku. Odrazil jsem se. Vracel jsem se pomalu. Konečně jsem prorazil hladinu vody.

„Smrt všem děvkám, který přede mnou svírají nohy!“ křičel jsem.

Otevřely se dveře a z přízemního bytu vyběhl nějaký muž. Byl to správce.

„Hej, teď večer není koupání povolený! Světla nad bazénem jsou zhasnutý!“

Pádloval jsem k němu, doplaval ke kraji bazénu a pohlédl na něj. „Poslyš, ty zmrde, vypiju dvě bečky piva denně a jsem profesionální zápasník. Jsem od přírody laskavá duše. Ale teď chci plavat, a ty nám ty světla ROZSVÍTÍŠ! HNED! Říkám ti to jenom jednou!“

Odpádloval jsem.

Světla se rozsvítila. Bazén byl fantasticky osvětlený. Bylo to kouzelné. Dopádloval jsem k vodce, sundal ji z okraje bazénu a

pořádne si přihnul. Láhev byla skoro prázdná. Podíval jsem se dolů, kde Valérie a Bobby plavali v kruzích pod vodou kolem sebe. Šlo jim to, byli pružní a ladní. Jak hloupé, že je každý mladší než já.

Skončili jsme s plaváním. Šel jsem ke správcovým dveřím v mokřích spodkách a zaklepal. Otevřel. Líbil se mi.

„Hele, kámo, můžeš teď zhasnout. Doplavaj jsem. Jseš skvělej, chlapče, skvělej.“

Vrátili jsme se do našeho bytu.

„Dej si s náma panáka,“ navrhl Bobby „Vím, že jseš nešťastnej.“

Šel jsem dál a dal si dvě sklenky.

Valérie řekla: „Koukej, Hanku, ty a ty tvoje ženský! Nemůžeš se všema šukat, copak to nevíš?“

„Vítězství, nebo smrt!“

„Vyspi se z toho, Hanku.“

„Dobrou noc, lidi, a díky...“

Vrátil jsem se do ložnice. Cecílie byla natažená na zádech a chrápala: „Chrrrr, chrrrr, chrrrr...“

Zdála se mi tlustá. Svlékl jsem si mokré spodky a vlezl do postele. Zatřásl jsem s ní.

„Cecílie, ty CHRÁPEŠ!“,

„Uuuf, uuuf... promiň...“

„Dobrá, Cecílie. Je to jak v manželství. Dostanu tě ráno, až budu čerstvej.“

81

Vzbudil mě nějaký zvuk. Bylo už docela světlo. Cecílie pobíhala kolem a oblékala se. Podíval jsem se na hodinky. „Je pět ráno. Co to děláš?“

„Chci pozorovat, jak vychází slunce. Miluju svítání!“

„Není divu, že nepiješ.“

„Vrátím se. Můžeme si spolu dát snídani.“

„Čtyřicet let nejsem schopnej snídat.“

„Jdu pozorovat svítání, Hanku.“

Našel jsem zavřenou láhev piva. Bylo teplé. Otevřel jsem ho a vypil. Pak jsem usnul.

V 10:30 dopoledne zaklepal někdo na dveře.

„Dále...“

Byli to Bobby, Valérie a Cecílie.

„Zrovna jsme společně posnídali,“ ozval se Bobby.

„Cecílie se teď chce zout a procházet se po pláži,“ přidala se Valérie.

„Nikdy předtím jsem neviděla Tichý oceán, Hanku. Je tak nádhernej!“

„Oblíknu se...“

Kráčeli jsme podél břehu. Cecílie byla šťastná. Když se vlny valily přes její bosé nohy a odtékaly pryč, křičela.

„Vy běžte dál,“ navrhl jsem, „já najdu nějaký bar.“

„Půjdu s tebou,“ přidal se Bobby.

„Já dám pozor na Cecílii,“ dodala Valérie...

Vyhledali jsme nejbližší bar. Byly tam jenom dvě volné stoličky. Posadili jsme se. Bobby přitahoval chlapy. Já zase ženské. Objednali jsme si pití.

Ženě sedící vedle mě bylo tak šestadvacet či sedmadvacet. Z něčeho byla zničená – její oči a ústa vypadaly unaveně –, přesto dosud držela pohromadě. Vlasy měla tmavé a dobře udržované. Byla v sukni a měla dobré nohy.

Duši měla z kamene a bylo jí to vidět na očích. Opřel jsem nohu o její. Neuhnula. Vysál jsem svou sklenku.

„Kup mi panáka,“ obrátil jsem se na ni.

Kývla na barmana. Přišel k nám.

„Vodku pro pána.“

„Díky..“

„Jmenuju se Babette.“

„Díky, Babette. Já jsem Henry Chinaski, spisovatel-alkoholik.“

„Nikdy jsem o tobě neslyšela.“

„Nápodobně.“

„Mám obchod kousek od pláže. Cětky a hovadiny, většinou hovadiny.“

„Jsme stejní. Já píšu spoustu hovadin.“

„Jestli jseš tak špatnej spisovatel, proč toho nenecháš?“

„Potřebuju jídlo, střechu nad hlavou a oblečení. Kup mi dalšího panáka.“

Přitiskli jsme se nohama.

„Jsem krysa,“ pokračoval jsem, „mám zácpu a nemůže se mi postavit.“

„Neznám tvoje střeva. Ale krysa jseš a postavit se ti může.“

„Nedala bys mi svůj telefonní číslo?“

Babette sáhla do své kabelky pro pero.

Načež vešly Cecílie s Valérií.

„A,“ ozvala se Valérie, „tady jsou ti darebáci. Já jsem to říkala. Nejbližší bar!“

Babette sklouzla ze své stoličky. Šla ven. Viděl jsem ji skrz okenní rolety. Odcházela pryč po promenádě. Měla krásnou postavu. Útlou jako proutek. Zavlnil se ve větru a byl pryč.

82

Cecílie se posadila a pozorovala, jak pijeme. Všiml jsem si, že ji odpuzují. Jedl jsem maso. Neměl jsem žádného boha. Rád jsem šukal. Příroda mě nezajímala. Nikdy jsem nevolil. Měl jsem rád války. Venkovní svět mě nudil. Baseball mě nudil. Historie taky. Zoologické zahrady jakbysmet.

„Hanku,“ ozvala se, „jdu na chvilku ven.“

„Co tam?“

„Ráda se dívám, jak lidi plavou v bazénu. Ráda pozoruju, jak se baví.“

Cecílie vstala a vyšla ven.

Valérie se zasmála. Bobby se zasmál.

„No dobře, tak se jí na kobytku nedostanu.“

„Chtěl bys?“ zeptal se Bobby

„Ani to tak neuráží můj sexuální pud, jako moje ego.“

„A nezapomeň na svůj věk,“ dodal Bobby.

„Není nic horšího než starý, šovinistický kanec,“ prohlásil jsem.

Mlčky jsme popíjeli.

Asi o hodinu později se Cecílie vrátila.

„Hanku, já chci pryč.“

„Kam?“

„Na letiště. Chci letět do San Francisca. Mám všechny zavazadla sebou.“

„Mě to nevadí. Ale Valérie a Bobby nás přivezli svým autem. Možná se jim ještě nechce pryč.“

„Zavezeme ji do L. A.,“ řekl Bobby.

Zaplatili jsme účet, nasedli do auta, Bobby za volant, Valérie vedle něj a Cecílie a já na zadní sedadlo. Cecílie se ode mě odvrátila, opřela se o dveře, co nejdál ode mě, jak to šlo.

Bobby zapnul magnetofon. Hudba vtrhla na zadní sedadlo jako vlna. Bob Dylan.

Valérie poslala dozadu joint. Dal jsem si šluka a snažil se ho podat Cecílii. Odtáhla se pryč ode mě. Natáhl jsem se, pohladil ji po koleni a stiskl ho. Odstrčila mi ruku.

„Hej, jak se máte vy dva tam vzadu?“ zeptal se Bobby.

„Je to láska,“ odpověděl jsem.

Jeli jsme celkem hodinu.

„Tady je to letiště,“ ozval se Bobby.

„Máš dvě hodiny času,“ řekl jsem Cecílii. „Můžeme zajet ke mně a počkat.“

„To je v pořádku,“ prohlásila Cecílie. „Chci jít už teď.“

„Ale co budeš dělat dvě hodiny na letišti?“ zeptal jsem se.

„Víš,“ hlesla Cecílie, „já zbožňuju letiště!“

Zastavili jsme před halou. Vyskočil jsem a vyložil její zavazadla. Jak jsme tam spolu stáli, Cecílie se natáhla a políbila mě na tvář. Nechal jsem ji jít dovnitř samotnou.

83

Souhlasil jsem s tím, že budu na Severu číst ze svého díla. Bylo odpoledne před čtením, a já jsem seděl v pokoji hotelu Holiday Inn a pil jsem pivo s mecenášem Joe Washingtonem, s místním básníkem

Dudleym Barrym a jeho přítelem Paulem. Dudley vyšel ze záchodu a rozhlásil, že je teplouš. Byl nervózní, tlustý a ambiciózní. Zrychloval a zpomaloval.

„Bude to dobrý čtení?“

„Nevím.“

„Přitahuješ masy. Bože, jak to děláš? Stojí ve frontě kolem bloku.“

„Mají rádi, když stříká krev.“

Dudley chytil Paula za pŕlky. „Natrhnu tě, zlato! Ty potom můžeš natrhnout mě!“

Joe Washington stál u okna. „Hele, koukej, támhle přechází přes ulici William Burroughs. Má pokoj hned vedle tvýho. Čte zítra večer.“

Přešel jsem k oknu. Byl to skutečně Burroughs. Otočil jsem se a otevřel si nové pivo. Byli jsme ve druhém poschodí. Burroughs vyšel po schodech, minul moje okno a vešel dovnitř.

„Chceš se s ním seznámit?“ zeptal se Joe.

„Ne.“

„Já za ním na chvílku skočím.“

„Dobře.“

Dudley a Paul si hráli na osahávání zadků. Dudley se smál a Paul se hihňal a červenal.

„Proč, hoši, netrénujete v soukromí?“

„Není k sežrání?“ zeptal se Dudley. „Já prostě miluju mladý kluky!“

„Já se zajímám spíš o ženský.“

„Nevíš, o co přicházíš.“

„Nestarej se.“

„Jack Mitchell chodí s transvestitama. Píše o nich básně.“

„Ti aspoň vypadají jak ženský.“

„Někteří vypadají líp.“

Mlčky jsem popíjel.

„Joe Washington se vrátil. „Řekl jsem Burroughsovi, že jseš ve vedlejším pokoji. Říkám mu: „Burroughsi, ve vedlejším pokoji je

Henry Chinaski. ‘ A on na to: „Ale, opravdu?’ Zeptal jsem se, jestli tě chce vidět. Odpověděl: „Ne.““

„Měli by v těchletěch podnicích mít ledničky,“ prohlásil jsem. „To zasraný pivo začíná teplat.“

Vyšel jsem ven, abych se podíval po mrazicím boxu. Když jsem procházel kolem Burroughsova pokoje, seděl v křesle u okna. Díval se na mě bez zájmu.

Našel jsem mrazicí box, vrátil se s ledem, nasypal ho do umývadla a naskládal tam piva.

„Neměl by ses moc ztřískat,“ ujišťoval se Joe. „Začínáš vyloženě patlat slova.“

„Těm je to ukradený. Chtějí mě jenom ukřižovat.“

„Pět set dolarů za hodinu práce?“ zeptal se Dudley. „Tomu říkáš ukřižovat?“

„Jo.“

„Ty jseš teda Kristus!“

Dudley a Paul odešli a Joe a já jsme zašli do jedné z místních kaváren na jídlo a něco k pití. Našli jsme stůl.

První, co jsme zaznamenali, bylo, že si cizí lidé přitáhli židle k našemu stolu. Samí chlapi. No fuj. Bylo tam několik pěkných holek, ale ty se buď jenom dívaly a usmívaly, anebo se nedívaly ani neusmívaly.

Domýšlel jsem si, že ty, které se neusmívaly, mě nesnášely kvůli mému postoji k ženám. Seru na ně.

Byli tam Jack Mitchell a Mike Tufts, oba básníci. Žádný z nich nepracoval, přestože za svoje básně nic nedostávali. Žili silou vůle a z podpory v nezaměstnanosti. Mitchell byl skutečně dobrý básník, ale štěstí mu nepřálo.

Zasloužil si víc. Objevil se Blast Grimly, zpěvák. Blast byl pokaždé opilý. V životě jsem ho neviděl střízlivého.

Kolem stolu sedělo několik dalších, které jsem neznal.

„Pan Chinaski?“

Byla to jedna roztomilá kůstka v krátkých zelených šatech.

„Ano?“

„Podepsal byste mi tuhleto knížku?“

Byla to raná sbírka básní, básní, které jsem napsal, když jsem pracoval na poště, „Běhá to po pokoji a po mně“.

Podepsal jsem ji, nakreslil do ní obrázky a vrátil ji.

„Je, mockrát díky!“

Odešla. Všichni ti čuráci usazení kolem zmařili všechny moje šance na akci.

Brzy bylo na stole čtyři nebo pět džbánů piva. Objednal jsem si sendvič. Pili jsme dvě až tři hodiny, pak jsem se vrátil do pokoje. Dopil jsem piva z umývadla a šel jsem do postele.

Ze čtení si moc nepamatuji, ale další den jsem se probudil v posteli, sám. Joe Washington zaklepal kolem jedenácti dopoledne.

„Hele, chlape, bylo to jedno z tvých nejlepších čtení!“

„Vážně? Neutahuješ si ze mě?“

„Ne, tys tam přece byl. Tady je šek.“

„Díky, Joe.“

„Jseš si jistej, že nechceš vidět Burroughse?“

„Naprosto.“

„Čte dneska večer. Zůstaneš tady na jeho čtení?“

„Musím se vrátit do L. A., Joe.“

„Už jsi ho někdy slyšel číst?“

„Joe, chci si dát sprchu a vypadnout odtud. Odvezeš mě na letiště?“

„Jasně.“

Když jsme odcházeli, seděl Burroughs v křesle u okna. Nedal nijak najevo, že by si mě všiml. Pohlédl jsem na něj a šel dál. Měl jsem svůj šek. Prahnul jsem po dostizích.

84

Několik měsíců jsem si dopisoval s jednou ženou ze San Franciska. Jmenovala se Líza Westonová a živila se hodinami tance, včetně baletu, které dávala ve svém studiu. Bylo jí dvaatřicet, jednou byla vdaná, a všechny její dopisy byly dlouhé a naťukané bezchybně

na růžovém papíru. Psala dobře, inteligentně a jen velice málo přeháněla.

Její dopisy se mi líbily a odpovídal jsem na ně. Líza zůstávala mimo literaturu a mimo takzvané globální otázky.

Psávala mi o drobných, běžných událostech, ale popisovala je s nadhledem a humorem. A tak se stalo, že mi napsala, že přijede do Los Angeles nakupovat nějaké taneční kostýmy, a jestli bych ji nechtěl vidět? Sdělil jsem jí, že rozhodně ano a že může bydlet u mě, ale že vzhledem k rozdílu v našem věku by ona musela spát na pohovce, zatímco já bych spal v posteli. Zavolám ti, až dorazím, odepsala mi.

O tři čtyři dny později se rozezněl telefon. Byla to Líza.

„Jsem ve městě,“ oznamovala.

„Jseš na letišti? Vyzvednu tě.“

„Vezmu si taxíka.“

„To je drahý.“

„Bude to tak jednodušší.“

„Co piješ?“

„Moc ne. Takže cokoli chceš ty...“

Seděl jsem a čekal na ni. Vždycky jsem se v takových situacích cítil nesvůj. Když doopravdy přijely, málem jsem nechtěl, aby existovaly. Líza se zmínila, že je hezká, ale neviděl jsem žádné fotografie. Jednou jsem se oženil se ženou, které jsem slíbil, že si ji vezmu naslepo, na základě dopisů. I ona psala inteligentní dopisy, ovšem mé dvouapůlleté manželství byla pohroma, lidé jsou obvykle mnohem lepší v dopisech než ve skutečnosti. V tomto ohledu se velice podobají básníkům.

Pochodoval jsem po pokoji. Pak jsem zaslechl kroky jdoucí cestičkou přes dvůr. Šel jsem k roletám a vykoukl ven. Nebyla špatná. Tmavé vlasy, pečlivě oblečená v dlouhé sukni, která jí sahala po kotníky. Kráčela ladně, hlavu vztyčenou vzhůru. Pěkný nos, běžná ústa. Líbily se mi ženy v šatech, připomínalo mi to někdejší časy. Nesla malý kufr. Zaklepala. Otevřel jsem.

„Pojď dál.“

Líza položila kufr na podlahu.

„Posad' se.“

Byla velice málo namalovaná. Byla pěkná. Vlasy měla upravené a krátké.

Podal jsem jí vodku-7 a sám jsem si jednu namíchal. Působila vyrovnaným dojmem. V obličeji měla náznak strádání – měla za sebou pár složitých životních peripetií. Já také.

„Zítra půjdu koupit nějaký kostýmy. V L. A. je jeden obchod, který je velice neobvyklý.“

„Líbí se mi ty šaty, co máš na sobě. Úplně zahalená žena je vzrušující, podle mě. Samozřejmě, že je těžký posuzovat její postavu, ale dá se to odhadnout.“

„Jseš takovej, jak jsem si tě představovala. Vůbec nemáš strach.“

„Díky.“

„Vypadáš skoro nedůvěřivě.“

„Jsem u své třetí sklenky.“

„Co se stane po tý čtvrtý?“

„Nic moc. Vypiju ji a čekám na pátou.“

Zašel jsem si pro noviny. Když jsem se vrátil, měla Líza dlouhou sukni vykasanou nad kolena. Vypadalo to dobře. Měla pěkná kolena, dobré nohy. Den (vlastně večer) se začal rozjasňovat. Z jejích dopisů jsem věděl, že je závislá na zdravé výživě jako Cecílie. Jenomže se vůbec nechovala jako Cecílie. Seděl jsem na druhém konci pohovky a kradmo pokukoval po jejích nohách. Vždycky jsem byl na nohy.

„Máš pěkný nohy,“ řekl jsem Líze.

„Líbí se ti?“

Pozvedla si sukni o další centimetr. Rozpalovalo mě to. Zpoza látky vylézala celá ta nádherná noha. Bylo to stokrát lepší než minisukně.

Po další sklence jsem se přisunul k Líze.

„Měl by ses přijet podívat na moje taneční studio,“ řekla.

„Neumím tancovat.“

„Umíš. Naučím tě to.“

„Zadarmo?“

„Samozřejmě. Na tak mohutnýho chlapa se pohybuješ velice lehce. Podle toho, jak chodíš, bych řekla, že bys mohl docela dobře tancovat.“

„To je fakt. Budu spát na tvým gauči.“

„Mám pěkněj byt, ale jenom vodní postel.“

„Nevadí.“

„Ale musíš mě nechat, abych ti vařila. Dobrý jídlo.“

„To zní skvěle.“ Podíval jsem se na její nohy. Pak jsem jí pohladil koleno. Políbil jsem ji. Zareagovala jako osamělá žena.

„Zdám se ti přitažlivá?“ zeptala se.

„Jo, samozřejmě. Ale ze všeho nejvíc se mi líbí tvůj styl. Máš takovej šmrnc.“

„Ty máš úroveň, Chinaski.“

„Musím. Je mi skoro šedesát let.“

„Vypadáš spíš na čtyřicet, Hanku.“

„Ty jseš taky na úrovni, Lízo.“

„Musím. Je mi třicet dva.“

„Ještě že ti není dvacet dva.“

„A ještě že tobě není třicet dva.“

„Tohle je prostě skvělej večer,“ prohlásil jsem.

Oba jsme usrkávali ze svých sklenic.

„Co si myslíš o ženských?“ zeptala se.

„Nejsem žádněj myslitel. Každá ženská je jiná. V podstatě to vypadá tak, že jsou kombinací toho nejlepšího a toho nejhoršího – kouzelnýho i přišernýho. Stejně jsem ale šťastnej, že existujou.“

„Jak se k nim chováš?“

„Ony se mnou jednájí líp než já s nima.“

„Myslíš si, že je to správný?“

„Správný to není, ale je to prostě tak.“

„Jseš upřímnej.“

„Ne tak docela.“

„Až zítra koupím ty nový kostýmy, chci si je vyzkoušet. Můžeš mi říct, který se ti líbí nejvíc.“

„Jasně. Já mám ale rád dlouhý šaty. Klasu.“

„Kupuju všechny druhy.“

„Já si nekupuju oblečení, dokud se nerozpadne.“

„Máš zase jiný výdaje.“

„Lízo, po tomhleto panáku jdu do postele, jo?“

„Samozřejmě.“

Položil jsem jí lůžkoviny na podlahu. „Budeš mít dost přikrývek?“

„Ano.“

„Polštář vyhovuje?“

„Určitě.“

Dopil jsem, vstal a zastrčil hlavní dveře.

„Nezamykám tě. Buď klidná.“

„Já jsem klidná...“

Šel jsem do ložnice, zhasnul, svlékl se a vlezl pod peřinu.

„Vidíš,“ zavolal jsem na ni, „neznásilnil jsem tě.“

„Jé,“ odpověděla, „to by se mi líbilo!“

Moc jsem tomu nevěřil, ale dobře se to poslouchalo. Hrál jsem docela fér hru. Líza zůstane přes noc.

Když jsem se probudil, zaslechl jsem ji v koupelně. Co když jsem ji měl sejmut? Jak má chlap vědět, co dělat?

Dospěl jsem k tomu, že v zásadě je lepší počkat, pokud k dotyčné osobě něco cítíte. Pokud ji nesnášíte hned na začátku, je lepší ji okamžitě ošukat; pokud ne, je lepší počkat a ošukat ji a začít ji nesnášet až později.

Líza vyšla z koupelny ve středně dlouhých červených šatech. Dobře jí padly. Byla štíhlá a ladná. Postavila se v ložnici před zrcadlo a upravovala si vlasy.

„Hanku, půjdu teď koupit ty kostýmy. Ty zůstaň v posteli. Je ti asi blbě ze všeho toho pití.“

„Proč? Oba jsme pili stejně.“

„Slyšela jsem, že něco tajně lovíš v kuchyni. Proč jsi to dělal?“

„Řekl bych, že jsem měl strach.“

„Ty? Strach? Myslela jsem si, že jseš ten velkej, tvrdej, chlatající sukničkář!“

„Zklamal jsem tě?“

„Ne.“

„Měl jsem strach. Můj strach je moje umění. Popohání mě to.“

„Jdu koupit ty kostýmy, Hanku.“

„Jseš naštvaná. Zklamal jsem tě.“

„Vůbec ne. Vrátím se.“

„Kde je ten obchod?“

„Na 87. ulici.“

„Na 87. ulici? Bože na nebi, to je Watts!“

„Mají tam nejlepší kostýmy na pobřeží.“

„Je to černá čtvrť!“

„Ty jsi proti černochům?“

„Já jsem proti všemu.“

„Vezmu si taxíka. Vrátím se za tři hodiny.“

„Takhle si představuješ pomstu?“

„Řekla jsem, že se vrátím. Nechávám si tady věci.“

„V životě se nevrátíš.“

„Vrátím. Umím se o sebe postarat.“

„Dobře, ale poslouvej... neber si taxíka.“

Vstal jsem, našel jsem džíny a klíče od auta.

„Hele, vezmi si mýho volkswagena. Má značku TRV 469, stojí hned před domem. Ale zacházej jemně se spojkou. Dvojka je odvařená, zvláště když se přerazuje, tak to řve...“

Vzala si klíče, já jsem se vrátil do postele a přikryl se peřinou. Líza se ke mně naklonila. Uchopil jsem ji a políbil na krk. Špatně jsem dýchal.

„Hlavu vzhůru,“ povzbudila mě. „Důvěřuj. Dneska večer budeme oslavovat a bude se konat módní přehlídka.“

„Nemůžu se dočkat.“

„Dočkáš se.“

„Stříbrným klíčem se otvírají dveře u řidiče. Zlatej klíč je od zapalování...“

Odkračela ve svých polodlouhých červených šatech. Slyšel jsem, jak se zavřely dveře. Ohlédl jsem se. Její kufr tam zůstal. A na koberci stály její boty.

Probudil jsem se v půl druhé odpoledne. Vykoupal jsem se, oblékl, zkontroloval poštu. Dopis od nějakého mladíka z Glendalu. „Drahý pane Chinaski: jsem mladý spisovatel a myslím si, že jsem dobrý, velice dobrý, ale moje básně se mi stále vracejí. Jak se mám dostat do této hry? V čem tkví to tajemství? Koho musíte znát? Velice obdivuji vaše dílo a chtěl bych vás navštívit a popovídat si. Přinesu pár kartonů piva a můžeme to probrat. Rád bych vám také přečetl něco ze své tvorby...“

Ten ubohej sráč neměl kundu. Hodil jsem jeho dopis do koše.

Asi za hodinu či dvě se vrátila Líza. „Páni, objevila jsem ty nejúžasnější kostýmy!“

Měla plnou náruč šatů. Šla do ložnice. Po nějaké chvíli vyšla ven. Byla v dlouhých šatech se stojáčkem a zatočila se přede mnou. Padly jí jako ulité kolem zadnice. Byly zlaté a černé a Líza měla černé boty. Předvedla nenápadný taneček.

„Líbí se ti?“

„Ale jo...“ Seděl jsem a čekal.

Líza se vrátila do ložnice. Potom vyšla v zelené a červené s náznaky stříbra. Tyhlety sahaly po bránici a odhalovaly jí pupek.

Když se přede mnou producírovala, zvláštním způsobem mi hleděla do očí. Nebyl to pohled ani plachý, ani vyzývavý, byl naprosto přesný.

Nepamatuji si, kolik šatů mi předvedla, ale ty poslední byly dokonalé. Přiléhaly k tělu a na obou stranách sukně měly rozparek. Když kráčela, probleskla nejdřív jedna noha, potom ta druhá. Ty šaty byly černé, třpytily se a vepředu měly hluboký výstřih.

Vstal jsem, když přecházela po pokoji, a uchopil jsem ji. Divoce jsem ji políbil a přehnul dozadu. Dál jsem ji líbal a začal jí vykasávat ty dlouhé šaty. Vyhrnul jsem jí zadní část sukně až nahoru a spatřil kalhotky, žluté.

Vykasal jsem přední část róby a začal se k ní tisknout ptákem. Jazykem mi vklouzla do úst – měla ho studený, jako kdyby předtím

pila ledovou vodu. Dovedl jsem ji pozpátku do ložnice, povalil ji na postel a vrhnul jsem se na ni.

Sundal jsem jí ty žluté kalhotky, a sám sobě kalhoty. Popustil jsem uzdu své představivosti. Její nohy jsem si dal kolem krku, když jsem nad ní stál. Roztáhl jsem jí je, pozvedl výš a šoupnul ho tam. Trochu jsem si pohrál, střídal jsem rychlosti, následovaly výlevy zloby, lásky, týrání, brutality. Čas od času jsem vyklouzl, pak jsem znovu začal.

Nakonec jsem tomu dal volný průběh, naposledy jsem několikrát přirazil, vystříkal jsem se a sesunul se vedle ní.

Líza mě dál líbala. Nebyl jsem si jistý, jestli se udělala, nebo ne. Já ano.

Dali jsme si večeri v jednom francouzském podniku, kde také servírovali dobrá americká jídla za slušné ceny.

Vždycky tam bylo přeplněno, což nás zdržovalo u baru. Ten večer jsem se vydával za Lancelota Lovejoye a byl jsem dokonce tak střízlivý, že jsem si na to po pětáctyřiceti minutách vzpomněl, když nás přišli posadit.

Objednali jsme si láhev vína. Rozhodli jsme se, že večeri na chvíli odložíme. Neexistuje lepší způsob opíjení než u malého stolu nad bílým ubrusem s pohlednou ženou.

„Ty šukáš,“ ozvala se Líza, „s elánem chlapa, kterej to dělá poprvé, a přesto šukáš s velkou dávkou vynalézavosti.“

„Můžu si to poznamenat na manžetu?“

„Jasně.“

„Někdy bych to mohl použít.“

„Jenom do toho netahej mě, o víc tě neprosím. Nechci být jenom další z tvých ženských.“

Neodpověděl jsem.

„Moje sestra tě nesnáší,“ pokračovala. „Prohlásila, že mě tak akorát využiješ.“

„Kde je tvá úroveň, Lízo? Mluvíš normálně jako každý jinej.“

K večeri jsme se vůbec nedostali. Když jsme se vrátili domů, popojeli jsme trochu s pitím. Vážně se mi hrozně líbila. Začal jsem ji

trochu urážet, slovně. Tvářila se překvapeně, oči plné slz. Utekla do koupelny, zůstala tam asi tak deset minut, pak se vrátila.

„Moje sestra měla pravdu; Jseš hajzl!“

„Pojďme do postele, Lízo.“

Nachystali jsme se do postele. Šli jsme si lehnout a já jsem na ni vyšplhal. Bez přede hry to bylo mnohem obtížnější, ale nakonec jsem ho tam dostal. Začal jsem makat. Makal jsem a makal. Byla to další žhavá noc. Bylo to jako vracející se zlý sen. Začal jsem se potit. Mrdal jsem a pumpoval. Nešlo to dolů, nechtělo to ven. Pumpoval jsem a mrdal. Nakonec jsem se odvalil. „Promiň, zlato, moc jsem vypil.“

Líza pomalu sjížděla hlavou po mých prsou, přes břicho dolů, dostala se k němu, začala lízat a lízat a lízat, pak si ho vzala do úst a pustila se do něj...

Letěl jsem s Lízou zpátky do San Franciska. Měla dům na vrcholku strmého kopce. Byl pěkný. Ze všeho nejdřív jsem se musel vysrat. Šel jsem do koupelny a posadil se. Všude kolem zelená réva. Taková kvanta. Líbilo se mi to.

Když jsem vyšel ven, Líza mě usadila na jakési velké polštáře, pustila Mozarta a nalila mi ledové víno. Byl čas večere a ona stála v kuchyni a vařila. Čas od času mi nalila další víno. Vždycky jsem byl raději v bytech u žen, než když ony byly u mě. Když jsem byl u nich, mohl jsem vždycky odejít.

Zavolala mě k večeři. Měla salát, ledový čaj a dušené kuře. Bylo to docela dobré. Já jsem byl hrozný kuchař.

Smažit jsem uměl jen steaky, ačkoli jsem dělal dobré dušené hovězí, zvláště když jsem byl opilý. Rád jsem si s dušeným hovězím hrál. Dával jsem do něj skoro všechno a občas se mi to docela povedlo.

Po večeři jsme zajeli na Fisherman's Wharf. Líza řídila s velkou obezřetností. Znervózňovalo mě to. Zastavovala před každou křižovatkou a na obou stranách hledala auta. I když tam žádné nebylo, přesto tam trčela. Já jsem čekal.

„Lízo, sakra, jed'me. Nikdo nejede.“

Potom vyrazila. Tak už to chodí. Čím déle někoho znáte, tím víc se projevují jeho podivnůstky. Někdy jsou ty podivnosti směšné – zpočátku.

Kráčeli jsme kolem mola, pak jsme si šli sednout na písek. Žádná velká pláž to nebyla.

Prozradila mi, že nějakou dobu neměla přítele. Připadalo jí neuvěřitelné, o čem ti muži, které znala, mluvili, čemu přikládali důležitost.

„Ženský jsou taky takový,“ prohlásil jsem. „Když se ptali Richarda Burtona, čím především se musí vyznačovat žena, která ho zaujme, odpověděl: ‚Musí jí být minimálně třicet.‘“

Setmělo se a my jsme se vrátili do jejího domu. Líza přinesla víno, a posadili jsme se na polštáře. Otevřela okenice a hleděli jsme do noci. Začali jsme se líbat. Potom jsme pili. A zase se líbali.

„Kdy se vracíš do práce?“ zeptal jsem se jí.

„Chceš, abych chodila do práce?“

„Ne, ale musíš z něčeho žít.“

„Ale ty nepracuješ.“

„Svým způsobem jo.“

„Ty jako žiješ proto, abys psal?“

„Ne, já jenom existuju. Později se pak snažím si na něco z toho vzpomenout a sepsat to.“

„Já vedu svoje taneční studio jenom tři večery týdně.“

„A to ti stačí na živobytí?“

„Zatím jo.“ Zabrali jsme se víc do líbání. Nepila tolik co já. Přešli jsme k vodní posteli, svlékli se a vlezli na ni. Už jsem slyšel o šukání na vodní posteli. Mělo to být skvělé. Mně to připadalo náročné. Voda se pod námi chvěla a třásla a jak jsem se pohnul dolů, zdálo se, že se voda houpe ze strany na stranu. Místo aby ji nesla směrem ke mně, zdálo se, že ji odnáší ode mě. Možná jsem potřeboval praxi. Přešel jsem ke své divošské rutině, chňapnul jsem ji za vlasy a vrážel do ní, jako kdyby šlo o znásilnění. Líbilo se jí to, nebo to tak vypadalo; rozkošně vzdychala. Chvilí jsem ještě divočil, když se zničehonic zjevně udělala, vydávajíc všechny náležité zvuky. To mě vzrušilo a vystříkal jsem se přesně na konci jejího orgasmu.

Uklidili jsme a vrátili se k polštářům a vínu. Líza usnula s hlavou v mém klíně. Seděl jsem tam asi tak hodinu. Pak jsem se položil na záda a noc jsme strávili na těch polštářích.

Následující den mě Líza vzala do svého tanečního studia. V jednom podniku přes ulici jsme koupili sendviče, vzali jsme si je s pitím do studia a najedli jsme se. Byla to velice rozlehlá místnost ve druhém poschodí. Nebylo tam nic jiného než prázdná podlaha, nějaká stereo aparatura, několik židlí a vysoko nad námi visely provazy, podél stropu. Nechápal jsem, co to všechno znamená.

„Mám tě učit tancovat?“ zeptala se.

„Tak nějak na to nemám náladu,“ odpověděl jsem.

Následující dny a noci byly podobné. Nebyly špatné, ovšem ani skvělé. Naučil jsem se počínat si na vodní posteli o něco lépe, ale pořád jsem považoval normální postel pro šukání za lepší. Zůstal jsem ještě tři čtyři dny, pak jsem letěl zpátky do L. A. Nadále jsme si dopisovali.

Za měsíc byla zpátky v L. A. Když se tentokrát zjevila na mém prahu, měla na sobě volné kalhoty. Vypadala jinak, nedovedl jsem si to vysvětlit, ale byla jiná. Neraď jsem s ní vysedával, takže jsem ji bral na dostihy, do kina, na box; dělali jsme všechno, co jsem obvykle dělával s ženami, které se mi líbily, ale něco tomu chybělo. Zase jsme souložili, ale nebylo to už tak vzrušující. Měl jsem pocit, jako bychom byli manželé.

Po pěti dnech seděla Líza na pohovce a já jsem četl noviny, když prohlásila: „Hanku, ono to neklape, co?“

„Ne.“

„V čem je chyba?“

„Nevím.“

„Odletím. Nechci tady zůstat.“

„Klídek, tak špatný to zase není.“

„Já to prostě nechápu.“

Neodpověděl jsem.

„Hanku, zavez mě do Střediska ženského hnutí. Víš, kde to je?“

„Jo, ve čtvrti Westlake, na místě bývalé umělecké školy.“

„Jak to víš?“

„Jednou jsem tam vezl jednu známou.“

„Ty darebáku.“

„No dobře, a co teď?“

„Mám přítelkyni, která tam pracuje. Nevím, kde bydlí, a nemůžu ji najít v telefonním seznamu. Vím ale, že dělá v ženském hnutí. Pár dní u ní zůstanu. Nechci se prostě vrátit do San Franciska s tím pocitem, který mám...“

Líza posbírala svoje věci a zabalila je do kufru. Šli jsme ven k autu a já ji zavezl do Westlake. Jednou jsem tam vezl Lýdii na výstavu ženského umění, na které vystavovala nějaké své sochy.

Zaparkoval jsem před domem.

„Počkám, abych se ujistil, že tam tvoje kámoška je.“

„To je dobrý. Můžeš jet.“

„Počkám.“

Čekal jsem. Líza vyšla ven a zamávala. Zamával jsem také, nastartoval a odjel.

86

O týden později jsem jedno odpoledne posedával ve spodkách. Ozvalo se jemné, tiché zaklepání na dveře.

„Momentík,“ zavolal jsem. Oblékl jsem si župan a otevřel.

„Jsme dvě holky z Německa. Četly jsme vaše knížky.“

Jedna vypadala tak na devatenáct, ta druhá snad na dvaadvacet.

V Německu mi vyšly dvě nebo tři knížky v omezených nákladech. V Německu jsem se v roce 1920 narodil, v Andemachu. V domě, kde jsem v dětství žil, byl teď bordel. Německy jsem neuměl. Ony ale mluvily anglicky.

„Pojďte dál.“

Posadily se na pohovku.

„Já jsem Hilda,“ představila se ta devatenáctiletá.

„A já Gertruda,“ ozvala se ta dvaadvacetiletá.

„Já jsem Hank.“

„Říkaly jsme si, že tvoje knížky jsou hrozně smutný a hrozně veselý,“ prohlásila Gertruda.

„Děkuju.“

Zašel jsem do kuchyně a nalil tři vodky-7. Přinesl jsem jim jejich sklenky, a potom tu svoji.

„Jsme na cestě do New Yorku. Napadlo nás, že se zastavíme,“ řekla Gertruda.

Dále mě informovaly, že navštívily Mexiko. Mluvily slušně anglicky. Gertruda byla macatější, skoro jako hrouda másla; byla samá prsa a zadek. Hilda byla štíhlá, vypadala, jako kdyby byla pod nějakým tlakem... jako by měla zácpu a byla divná, ale byla přitažlivá.

Jak jsem popíjel, dal jsem si nohu přes nohu. Rozevřel se mi župan.

„Je,“ ozvala se Gertruda, „ty máš sexy nohy!“

„Ano,“ přikývla Hilda.

„Já vím,“ poznamenal jsem.

Holky se mnou držely v pití krok. Šel jsem a namíchal další tři drinky. Když jsem se znovu posadil, ujistil jsem se, jestli mě župan správně zahaluje.

„Můžete tady, holky, na pár dnů zůstat, oddychnout si.“

Neodpověděly.

„Anebo nemusíte,“ pokračoval jsem. „To je fuk. Mužem si jenom chvíli povídat. Nechci vám dělat žádný návrhy.“

„Vsadím se, žeš měl spoustu ženských,“ ozvala se Hilda. „Četly jsme tvoje knížky.“

„Píšu fikci.“

„Co je to fikce?“

„Fikce je příkrášlení života.“

„To jako že lžeš?“ zeptala se Gertruda.

„Trochu. Ne moc.“

„Máš přítelkyni?“ vyzvídala Hilda.

„Ne. Ted' zrovna ne.“

„Zůstaneme,“ prohlásila Gertruda.

„Je tady jenom jedna postel.“

„To nevadí.“

„Jenom taková maličkost...“

„Copak?“

„Musím spát uprostřed.“

„To je v pořádku.“

Pokračoval jsem v míchání drinků a brzy jsme byli na dně. Zavolał jsem do obchodu s alkoholem. „Chtěl bych si objednat...“

„Počkejte, pane,“ ozvali se, „s donáškou domů nezačínáme dřív než v šest večer.“

„Vážně? Já do tebe nastrkám 200 dolarů měsíčně...“

„Kdo je tam?“

„Chinaski.“

„A, pan Chinaski... Co jste to chtěl?“

Řekl jsem mu to. Zeptal jsem se: „Víš, jak se sem dostaneš?“

„Jistě.“

Přijel za osm minut. Byl to ten tlustý Australan, co se vždycky potil. Převzal jsem objednané dva kartony a postavil je na židli.

„Zdravíčko, dámy,“ pozdravil ten tlustý Australan.

„Co to stojí, Arbuckle?“

„No, dělá to 17,94.“

Dal jsem mu dvacku. Začal dolovat drobné.

„Neblbni. Kup si novej dům.“

„Děkuji, pane!“

Pak se ke mně naklonil a zeptal se tlumenějším hlasem: „Do boha, jak to děláš?“

„Píšu na stroji,“ odpověděl jsem.

„Píšeš na stroji?“

„Jo, asi osmnáct slov za minutu.“

Vystrčil jsem ho ven a zavřel dveře.

Večer jsem s nimi šel do postele, já uprostřed. Všichni jsme byli opilí. Nejdřív jsem uchopil jednu, políbil a pomuchloval ji, pak jsem se obrátil ke druhé. Obracel jsem se tam a zpátky a bylo to velmi kvalitní. Potom jsem se delší dobu koncentroval na jednu z nich, pak jsem se otočil a pustil se do druhé. Obě trpělivě čekaly. Byl jsem zmatený. Gertruda byla krásnější, Hilda mladší. Pěnil jsem, válel se

po obou, ale dovnitř jsem ho nevrátil. Nakonec jsem se rozhodl pro Gertrudu. Jenže mi to nešlo. Byl jsem příliš opilý. S Gertrudou jsme usnuli; rukou mi držela ptáka, já měl ruce na jejích prsou. Pták mi změkkl; její prsa zůstala pevná.

Druhý den bylo velice horko a my pokračovali v pití. Zavolal jsem pro jídlo. Zapnul jsem ventilátor. Moc jsme nemluvili. Ty Němky uměly pít. Pak šly obě ven a posadily se na starou pohovku na mé přední verandě – Hilda v kalhotkách a podprsence a Gertruda v přiléhavém, růžovém tílku bez podprsenky a bez kalhotek. Přišel Max, pošťák. Gertruda mi převzala poštu. Chudák Max málem omdlel. Viděl jsem tu závist a nevěřičnost v jeho očích. No jo, jenže on měl práci jistou...

Kolem dvou odpoledne Hilda oznámila, že se jde projít. Gertruda a já jsme šli dovnitř. Nakonec se to přece povedlo. Leželi jsme na posteli a odbývali si úvody. Po chvíli jsme se do toho pustili. Nalehl jsem na ni a vjel dovnitř. Šlo to ale ostře doleva, jako kdyby tam byla zatáčka. Vzpomněl jsem si jenom na jednu podobnou ženu, ale s ní to bylo příjemné. Pak mě napadlo, že mě oblafla, že nejsem opravdu uvnitř. Takže jsem ho vytáhl a vrazil zase zpátky. Vjel dovnitř a znovu prudce zahrnul doleva. Do hajzlu. Buď má zkurvenou kundu, nebo se do ní nemůžu dostat. Přiklonil jsem se k názoru, že má zkurvenou kundu. Pumpoval jsem a makal a on se nu ohýbal v té prudké levotočivé zatáčce.

Makal jsem a makal. Pak jsem měl pocit, jako kdybych vrazil do kosti. Bylo to šokující. Vzdal jsem to a odvalil se.

„Promiň,“ ozval jsem se, „zdá se, že na to dneska nemám.“

Gertruda neodpovídala.

Oba jsme vstali a oblékli se. Pak jsme šli do obývacího pokoje, posadili se a čekali na Hildu. Pili jsme a čekali. Hilda si dala na čas. Pořádně na čas. Nakonec dorazila.

„Nazdar,“ pozdravil jsem.

„Kdo jsou všichni ti černoši v tvé čtvrti?“ zeptala se.

„Nevím, co jsou zač.“

„Říkali, že bych si mohla vydělat 2000 dolarů za týden.“

„Čím?“

„To neřekli.“

Němky zůstaly ještě dva tři dny. Pořád jsem v Gertrudě zajížděl doleva, dokonce i když jsem byl střízlivý.

Hilda se mi svěřila, že si dává Tampax, takže mi byla k ničemu.

Nakonec si sbalily věci a daly je do mého auta. Měly velké plátěné vaky, které nosily přes rameno.

Německé hippies. Sledoval jsem jejich pokyny. Tady zahni, tam zahni. Šplhali jsme se do výšky na Hollywood Hills. Byli jsme v bohaté čtvrti.

Skoro jsem zapomněl, že někteří lidé žijí poměrně slušně, zatímco většina ostatních jí k snídani své vlastní sračky.

Kdybyste žili tam, co já, začali byste věřit tomu, že všude jinde to vypadá stejně hnusně jako u vás.

„Tady to je,“ ozvala se Gertruda.

Volkswagen stál na začátku dlouhé točité příjezdové cesty. Někde tam nahoře byl dům, velikánský dům se vším, co k takovému honosnému domu patří.

„Radši nás nech vyjít nahoru samotné,“ navrhla Gertruda.

„Jasně,“ odpověděl jsem.

Vystoupily. Otočil jsem volkswagen. Stály u vjezdu a mávaly mi, plátěné vaky přehozené přes rameno. Zamával jsem. Pak jsem nastartoval, dal tam neutrální a plachtil dolů z hor.

87

Byl jsem vyzván, abych četl v jednom slavném nočním klubu The Lancer na Hollywood Boulevard. Souhlasil jsem se dvěma večery. Oba večery jsem měl střídát rockovou kapelu The Big Rape. Začínal jsem se ztrácet v bludišti showbyznysu. Měl jsem nějaké volné lístky, a tak jsem zavolal Tammie a zeptal se, jestli nechce přijít. Řekla ano, takže jsem ji první večer vzal s sebou. Donutil jsem je, aby zaplatili i za její konzumaci. Seděli jsme v baru a čekali, až bude řada na mně. Tammiino chování se podobalo mému. Bleskurychle se opila, chodila křížem krážem po baru a mluvila s lidmi.

V momentě, kdy jsem byl připravený jít na scénu, Tammie přepadla přes stoly. Vyhledal jsem jejího bratra a řekl jsem:

„Ježíšmarjá, odveď ji odtud, prosím tě.“

Vyvedl ji do noci. Byl jsem také opilý a posléze jsem zapomněl, že jsem ho žádal, aby ji odvedl.

To čtení se nepovedlo. Diváci byli výhradně na rock, takže jim unikaly verše i významy. Něco z toho byla ovšem i moje chyba. Občas se mi mezi rockery zadařilo, ale dotyčný večer se tak nestalo. Myslím, že z míry mě vyvedla Tammiina nepřítomnost. Když jsem dojel domů, vytočil jsem její číslo. Ozvala se její matka. „Vaše dcera,“ řekl jsem jí, „je ŠTĚTKA!“

„Hanku, nechci takový věci poslouchat.“

Zavěsila.

Další večer jsem šel sám. Posadil jsem se v baru ke stolu a pil. Nějaká postarší žena solidního vzezření přistoupila k mému stolu a představila se. Učila anglickou literaturu a přivedla jednu ze svých žaček, malou otylku jménem Nancy Freezová. Zdálo se, že Nancy je nadřzená. Chtěly vědět, jestli bych pro třídu neodpověděl na několik otázek.

„Jen do toho.“

„Kdo byl vaším nejoblíbenějším autorem?“

„Fante.“

„Kdo?“

„John F-a-n-t-e. Zeptej se prachu. Počkej do jara, Bandmi.“

„Kde seženeme jeho knížky?“

„Já jsem je sehnal v hlavní knihovně, v centru. Pátá avenue Street, že jo?“

„Proč se vám líbil?“

„Celkovej dojem. Velice odvážnej chlap.“

„Kdo ještě?“

„Celine.“

„Proč?“

„Úplně ho odrovnali, a on se smál a donutil k smíchu i je. Hrozně odvážnej chlap.“

„Věříte na odvalu?“

„Všude ji rád vidím, u zvířat, ptáků, plazů, lidí.“

„Proč?“

„Proč? Mívám z ní dobrou pocit. Je to určitě styl, i když není vůbec žádná šance.“

„A co Hemingway?“

„Ten ne.“

„Proč?“

„Je moc depresivní, moc vážnej. Dobrý spisovatel, píše pěkné věty. Jenomže život pro něho nebyl nikdy nic jiného než válka. Nikdy se neuvolnil, nikdy si nezatancoval.“

Sbalily svoje bloky a zmizely. To je průšvih. Chtěl jsem jim říct, že mými opravdovými vzory byli Gable, Cagney, Bogart a Errol Flynn.

Vzpomínám si také, že jsem seděl se třemi pěknými ženskými, Sárrou, Cassie a Deborou. Sáře bylo dvaatřicet, byla to pěkná holka s dobrým vkusem a srdcem. Měla světlé rezavé vlasy, které rovně splývaly dolů, a divoké oči, mírně šílené. Oplývala také přemírou soucitu, který byl dostatečně věrohodný a který ji zjevně něco stál. Debora byla Židovka s velkýma hnědýma očima a velkorysými ústy, silně zmalovanými krvavě rudou rtěnkou. Ta ústa se leskla a vyzývala mě. Odhadoval jsem, že jí bylo něco mezi třiceti až pětatřiceti, a připomínala mi mou matku, jak vypadala v roce 1935 (přestože moje matka byla mnohem hezčí). Cassie byla vysoká, s dlouhými blond vlasy, velice mladá, v drahém oblečení, moderní, nervózní, krásná. Seděla ke mně nejbliž, tiskla mi ruku a třela se o mě stehem. Když se mé ruky dotkla poprvé, uvědomil jsem si, že ji má mnohem větší než já. (Ačkoli jsem mohutný muž, moje malé ruce mě uvádějí do rozpaků. V rámci hospodských rvaček jsem coby mladík ve Philadelphii rychle pochopil důležitost velikosti rukou. Jak se mi podařilo vyhrát třicet procent všech rvaček, to je záhada). Cassie se z nějakého důvodu domnívala, že nad těmi dvěma něčím vede, a já, ač jsem si nebyl jistý, jsem jaksi souhlasil.

Pak jsem musel číst a měl jsem úspěšnější večer. Bylo tam stejné publikum, ale já se víc soustředil na práci.

Obecenstvo bylo čím dál žhavější, divočejší a nadšenější. Někdy to roztočí posluchači, někdy jste to vy. Většinou nastává ten druhý případ. Je to jako když lezete za peníze do ringu: buď cítíte, že jim něco dlužíte, anebo tam nemáte co dělat. Dával jsem rány, vyrážel jsem a uskakoval; v posledním kole jsem se pořádně rozjel a knockautoval rozhodčího. Představení je představení. Protože jsem předešlý večer vybuchl, musel se jim můj úspěch zdát nepochopitelný. Mě se rozhodně nepochopitelný připadal.

Cassie čekala v baru. Sára mi podstrčila milostný vzkaz, včetně svého telefonu. Debora nebyla tak vynalézavá – napsala jenom svůj telefon. Na okamžik – kupodivu – jsem si vzpomněl na Katherine, načež jsem Cassie koupil drink. Katherine už nikdy neuvidím. Moje holčičko z Texasu, moje nejkrásnější krásko. Sbohem, Katherine.

„Heled’, Cassie, můžeš mě zavést domů? Jsem moc opilej, abych řídil. Ještě jednou to budu opilej řezat a mám to.“

„Dobře, zavezu tě domů. Co s tvým autem?“

„Seru na něj. Nechám ho tady.“

Odjeli jsme spolu v jejím M.G. Bylo to jako ve filmu. Každou chvíli jsem čekal, že mě na dalším rohu vysype.

Bylo jí kolem pětadvaceti. Během jízdy mluvila. Pracovala pro jednu hudební společnost, kde to milovala. Ráno chodila do práce až na 10:30 a odcházela ve tři odpoledne. „Ujde to,“ prohlásila, „a mě to baví. Můžu najímat a vyhazovat lidi, povýšila jsem, ale zatím jsem nikoho vyrazit nemusela. Jsou tam dobrý lidi a vydali jsme pár skvělejších desek...“

Dojeli jsme ke mně. Otevřel jsem vodku. Vlasy jí splývaly skoro až po zadek. Vždycky jsem byl na vlasy a na nohy.

„Tys byl vážně dneska dobřej,“ řekla. „Byls úplně jinej než včera večer. Nevím, jak to vysvětlit, ale když jseš ve formě, máš v sobě takovou... lidskost. Většina básníků jsou takový ubohý primadony a srágoři.“

„Já je taky nemám rád.“

„A oni nemají rádi tebe.“

Trochu jsme ještě popili a potom jsme šli do postele. Měla úžasné, nádherné tělo ve stylu Playboye, ale já jsem byl bohužel opilý. Přesto

se mi postavil a já jsem pumpoval a pumpoval, uchopil jsem ji za vlasy, vytáhl je zpod ní a projížděl rukama, byl jsem vzrušený, ale nakonec jsem toho nebyl schopen. Odvalil jsem se, popřál jsem Cassie dobrou noc a usnul provinilým spánkem.

Ráno jsem byl rozpačitý. Věděl jsem jistě, že Cassie už jakživ neuvidím. Oblékli jsme se. Bylo asi deset ráno. Došli jsme k M.G. a nasedli. Ani já, ani ona jsme nemluvili. Cítil jsem se trapně, ale nebylo co říct. Jeli jsme zpátky do The Lancer, kde čekal modrý volkswagen.

„Díky za všechno, Cassie. Vzpomínej na Chinaskiho v dobrém.“

Neodpověděla. Políbil jsem ji na tvář a vystoupil. Odjela ve svém M.G. Nakonec to bylo tak, jak často říkávala Lýdie: „Pokud chceš chlastat, chlastej; pokud chceš šukat, zahod' láhev.“

Můj problém spočíval v tom, že jsem chtěl dělat obojí.

88

Takže jsem byl překvapený, když se o několik dnů později rozezněl telefon a ozvala se Cassie.

„Co děláš, Hanku?“

Jenom tak posedávám...“

„Proč se nestavíš?“

„To bych rád...“

Nadiktovala mi adresu, byl to buď Westwood, anebo West L. A.

„Mám spoustu pití,“ oznamovala. „Nemusíš nic nosit.“

„Možná bych neměl nic pít?“

„To je dobrý.“

„Když mi naliješ, vypiju to, jestli ne, nebudu.“

„Tím se netrap,“ prohlásila.

Oblékl jsem se, naskočil do volkswagenu a odjel jsem hledat tu adresu. Kolik zlomů chlapa potká? Bohové na mě byli poslední dobou hodní. Možná je to zkouška? Možná je to trik? Vykrmte Chinaskiho a pak ho rozkrojte napůl. Věděl jsem, že i to by mohlo přijít. Jenže co můžete dělat po několika odpočítáních do osmi, když už vám zbývají jen dvě kola?

Cassiin byt byl ve druhém poschodí. Tvářila se potěšeně, že mě vidí. Skočil na mě nějaký velký černý pes. Byl obrovský a šmajdavý a byl to samec. Stál s tlapami na mých ramenou a olizoval mi obličej. Odstrčil jsem ho. Stál tam, kroutil zadkem a vydával loudivé zvuky. Měl dlouhé černé chlupy a vypadal jako voříšek, ale pořádně velký.

„To je Elton,“ představila ho Cassie.

Šla do lednice a vytáhla víno.

„Tohle bys měl pít. Mám toho spoustu.“

Měla na sobě zelené, těsně přiléhavé šaty. Připadala mi jako had. Boty měla zdobené zelenými flitry, a já si znovu povšiml, jak dlouhé má vlasy, a nejen dlouhé, ale i husté, byla jich úplná záplava. Sahaly jí přinejmenším po zadek.

Oči měla velké a modrozelené, občas přecházely víc do modra než do zelena, jindy zase naopak, podle toho, jak na ně svítilo světlo. V její knihovně jsem uviděl dvě z mých knih, dvě z těch lepších.

Cassie se posadila, otevřela víno a nalila dvě sklenky.

„Nějak jsme se při posledním setkání potkali, něčím jsme se dotkli. Nechtěla jsem to nechat plavat,“ začala.

„Potěšilo mě to,“ odpověděl jsem.

„Chceš něco na povzbuzení?“

„Dobře,“ souhlasil jsem.

Přinesla dvě černé tablety. Ten nejlepší heroin. Zapil jsem tu svou vínem.

„Mám nejlepšího dealera ve městě. Nebere mě na hůl,“ prohlásila.

„Dobrý.“

„Byls někdy závislej?“ zeptala se.

„Zkoušel jsem chvíli koks, ale nesnášel jsem to přistávání. Báł jsem se jít druhý den do kuchyně, protože tam byl nůž na maso. Kromě toho, 50 a 70 babek za den je na mě moc.“

„Mám trochu koksu.“

„Obejdu se.“

Přilila vína.

Nevím proč, ale s každou novou ženskou to bylo jako poprvé, skoro jako kdybych nikdy předtím s žádnou nebyl.

Políbil jsem Cassie. Během líbání jsem jednou rukou projížděl všechny ty dlouhé vlasy.

„Trochu hudby?“

„Ne, ani ne.“

„Tys znal Dee Dee Bronsonovou, vid?“ zeptala se Cassie.

„Jo, rozešli jsme se.“

„Slyšels, co se jí stalo?“

„Ne.“

„Nejdřív přišla o práci, pak jela do Mexika. Potkala jednoho vysloužilýho toreadora. Ten z ní vytřískal duši a ukradl jí její celoživotní úspory. 7000 dolarů.“

„Chudák Dee Dee: ode mě k takovému.“

Cassie vstala. Pozoroval jsem ji, jak chodí po pokoji. Zadek se jí pohyboval a blyštěl pod těmi těsnými, zelenými šaty. Vrátila se s papírky a trochou trávy. Ubalila joint.

„Pak se nabourala s autem.“

„Nikdy neuměla řídit. Znáš ji dobře?“

„Ne. Ale dozvíme se ledaco z branže.“

„Už jenom žít až do smrti je dřina,“ prohlásil jsem.

Cassie mi poslala joint. „Tvůj život se zdá být v pohodě,“ řekla.

„Vážně?“

„Viš, ty se nepředvádíš, ani se nesnažíš zaujmout, jako někteří chlapi. A zdá se, že jseš přirozeně vtipnej.“

„Mě se líbí tvoje zadnice a vlasy,“ poznamenal jsem, „a tvoje rty, oči i víno, a tvůj barák a jointy. Ale já v pořádku nejsem.“

„Píšeš hodně o ženských.“

„Já vím. Občas si říkám, o čem asi budu psát potom.“

„Možná to nikdy neskončí.“

„Všechno jednou skončí.“

„Dej mi potáhnout z toho jointu.“

„Jasně, Cassie.“

Dala si šluka a pak jsem ji políbil. Chytil jsem ji za vlasy a stáhnul hlavu dozadu. Násilím jsem jí rozevřel rty.

Tableta byla dlouhá. Pak jsem ji pustil.

„Tobě se to líbí, že jo?“ zeptala se.

„Pro mě je to osobnější a erotičtější než šukání.“

„Myslím, že máš pravdu,“ přikývla.

Kouřili jsme a popíjeli několik hodin, a pak jsme šli do postele. Líbali jsme se a hráli si. Byl jsem dobrý a tvrdý a kvalitně jsem přirážel, ovšem po deseti minutách jsem věděl, že to nedokážu. Zase jsem moc vypil. Začal jsem se potit a přemáhat. Několikrát jsem ještě přirazil a pak jsem se odkulil.

„Promiň, Cassie...“

Sledoval jsem, jak jí hlava cestuje k mému penisu. Byl pořád ještě tvrdý. Začala ho lízat. Pes vyskočil na postel a já jsem ho odkopl. Pozoroval jsem, jak mi Cassie líže ptáka. Měsíc prosvítal oknem, takže jsem ji zřetelně viděl.

Vzala si konec mého péra do úst a jenom ho cumlala. Najednou se vrhla na celého a makala slušně, jezdila jazykem nahoru a dolů po celé délce ptáka a cucala ho. Bylo to úžasné.

Natáhl jsem se, uchopil jednou rukou její vlasy a držel je nahoře, vysoko nad její hlavou, všechny ty vlasy, zatímco ona mi cucala ptáka. Trvalo to dlouho, ale nakonec jsem ucítil, že se chystám stříkat. I ona to vycítila a znásobila svoje úsilí. Začal jsem vydávat kňouravé zvuky a zaslechl jsem, jak ten velký pes kňourá na koberci se mnou. Líbilo se mi to. Zadržoval jsem to tak dlouho, jak to šlo, abych prodloužil tu slast. Stále jsem přitom držel a laskal její vlasy, a pak jsem explodoval v jejích ústech.

Když jsem se ráno probudil, Cassie se oblékala.

„To je dobrý,“ ozvala se, „můžeš zůstat. Jenom si dej pozor, abys zamknul, až půjdeš pryč.“

„Dobře.“

Když odešla, dal jsem si sprchu. Pak jsem v lednici našel pivo, vypil ho, oblékl se, řekl sbohem Eltonovi, přesvědčil se, že jsou dveře zavřené, nasedl do volkswagenu a jel zpátky domů.

O pár dní později jsem našel vzkaz od Debory a zavolaal jsem jí. Napsala mi: „Stav se.“ Přidala popis cesty na Playa del Rey, a já jel. Měla pronajatý malý domek s předním dvorem. Zajel jsem do dvora, vylezl jsem z auta a zaklepal, posléze zazvonil. Byl to jeden z těch dvoutónových zvonků. Debora otevřela. Byla taková, jakou jsem si ji pamatoval, šíleně zmalovaná ústa, krátký sestřih, blyštivé náušnice, parfém a téměř neustále ten široký úsměv.

„Je, pojd' dál, Henry!“

Vešel jsem. Seděl tam nějaký chlapík, ale byl to zjevně homosexuál, takže to nebyla vyložená urážka.

„To je Larry, můj soused. Bydlí v zadní části domu.“

Potrásli jsme si rukama a já jsem se posadil.

„Máte tady něco k pití?“ zeptal jsem se.

„Je, HENRY!“

„Můžu pro něco zajít. Byl bych něco přivezl, jenom jsem nevěděl, co.“

„Ale já něco mám.“

Debora odešla do kuchyně.

„Jak se vede?“ zeptal jsem se Larryho.

„Moc se mi nedařilo, ale už je to lepší. Dal jsem se na autohypnózu. Dělá to se mnou divy.“

„Chceš něco k pití, Larry?“ zeptala se Debora z kuchyně.

„Ale ne, díky...“

Debora vyšla se dvěma sklenicemi červeného vína. Její dům byl přezdobený. Všude něco. Byl přeplácaný drahými věcmi a zdálo se, že ze všech směrů proudí z malých reproduktorů rocková hudba.

„Larry zkouší autohypnózu.“

„Říkal mi.“

„Nemáš ponětí, o co líp se mi spí, netušíš, jak se teď líp seznamuju,“ vysvětloval Larry.

„Myslíš, že by to měl vyzkoušet každý?“ zeptala se Debora.

„No, těžko říct. Ale vím rozhodně, že na mě to zabírá.“

„Budu pořádat Halloween party, Henry. Přijdou všichni mí známí. Co kdybys taky přišel? Za co by tak mohl Henry jít, Larry?“

Oba se na mě podívali.

„No, já nevím,“ odpověděl Larry. „Fakt nevím. Možná... ale ne... to asi ne...“

Cinknul zvonek a Debora šla otevřít. Byl to další homosexuál, který neměl košili. Měl na sobě vlčí masku s velkým, gumovým jazykem, který mu visel z úst. Tvářil se nedůtklivě a otráveně.

„Vincente, to je Henry. Henry, to je Vincent...“

Vincent mě ignoroval. Jenom tam postával se svým gumovým jazykem. „Měl jsem v práci příšernej den. Už to tam nemůžu vydržet. Myslím, že odejdu.“

„Ale Vincente, co bys dělal?“ zeptala se ho Debora.

„Nevím. Já ale umím řadu věcí. Nepotřebuju jim lízt do zadku!“

„Na večírek přijdeš, že jo, Vincente?“

„Samozřejmě, připravuju se už pěkně dlouho.“

„Opakoval sis svoje repliky?“

„Jo, ale tentokrát si myslím, že bychom to představení měli hrát předtím, než se pustíme do toho ostatního. Minule, než jsme se dostali k té hře, jsme byli všichni tak odvařený, že jsme to hráli opravdu příšerně.“

„Dobrá, Vincente, tak to tak uděláme.“

Načež se Vincent se svým jazykem otočil a odešel pryč.

Larry vstal. „No nic, já už taky musím. Rád jsem tě poznal,“ obrátil se na mě.

„Tak jo, Larry.“

Potrásl si rukama a Larry prošel kuchyní a zadními dveřmi ven do svého bytu.

„Larry mi moc pomáhá, je to dobrej soused. Jsem ráda, žes na něho byl hodnej.“

„Byl fajn. Sakra, byl tady už přede mnou.“

„My spolu nesouložíme.“

„My dva taky ne.“

„Víš, jak to myslím.“

„Půjdu koupit něco k pití.“

„Henry, mám všeho spoustu. Věděla jsem, že přijdeš.“

Debora dolila sklenky. Podíval jsem se na ni. Byla mladá, ale vypadala, jako by přímo vypadla z třicátých let. Na sobě měla černou sukni, která jí sahala doprostřed lýtek, černé boty na vysokých podpatcích, bílou blůzu se stojáčkem, náhrdelník, náušnice, náramky, rty zmalované rtěnkou a parfém. Byla dobře stavěná, měla pěkná prsa a hýždě, kterými kroutila při chůzi. Neustále si zapalovala cigaretu; všude byly rtěnkou potřášené špačky. Měl jsem pocit, jako bych se vrátil do mládí. Neměla dokonce ani punčocháče, a čas od času si popotáhla punčochy, odhalujíc přitom jen nepatrně nohu, kousek kolena. Byl to typ děvčete, který milovali naši otcové.

Vyprávěla mi o svém zaměstnání. Týkalo se to jakéhosi zapisování u soudu a právníků. Lezlo jí to na nervy, ale vydělávala si na slušné živobytí.

„Občas jsem v práci hrozně nevrlá, ale pak to překonám a oni mi odpustí. Neumíš si ale představit, co jsou ti zatracení právníci zač! Chtějí všechno okamžitě a nezajímá je, jak dlouho to zabere.“

„Právníci a doktoři jsou ti nejlíp placení a nejzkaženější členové naší společnosti. Další v pořadí je tvůj mechanik z garáže na rohu. Pak tam můžeš přidat svého zubaře.“

Debora dala nohu přes nohu a sukně jí popolezla nahoru.

„Máš hrozně pěkný nohy, Deboro. A umíš se oblíkat. Připomínáš mi holky z dob mojí mámy. Tehdy byly ženský jako ženský.“

„Ty máš skvělejší styl, Henry.“

„Víš, jak to myslím. Zvlášť se to hodí na L. A. Nedávno jsem odjel z města, a když jsem se vrátil, víš, jak jsem poznal, že jsem zpátky?“

„No, nevím...“

„Díky první holce, kterou jsem minul na ulici. Měla tak krátkou sukni, že jí bylo při chůzi vidět až do rozkroku. A skrz kalhotky – promiň – jí prosvítaly chlupy na kundě. Bylo mi jasné, že jsem zpátky v L. A.“

„Kdes byl? Na Hlavní třídě?“

„Houby na Hlavní třídě. Bylo to v Beverly a Fairfaxu.“

„Chutná ti to víno?“

„Jo, a líbí se mi tvůj dům. Mohl bych se sem dokonce i přestěhovat.“

„Můj domácí je žárlivej.“

„Mohl by žárlit ještě někdo jinej?“

„Ne.“

„Proč?“

„Já hodně pracuju a jsem prostě ráda, když můžu večer přijít domů a jen odpočívat. Ráda to tady vyzdobuju. Zítra ráno jdeme s přítelkyní – dělá pro mě – do starožitnictví. Chceš jít taky?“

„Já tady ráno budu?“

Debora neodpověděla. Nalila mi další sklenku a sedla si vedle mě na pohovku. Nahnul jsem se a políbil ji.

Během toho jsem jí potáhl sukni ještě výš a pokukoval po té nylonové noze. Vypadala dobře. Když jsme se dolíbili, stáhla si sukni zase dolů, ovšem tu nohu jsem už znal nazpaměť. Vstala a šla do koupelny. Zaslechl jsem spláchnutí záchodu. Pak bylo ticho. Pravděpodobně si přimalovávala rtěnkou ústa. Vytáhl jsem kapesník a otřel si pusou.

Kapesník byl potřísněný červenou barvou. Konečně se mi dostávalo všeho, co silní a pohlední hoši zažili už na střední škole, ta zlatá mládež s novými automobily oproti mně s mými starými špinavými šaty a rozbitým kolem.

Debora vyšla ven. Posadila se a zapálila si cigaretu.

„Pojďme šukat,“ navrhl jsem.

Debora šla do ložnice. Na konferenčním stolku zůstalo půl láhve vína. Nalil jsem si sklenku a zapálil jednu z jejích cigaret. Vypnula tu rockovou hudbu. To bylo fajn.

Rozhostilo se ticho. Nalil jsem si další sklenku. Že bych se přistěhoval? Kam bych dal psací stroj?

„Henry?“

„Co?“

„Kde jsi?“

„Počkej. Chci jenom dopít tady toho panáka.“

„Tak jo.“

Dopil jsem sklenku a dolil, co zbývalo v láhvi. Byl jsem v Playa del Rey. Svlékl jsem se a nechal jsem svoje svršky zvalené na hromadě na pohovce. Nikdy jsem se neuměl oblékat. Košile jsem měl všechny vybledlé a sražené, pět šest let staré, ošumělé. Kalhoty to samé. Nesnášel jsem obchodní domy, nenáviděl jsem prodavače; chovali se tak nadřazeně, tvářili se, jako by znali tajemství života, měli sebevědomí, které mi chybělo. Boty jsem míval rozbité a staré, obchody s obuví jsem také neměl rád. Nikdy jsem nekupoval nic nového, dokud to staré nebylo totálně nepoužitelné, což zahrnovalo i automobily. Nebylo to z lakoty; já jsem prostě neuměl nakupovat od prodavačů, tak pohledných a sebevědomých. Kromě toho to všechno zabíralo čas, čas, kdy jste prostě mohli vylehávat a pít.

Šel jsem do ložnice jenom ve spodkách. Byl jsem si vědom svého bílého pupku, který se vyvalil ven. Přesto jsem nevyvinul žádné úsilí, abych břicho zatáhl. Zastavil jsem se vedle postele, stáhl si spodky a svlékl si je. Najednou jsem dostal chuť na pití. Vlezl jsem do postele. Lehl jsem si pod deku. Pak jsem se otočil k Deboře. Objal jsem ji.

Byli jsme k sobě přitisknutí. Její ústa otevřená. Políbil jsem ji. Ústa měla jako vlhkou kundu. Byla připravená.

Vycítil jsem to. Není třeba žádné přede hry. Líbali jsme se a její jazyk mi zajížděl do úst a ven. Chytil jsem ho mezi zuby a podržel. Pak jsem se převálil na Deboru a vrazil ho do ní.

Myslím, že to bylo tak, že při šukání odvrátila hlavu na stranu. To mě roznítilo. Hlavu měla odvrácenou a s každým přírazem tak tloukla o polštář. Čas od času jsem jí během přirážení otočil hlavu k sobě a políbil ta rudá ústa. Konečně mi to šlo. Šukal jsem všechny ty ženské a holky, které jsem toužebně hltal očima na losangeleských chodnících v roce 1937, v posledním mizerném roce krize, kdy jedno číslo stálo dva dolary a nikdo neměl absolutně žádné peníze (ani naději). Musel jsem si hodně dlouho počkat. Makal jsem a pumpoval. Byla to úžasně silná, nezávazná píchačka!

Ještě jednou jsem uchopil Debořinu hlavu, už jenom jednou jsem se dotkl těch zmalovaných úst a pak jsem do ní vystříkl, do jejího pesaru.

Další den byla sobota a Debora nám přichystala snídani. „Jdeš s náma dneska na ten lov starožitností?“

„Ale jo.“

„Máš kocovinu?“ zeptala se.

„Ani moc ne.“

Chvilí jsme potichu jedli, pak řekla: „Líbilo se mi tvoje čtení v The Lancer. Byls opilej, ale prošlo to.“

„Občas to nevyjde.“

„Kdy budeš zase čist?“

„Volal mi někdo z Kanady. Snaží se na to sehnat peníze.“

„Kanada! Můžu jet s tebou?“

„Uvidíme.“

„Zůstaneš dnes večer?“

„Chceš?“

„Jo.“

„Tak jo.“

„Skvělý...“

Dojedli jsme snídani a já jsem šel do koupelny, zatímco Debora umývala nádobí. Opláchl jsem se a utřel, znovu jsem se opláchl, umyl si ruce a vyšel ven. Debora stála u dřezu. Uchopil jsem ji zezadu.

„Můžeš si půjčit můj kartáček, jestli chceš,“ ozvala se.

„Táhne mi z pusy?“

„Ujde to.“

„Tak na co?“

„Můžeš se taky osprchovat, jestli chceš...“

„To musím...?“

„Nech toho. Tessie tady bude až za hodinu. Můžeme tu zatím uklidit.“

Šel jsem napustit vodu do vany. Sprchování jsem měl rád jen v motelu. V koupelně visela na zdi fotka nějakého muže – tmavého, dlouhověkého, s klasicky hezkým obličejem prosyceným obvyklou idiocií. Cenil na mě bílý chrup.

Vyčistil jsem své zbývající zažloutlé zuby. Debora se zmínila, že její bývalý manžel byl psychiatr.

Debora se osprchovala po mně. Nalil jsem si malou sklenku vína, sedl si do křesla a díval se z okna. Náhle jsem si vzpomněl, že jsem zapomněl poslat své bývalé manželce alimenty. No jo. Takže v pondělí.

V Playa del Rey jsem se cítil mírumilovně. Bylo fajn vypadnout z toho přelidněného špinavého dvora, ve kterém jsem bydlel. Nebyl tam žádný stín a slunce na nás nemilosrdně pražilo. Byli jsme všichni tím či oním způsobem šílení. Dokonce i psi a kočky byli šílení, a taky ptáci, kameloti a děvky.

Nám z východního Hollywoodu nikdy pořádně nefungovaly záchody a levný instalatér od domácího je nikdy nemohl úplně spravit. Nechávali jsme víka nádržek oddělaná a ručně jsme manipulovali se splachovadlem.

Kohoutky kapaly, švábi lezli, psi všude srali a v sítích byly velikánské díry, kterými se dovnitř dostávaly mouchy a všechny druhy podivného létajícího hmyzu.

Zvonek zacinkal a já jsem vstal a otevřel dveře. Byla to Tessie. Bylo jí přes čtyřicet, pěkná energická ženská, rudovláska se zjevně obarvenými vlasy.

„Ty jsi Henry, vid’?“

„Jo. Debora je v koupelně. Posad’ se, prosím.“

Měla na sobě krátkou červenou sukni. Stehna kvalitní. Ani kotníky a lýtka nebyly špatné. Vypadala, že miluje šukání.

Šel jsem ke koupelně a zaklepal na dveře.

„Deboro, Tessie je tady...“

První starožitnictví leželo asi blok nebo dva od vody. Dojeli jsme tam volkswagenem a vešli dovnitř. Obcházel jsem to s nimi. Všechno stálo 800 dolarů, 1500 dolarů... staré hodiny, staré židle, staré stoly. Ceny byly neuvěřitelné.

Dva nebo tři prodavači tam postávali a třeli si ruce. Určitě dělali za plat plus provizi. Majitel samozřejmě získal zboží skoro zadarmo

v Evropě nebo v Ozark Mountains. Nudilo mě dívat se na ty přemrštěné cenovky. Řekl jsem holkám, že počkám v autě.

Objevil jsem bar přes ulici; šel jsem dovnitř a posadil se. Poručil jsem si láhev piva. Bar byl plný mladých mužů, většinou pod pětadvacet. Byli blond'atí a štíhlí, nebo tmavovlasí a štíhlí, oblečení v perfektně padnoucích plátěných kalhotách a košilích. Byli nevýrazní a neteční. Nebyly tam žádné ženy. Běžela velká televize. Bez zvuku. Nikdo ji nesledoval. Nikdo nemluvil. Dopil jsem pivo a odešel.

Našel jsem obchod s alkoholem a koupil si karton piv. Vrátil jsem se k autu a nasedl. Pivo mi chutnalo. Auto bylo zaparkované na parkovišti za starožitnictvím. V ulici nalevo ode mě byla zácpa a já jsem sledoval, jak lidé trpělivě čekají v autech. Skoro vždycky tam seděli muž se ženou, zírali přímo před sebe, nemluví. Koneckonců život se skládá ze samého čekání. Čekáte a čekáte – na nemocnici, na doktora, na instalatéra, na blázinec, na vězení, na smrt vlastního otce. Nejdřív svítí červená, pak se rozsvítí zelená. Obyvatelé tohoto světa jedí, dívají se na televizi a lamentují nad svým zaměstnáním nebo nad tím, že žádné nemají, a pořád čekají.

Začal jsem myslet na Deboru a Tessie v tom starožitnictví. Debora se mi nijak zvlášť nelíbila, ale přesto jsem vstupoval do jejího života. Připadal jsem si díky tomu jako slídil.

Seděl jsem a pil pivo. Dostal jsem se k poslední plechovce, když konečně vyšly.

„Je, Henry,“ ozvala se Debora, „objevila jsem tam úžasný stolek s mramorovou deskou za pouhých 200 dolarů!“

„To je vážně fantastický!“ přidala se Tessie.

Vlezly do auta. Debora se ke mně přitiskla nohou. „Nenudí tě to?“ zeptala se.

Nastartoval jsem, zajel k obchodu s alkoholem a koupil pár láhví vína a cigarety.

Ta čubka Tessie ve své krátké červené sukni a nylonkách, napadlo mě, když jsem platil v obchodě. Vsadil bych se, že odrovnala nejmíně deset chlapů, aniž by tomu věnovala jedinou myšlenku. Došel jsem k tomu, že jejím problémem nebylo myšlení. Nerada přemýšlela. A to bylo v pořádku, protože na to neexistují žádné zákony či pravidla.

Ale až jí za pár let bude padesát, začne teprve uvažovat! Pak z ní bude kyselá ženská v supermarketu, která vráží nákupním vozíkem lidem do zad a kotníků ve frontě u pokladny, na očích tmavé stíny, obličej odulý a nešťastný, vozík naplněný tvarohem, hranolky, vepřovými kotletami, červenou cibulí a čtvrtinkou Jima Beama.

Vrátil jsem se do auta a jeli jsme k Deboře. Holky se usadily. Otevřel jsem láhev a naplnil tři skleničky.

„Henry,“ ozvala se Debora, „zajdu pro Larryho. Zaveze mi ten stůl svou dodávkou. Nemusíš ho vozit, to jsi rád, co?“

„Jo.“

„Tessie ti bude dělat společnost.“

„Tak jo.“

„Vy dva se teď chovejte slušně!“

Larry vešel dovnitř zadním vchodem a spolu s Deborou odešli předním. Larry nastartoval dodávku, a odjel.

„Tak, a jsme sami,“ prohlásil jsem.

„Jo,“ přitakala Tessie. Seděla bez hnutí a koukala přímo před sebe. Dopil jsem skleničku a šel jsem do koupelny, abych se vymočil. Když jsem vyšel ven, Tessie stále seděla potichu na pohovce.

Šel jsem zezadu k pohovce. Když jsem došel k Tessie, vzal jsem ji pod bradou a pozvedl jí obličej. Políbil jsem ji. Měla hodně velkou hlavu. Pod očima měla rozetřený purpurový make-up a voněla jako odstátý ovocný džus, meruňkový. Na uších se jí houpaly tenké stříbrné řetízky a na konci měly kuličky – jak symbolické. Když jsme se líbali, sáhl jsem jí do blůzy. Nahmatal jsem její ňadro, uchopil jej a hladil. Byla bez podprsenky. Pak jsem se narovnal a vytáhl ruku. Obešel jsem pohovku a sedl si vedle ní. Nalil jsem dvě sklenky.

„Na tak šerednýho starýho dědka máš docela kuráž,“ prohlásila.

„Co takhle si rychle vrznout, než se vrátí Debora?“

„Ne.“

„Nebud’ na mě zlá. Snažím se jenom oživit večírek.“

„Myslím, žeš zašel moc daleko. To, cos teď udělal, bylo sprostý a okatý.“

„Asi mi chybí fantazie.“

„A to jseš spisovatel?“

„Já píšu. Většinou ale dělám fotky.“

„Myslím, že šukáš s ženskýma jenom proto, abys mohl psát o tom, jak je šukáš.“

„Já nevím.“

„Myslím, že jo.“

„No jo, tak na to zapomeň. Napij se.“

Tessie se vrátila ke skleničce. Vyprázdnila ji a odložila cigaretu. Pohlédla na mě a zamrkala falešnými řasami.

Stejně jako Debora měla velká zmalovaná ústa. Až na to, že Debořina ústa byla tmavší a neleskla se tak. Tessie měla jasné červené a lesklé rty, mívala pootevřená ústa a neustále si olizovala spodní ret. Zničehonic po mně vyjela. Svými ústy se přimkla k mým. Bylo to vzrušující. Měl jsem pocit, jako bych byl znásilňovaný. Pták mi začal tvrdnout. Zatímco mě líbala, sáhl jsem dolů a vyhrnul jí sukni, přejel jí rukou po levé noze. Pokračovali jsme v líbání.

„Pojď na to,“ zavelel jsem po tom líbání.

Vzal jsem ji za ruku a odvedl do Debořiny ložnice. Srazil jsem ji na postel. Potah byl natažený. Stáhl jsem si boty a kalhoty, potom jsem sundal boty jí. Dlouze jsem ji políbil, pak jsem jí přetáhl tu červenou sukni přes boky. Neměla punčocháče, jen nylonové punčochy a růžové kalhotky. Kalhotky jsem jí stáhl. Tessie měla zavřené oči. Někde v sousedství jsem zaslechl stereo, ze kterého hrála vážná hudba. Třel jsem ji prstem kolem kundy. Brzy zvlhla a začala se otvírat. Vklouzl jsem tam prstem. Pak jsem ho vytáhl a třel jí poštváček. Byla pěkná a šťavnatá. Vlezl jsem na ni.

Několikrát jsem do ní rychle a prudce vrazil, pak jsem zpomalil a zase uháněl. Podíval jsem se do toho zkaženého a prostého obličej. Hrozně mě to vzrušovalo. Bušil jsem dál.

Pak mě Tessie odstrčila. „Slez dolů!“

„Cože? Cože?“

„Slyším, jak přijíždí dodávka! Vyrazí mě! Přijdu o práci!“

„Ne, ne, ty DĚVKO!“

Jel jsem bez milosti, tiskl jsem rty na její lesklá, příšerná ústa a pořádně jsem to do ní nastříkal. Vyskočil jsem.

Tessie popadla střevíce a kalhotky a běžela do koupelny. Já jsem se utřel kapesníkem, natáhl potah a natřásl polštáře.

Když jsem se zapínal, otevřely se dveře. Šel jsem do obývacího pokoje.

„Henry, mohl bys Larrymu pomoci s tím stolem? Je těžké.“

„Jasně.“

„Kde je Tessie?“

„Myslím, že v koupelně.“

Následoval jsem Deboru ven k autu. Vytáhli jsme stůl z dodávky, uchopili ho a nesli ho zpátky do domu. Když jsme došli dovnitř, seděla Tessie na pohovce s cigaretou.

„Neupust'te to vzácné zboží, hoši!“ poznamenala.

„Bez starosti,“ já na to.

Donesli jsme ho do Debořiny ložnice a postavili k posteli. Měla tam jiný stůl, který přemístila. Pak jsme tam postávali a dívali se na mramorovou desku.

„Ach, Henry... pouhých 200 dolarů... líbí se ti?“

„No, je lepší, Deboro, prostě lepší.“

Šel jsem do koupelny. Omyl jsem si obličej a učešal se. Pak jsem shodil kalhoty a spodky a potichu jsem se umyl. Vymočil jsem se, spláchl a vrátil se.

„Dáš si víno, Larry?“ zeptal jsem se.

„Nene, ale díky...“

„Děkuju za pomoc, Larry,“ ozvala se Debora.

Larry odešel zadním vchodem.

„Je, já jsem tak nadšená!“ zavýskla Debora.

Tessie seděla, pila a povídala si s námi deset až patnáct minut, načež řekla: „Musím jít.“

„Zůstaň, jestli chceš,“ navrhla Debora.

„Ne, já musím. Musím si doma uklidit, mám tam bordel.“

„Uklidit doma? Dneska? Když máš dva milý kámoše, se kterými můžeš pít?“ zeptala se Debora.

„Já tady sedím a pořád myslím na ten bordel tam doma a nemůžu se uvolnit. Neber si to osobně.“

„Dobře, Tessie, tak běž. Odpustíme ti.“

„Tak jo, zlato...“

Políbily se ve dveřích a Tessie byla pryč. Debora mě vzala za ruku a odvedla do ložnice. Dívali jsme se na tu mramorovou desku.

„Co na to říkáš doopravdy, Henry?“

„No, přišel jsem na dostizích o 200 dolarů a nic jsem z toho neměl, takže si myslím, že je to dobrý.“

„Bude tady v noci vedle nás, až budeme spolu spát.“

„Možná bych tam měl stát já a ty bys měla spát s tím stolem.“

„Ty žárlíš!“

„Samozřejmě.“

Debora zašla do kuchyně a vrátila ses několika hadry a jakýmsi čistícím prostředkem. Začala mramor otírat.

„Víš, s mramorem se musí zacházet zvláštním způsobem, aby se zvýraznily ty žilky.“

Svlékl jsem se a sedl si ve spodkách na kraj postele. Pak jsem se položil na polštáře a na ten potah. Potom jsem se posadil. „Promiň, Deboro, mačkám ti potah.“

„To je dobrý.“

Zašel jsem pro dvě skleničky, jednu jsem podal Deboře. Pozoroval jsem, co dělá s tím stolem. Pak se na mě podívala:

„Poslyš, ty máš nejhezčí nohy, jaký jsem kdy u chlapa viděla.“

„Na starýho kořena nejsou špatný, co?“

„Ani trochu.“

Chvilí ještě ten stůl třela, pak to vzdala.

„Jak jste se měli s Tessie?“

„Je milá. Opravdu se mi líbí.“

„Je pracovitá.“

„To jsem nevěděl.“

„Mrzí mě, že odešla. Myslím, že nám prostě chtěla poskytnout trochu soukromí. Měla bych jí zavolat.“

„Proč ne?“

Debora šla telefonovat. Docela dlouho si s Tessie povídala. Začalo se stmívat. Co bude s večerí? Telefon měla uprostřed postele a klečela. Měla pěkné pozadí. Zasmála se a pak se rozloučila. Pohlédla na mě.

„Tessie říká, že jsi sladkej.“

Zašel jsem ven pro další pití. Když jsem se vrátil, hrála tam ta velká barevná televize. Seděli jsme bok po boku na posteli a dívali se. Zády jsme se opírali o stěnu a popíjeli jsme.

„Henry,“ zeptala se, „co děláš na Díkůvzdání?“

„Nic.“

„Co kdybys ho oslavil se mnou? Koupím krocana. Pozvu pár známých.“

„Tak jo, proč ne.“

Debora se předklonila a vypnula televizi. Vypadala velice spokojeně. Potom zhasla. Šla do koupelny a vyšla ven v čemsi lehounkém, co se kolem ní vznášelo. Lehla si do postele vedle mě.

Přitiskli jsme se k sobě. Postavil se mi. Jazykem mi zajížděla do úst, velkým a teplým jazykem. Přesunul jsem se dolů. Našel jsem si cestičku mezi chlupy a jazykem jsem ji dráždil. Pak jsem jí to chvíli dělal nosem. Reagovala na to. Vrátil jsem se zpátky, vylezl na ni a vrazil ho tam.

...Makal jsem a makal. Snažil jsem si vybavit Tessie v krátké červené sukni. Nezabíralo to. Všechno jsem daroval Tessie. Dál a dál jsem pumpoval.

„Promiň, brouku, moc jsem vypil. Je, sáhni mi na srdce!“

Položila mi ruku na hrud'. „To teda vážně buší,“ řekla.

„Jsem pořád zvanej na to Díkůvzdání?“

„Jasně, miláčku, neboj.“

Políbil jsem ji na dobrou noc, odvalil se a zkoušel usnout.

91

Když Debora ráno odešla do práce, vykoupal jsem se a pokoušel se dívat na televizi. Procházel jsem se tam nahý a všiml jsem si, že by mě mohli na ulici skrz přední okno vidět. Dal jsem si proto sklenici grapefruitového džusu a oblékl se. Nakonec mi nezbývalo nic jiného než se vrátit domů. Bude tam nějaká pošta, možná nějaký dopis. Ujistil jsem se, že jsou všechny dveře zamknuté, pak jsem vyšel ven k volkswagenu, nastartoval a jel zpátky do Los Angeles.

Cestou jsem si vzpomněl na Sáru, na tu třetí holku, kterou jsem potkal během čtení v The Lancer. Měl jsem její telefon v náprsní tašce. Dojel jsem domů, vysral se a zavolal jí.

„Ahoj,“ ozval jsem se, „tady je Chinaski, Henry Chinaski...“

„Jo, já si tě pamatuju.“

„Co děláš? Napadlo mě, že bych k tobě mohl zajet.“

„Musím být dneska ve své restauraci. Co kdybys přijel sem?“

„To je podnik se zdravou výživou, že jo?“

„Jo, udělám ti dobrou zdravou sendvič.“

„Vážně?“

„Zavírám ve čtyři. Co kdybys přijel trošku dřív?“

„Tak jo. Jak se tam dostanu?“

„Vezmi si pero a já ti to nadiktuju.“

Zapsal jsem si trasu. „Budu tam kolem půl čtvrtý,“ slíbil jsem.

Asi ve 14:30 jsem nasedl do volkswagenu. Někde na dálnici selhal buď můj plánec, nebo já. Mám velký odpor jak k dálnicím, tak k plánkům. Odbočil jsem a ocitl jsem se v Lakewoodu. Zajel jsem k pumpě a zavolal Sáře.

„Restaurace Stop,“ ozvala se.

„Do hajzlu!“ zaklel jsem.

„Co se děje? Zdá se, že jseš nasranej.“

„Jsem v Lakewoodu! Tvůj plánec je na hovno!“

„V Lakewoodu? Počkej.“

„Vrátím se. Potřebuju panáka.“

„Už tam vydrž. Chci tě vidět! Řekni mi, na který ulici v Lakewoodu jseš a která ji nejbliž křížuje.“

Nechal jsem telefon vyvěšený a šel se podívat, kde jsem. Oznámil jsem to Sáře. Znovu mě nasměrovala.

„Je to jednoduchý,“ prohlásila. „Slib mi, že přijedeš.“

„Tak jo.“

„A jestli se znovu ztratíš, zavolej.“

„Promiň, jak vidíš, nemám orientační smysl. Vždycky jsem míval noční můry o tom, že jsem se ztratil. Věřím tomu, že patřím na jinou planetu.“

„To je dobrý. Drž se mých nových pokynů.“

Vrátil jsem se do auta a tentokrát to bylo snadné. Brzy jsem se ocitl na dálnici na Pacific Coast a hledal jsem odbočku, kterou jsem našel. Zavedla mě do snobské obchodní čtvrti poblíž oceánu. Jel jsem pomalu a uviděl jsem restauraci Stop s velikým, ručně psaným štítem. Na okně byly přilepené fotky a malé pohlednice. Podnik se zdravou výživou jako vyšíť, Ježíši Kriste. Nechtělo se mi dovnitř. Pomalu jsem objížděl celý blok s restaurací Stop. Zahnul jsem doprava, pak ještě jednou doprava. Zahlédl jsem nějaký bar. Krabí zátoka. Zaparkoval jsem před ním a šel dovnitř.

Bylo 15:45 a všechna místa byla obsazená. Většina hostů byla řádně sjetá. Postavil jsem se tam a objednal si vodku-7. Vzal jsem si ji k telefonu a zavolal Sáře. „Tady Henry. Jsem zde.“

„Viděla jsem tě dvakrát projet kolem. Neboj. Kde jseš?“

„V Krabí zátoce. Dávám si panáka. Budu za chvíli u tebe.“

„Dobře. Moc se nenalejvej.“

Dal jsem si jednoho panáka a pak ještě jednoho. Objevil jsem jeden prázdný box a posadil se tam. Opravdu se mi za Sárrou nechtělo. Skoro jsem si nepamatoval, jak vlastně vypadá.

Vyprázdnil jsem poslední sklenku a odjel do jejího podniku. Vystoupil jsem, otevřel jsem drátěné dveře a vešel dovnitř. Sára stála za pultem. Všimla si mě. „Čau, Henry!“ ozvala se, „budu u tebe za momentík.“ Něco připravovala. Čtyři až pět chlápku posedávalo nebo postávalo kolem. Někteří seděli na pohovce, jiní na zemi. Všem bylo kolem pětadvaceti, všichni byli stejní, měli na sobě kraťasy a všichni prostě seděli. Čas od času si někdo z nich dal nohu přes nohu nebo zakašlal. Sára byla docela pohledná ženská, štíhlá, se svižnými pohyby. Byla to třída. Vlasy měla světle rezavé. Vypadaly velice dobře.

„Postaráme se o tebe,“ ujistila mě.

„Dobře,“ souhlasil jsem.

Stála tam knihovna. Byly v ní tři nebo čtyři moje knížky. Našel jsem si něco od Lorky, sedl si a předstíral, že čtu.

Takhle jsem se nemusel dívat na ty hochy v kraťasech. Vypadali, jako by se jich nikdy nic netklo – všichni dobře vychovaní, zabezpečení, se sotva postřehnutelnou aurou spokojenosti. Žádný z

nich nikdy neseděl v base ani nepracoval tvrdě rukama, ba ani neplatil pokutu za přestupek. Vymazlení chlapečkové, jeden jak druhý.

Sára mi přinesla zdravý sendvič. „Tumáš, ochutnej.“

Snědl jsem ho, zatímco hoši lenošili. Po chvíli se jeden zvedl a šel ven. Pak další. Sára uklízela. Zůstal tam jenom jeden. Bylo mu kolem dvaadvaceti a seděl na zemi. Byl nesouměrný, záda měl ohnutá jako luk. Měl brýle s těžkými černými obroučkami. Vypadal osaměleji a pitoměji než ostatní. „Hej, Sáro,“ ozval se, „Pojdme si dneska vyrazit na pivo.“

„Dneska večer ne, Miku. Co třeba zítra večer?“

„Dobře, Sáro.“

Vstal a šel k pultu. Položil minci a vzal si zdravý koláček. Stál u pultu a jedl ho. Když ho dojedl, otočil se a šel ven.

„Chutnal ti ten sendvič?“ zeptala se Sára.

„Jo, nebylo to špatný.“

„Můžeš sem přinést stůl a židle z chodníku?“

Udělal jsem to.

„Co chceš dělat?“ zeptala se.

„No, nemám rád bary. Bývá tam špatný vzduch. Kupme si něco k pití a pojedme k tobě.“

„Tak jo. Pomož mi vynést odpadky.“

Pomohl jsem jí. Potom zamkla.

„Jed' za mou dodávkou. Znáš obchod, kterej je zásobenej dobrým vínem. Pak můžeš jet za mnou k mému bytu.“

Měla dodávku volkswagen; jela a já ji následoval. Na zadním okně dodávky visel plakát nějakého chlapa.

„Usmívej se a raduj,“ radil mi a dole na plakátu bylo jeho jméno, Drayer Baba.

U Sáro doma jsme otevřeli láhev vína a sedli si na pohovku. Líbilo se mi, jak měla zařízený dům. Veškerý nábytek si vyrobila sama, včetně postele. Fotky Drayera Baby visely všude. Pocházel z Indie a zemřel v roce 1971, usiloval o to se stát Bohem.

Zatímco jsme tam se Sárou seděli a pili první láhev vína, otevřely se dveře a vešel nějaký mladík s děravými zuby, dlouhými vlasy a

předlouhým plnovousem. „To je Ron, můj spolubydlící,“ představila ho Sára.

„Nazdar, Rone. Dáš si víno?“

Ron si dal s námi. Načež vešla nějaká tlustá holka a nějaký hubený chlap s oholenou hlavou. Byli to Pearl a Jack.

Posadili se. Pak přišel další mladík. Jmenoval se Jean John. Jean John se k nám taky připojil. Potom přišel Pat. Pat měl černý plnovous a dlouhé vlasy. Sedl si na zem u mých nohou.

„Já jsem básník,“ prohlásil.

Dal jsem si hlt vína.

„Jak to děláš s vydáváním?“ zeptal se mě.

„To necháš na vydavatelích.“

„Jenže já jsem neznámej.“

„Každě začíná jako neznámej.“

„Tři večery týdně dělám čtení. A jsem herec, takže čtu moc dobře. Říkám si, že když budu svoje věci hodně číst, někdo by je mohl chtít vydat.“

„Není to nemožný.“

„Problém je v tom, že když mám číst ze svého díla, nikdo nepřijde.“

„Nevím, co ti na to říct.“

„Vydám si knížku vlastním nákladem.“

„Whitman to tak udělal.“

„Můžeš přečíst pár svých básní?“

„Ježíši, ne.“

„Proč ne?“

„Chci jenom pít.“

„Hodně ve svých knížkách mluvíš o pití. Myslíš si, že pití prospělo tvému psaní?“

„Ne. Já jsem jenom alkoholik, kterej se stal spisovatelem, aby mohl vyspávat až do poledne.“

Obrátil jsem se na Sárú. „Netušil jsem, že máš tolik známých.“

„Tohle je výjimečný. Skoro nikdy to tak nevypadá.“

„Jsem rád, že máme spoustu vína.“

„Určitě budou za chvíli odcházet,“ prohlásila.

Ostatní se bavili. Konverzace plynula a já jsem přestal poslouchat. Sára mi připadala dobrá. Když mluvila, bylo to s vtípem a zostra. Měla dobrou hlavu. Pearl a Jack odešli první. Potom Jean John. Pak Pat, ten básník. Ron seděl vedle Sára a já na druhé straně. Zůstali jsme už jen my tři. Ron si nalil sklenici vína. Nemohl jsem mu to zazlívát, byl to její spolubydlící. Neměl jsem žádnou naději, že se dočkám jeho odchodu. On byl doma. Nalil jsem Sáře víno a jedno sobě. Když jsem ho dopil, řekl jsem Sáře a Ronovi, „No nic, myslím, že půjdu.“

„Ale ne,“ ozvala se Sára, „ne tak brzo. Neměla jsem šanci si s tebou popovídat. Chtěla bych si s tebou promluvit.“

Podívala se na Rona. „Ty to chápeš, vid', Rone?“

„Jasně.“

Vstal a šel do zadní části domu.

„Hele,“ bránil jsem se, „já nechci způsobit žádný průser.“

„Jakej průser?“

„Mezi tebou a tvým spolubydlícím.“

„Ale my spolu nic nemáme. Žádný sex, nic. Má jen pronajatej pokoj v zadní části domu.“

„Aha.“

Zaslechl jsem zvuk kytary. Pak hlasitý zpěv.

„To je Ron,“ poznamenala Sára.

Zrovna zabučel a svolával vepře. Měl tak mizerný hlas, že žádný komentář nebyl třeba.

Ron zpíval hodinu. Sára a já jsme popojeli s vínem. Zapálila několik svíček. „Na, vezmi si beedie.“

Jednu jsem zkusil. Beedie je malá hnědá cigareta z Indie. Má dobrou, ostrou chuť. Otočil jsem se k Sáře a dali jsme si naši první pusu. Líbala dobře. Večer se vyjasňoval.

Drátěné dveře se rozletěly a do pokoje vešel nějaký mladík.

„Barry,“ ozvala se Sára, „nepřijímám už žádný návštěvy.“

Drátěné dveře bouchly a Barry byl pryč. Předvídal jsem budoucí problémy: coby samotář jsem nesnášel provoz.

Nemělo to nic společného s žárlivostí, neměl jsem prostě rád lidi a davy, a to nikde, vyjma mých čtení. lidi způsobovali, že jsem se scvrkával, vycucávali mě do mrtě.

„Lidskost není člověku vrozená.“ To bylo moje motto.

Sára a já jsme se znovu políbili. Oba jsme moc pili. Sára otevřela další láhev. Polykala to víno slušně. Nemám ponětí, o čem jsme mluvili. Na Sáře bylo nejlepší to, že se velice málo zmiňovala o mém psaní. Když jsme vyprázdnili poslední láhev, oznámil jsem jí, že jsem moc opilý, abych mohl jet domů.

„Můžeš spát se mnou v posteli, ale žádnéj sex.“

„Proč ne?“

„Před svatbou se nemá souložit.“

„Ne?“

„Drayer Baba v to nevěří.“

„Někdy se může zmýlit i Bůh.“

„To těžko.“

„Tak jo, pojd'me do postele.“

Potmě jsme se líbali. Já jsem byl koneckonců líbací maniak a Sára líbala skutečně mistrovsky. Musel bych absolvovat celou tu štreku zpátky až k Lýdii, abych našel někoho na srovnatelné úrovni. I když každá žena je jiná a každá líbá svým způsobem. Lýdie se zřejmě právě teď líbala s nějakým sráčem – anebo ještě hůř, kouřila ho.

Katherine spala v Austinu.

Sára mě držela za ptáka, hladila ho a třela. Pak si ho přitiskla ke kundě. Jezdila s ním nahoru a dolů podél kundy.

Poslouchala svého Boha, Drayera Babu. Já jsem si s její kundou nehrál, protože jsem cítil, že by to Drayera urazilo.

Jenom jsme se líbali a ona si dál třela mého ptáka o kundu nebo možná o poštěváček, to jsem nevěděl. Čekal jsem, až si ho dá dovnitř, jenže ona pořád jenom třela. Chlupy mě začaly dřít. Odtáhl jsem se.

„Dobrou noc, brouku,“ řekl jsem. A pak jsem se otočil a odvalil se k ní zády. Drayer Babo, napadlo mě, máš tady v posteli jednoho fanatického věrného.

Ráno jsme to s tím třením začali trochu zkoušet znovu, se stejným konečným výsledkem. Řekl jsem si, do hajzlu s tím, nepotřebuju takovej druh náhražky.

„Chceš se vykoupat?“ zeptala se Sára.

Jasně.“

Šel jsem do koupelny a pustil vodu. Někdy během noci jsem se před Sárrou zmínil o tom, že jednou z mých úchylek je dávat si tři až čtyři vroucí koupele denně. Stará vodol léčba.

Do Sářiny vany se vešlo víc vody než do té mojí a voda byla víc horká. Měřil jsem 182 a půl centimetru, a přesto jsem se v té vaně mohl natáhnout. Za starých časů vyráběli vany pro panovníky a ne pro stopadesáticentimetrové bankovní úřednictvo.

Vlezl jsem do vany a natáhl se. Bylo to skvělé. Pak jsem se postavil a pohlédl na svého ubohého, hrubými chlupy sedřeného ptáka. Těžký časy, starouši, ovšem aspoň s někým, je to asi lepší než nic. Sedl jsem si zpátky do vany a znovu se natáhl. Zazvonil telefon. Pak se nic nedělo.

Načež Sára zaklepala.

„Dále!“

„Hanku, to je Debora.“

„Debora? Jak ví, že jsem tady?“

„Volala všude. Mám jí říct, ať zavolá znovu?“

„Ne, řekni, ať počká.“

Našel jsem veliký ručník a omotal si ho kolem pasu. Šel jsem do vedlejšího pokoje. Sára mluvila přes telefon s Deborou.

„A, tady je...“

Sára mi podala sluchátko.

„Ahoj, Deboro.“

„Hanku, kdes byl?“

„Ve vaně.“

„Ve vaně?“

„Jo.“

„Ty jsi vylezl z vany?“

„Jo.“

„Co máš na sobě?“

„Mám ručník kolem pasu.“
 „Jak můžeš udržet ručník kolem pasu a mluvit do telefonu?“
 „Zatím to zvládám.“
 „Stalo se něco?“
 „Ne.“
 „Proč?“
 „Co proč?“
 „No, proč jsi ji nevyšukal?“
 „Heleď, ty si myslíš, že já nedělám nic jinýho. Myslíš si, že se mnou nic jinýho není?“
 „Takže se nic nestalo?“
 „Jo.“
 „Cože?“
 „Nic nebylo.“
 „Kam máš namířeno potom, až odtud vypadneš?“
 „K sobě domů.“
 „Přijed' ke mně.“
 „Co tvoje oficiální zaměstnání?“
 „Už jsme to skoro dohnali. Tessie to zvládne.“
 „Tak jo.“
 Zavěsil jsem.
 „Co chceš dělat?“ zeptala se Sára.
 „Jedu k Deboře. Řekl jsem, že tam budu do pětáctyřiceti minut.“
 „Ale mě napadlo, že si spolu zajdeme na oběd. Znáš takovej mexickej podnik.“
 „Podívej, jí na tom záleží. Jak bychom mohli vysedávat a žvanit u oběda?“
 „Já jsem se rozhodla, že spolu půjdem na oběd.“
 „Sakra, a kdo bude krmit ty tvoje ovečky?“
 „Otvírám v jedenáct. Teď je teprve deset.“
 „Tak jo, pojd'me se najíst...“
 Byl to mexický podnik v oblasti falešných hipíků na Hermosa Beach. Uhlazené indiferentní typy. Mrtvolné pobřeží. Prostě vypněte, nadechněte se, noste sandály a předstírejte, že na světě je krásně.

Zatímco jsme čekali na naše jídlo, Sára se natáhla, ponořila prst do mísy horké omáčky a pak si ho olízla. Načež ho ponořila znovu. Naklonila hlavu nad tu mísu. Píchal mě prameny jejích rovných vlasů. Dál namáčela prst do mísy a cucala.

„Heled’,“ řekl jsem jí, „ostatní by si taky tu omáčku dali. Je mi z tebe zle! Nech toho.“

„Ne, oni to pokaždý dolívají.“

Doufal jsem, že ji opravdu pokaždé dolévají. Potom přišlo jídlo a Sára se předklonila a vrhla se na to jako zvíře, přesně jak to dělávala Lýdie. Dojedli jsme, šli jsme ven, ona nasedla do dodávky a jela do svého podniku se zdravou výživou, já jsem nasedl do volkswagenu a vyrazil směrem na Playa del Rey. Dostal jsem podrobné instrukce. Byly zmatené, ale já jsem se jich držel a byl jsem bez problémů. Skoro mě to zklamalo, protože to vypadalo, že když se z mého běžného života vyloučí stres a šílenství, nezbude moc, na co by se dalo spoléhat.

Vjel jsem do Debořina dvora. Všiml jsem si pohybu za roletami. Vyhlížela mě. Vystoupil jsem z volkswagenu a přesvědčil se, jestli jsou oboje dveře zamknuté, protože mi vypršela pojistka na auto.

Vyšel jsem nahoru a zacinkal na Debořin zvonek. Otevřela a vypadala nadšeně, že mě vidí. Bylo to v pořádku, až na to, že tohle jsou věci, které zdržují spisovatele od práce.

92

Do konce týdne jsem nic moc nedělal. Konaly se závody v Oaktree. Dvakrát nebo třikrát jsem zajel na dostihy a vyšel naprázdno. Napsal jsem sprostou povídku pro jeden erotický časopis, zplodil jsem deset až dvanáct básní, masturboval jsem a každý večer jsem volal Sáře a Deboře. Jeden večer jsem zavolal Cassie a ozval se nějaký muž.

Sbohem, Cassie.

Přemýšlel jsem o rozchodech, o tom, jak jsou těžké, ale že obvykle hned, jak se rozejdete s nějakou ženou, potkáte další. Musel jsem ženy testovat, abych je doopravdy poznal, abych se dostal do

jejich nitra. Dovedl jsem si v mozku zkonstruovat muže, protože jsem jedním z nich, ovšem vymýšlet si ženy bylo pro mě takřka nemožné bez toho, abych je nejdřív poznal. Zkoumal jsem je tedy, jak jsem mohl, a objevoval lidská nitra. Na knihy se zapomene.

Knihy bude znamenat mnohem méně než prožitek sám, dokud trvá. Kniha je jenom pozůstatek. Muž nemusí mít ženu kvůli tomu, aby se cítil tak opravdově, jak by mohl, ovšem je dobré, když jich několik pozná. Když potom ten vztah špatně dopadne, pocítí, jaké to je být skutečně osamělý a šilený, a pochopí, čemu bude muset čelit, až přijde jeho vlastní konec.

Byl jsem sentimentální kvůli mnoha věcem: dámské střevíčky pod postelí; vlásničky zapomenuté na prádelníku; způsob, jakým říkaly: „Musím se jít vyčůrat...“; stuha do vlasů; když se s nimi procházíte po bulváru ve dvě hodiny odpoledne, sami dva; dlouhé noci pití, kouření a hovorů; hádky; myšlenky na sebevraždu; společná jídla a pocit pohody; vtipy, nicotný smích; vnímání zázraků ve vzduchu; my dva v zaparkovaném autě; srovnávání dřívějších lásek ve tři ráno; když vám vyčte, že chrápete, a vy pak slyšíte chrápat ji; matky, dcery, synové, kočky, psi; občas smrt a občas rozvod, ale pořád jedete dál, nikdy to nevzdáte; když si sami čtete noviny v bufetu a zvedá se vám žaludek, protože ona se vám vdala za zubaře s IQ 95; dostihy, parky, pikniky v parcích; dokonce i věznice; její přiblíží přátelé, vaši přiblíží přátelé; vaše pití, její tančení; vaše flirtování, její flirtování; její pilule; vaše zálety a její zálety; když spolu spíte...

Nedají se vynášet žádné soudy, ale přesto je nezbytné si vybrat. Teoreticky platí, že tohle jde mimo dobro a zlo, ale abyste mohli žít, musíte si vybrat: některé ženy jsou milejší než jiné, některé se o vás jednoduše víc zajímají; a občas jsou ty navenek krásné a uvnitř chladné ženy potřeba, třeba jen pro debilní, idiotskou zábavu jako v debilním, idiotském filmu. Ty milejší líp šukají, skutečně, a když s nimi chvíli jste, zdají se vám krásné, protože ony totiž krásné jsou. Pomyslel jsem na Sáru, ta tohle fluidum měla. Jenom kdyby tak neexistoval žádný Drayer Baba, držící ten zatracený nápis STOP.

Následovaly Sářiny narozeniny, 11. listopadu na Den příměří. Opět jsme se dvakrát viděli, jednou u ní, jednou u mě. Bavili jsme se

dobře, prosyceni pocitem očekávání. Byla zvláštní, ale osobitá a vynalézavá; zažili jsme štěstí... ne ovšem v posteli... bylo to spalující... jenže Drayer Baba nás držel od sebe. Prohrával jsem bitvu s Bohem.

„Souložení není tak důležité,“ prohlásila.

Zajel jsem do jednoho exotického obchodu s potravinami na Hollywood Boulevard a Fountain Avenue, U Bessie.

Prodavači byli protivní – mladí černoši a mladí běloši s vysokou inteligencí, která sublimovala v pokročilé snobství.

Nadýmali se, ignorovali a uráželi zákazníky. Ženy, které tam pracovaly, byly objemné a nepřítomné, nosily velké volné blůzy a hlavy měly svěšené jako v nějakém ospalém stádiu studu. A zákazníci byli šedivé trosky, které snášely ty urážky a chodily si pro nové. Prodavači mě nijak nevytočili, takže jim bylo dovoleno žít další den...

Koupil jsem Sáře dárek k narozeninám, jehož nejdůležitější součástí byly včelí sekrety, což jsou mozečky mnoha včel vysáté jehlou z jejich úlů. Nesl jsem proutěný koš, ve kterém bylo kromě těch včelích sekretů i několik čínských hůlek, mořská sůl, dvě granátová jablíčka (organická), dvě jablka (organická) a trocha slunečnicových semen. Včelí sekrety byly hlavní součástí a stály majlant. Sára o nich dost mluvila, o tom, že by je chtěla. Prohlásila ovšem, že si to nemůže dovolit.

Jel jsem k Sáře. Měl jsem s sebou i několik lahví vína. Vlastně jsem jednu z nich dojel, když jsem se holil. Holil jsem se zřídka, ale na Sářiny narozeniny a Den příměří ano. Byla to dobrá ženská. Měla milou povahu a – kupodivu – její celibát mi byl pochopitelný. Myslím to tak, že z jejího pohledu mělo smysl počkat na dobrého chlapa. Ne že bych byl úplně dobrý chlap, ale její zjevná úroveň by se dobře vyjímal vedle mojí zjevné úrovně u stolu v nějaké pařížské kavárně, až se konečně stanu slavným. Byla okouzlující, mírně intelektuální a především měla ve svých zlatých vlasech příděch té šílené červené. Skoro jako bych tu barvu hledal desítky let... možná i déle.

Zastavil jsem se v baru na dálnici Pacific Coast a dal si dvojlitou vodku-7. Dělal jsem si starosti o Sáru. Prohlásila, že sex znamená manželství. A pochopil jsem, že to myslela vážně. Rozhodně v sobě měla kousek celibátu. Přesto jsem si dovedl představit, že si mnoha způsoby ulevuje a že já jsem byl těžko první, komu surově třela ptáka o svou kundu. Předpokládal jsem, že byla stejně zmatená jako všichni ostatní. Proč jsem akceptoval její pravidla, to bylo pro mne záhadou. V podstatě jsem ji ani nechtěl unavovat. Nesouhlasil jsem s jejími názory, ale přesto se mi líbila. Možná jsem postupně lenivěl.

Možná jsem byl unavený sexem. Možná jsem konečně stárnul. Všechno nejlepší, Sáro.

Přijel jsem k jejímu domu a vzal svůj zdravý košík. Byla v kuchyni. Posadil jsem se i s vínem a košíkem.

Jsem tady, Sáro!“

Vyšla z kuchyně. Ron byl pryč, přesto měla jeho stereo puštěné na plné koule. Vždycky jsem nesnášel sterea.

Když bydlíte v chudých čtvrtích, ustavičně slyšíte zvuky jiných lidí, včetně jejich šukání, ale ze všeho nejodpornější je být nucen poslouchat jejich hudbu, maximálně zesílenou, hodiny a hodiny. K tomu ještě obvykle nechávají otevřená okna, přesvědčení, že vám se bude taky líbit to, co jim.

Sára měla puštěnou Judy Garlandovou. Judy Garlandová se mi docela líbila, především její vystoupení v newyorské Metropolitní opeře. Ale najednou se mi zdála moc hlučná, když vykřikovala ty své sentimentální sračky.

„Pro boha živýho, Sáro, dej to potichu!“

Zeslabila, ale ne moc. Otevřela jednu z lahví vína a sedli jsme si ke stolu naproti sobě. Cítil jsem se podivně vznětlivě.

Sára sáhla do košíku a objevila včelí sekrety. Byla nadšená. Sundala víčko a ochutnala. „To je síla,“ prohlásila. Je to výtažek... Dáš si trochu?“

„Ne, díky.“

„Chystám pro nás večeři.“

„Dobře. Ale já bych tě měl někam vzít.“

„Už jsem s tím začala.“

„Tak dobře.“

„Potřebuju ale trochu másla. Budu pro něj muset zajít. Taky budu zítra potřebovat okurky a rajčata pro podnik.“

„Já to koupím. Máš narozeniny.“

„Víš jistě, že si nedáš trochu včelích sekretů?“

„Ne, díky, to je dobrý.“

„Neumíš si představit, kolik včel bylo potřeba, aby se zaplnila tahleta sklenice.“

„Všechno nejlepší. Skočím ti pro to máslo a to ostatní.“

Dal jsem si další víno, nasedl do volkswagenu a zajel do jednoho malého obchodu. Máslo měli, ovšem rajčata a okurky vypadaly staře a scvrkle. Zaplatil jsem máslo a jel se porozhlédnout po nějaké větší samoobsluze. Jednu jsem našel, koupil jsem rajčata a okurky a jel jsem zpátky. Když jsem se vracel po příjezdové cestě k jejímu domu, zase mi to praštilo přes uši. Měla opět stereo puštěné nadoraz. Jak jsem přicházel blíž a blíž, začalo se mi dělat nevolno; nervy jsem měl napnuté k prasknutí, načež povolily. Vešel jsem do domu jen s taškou s máslem v ruce; rajčata a okurky jsem nechal v autě. Nevím, co si pouštěla; bylo to tak hlučné, že jsem nerozlišoval jednotlivé zvuky.

Sára vyšla z kuchyně. „BĚŽ DO HAJZLU!“ zařval jsem.

„Co se děje?“ zeptala se Sára.

„NESLYŠÍM!“

„Co?“

„POUŠTÍŠ SI TO ZASRANÝ STEREO MOC NAHLAS!
COPAK TO NECHÁPEŠ?“

„Co?“

„JDU PRYČ!“

„Ne!“

Otočil jsem se a práskl za sebou drátěnými dveřmi. Šel jsem ven k volkswagenu a všiml si té tašky s rajčaty a okurkami, na kterou jsem zapomněl. Zvedl jsem ji a vracel se po příjezdové cestě. Potkali jsme se.

Vrazil jsem jí tu tašku. „Na.“

Pak jsem se obrátil a šel pryč. „Ty hnusnej, hnusnej, hnusnej hajzle!“ křičela.

Mrštila po mně tou taškou. Udeřila mě doprostřed zad. Otočila se a utíkala do domu. Podíval jsem se na ta rajčata a okurky rozházené po zemi a osvětlené měsícem. Chvilí jsem uvažoval o tom, že je posbírám. Pak jsem se otočil a šel pryč.

93

Nadešlo čtení ve Vancouveru, 500 dolarů plus letenky a ubytování. Sponzor, Bart McIntosh, byl nervózní z přechodu hranice. Měl jsem letět do Seattlu, on mě tam měl čekat a měli jsme přejet hranici, po čtení jsem měl letět z Vancouveru do L. A. Nechápal jsem úplně, co to všechno znamená, ale řekl jsem dobrá.

Takže jsem byl zase ve vzduchu a popíjel vodku-7. Letěl jsem s obchodními cestujícími a byznysmeny. Měl jsem svůj malý kufr s náhradními košilemi, spodním prádlem, podkolenkami, třemi nebo čtyřmi sbírkami poezie, včetně strojopisů desíti nebo dvanácti nových básní. Taky kartáček a pastu. Je směšné jezdit někam daleko, aby vám zaplatili za čtení poezie. Neměl jsem to rád a nikdy jsem neuměl překousnout, jak hloupě to působilo. Dřít jako mezek až do padesáti v nesmyslných, ubohých zaměstnáních, a potom zničehonic lítat po světě jako střechek se sklenkou v ruce.

V Seattlu čekal McIntosh a nasedli jsme do jeho auta. Byla to příjemná jízda, protože ani jeden z nás toho moc nenamluvil. Čtení bylo soukromě sponzorované, což jsem měl raději, než když čtení sponzorovala univerzita.

Univerzity měly strach; kromě jiných věcí se bály živořících básníků, ovšem na druhé straně byly příliš zvědavé, aby je odmítly.

Na hranicích se dlouho čekalo, tlačila se tam asi stovka aut. Celníci si prostě dávali na čas. Čas od času nějaké auto vytlačili z řady, ale většinou položili jednu nebo dvě otázky a odmávli ty lidi dál. Nechápal jsem

McIntoshovu paniku z celé té procedury.

„Chlape,“ ozval se, „projeli jsme!“

Vancouver nebyl daleko. McIntosh zastavil před hotelem. Vypadal dobře. Byl přímo u vody. Vyzvedli jsme klíč a šli nahoru. Byl to příjemný pokoj s lednicí a díky nějaké dobré duši obsahovala ta lednice pivo.

„Dej si jedno,“ pobídl jsem ho.

Posadili jsme se a cucali pivo.

„Před rokem tady byl Creeley,“ řekl.

„Vážně?“

„Je to samostatné Centrum umění, soběstačné. Mají hodně platících členů, pronajímají prostory a tak. Tvoje vystoupení už je vyprodané. Silvers řekl, že mohl slušně vydělat, kdyby zvedl vstupné.“

„Kdo je to Silvers?“

„Myron Silvers. Jeden z ředitelů.“

Tohle začínalo být nudné.

„Můžu ti ukázat město,“ nabídl se McIntosh.

„To je dobrý. Můžu se projít sám.“

„Co večere? Ta je na účet podniku.“

„Dám si jenom sendvič. Nemám moc hlad.“

Uvědomil jsem si, že kdybych ho dostal ven, mohl bych mu utéct, až dojíme. Ne že by byl úplně špatný, ale většina lidí mě prostě nezajímala.

Našli jsme jeden podnik o tři čtyři bloky dál. Vancouver je velice čisté město a lidé tam nemají ten výraz drsného velkoměsta. Restaurace se mi líbila. Když jsem se ale podíval na menu, všiml jsem si, že ceny jsou asi o čtyřicet procent vyšší než v mojí části L. A. Dal jsem si sendvič s hovězí pečení a další pivo.

Nebylo špatné být mimo USA. Bylo to tam opravdu jiné. Ženy vypadaly lépe, všechno bylo klidnější, ne tak falešné. Dojedl jsem ten sendvič, načež mě McIntosh zavezl zpátky do hotelu. Zanechal jsem ho v autě a vyjel výtahem nahoru. Dal jsem si sprchu a zůstal svlečený. Stál jsem u okna a díval se na vodu. Zítra večer bude po všem, já budu mít jejich peníze a v poledne už budu zase ve vzduchu. Příšerné. Vypil jsem ještě tři čtyři láhve piva, šel do postele a usnul.

Zavezli mě na čtení o hodinu dřív. Zpíval tam nějaký mladík. Bavili se normálně během jeho vystoupení. Láhve cinkaly; smích; kvalitní, opilé publikum; mí lidé. Pili jsme v zákulisí, McIntosh, Silvers, já a několik dalších.

„Jseš první básník mužského pohlaví, kterýho tady po dlouhý době máme,“ prohlásil Silvers.

„Co tím myslíš?“

„Měli jsme tu dlouhej sled teploušů. Tohle je příjemná změna.“

„Díky“

Opravdu jsem recitoval. Na konci jsem byl opilý a oni taky. Trochu jsme se hašteřili a vrčeli po sobě, ale vesměs to proběhlo v pohodě. Šek jsem dostal před čtením, což mi trochu rozvázalo jazyk.

Po skončení se v jednom velkém domě konal večírek. Asi za hodinu nebo za dvě jsem se ocitl mezi dvěma ženami. Jedna byla blondýna, vypadala jako vytesaná ze slonoviny, měla krásné oči a nádhernou postavu. Byla tam s přítelem.

„Chinaski,“ ozvala se po chvíli, „jdu s tebou.“

„Počkej, počkej,“ já na to, „jseš tady se svým přítelem.“

„Ale, houby,“ odpověděla, „on je nula! Já jdu s tebou!“

Podíval jsem se na toho kluka. Měl slzy v očích. Třásl se. Byl chudák zamilovaný.

Dívka sedící po mé druhé straně byla tmavovlasá. Postavu měla stejně dobrou, nebyla ovšem tak atraktivní v obličeji.

„Pojď se mnou,“ nabídla se.

„Co?“

„Povídám, vezmi mě sebou.“

„Počkej chvílku.“

Obrátil jsem se k blondýně. „Poslechni, jsi krásná, ale nemůžu s tebou jít. Nechci ranit tvýho přítele.“

„Na něj se vyser. Je to chcípák.“

Dívka s tmavými vlasy mě zatahala za ruku. „Buď mě teď vezmeš sebou, nebo odcházím.“

„Tak jo,“ souhlasil jsem, „pojd’me.“

Našel jsem McIntoshe. Nevypadal, že toho má moc na práci. Řekl bych, že neměl rád večírky.

„Macu, zavez nás zpátky do hotelu.“

Bylo tam další pivo. Tmavovláška mi prozradila, že se jmenuje Iris Duarteová. Byla napůl Indiánka a tvrdila, že pracuje jako břišní tanečnice. Vstala a zavrtěla se. Vypadalo to dobře.

„Rozhodně ale potřebuješ kostým, abys dosáhl plnýho efektu,“ poznamenala.

„Já ne.“

„Myslím to tak, že já ho potřebuju, aby to vypadalo dobře, dyť víš.“

Vypadala jako Indiánka. Měla indiánský nos a ústa. Vypadala tak na třiadvacet, měla tmavohnědé oči, mluvila polohlasem a měla to skvělé tělo. Přečetla pár mých knížek. Dobře.

Popíjeli jsme další hodinu a potom jsme šli do postele. Lízal jsem ji, ale když jsem na ni vylezl, jenom jsem přirážel a přirážel bez výsledku. Bída.

Ráno jsem si vyčistil zuby, postříkal si obličej studenou vodou a vrátil se do postele. Začal jsem si hrát s její kundou. Zvlhla a já také. Vlezl jsem na ni. Vrazil jsem ho dovnitř a myslel na celé to tělo, celé to dobré, mladé tělo.

Vzala si všechno, co jsem jí mohl dát. Bylo to dobré. Bylo to velice dobré. Iris posléze odešla do koupelny.

Natáhl jsem se a myslel na to, jak to bylo fajn. Iris se znovu objevila a vlezla zpátky do postele. Nemluvili jsme.

Uplynula hodina. Pak jsme to sjeli ještě jednou.

Uklidili jsme a oblékli se. Dala mi svou adresu a telefon, já jí totéž. Opravdu se zdálo, že o mě stojí. McIntosh zaklepal asi o patnáct minut později. Zavezli jsme Iris na křižovatku poblíž jejího pracoviště. Ukázalo se, že ve skutečnosti pracuje jako servírka; břišní tanec byl její sen. Políbil jsem ji na rozloučenou. Vystoupila z auta. Otočila se a zamávala, potom šla pryč. Pozoroval jsem to tělo, jak odcházelo.

„Chinaski zase skóruje,“ prohlásil McIntosh, když mířil na letiště.

„Nic si o tom nemysli,“ ozval jsem se.

„Sám jsem měl trochu kliku,“ řekl.

„Jo?“

„Jo. Dostal jsem tu tvou blondýnu.“

„Cože?“

„Jo,“ zasmál se, „dostal.“

„Zavez mě na letiště, ty hajzle!“

Byl jsem zpátky v Los Angeles tři dny. Večer jsem měl rande s Deborou. Zazvonil telefon.

„Hanku, tady Iris!“

„Je, Iris, to je překvápko! Jak se vede?“

„Hanku, letím do L. A. Přijedu tě navštívit!“ .

„Skvělý! Kdy?“

„Přiletím ve středu před Děkuvzdáním.“

„Před Děkuvzdáním?“

„A můžu zůstat přes víkend!“

„Tak jo.“

„Máš pero? Nadiktuju ti číslo moje linky.“

Ten večer jsme byli s Deborou na večeri v jednom prima podniku dole u pobřeží. Stoly nebyly namačkané na sebe a jejich specialitou byly plody moře. Objednali jsme si láhev bílého vína a čekali na jídlo. Debora vypadala líp, než jak jsem ji znal, ale svěřila se mi, že jí práce začíná přerůstat přes hlavu. Bude muset najmout další dívku. A nebylo snadné najít někoho pracovitého.

„Lidé jsou vesměs neschopní.“

„Jo,“ přikývl jsem.

„Mluvil jsi se Sárrou?“

„Volal jsem jí. Trochu jsme se pohádali. Trochu jsem to zamázl.“

„Viděls ji, co ses vrátil z Kanady?“

„Ne.“

„Objednala jsem desetikilovýho krocana na Děkuvzdání. Umíš krájet?“

„Jasan.“

„Dneska večer moc nepij. Víš, co se stane, když moc piješ. Stane se z tebe vlhká nudle.“

„No jo.“

Debora se natáhla a dotkla se mojí ruky. „Moje sladká, drahá, stará vlhká nudle!“

Po večeři jsem koupil jenom jednu láhev vína. Pili jsme ho pomalu, seděli v její posteli a sledovali její gigantickou televizi. První program nestál za nic. Dvojka byla lepší. Bylo to o sexuálním zvrhlíkovi a retardovaném venkovském synkovi. Zvrhlíkova hlava byla jedním šíleným doktorem transplantována na chasníkovo tělo, a to tělo pak uteklo se dvěma hlavami, běhalo po okolí a páchalo všechny možné špatnosti. Spravilo mi to náladu.

Po láhvi vína a onom dvouhlavém klukovi jsem vlezl na Deboru a měl tentokrát trochu štěstí. Poskytl jsem jí dlouhou, třaskavou jízdu plnou neočekávaných zvratů a vynalézavosti, dokud jsem to do ní nevystřelil.

Ráno mě Debora poprosila, abych zůstal a počkal, až se vrátí z práce. Slíbila, že uvaří dobrou večeři.

„Dobrá,“ souhlasil jsem.

Když odešla, pokoušel jsem se usnout, ale nešlo to. Uvažoval jsem o Díkůvzdání, jak jí řeknu, že k ní nemůžu přijít. Trápilo mě to. Vstal jsem a chodil sem a tam. Vykoupal jsem se. Nic nezabíralo. Třeba si to Iris rozmyslí, možná její letadlo havaruje. Mohl bych Deboře ráno na Díkůvzdání zavolat, že nakonec přijdu.

Chodil jsem kolem dokola a cítil se hůř a hůř. Možná to bylo kvůli tomu, že jsem tam zůstal, místo toho, abych šel domů. Připomínalo to prodlužování agónie. Co jsem to byl za krysu? Ovšemže jsem byl schopen hrát nějakou podlou, neskutečnou hru. Jaký jsem měl motiv? Snažil jsem se za něco pomstít? Mohl jsem si dál namlouvat, že jde čistě o výzkum, o prosté studium žen? Nechával jsem jednoduše věci plynout, aniž bych o nich přemýšlel.

Nesledoval jsem nic jiného než svoje vlastní, sobecké, sprosté potěšení. Byl jsem jako nějaký zkažený kluk ze střední školy. Byl jsem horší než kterákoli děvka; děvka si od vás vezme peníze, nic jiného. Já jsem si zahrával se životy a dušemi, jako kdyby to byly moje hračky. Jak jsem se mohl zvát mužem? Jak jsem mohl psát básně? Co to ve mně bylo? Byl jsem jako laciná varianta markýze de Sade bez jeho intelektu. I vrah byl otevřenější a upřímnější než já.

Nebo násilník. Sám bych si nepřál, aby si někdo pohrával s mou duší, posmíval se mi a sral na mě; tohle jsem každopádně věděl jistě. Byl jsem opravdový ničema. Cítil jsem to, když jsem se procházel sem a tam po koberci.

Ničema. Nejhorší na tom bylo, že jsem se vydával za něco, co jsem nebyl – za dobrého chlapa. Uměl jsem vstupovat lidem do životů, protože mi věřili. Ulehčoval jsem si svou špinavou práci. Psal jsem Milostnou píseň hyeny.

Stál jsem uprostřed místnosti, zaskočený svými myšlenkami. Ocítl jsem se na kraji postele a brečel. Slzy mi kapaly na prsty. Moje mysl vířila, přesto jsem se cítil při smyslech. Nechápal jsem, co se to se mnou děje.

Zvedl jsem sluchátko a zavolał Sáře do jejího podniku se zdravou výživou.

„Máš práci?“ zeptal jsem se.

„Ne, zrovna jsem otevřela. Jseš v pořádku? Máš nějakéj divnej hlas.“

„Jsem na dně.“

„Co se děje?“

„Víš, řekl jsem Deboře, že budu na Díkůvzdání s ní. Počítá s tím. Ale mezitím se něco stalo.“

„Co?“

„No, já jsem ti to ještě neřekl. My dva jsme spolu zatím nespali, však víš. Sex věci mění.“

„Co se stalo?“

„Potkal jsem v Kanadě jednu břišní tanečnici.“

„Vážně? Jsi zamilovanej?“

„Ne, nejsem.“

„Moment, je tady nějakéj zákazník. Můžeš počkat u telefonu?“

„Jistě...“

Seděl jsem a držel sluchátko u ucha. Stále jsem byl nahý. Pohlédł jsem na svůj penis: ty hnusnej zmetku! Nemáš ponětí, jak mi bolí srdce kvůli tvému pitomému chtíči!

Seděl jsem tam pět minut se sluchátkem u ucha. Byl to meziměstský hovor. Ještěže to půjde na Debořin účet.

„Jsem tady,“ ozvala se Sára. „Pokračuj.“

„Víš, řekl jsem tý břišní tanečnici ve Vancouveru, aby se ke mně přijela do L. A. někdy podívat.“

„Fakt?“

„No, a jak jsem už řekl, slíbil jsem Deboře, že strávím Děkuvzdání s ní...“

„Mě jsi to taky slíbil,“ podotkla Sára.

„Vážně?“

„No, byls nalitej. Říkals, že jako každej Američan nerad trávíš svátky sám. Dals mi pusu a ptal ses, jestli bychom nemohli být na Děkuvzdání spolu.“

„Promiň, nepamatuju si to...“

„To je dobrý. Vydrž... je tu další zákazník...“

Položil jsem sluchátko a šel si nalít sklenku. Když jsem se vracel do ložnice, zahlédl jsem v zrcadle svoje svěšené břicho. Bylo to ošklivé, obscenní. Proč mě ženy vůbec tolerovaly?

Jednou rukou jsem držel sluchátko u ucha a druhou pil víno. Sára se vrátila.

„Tak jo. Pokračuj.“

„No nic, pak se stala další věc. Zavolala ta břišní tanečnice. Akorát ona není doopravdy břišní tanečnice, je servírka.

Prohlásila, že letí do L. A., aby se mnou strávila Děkuvzdání. Byla tak šťastná.“

„Měls jí říct, že už jsi zadanej.“

„To jsem neudělal...“

„Neměls na to žaludek.“

„Iris má úžasný tělo...“

„V životě jsou i jiný věci než úžasný těla.“

„Ted' ale musím říct Deboře, že s ní nemůžu oslavit Děkuvzdání, a nevím jak.“

„Kde jsi teď?“

„V Debořině posteli.“

„Kde je Debora?“

„V práci.“ Neubránil jsem se vzlyku.

„Neješ nic jinýho než ůrvanej posera.“

„Já vím. Jenže jí to musím říct. Jsem z toho úplně mimo.“

„Dostal ses do ty šlamastyky sám. Ven se musíš taky dostat sám.“

„Myslel jsem si, že mi pomůžeš, že mi poradíš, co mám dělat.“

„Chceš přebalit? Abych jí zavolala místo tebe?“

„Ne, to je dobrý. Jsem chlap. Zavolám jí sám. Udělám to hned teď. Řeknu jí pravdu. Skončím tu komedii!“

„To je dobře. Dej mi vědět, jak to dopadlo.“

„Může za to moje dětství, víš. Nikdy jsem nepoznal, co je to láska...“

„Zavolej mi potom.“

Sára zavěšila.

Nalil jsem si další víno. Nemohl jsem pochopit, co se stalo s mým životem. Ztratil jsem svoji suverénnost, svoje světáctví, svůj tvrdý ochranný krunýř. Přišel jsem o svůj smysl pro humor vůči problémům jiných lidí. Chtěl jsem to všechno zpátky. Chtěl jsem, aby mi všechno klapalo. Nějak jsem ale věděl, že se to nevrátí, přinejmenším ne hned.

Bylo mi souzeno, abych se nadále cítil vinen a bezbranný.

Zkoušel jsem si namluvit, že pocit viny je jenom určitý druh nevolnosti. Že jenom muži bez výčitek svědomí v životě něco dokážou. Muži, kteří dovedou lhát a podvádět, ti, kteří znají všechny ty zkratky. Cortez. Ten se s tím nesral.

Ani Vince Lombardi. Ale ať jsem o tom přemýšlel sebevíc, stále jsem se cítil mizerně. Rozhodl jsem se, že toho nechám. Byl jsem připraven. Půjdu ke zpovědi. Stanu se znovu katolíkem. Pust' se do toho, zbav se toho a pouč se, pak čekej na odpuštění. Dopil jsem víno a vytočil Debořinu kancelář.

Ozvala se Tessie. „Čau, brouku! Tady Hank! Jak se vede?“

„Všechno je v pohodě, Hanku. Jak se vede tobě?“

„Je to dobrý. Poslyš, nejseš na mě nasraná, že ne?“

„Ne, Hanku. Bylo to trochu drsný, hahaha, ale jinak sranda. Je to naše malé tajemství.“

„Díky. Víš, já fakt nejsem tak...“

„Já vím.“

„No, poslechni, chtěl jsem mluvit s Deborou. Je tam?“

„Ne, je u soudu, zapisuje.“

„Kdy se vrátí?“

„Většinou se nevrací do kanceláře, když jde k soudu. Jestli přijde, mám něco vyřídit?“

„Ne, Tessie, díky.“

A bylo to. Nemohl jsem to ani odčinit. Zácpa doznání. Komunikační bariéra. Měl jsem nepřátele na vysokých místech.

Vypil jsem další víno. Byl jsem připravený vyčistit vzduch a nechat všechno usadit. Teď jsem v tom musel trčet.

Cítil jsem se hůř a hůř. Deprese a sebevražedné sklony se často dostavují při špatné stravě. Ale já jsem jedl dobře.

Vzpomněl jsem si na staré časy, kdy jsem žil o jedné čokoládě za den, posílal jsem ručně psané povídky do Atlantic Monthly a do Harpets. Nemyslel jsem na nic jiného než na jídlo. Když tělo hladoví, strádá i mysl. Jenomže já jsem teď jedl zatraceně dobře a pil zatraceně dobré víno. To znamená, že to, o čem jsem přemýšlel, byla zřejmě pravda.

Všichni se pokládají za výjimečné, privilegované, za něco zvláštního. Dokonce i ošklivá stará babizna, která na verandě zalévá muškáty. Já jsem se považoval za výjimečného, protože jsem v padesáti opustil továrny a stal se básníkem. Borec. Takže jsem na všechny sral, stejně jako ti šéfové a manažeři srali na mě, když jsem byl bezmocný. Dopadlo to úplně stejně. Byl jsem opilý, zkažený, odporné hovado s dosti chabým věhlasem.

Moje zpytování bolest nevyléčilo.

Zazvonil telefon. Byla to Sára.

„Říkals, že zavoláš. Co se stalo?“

„Nebyla tam.“

„Nebyla tam?“

„Je u soudu.“

„Co chceš dělat?“

„Budu čekat. A řeknu jí to.“

„Dobře.“

„Neměl bych tě všema těma sračkama obtěžovat.“

„To je v pořádku.“

„Chci tě zase vidět.“

„Kdy? Po tý břišní tanečnici?“

„No, třeba.“

„Děkuji, nechci.“

„Zavolám ti...“

„Tak jo. Vyperu a nažehlím ti plínky.“

Usrkával jsem víno a čekal. Tři hodiny, čtyři hodiny, pět hodin. Nakonec jsem si vzpomněl, že se mám obléct.

Seděl jsem se sklenkou v ruce, když Debořino auto zastavilo před domem. Čekal jsem. Otevřela dveře. Nesla tašku s nákupy. Vypadala velice dobře.

„Čau!“ pozdravila, „jak se má moje uschlá nudle?“

Šel jsem k ní a obejmul jí rukama. Začal jsem se třást a brečet.

„Hanku, co se děje?“

Debora upustila tašku s nákupy na zem. Naše večere. Uchopil jsem ji a přitiskl k sobě. Vzlykal jsem. Slzy tekly jako víno. Nemohl jsem přestat. Většina mojí osobnosti to myslela vážně, zbytek se schovával.

„Hanku, co se stalo?“

„Nemůžu s tebou slavit Díkůvzdání.“

„Proč? Proč? V čem je problém?“

„Protože jsem VŮL! Jsem OBROVSKEJ KUS VOLA!“

Moje vina mě provrtávala a dostal jsem křeč. Bolelo to příšerně.

„Z Kanady přiletí jedna břišní tanečnice, aby se mnou strávila Díkůvzdání.“

„Břišní tanečnice?“

„Jo.“

„Je krásná?“

„To je. Promiň, promiň...“

Debora mě odstrčila.

„Nech mě uklidit ty nákupy.“

Zvedla tašku a odešla do kuchyně. Zaslechl jsem, jak se dveře od lednice otevřely a zavřely.

„Deboro,“ řekl jsem, „odcházím.“

Z kuchyně se nic neozvalo. Otevřel jsem hlavní dveře a šel ven. Nastartoval jsem volkswagen. Pustil jsem rádio, zapnul světla a jel zpátky do L. A.

94

Ve středu večer jsem se nacházel na letišti a čekal na Iris. Posedával jsem a obhlížel ženy. Žádná z nich – vyjma jedné či dvou – nevypadala tak dobře jako Iris. Něco se se mnou dělo: hodně jsem myslel na sex. Každou ženu, na kterou jsem pohlédl, jsem si představoval v posteli. Byl to zajímavý způsob, jak trávit čekání na letišti. Ženy: líbily se mi barvy jejich šatů; způsob jejich chůze; krutost v některých tvářích; sem tam i téměř čistá krása v jiné tváři, naprosto kouzelně ženská. Vynikají nad námi: mnohem lépe plánují a mají to lépe zorganizováno. Zatímco muži sledují profesionální fotbal, pijí pivo nebo hrají bowling, ženy o nás přemýšlejí, soustřeďují se, studují a rozhodují se jestli nás přijmout, vyškrtnout, vyměnit, zabít nebo jednoduše opustit. V konečném důsledku na tom v podstatě nezáleží; ať udělají cokoli, zůstáváme osamělí a šílení.

Koupil jsem pro nás s Iris krocana, osmikilového. Ležel u mě v dřezu a rozmrzal. Díkůvzdání. Je důkazem, že jste přežili další rok s jeho válkami, inflací, nezaměstnaností, smogem, prezidenty. Bývá to obrovské, neurotické sročení klanů: hlučných opilců, babiček, sester, tet, řvoucích dětí, potencionálních sebevrahů. A pak ty žaludeční potíže. Ničím jsem se nelišil od ostatních: osmikilový pták si trůnil v mém dřezu, mrtvý, oškubaný, kompletně vykuchaný. Iris mi ho upeče.

Odpoledne mi poštou přišel dopis. Vytáhl jsem ho z kapsy a znovu si ho přečetl. Byl zaslán z Berkeley:

Vážený pane Chinaski!

Vy mě sice neznáte, ale jsem vážně kus. Chodila jsem s námořníkem a jedním řidičem tiráku, jenže mě to neuspokojilo. Problém je v tom, že jenom šukáme a nic víc. Ti kretění v sobě nic nemají. Je mi dvaadvacet a mám pětiletou dceru, Aster. Žiju s jedním

chlápkem, ale nesouložíme, jenom spolu bydlíme. Jmenuje se Rex. Chtěla bych se k vám podívat. Máma by mi Aster pohlídala. V obálce je moje fotka. Napište, jestli máte zájem. Četla jsem pár vašich knížek. Těžko se shánějí v knihkupectvích. Na vašem stylu se mi líbí, že je vám tak dobře rozumět. A taky jste vtipnej.

Vaše Tanya

Načež přistálo letadlo s Iris. Stál jsem u okna a sledoval, jak vystupuje. Pořád vypadala dobře. Přiletěla až z Kanady, aby mě viděla. Nesla si kufřík. Zamával jsem jí, když s ostatními postupovala přístupovou cestou. Musela projít celním odbavením, pak už se tiskla ke mně. Líbali jsme se a já jsem měl poloviční erekcí.

Byla v šatech, praktických, přiléhavých modrých šatech, měla vysoké podpatky a na hlavě na stranu posazený klobouk. Vidět ženu v šatech byla vzácnost. Všechny ženské v Los Angeles nosily neustále kalhoty...

Protože jsme nemuseli čekat na zavazadla, jeli jsme přímo ke mně. Zaparkoval jsem před domem a společně jsme prošli dvorem. Posadila se na pohovku, já jsem jí mezitím nalil sklenku. Iris pokukovala po mé domácí knihovně.

„Tos napsal všechny ty knížky?“

„Jo.“

„Netušila jsem, žeš toho napsal tolik.“

„Napsal.“

„Kolik?“

„Já nevím. Dvacet, dvacet pět...“

Políbil jsem ji, jednu ruku jí dal kolem pasu a přitiskl k sobě. Druhou ruku jsem jí položil na koleno.

Zazvonil telefon. Vstal jsem a zvedl ho. „Hanku?“ Byla to Valérie.

„Ano?“

„Kdo je to?“

„Jak to myslíš?“

„Ta holka...”

„Jo, jedna známá z Kanady.”

„Hanku, ty a ty tvoje zpropadený ženský!”

„No jo.”

„Bobby chce vědět, jestli byste s...”

„Iris.”

„Jestli byste s Iris nezašli na panáka.”

„Dneska večer ne. Odložíme to.”

„Ta teda má figuru!”

„Já vím.”

„Tak třeba zítra.”

„Možná...”

Zavěsil jsem a napadlo mě, že Valérii se zřejmě taky líbí ženy.

Nakonec proč ne.

Nalil jsem další dvě sklenky.

„Na kolik ženských už jsi čekal na letišti?” zeptala se Iris.

„Není to tak hrozný, jak si myslíš.”

„Ztratils přehled? Jako u tvých knížek?”

„Matika nepatří k mým silným stránkám.”

„Čekáš rád na letišti na ženský?”

„Jo.” Zapomněl jsem, že Iris je tak výřečná.

„Ty prase!” Zasmála se.

„Naše první hádka. Jaký byl let?”

„Seděla jsem vedle jednoho mimoně. Udělala jsem chybu, že jsem ho nechala koupit mi panáka. Totálně mě svým žvaněním odrovnal.”

„Byl jenom vzrušenej. Jseš sexy.”

„To je všechno, co na mně vidíš?”

„Já to vidím na první pohled. Možná uvidím i jiný věci, až spolu budeme dýl.”

„Proč usiluješ o tolik ženských?”

„Může za to moje dětství, víš. Žádná láska, žádný cit. A když mi bylo dvacet a třicet, taky toho moc nebylo.

Hraju si na dostihy...”

„Poznáš to, až to doženeš?”

„Mám takovej pocit, že bych potřeboval ještě aspoň jeden život.”

„Ty máš v sobě hodně sraček!“
Zasmál jsem se. „Proto taky píšu.“
„Jdu si dát sprchu a převléknu se.“
„Jasně.“

Šel jsem do kuchyně a dostal chuť na krocana. Ukazoval mi svoje nohy, chlupy v rozkroku, řiť, stehna; trůnil si tam. Byl jsem rád, že nemá oči. No, něco s tím ptákem provedeme. To byl další bod programu. Zaslechl jsem spláchnutí záchodu. Kdyby ho Iris nechtěla péct, upekł bych ho já.

Když jsem byl mladý, byl jsem neustále v depresi. Ale sebevražda už v mém životě nefigurovala. V mém věku už zbývalo velice málo, co by se dalo zabít. Být starý má něco do sebe, ať už lidi tvrdí cokoliv. Něco na tom je, že muž musí dosáhnout nejméně padesátky, aby dokázal psát dost jasně. Čím víc řek překročíte, tím víc toho o řekách víte – tedy pokud přežijete zvířenou vodu a skrytá skaliska. Může to být občas tvrdý oříšek.

Iris vyšla ven. Na sobě měla přiléhavé modročerné šaty v celku, podle všeho hedvábné. Nepodobala se průměrné Američance, díky čemuž nebyla tak průhledná. Byla to ženská každým coulem, jenže vám to nestrkala pod nos.

Americké ženy bývají hrozně neústupné a nakonec očekávají to horší. Těch několik zbylých přirozených Američanek žije většinou v Texasu a Louisianě.

Iris se na mě usmála. V obou rukou něco držela. Zvedla je nad hlavu a začala vydávat mlaskavé zvuky. Dala se do tance. Nebo spíš vibrovala. Bylo to, jako kdyby ji zasáhl elektrický proud, a centrem její duše bylo břicho. Bylo to roztomilé a čisté s jemným náznakem humoru. Celý tanec, během něhož ze mě ani na chvíli nespustila oči, měl svůj vlastní význam, silné vědomí vlastní hodnoty.

Iris dotančila, já jsem tleskal a nalil jí další sklenku.

„Nedala jsem do toho všechno,“ prohlásila. „Na to je třeba kostým a hudba.“

„Mně se to moc líbilo.“

„Chtěla jsem si přivést pásek s hudbou, ale věděla jsem, že nebudeš mít magneták.“

„Máš pravdu. I tak to bylo skvělý.“
Dal jsem Iris jemnou pusu.
„Proč se nepřestěhuješ do Los Angeles?“ ptal jsem se jí.
„Já mám kořeny na Severozápadě. Líbí se mi tam. Mám tam rodiče, známé, všechno. Copak to nechápeš?“
„Jo.“
„Proč se ty nepřestěhuješ do Vancouveru? Mohl bys psát tam.“
„Myslím, že jo. Mohl bych psát na vrcholku ledovce.“
„Mohl bys to zkusit.“
„Co?“
„Vancouver.“
„Co by si o tom myslel tvůj otec?“
„O čem?“
„O nás.“

95

Na Díkůvzdání Iris připravila krocana a dala ho do trouby. Bobby a Valérie se stavili na pár sklenek, ale nezůstali. Bylo to příjemné. Iris měla na sobě další šaty, stejně působivé jako ty předtím.

„Víš,“ postěžovala si, „nepřivezla jsem si dost oblečení. Zítra půjdeme s Valérií nakupovat k Frederickovi. Koupím si nějaký pořádný rajcovní boty. Budou se ti líbit.“

„To se mi líbí, Iris.“

Šel jsem do koupelny. V lékárnice jsem měl schovanou fotku, co mi poslala Tanya. Měla vyhrnuté šaty a byla bez kalhotek. Viděl jsem jí na kundu. Byla vážně kus. Když jsem vyšel ven, Iris něco umývala ve dřezu. Uchopil jsem ji zezadu, otočil k sobě a políbil.

„Jseš nadřženej starej chlípák!“ komentovala to.

„Dneska v noci tě zničím, drahoušku!“

„Ano, prosím!“

Celé odpoledne jsme pili a ke krocanu jsme se dostali kolem páté nebo šesté večer. Z jídla jsme vystřízlivěli. O hodinu později jsme začali pít znovu. Do postele jsme šli brzy, asi v deset večer. Neměl

jsem žádný problém. Byl jsem dost střízlivý, abych si zajistil pořádnou, dlouhou jízdu. Od chvíle, kdy jsem začal přirážet, jsem věděl, že to zmáknou. Nesnažil jsem se nijak zvlášť uspokojit Iris. Prostě jsem to rozjel a jako kdysi ji tvrdě šukal. Postel skákala a ona křivila obličej. Pak přišly hluboké steny. Trochu jsem ubral, potom zase zrychlil a švihal do cíle.

Vypadalo to, že vyvrcholila současně se mnou. Samozřejmě, to člověk nikdy neví. Odkulil jsem se. Vždycky jsem měl rád kanadskou slaninu.

Druhý den se stavila Valérie a spolu s Iris odešly k Frederickovi. Pošta dorazila asi o hodinu později. Obsahovala další dopis od Tanyi:

Milý Henry!

Šla jsem dneska po ulici a nějací hoši na mě pohvizdovali. Obešla jsem je bez odpovědi. Koho vážně nesnáším, jsou umývači aut. Pokřikují a vyplazují jazyky, jako kdyby s nima doopravdy něco uměli, jenže ve skutečnosti mezi nima není jedinej chlap, kterej by to dokázal. To se pozná, že jo.

Včera jsem zašla do jednoho obchodu koupit Rexovi kalhoty. Rex mi dal peníze. Nikdy si nenakupuje. Prostě to nesnáší. Takže jsem šla do toho pánskýho textilu a koupila mu je. Byli tam dva chlápci ve středních letech. Jeden z nich byl vyloženě drzej. Když jsem kupovala ty kalhoty, přišel ke mně, vzal mi ruku a položil si ji na ptáka. Zeptala jsem se ho: „To je všechno, co máš, ty ubožáku?“ Zasmál se a řekl něco duchaplnýho. Našla jsem jedny fakt pěkný kalhoty pro Rexe, zelený s tenkýma bílýma pruhama. Rex má rád zelenou. No ale ten chlápek mi řekl, „Pojď se mnou do jedný z těch kabinek.“ No, víš, drží chlápci mě vždycky fascinovali. Tak jsem s ním do tý kabinky šla. Ten druhý chlápek nás viděl jít dovnitř. Začali jsme se líbat a ten chlap se rozepnul. Postavil se mu a on mi na něj položil ruku.

Dál jsme se líbali, on mi zvedl šaty a prohlížel si v zrcadle moje kalhotky. Hrál si s mou zadnicí. Pták mu ale nikdy úplně neztvrdnul, měl ho jenom napůl tvrděj. Řekla jsem mu, že stojí za hovno. Vyšel z

kabinky s ptákem venku a zapnul se před tím druhým chlapem. Smáli se. Vyšla jsem ven a zaplatila ty kalhoty. Popadl je. „Řekni svému starýmu, že ty kalhoty měla v kabině!“ chechtal se.

„Jseš odpornej buzerant!“ řekla jsem mu. „A tvůj kámoš taky!“ Taky že byli. Skoro každej chlap je teď buzerant. Ženská to má hrozně těžký. Měla jsem přítelkyni, která se vdala, a jednou přišla domů a našla manžela v posteli s jiným chlapem. Není divu, že si teď všechny holky musí kupovat vibrátory. Je to absolutně na hovno. No nic, napiš.

Tvoje Tanya

Milá Tanyo,

Dostal jsem tvoje dopisy a fotku. Sedím tady sám, den po Díkůvzdání. Mám kocovinu. Tvoje fotka se mi líbila. Máš ještě nějaký?

Četlas někdy Celina? Třeba Cestu na konec noci? Potom ztratil tempo a stal se z něho cvok, stěžující si na své vydavatele a čtenáře. Je to vážně strašná škoda. Prostě mu odešel mozek. Myslím, že musel být dobrej doktor. Ale třeba nebyl. Možná do toho nedával srdce. Možná vraždil svoje pacienty. Z něčeho takovýho by se teď dal udělat dobrej román. Spousta doktorů to dělá. Dají ti prášky a pošlou tě zpátky na ulici. Potřebujou peníze, aby splatili dluhy za svý studium. Takže plní svoje čekárny a honí pacienty dovnitř a ven. Zváží tě, změří ti tlak, dají ti prášky, vyženou tě zase ven, a tobě se přitíží. Zubař tě může obrát o životní úspory, ale většinou něco pro tvoje zuby udělá.

No nic, pořád ještě píšu a vypadá to, že zvládám placení nájmu. Tvoje dopisy mi připadají zajímavý. Kdo tě fotil bez kalhotek? Nějakej dobrej známej, nepochybně. Rex? Vidíš, začínám žárlit! To je dobrý znamení, že jo? Říkejme tomu zájem. Nebo že si dělám starost...

Budu hlídat schránku. Nemáš nějaký nový fotky?

Tvůj, jenom tvůj Henry

Otevřely se dveře a stála tam Iris. Vytáhl jsem papír z psacího stroje a položil ho lícem dolů.

„Hanku, koukej! Mám ty rajcovní boty!“

„Skvělý! Skvělý!“

„Obuju si je pro tebe! Určitě z nich budeš paf!“

„Udělej to, brouku!“

Iris šla do ložnice. Vzal jsem dopis pro Tanyu a podstrčil ho pod štos papírů.

Iris vyšla ven. Boty byly jasně červené na nemravně vysokých podpatcích. Vypadala jako kurva všech kurev.

Boty byly bez paty, a přes punčochy jí prosvítala kůže. Iris chodila sem a tam. Už tak měla nesmírně provokativní tělo a zadek, ovšem chůzí na těch podpatcích z toho dělala světovou raritu. Bylo to k zešílení. Iris se zastavila, pohlédla na mě přes rameno a usmála se. To je ale rozkošná ještěrka! Měla ty nejlepší boky, nejlepší zadek a nejlepší lýtka, co jsem kdy viděl. Odběhl jsem a nalil dvě sklenky. Iris se posadila a přehodila nohu přes nohu. Seděla v křesle na protější straně pokoje. V mém životě se i nadále děly zázraky. Nemohl jsem to pochopit.

Můj pták byl tvrdý, pulsoval a napínal mi kalhoty.

„Ty víš, co se líbí chlapům,“ řekl jsem Iris.

Dopili jsme. Vzal jsem ji za ruku do ložnice. Shodil jsem ji na postel. Vykasal jsem jí šaty a dostal se ke kalhotkám. Byla to dřina. Kalhotky se jí zachytily o jednu botu, zahákly se o podpatek, ale nakonec jsem je sundal.

Šaty stále Iris zakrývaly boky. Zvedl jsem jí zadek a vyhrnul je pod ní. Byla už vlhká. Testoval jsem ji prsty. Iris byla skoro vždycky vlhká, skoro vždycky připravená. Byla absolutně odvázaná. Měla dlouhé, nylonové punčochy s modrými podvazky, na kterých byly vyšité červené růže. Vsunul jsem ho do té vláhý. Nohy měla zvednuté vysoko ve vzduchu, a jak jsem ji laskal, viděl jsem na nich ty rajcovní boty, červené podpatky trčící jako jehly. Čekala ji další staromódní tvrdá šukačka. Lásky je pro kytaristy, katolíky a šachové maniaky. Tahleta čubka s červenými botami a dlouhými punčochami – ta si zasloužila to, co ode mě měla dostat. Snažil jsem se ji

roztrhnout, přeříznout na dvě půlky. Pozoroval jsem ten zvláštní, napůl indiánský obličej v měkkých slunečních paprscích, které chabě pronikaly skrz rolety. Připadalo mi to jako vražda. Měl jsem ji. Nebylo úniku. Uháněl jsem a funěl, fackoval ji a skoro ji roztrhl vejpůl.

Překvapilo mě, že byla schopna vstát s úsměvem a odejít do koupelny. Vypadala téměř šťastně. Boty jí upadly a ležely vedle postele. Ptáka jsem měl pořád tvrdého. Zdvihl jsem jednu z těch bot a třel si ho s ní. Bylo to báječné.

Pak jsem ji položil zpět na podlahu. Když Iris vyšla z koupelny, stále s úsměvem, pták mi zvadnul.

96

Do konce jejího pobytu se toho moc nestalo. Pili jsme, jedli, šukali. Žádné hádky. Pořádali jsme dlouhé vyjížd'ky podél pobřeží, jedli v hospůdkách s mořskými specialitami. Nezatěžoval jsem se psáním. Existují chvíle, kdy je nejlepší se před psacím strojem schovat. Dobrý spisovatel ví, kdy nemá psát. Ťukat do stroje umí každý. Ne že bych byl nějaký dobrý písař; ani jsem neovládal pravopis a neznal jsem gramatiku. Věděl jsem ovšem, kdy nemám psát. Je to jako se šukáním. Čas od času musíte nechat bohy odpočinout. Měl jsem jednoho starého přítele, Jimmyho Shannona, který mi příležitostně poslal dopis. Napsal šest románů za rok, všechny o incestu. Nebylo divu, že strádal.

Můj problém spočíval v tom, že jsem nedokázal nechat odpočinout boha svého ptáka tak, jako boha psacího stroje.

Bylo to proto, že ženy jsou k mání vřdycky jen v přechodných návalech, takže musíte urvat, co se dá, než přijde bůh někoho jiného. Myslím, že to, že jsem na deset let přestal psát, bylo to nejšťastnější řešení, na které jsem kdy přišel.

(Předpokládám, že někteří kritici teď dodají, že to bylo rovněž to nejšťastnější řešení pro čtenáře.) Desetiletý odpočinek pro obě strany. Co by se stalo, kdybych na deset let přestal pít?

Nadešel čas, abych doprovodil Iris Duarteovou opět na letiště. Odlétala ranní linkou, která to zkomplikovala. Byl jsem zvyklý vstávat v poledne; byl to příjemný lék na kocovinu, který mi nepochybně prodlouží život o pět let. Když jsem ji vezl na L. A. International, nepociťoval jsem žádný smutek. Užili jsme si sexu a nasmáli jsme se. Těžko bych si vzpomněl na civilizovanější časy. Ani jeden z nás si nedělal žádné nároky, a přesto nám nechyběla vřelost, neobešlo se to bez citů, nebyla to žádná neživá hmota kopulující s jinou neživou hmotou. Tenhle druh promiskuity se mi hnusil, sex v Los Angeles, Hollywoodu, Bel Airu, Malibu a v Laguna Beach. Cizí při setkání, cizí při rozchodu – tělocvična plná těl, která se anonymně navzájem masturbují. Lidé bez zábran se často považují za svobodnější, jenže většinou postrádají schopnost cítit nebo nulovat. Takže se z nich stávají promiskuitní typy. Mrtví šukají mrtvé. Jejich hrátky postrádají riziko i humor – mrtvola prostě šuká s mrtvolou. Morálka je sice omezující, ale zakládá se na staletých zkušenostech lidstva. Některé zábrany existují proto, aby lidé otročili v továrnách, chodili do kostela a zachovávali loajalitu vůči státu. Jiné zábrany jsou skutečně smysluplné. Je to jako se zahradou plnou otráveného i dobrého ovoce. Musíte vědět, které lze utrhnout a sníst a kterého se nedotýkat.

Můj zážitek s Iris byl skvělý a naplňující, ale přesto jsem ji nemiloval a ona nemilovala mne. Člověk tomu snadno propadne a těžko zůstává nad věcí. Bralo mě to. Seděli jsme ve volkswagenu na horní parkovací rampě. Měli jsme trochu času. Hrál mi rádio. Brahms.

„Uvidím tě zase?“ zeptal jsem se jí.

„Myslím, že ne.“

„Dáš si v baru panáka?“

„Udělals ze mě alkoholičku, Hanku. Jsem tak slabá, že skoro nemůžu chodit.“

„Může za to jenom chlast?“

„Ne.“

„Tak pojďme na toho panáka.“

„Pít, pít, pít! Nemůžeš myslet na něco jiného?“

„Můžu, ale je to dobrej způsob, jak zabít čas, jako třeba teď.“

„Copak neumíš přijímat věci takový, jaký jsou?“

„Umím, ale radši to nedělám.“

„Říká se tomu únik před realitou.“

„To se dá říct o všem: o hraní golfu, o spaní, o jídle, o procházkách, o hádkách, o joggingu, o dýchání, o šukání...“

„O šukání?“

„Heleď, bavíme se jak pubertáci. Pojď, doprovodím tě do letadla.“

Neproběhlo to dobře. Chtěl jsem ji políbit, ale vycítil jsem její odstup. Teď Iris nebylo, myslím, dobře, a mě taky ne.

„Tak jo,“ prohlásila, „vyřídíme formality a pak si zajdeme na panáka. Potom odletím navždycky: v naprostém klidu a pohodě, žádná křeč.“

„Dobrá!“ souhlasil jsem.

A přesně tak se to odehrálo.

Cesta zpátky: po Century Boulevard na východ směrem na Crenshaw, po 8. Avenue, potom z Arlingtonu do Wiltonu. Rozhodl jsem se, že si vyzvednu prádlo, a zahrnul jsem doprava na Beverly Boulevard. Dojel jsem na parkoviště za čistírnou Silverette a zaparkoval. Během toho prošla kolem nějaká mladá černoška v červených šatech.

Zadek se jí fantasticky vlnil, byl to úžasný pohyb. Pak mi výhled zakryla budova. Ta se uměla pohybovat; jako kdyby některé ženy měly vrozený půvab, který byl ostatním odepřen. Ona to nepopsatelné kouzlo měla.

Vystoupil jsem na chodník a zpovzdálí ji sledoval. Načež se zastavila a přes rameno si mě změřila. Vešel jsem do čistírny. Když jsem vyšel ven s prádlem, stála u mého auta. Uložil jsem prádlo dovnitř na stranu spolujezdce. Pak jsem se přesunul na stranu řidiče. Stála přede mnou. Bylo jí kolem sedmadvaceti, měla kulatoučké obličej a apatický výraz. Stáli jsme blízko u sebe.

„Všimla jsem si, že se na mě díváte. Proč jste na mě koukal?“

„Omlouvám se. Nechtěl jsem se vás dotknout.“

„Chci vědět, proč jste na mě hleděl. Vyloženě jste na mě civěl.“

„Heleďte, jste krásná ženská. Máte nádhernou figuru. Viděl jsem vás jít, tak jsem se koukal. Nemohl jsem tomu odolat.“

„Chcete mě dnes večer vidět?“

„No, to by bylo skvělý. Jenže já už jsem zadanej. Něco už mám.“

Obešel jsem ji arazil si to k volant. Otevřel jsem dveře a nasedl. Odešla. Ještě předtím jsem slyšel, jak si ulevila: „Debil.“

Otevřel jsem poštu – nic. Potřeboval jsem přehodit výhybku. Něco mi chybělo. Nakoukl jsem do lednice. Nic.

Vyšel jsem ven, nasedl do volkswagenu a jel do obchodu s alkoholem jménem Modrý slon. Koupil jsem si plácačku Smirnoffa a několik 7-UP. Když jsem se vracel domů, po cestě jsem si uvědomil, že jsem zapomněl na cigarety.

Jel jsem na jih po Western Avenue, zahrnul doleva na Hollywood Boulevard, potom doprava na Serrano. Snažil jsem se najít nějakou trafik. Přímo na rohu Serrana a Sunsetu stála další černoška, nějaká ubožačka, na vysokých černých podpatcích a v minisukni. Jak tam v té krátké sukni stála, zahlédl jsem jen cíp modrých kalhotek. Dala se do chůze a já jel za ní. Předstírala, že si mě nevšimla.

„Hej, brouku!“

Zastavila. Zajel jsem k obrubníku. Přišla k autu.

„Jak se vede?“ zeptal jsem se.

„Dobře.“

„Nejste volavka?“

„Co tím myslíte?“

„No,“ zeptal jsem se, „jak mám poznat, že nejste policajtk?“

„Jak mám já poznat, že vy nejste policajt?“

„Koukněte na můj ksicht. Copak vypadám jako policajt?“

„Tak jo,“ prohlásila, „zajedte za roh a zaparkujte. Já ten roh obejdu a dojdu tam.“

Zajel jsem za roh před Mr. Famous N.J. Sandwiches. Otevřela dveře a nasedla.

„Co chceš?“ zeptala se. Bylo jí kolem pětatřiceti a jejímu úsměvu dominoval jeden masivní zlatý zub. Nikdy nebude na mizině.

„Vykouřit,“ odpověděl jsem.

„Dvacet dolarů.“

„Tak jo, pojedme.“

„Jed' po Západní na Franklin, zaboč doleva, pak to vem na Harvard a zahni doprava.“

Když jsme dorazili do Harvardu, bylo obtížné zaparkovat. Nakonec jsem zaparkoval v červené zóně a vysedli jsme.

„Pojd' za mnou,“ zavelela.

Byla to rozpadající se výšková budova. Těsně před vstupem do chodby zahrnula doprava a já jsem šel za ní po betonovém schodišti a pozoroval její zadnici. Je to zvláštní, ale zadnici má každý. Je to téměř smutné. O její zadnici jsem ale zájem neměl. Šel jsem za ní po chodbě a vzápětí po dalších betonových schodech. Místo výtahu jsme použili jakousi únikovou cestu. Co ji k tomu vedlo, o tom jsem neměl ponětí. Přesto jsem se tomuto cvičení podrobit musel – pokud jsem chtěl na stará kolena psát dlouhé tlusté romány jako Knut Hamsun.

Konečně jsme došli k jejímu bytu a ona vytáhla klíč. Chytil jsem ji za ruku.

„Počkej moment,“ zastavil jsem ji.

„O co jde?“

„Nemáš tam pár velkejch černejch bastardů, kteří mi dají nakládačku a pak mě očešou?“

„Ne, nikdo tam není. Žiju s jednou přítelkyní a ta není doma. Dělá v obchodním domě Broadway.“

„Dej mi ten klíč.“

Pomalů jsem pootevřel dveře a pak je prudce rozrazil nohou. Nakoukl jsem dovnitř. Měl jsem kapesní nůž, ale nevytáhl jsem jej. Zavřela za námi dveře.

„Pojd' do ložnice,“ navrhla.

„Počkej chvílku...“

Rozrazil jsem dveře od skříně a rukou prozkoumal prostor za oblečením. Nic.

„O co ti do hajzlu jde, chlape?“

„Nejde mi o nic!“

„Ach bože...“

Vběhl jsem do koupelny a serval sprchový závěs. Nic. Šel jsem do kuchyně a urval plastikovou zástěnu pod dřezem. Nic než slizký, přetékající umělohmotný odpadkový koš. Zkontroloval jsem druhou ložnici a její skříň.

Nakoukl jsem pod letiště: prázdná láhev od cuca. Vyšel jsem ven.

„Vrat’ se sem,“ řekla.

Byla to malinká ložnice, spíš přístěnek. Stála tam válenda se špinavým prostěradlem. Deko se válela na zemi.

Rozepnul jsem se a vytáhl ho.

„Dvacet dolarů,“ připomněla.

„Strč si toho zmrda do pusy! Vykuř mi ho!“

„Dvacet dolarů.“

„Vím, co to stojí. Vydělej si to. Vysaj mi koule.“

„Nejdřív dvacet dolarů...“

„Vážně? Já ti dám tu dvacku a jak mám vědět, že nezačneš ječet na policajty? Jak mám vědět, že tvůj brácha, kterej měří dva metry deset a je cvok do basketbalu, nepřiletí se svým vystřelovákem?“

„Nejdřív dvacet dolarů. A neboj se. Vykouřím tě. Vykouřím tě kvalitně.“

„Nevěřím ti, děvko.“

Zapnul jsem se a šel pryč, rychle, sešel jsem všechny ty betonové schody. Dorazil jsem dolů, naskočil do volkswagenu a jel zpátky domů.

Začal jsem pít. Hvězdy mi prostě nepřály. Zazvonil telefon. Byl to Bobby. „Posadils Iris do toho letadla?“

„Jo, Bobby, a chci ti poděkovat, že ses tentokrát do toho nemíchal.“

„Koukej, Hanku, to si jenom namlouváš. Jseš starej, taháš si sem samý mladý kusy a pak jseš nervózní, když kolem projde nějaký mladej kocour. Roztřepe se ti prdel.“

„Podceňuju se... málo si věřím, co?“

„Víš...“

„Jasně, Bobby.“

„No nic, Valérie se ptá, jestli se nechceš stavit na panáka.“

„Proč ne?“

Bobby měl jakési splašky, velice mizerné splašky. Posílali jsme si to dokola. Bobby měl spoustu nových pásků do magnetáku. Vlastnil i mého nejoblíbenějšího zpěváka, Randyho Newmana, a pustil ho, ale jen mírně nahlas, jak jsem si přál.

Takže jsme poslouchali Randyho a kouřili, když Valérie začala s módní přehlídkou. Měla řadu sexy ohozů od Frederika. Na vnitřní straně dveří do koupelny jí viselo třicet párů bot.

Valérie se začala promenovat na dvaceticentimetrových podpatcích. Tak tak, že mohla chodit. Klopýtala po pokoji a vrávorala na těch chůdách. Zadek měla vystrčený a přes průhlednou blůzu jí prosvítaly tvrdé a pevné bradavky. Na kotníku měla tenký zlatý řetízek. Vlnila se, pozorovala nás a prováděla jisté jemné erotické pohyby.

„Ježíšmarjá,“ vzdychl Bobby, „No... pane jo!“

„Šmarjá pane na nebi!“ přidal jsem se.

Když Valérie procházela kolem, natáhl jsem se a plácl jsem ji po zadku. Ožil jsem. Cítil jsem se skvěle. Valérie se šla převléknout do koupelny.

Pokaždé, když vyšla, vypadala lépe, šíleněji, divočeji. Celé představení směřovalo k určitému vyvrcholení.

Pili jsme a kouřili a Valérie se stále vracela s nějakou novinkou. Pekelná show.

Posadila se mi na klín a Bobby udělal pár fotek.

Večer ubíhal. Pak jsem se porozhlédl a Bobby s Valérií byli pryč. Šel jsem do ložnice a Valérie ležela na posteli, nahá, kromě těch jehlových lodiček. Tělo měla pevné a hubené.

Bobby byl stále oblečený a cucal Valérii prsa, střídal jedno s druhým. Bradavky jí trčely vzhůru.

Bobby ke mně vzhlédl. „Hej, starouši, chvástal ses, jak umíš lízat pipinu. Co říkáš tomuhle?“

Bobby se sehnul a roztáhl Valérii nohy. Chlupy na kundě měla dlouhé, zkroucené a spletené. Bobby přiklekl a lízal jí poštěváček. Docela mu to šlo, ale chyběl mu elán.

„Počkej moment, Bobby, neděláš to správně. Já ti to předvedu.“

Sehnul jsem se dolů. Začal jsem hodně daleko a přibližoval se k němu. Načež jsem se tam dostal. Valérie zareagovala. Až moc. Objala mi nohama hlavu, až jsem nemohl dýchat. Uši jsem měl připlácnuté. Vyprostil jsem hlavu ven.

„Tak, Bobby, jasný?“

Bobby neodpověděl. Otočil se a šel do koupelny. Byl jsem bez bot a bez kalhot. Rád jsem předváděl svoje nohy, když jsem pil. Valérie se vztyčila a srazila mě na postel. Pak se nahnula nad mého ptáka a strčila si ho do úst. Ve srovnání s ostatními ženskými moc neobstála. Začala s klasickým kouřením a kromě toho takřka neměla co nabídnout. Snažila se hodně dlouho a já jsem cítil, že se neudělám. Odstrčil jsem jí hlavu, položil ji na polštář a začal ji líbat. Pak jsem na ni vylezl. Zvládl jsem asi osm nebo deset rytmtů, když jsem za námi zaslechl Bobbyho.

„Chci, abys vypadl, chlape.“

„Bobby, co se sakra děje?“

„Chci, aby ses vrátil do svého bytu.“

Vyklouzl jsem, vstal, šel do obývacího a natáhl si kalhoty a boty.

„Hele, Velký otče,“ řekl jsem Bobbymu, „co se děje?“

„Chci prostě, abys odtud vypadl.“

„No dobře, dobře...“

Vrátil jsem se domů. Zdálo se to hodně dávno, co jsem Iris Duarteovou posadil do letadla. Teď už musí být zpátky ve Vancouveru. Do hajzlu. Dobrou noc, Iris Duarteová.

97

Našel jsem v poště dopis. Byl zaslaný z Hollywoodu.

Vážený pane Chinaski!

Právě jsem dočetla skoro všechny vaše knížky. Dělán pisařku v jednom podniku na Cherokee Avenue. Pověsila jsem si na pracovišti vaši fotku. Je to plakát z jednoho z vašich čtení. Lidi se mě ptají, kdo to je, a já jim říkám, že můj přítel, a oni říkají: „Můj bože!“

Dala jsem šéfovi vaši knížku povídek Trojnohé zvíře, a on prohlásil, že se mu to nelíbí. Tvrdil, že neumíte psát. Že jsou to slátaniny. Docela ho to vytočilo.

Mě se ale vaše knihy líbí a chtěla bych se s vámi sejít. Lidi říkají, že jsem pěkně stavěná. Nechtěl byste se přesvědčit?

Líbá Valencie

Připojila dvě telefonní čísla, jedno do práce, jedno domů. Bylo asi 14:30. Vytočil jsem číslo do práce. „Haló?“ ozval se ženský hlas.

Je tam Valencie?“

„U telefonu.“

„Tady je Chinaski. Dostal jsem tvůj dopis.“

„Myslela jsem si, že zavoláš.“

„Máš sexy hlas,“ poznamenal jsem.

„Ty taky,“ odpověděla.

„Kdy tě můžu vidět?“ zeptal jsem se.

„No, dneska večer nic nemám.“

„Výborně. Takže dneska večer?“

„Dobře,“ souhlasila. „Uvidíme se po práci. Sejdeme se v baru na Cahuenga Boulevard, v Liščí noře. Víš, kde to je?“

„Jo.“

„Takže nashle, kolem šestý...“

Vyjel jsem a zaparkoval před Liščí norou. Zapálil jsem si cigaretu a chvíli tam seděl. Pak jsem vystoupil a vešel do baru. Která z nich je Valencie? Stál jsem tam a nikdo nic neříkal. Přišel jsem k baru a objednal si dvojitou vodku-7. Pak jsem zaslechl svoje jméno: „Henry?“

Porozhlédl jsem se a uviděl jsem v jednom boxu osamocenou blondýnu. Vzal jsem si sklenku a posadil se. Bylo jí kolem osmatřiceti a nebyla dobře stavěná. Byla už odkvetlá a trochu příliš při těle. Prsa měla obrovská, ovšem svěšená. Nakrátko ostříhané blond vlasy. Byla silně zmalovaná a vypadala unaveně. Na sobě měla kalhoty, blůzu a boty. Mdlé modré oči. Na obou pažích spoustu náramků. Její obličej nic neprozrazoval, i když kdysi mohla být krásná.

„To teda byl zasranej a mizernej den,“ spustila. „Psala jsem jak cvok.“

„Tak to přesuňme na nějakej jinej večer, až ti bude líp,“ navrhl jsem.

„Ale, prdlajs, to se zvládne. Ještě jednoho panáka a zmátořím se.“
Valencie kývla na servírku: Ještě víno.“

Pila bílé víno.

„Jak se ti píše?“ zeptala se. „Vydal jsi nějaký nový knížky?“

„Ne, ale dělám na románu.“

„Jak se jmenuje?“

„Zatím nijak.“

„Bude dobrej?“

„Nevím.“

Oba jsme se na chvíli odmlčeli. Dopil jsem vodku a dal si další. Valencie prostě nebyla v žádném ohledu můj typ.

Nelíbila se mi. Existují takoví lidé – jakmile se s nimi setkáte, už vám lezou na nervy.

„U nás v práci dělá jedna Japonka. Dělá všechno možný, aby mě vyrazili. Se šéfem to klope, ale ta čubka mi znepřjemňuje den. Jednou jí vrazím nohu do prdele.“

„Odkud jsi?“

„Z Chicaga.“

„Chicago se mi nelíbilo,“ poznamenal jsem.

„Mě se líbí.“

Dopil jsem svou sklenku, ona tu svoji. Přisunula ke mně svůj účet. „Byl bys tak hodný a zaplatil za mě? Měla jsem ještě gamátovej salát.“

Vytáhl jsem klíč, abych odemkl dveře.

„To je tvoje auto?“

„Jo.“

„Ty si myslíš, že já pojedu v takovém starým autě?“

„Koukej, jestli si nechceš nastoupit, nenastupuj.“

Valencie nasedla. Vytáhla zrcátko a během jízdy si upravovala obličej. Ke mně domů to nebylo daleko.

Zaparkoval jsem.

Uvnitř prohlásila, „Tady je to hnusný. Potřebovalo by to uklidit.“

Vytáhl jsem vodu a 7-UP a nalil do dvou sklenek. Valencie si stáhla boty.

„Kde máš psací stroj?“

„Na kuchyňském stole.“

„Ty nemáš psací stůl? Myslela jsem si, že spisovatelé mívají psací stoly.“

„Někteří nemají dokonce ani kuchyňský stoly.“

„Byls někdy ženatej?“ zeptala se Valencie.

„Jednou.“

„Co se stalo?“

„Začali jsme se vzájemně nenávidět.“

„Já jsem byla vdaná čtyřikrát. Se svýma bývalýma se pořád vídám. Jsme kámoši.“

„Popojed’.“

„Ty jseš nějak nervózní,“ řekla Valencie.

„Jsem v pohodě.“

Valencie dopila a pak se natáhla na pohovku. Položila si hlavu ke mně do klína. Začal jsem jí hladit vlasy. Nalil jsem jí další sklenku a vrátil se k hlazení vlasů. Viděl jsem jí pod blůzu a na prsa. Naklonil jsem se a dal jí dlouhou pusu.

Jazykem mi zajížděla do úst. Nenáviděl jsem ji. Postavil se mi. Znovu jsme se políbili a já jí sáhl pod blůzu.

„Věděla jsem, že tě jednou potkám,“ prohlásila.

Znovu jsem jí dal pusu, tentokrát poněkud divočeji. Cítila pod hlavou mého ptáka.

„Podívejme!“ zvolala.

„To nic,“ já na to.

„No moment,“ trvala na svém. „Co chceš dělat?“

„Já nevím...“

„Zato já vím.“

Valencie vstala a šla do koupelny. Když vyšla ven, byla nahá. Vlezla si pod peřinu. Dal jsem si panáka. Pak jsem se svlékl a vlezl do postele. Stáhl jsem deku. Měla obrovská prsa. Byla samé prso.

Jedno jsem jí rukou stiskl, jak to jen šlo, a cucal bradavku. Neztvrdla. Přešel jsem ke druhému prsu a začal cucat. Nic. Poplácálem jsem je. Vrazil jsem mezi ně ptáka. Bradavky zůstaly měkké. Přistrčil jsem jí ho k puse a ona odvrátila hlavu. Napadlo mě, že bych jí mohl popálit zadek cigaretou. Že to ale byla hora masa. Utahaná, urvaná šlapka. Děvky mě obvykle rozpalovaly. Ptáka jsem měl tvrdého, ale duchem jsem byl nepřítomný.

„Jseš Židovka?“ zeptal jsem se jí.

„Ne.“

„Vypadáš tak.“

„Nejsem.“

„Bydlíš ve Fairfaxu, vid’?“

„Jo.“

„Jsou tvoji rodiče Židi?“

„Poslechni, co pořád meleš o Židech?“

„Neboj. Někteří moji nejlepší kámoši jsou Židi.“

Znovu jsem jí oplácálem prsa.

„Vypadáš vyděšeně,“ prohlásila Valencie. „Připadáš mi nervózní.“

Zamával jsem jí ptákem před obličejem.

„Copak tohle vypadá vyděšeně?“

„Vypadá to strašně. Odkud máš všechny ty velký cévy?“

„Mně se líbí.“

Uchopil jsem ji za vlasy, opřel jí hlavu o zeď, cucal jí zuby a hleděl do očí. Pak jsem si začal hrát s její kundou.

Dlouho tomu odolávala. Pak se začala otvírat a strčila si dovnitř můj prst. Dostal jsem se k poštěváčku a dráždil ho.

Pak jsem na ni vylezl. Můj pták se ocitl v ní. Opravdu jsme šukali. Necítil jsem žádnou potřebu ji uspokojit.

Valencie měla solidní stisk. Byl jsem v ní pěkně hluboko, ale nezdálo se, že by na to reagovala. Bylo mi to jedno.

Pumpoval jsem a pumpoval. Další šukačka. Studium. Nebyl v tom ani kousek násilí. Bída a ignorance plodí svůj druh pravdy. Byla moje. Byli jsme jako dvě zvířata v lese a já jsem ji zabíjel. Unikala. Políbil jsem ji a její rty se konečně rozevřely. Vrážel jsem ho dovnitř.

Modré stěny nás pozorovaly. Valencie začala vydávat slabé zvuky. To mě rozjelo.

Když vyšla z koupelny, byl jsem už oblečený. Na stole stály dvě sklenky. Usrkávali jsme z nich.

„Jak to, že bydlíš ve Fairfaxu?“ zeptal jsem se.

„Líbí se mi tam.“

„Mám tě odvést domů?“

„Jestli ti to nevadí.“

Bydlela dva bloky na východ od Fairfaxu. „Tohle je můj dům,“ ukázala, „s těma drátěnýma dveřma.“

„Vypadá hezky.“

„Je hezkej. Nehceš na chvilku dál?“

„Máš něco k pití?“

„Zvládneš sherry?“

„Jasan...“

Šli jsme dovnitř. Na zemi ležely ručníky. Cestou kolem je odkopla pod postel. Pak se objevila se sherry. Byla to pěkná brečka.

„Kde máš koupelnu?“ zeptal jsem se.

Spláchl jsem, abych přehlušil ten zvuk, a pak jsem se vyblil. Znovu jsem spláchl a vyšel ven.

„Ještě panáka?“ zeptala se.

„Jasně.“

„Měla jsem tu děti,“ vysvětlovala, „proto je tady takovej bordel.“

„Ty máš děti?“

„Jo, ale stará se o ně Sam.“

Dopil jsem svoji sklenku. „Tak jo, díky za sherry. Musím jít.“

„Dobře, máš můj telefon.“

„Správně.“

Valencie mě doprovodila k drátěným dveřím. Dali jsme si pusy. Pak jsem šel k volkswagenu. Nasedl jsem a odjel. Zajel jsem za roh, zaparkoval před nějakým autem, otevřel dveře a vyblil druhou várku.

Každý třetí nebo čtvrtý den jsme se viděli se Sárrou, buď u ní nebo u mě. Spali jsme spolu, ale bez sexu. Blížili jsme se k tomu, ale nikdy jsme to úplně nerozjeli. Pravidla Drayera Baby byla přísná.

Rozhodli jsme se, že strávíme společně svátky; Vánoce i Silvestr u mě doma.

Sára přijela čtyřicátého kolem poledne ve svém dodávkovém volkswagenu. Pozoroval jsem, jak parkuje, a pak jsem jí šel naproti. Na střeše dodávky měla přivázaná prkna. Měl to být vánoční dárek pro mne: chtěla mi sestavit postel. Moje postel byla strašná: kovový kavelec s drátěnkou a potrhanou matrací. Sára přivezla i domácího krocana s přílohou. Dohodli jsme se, že já to zaplatím i s bílým vínem. Byly tam ještě nějaké dárečky pro nás pro oba.

Přinesli jsme prkna, krocana i všechny ty drobnosti. Vynesl jsem postel, drátěnku i matraci na ulici a postavil k tomu ceduli:

„Zdarma“. První zmizela postel, pak drátěnka a nakonec matrace. Byla to chudá čtvrt’.

Viděl jsem Sárinu postel u ní doma, spal jsem v ní a líbila se mi. Nikdy jsem neměl rád běžné postele, aspoň tedy ty, které jsem si mohl dovolit koupit. Přes půl života jsem strávil v postelích, které byly vhodnější pro člověka s postavou žízaly.

Sára si svou postel udělala sama a mně se chystala udělat stejnou. Sestávala z pevné dřevěné desky podepřené sedmi nohami o průměru deset krát deset (sedmá noha podpírala střed) a zakryté vrstvou tvrdého deseticentimetrového molitanu. Sára mívala dobré nápady. Přidržel jsem desky a ona zabíjela hřebíky. S kladivem jí to šlo. Vážila jenom osmačtyřicet kilo, ale hřebík zatlouct uměla. Bude to dobrá postel.

Sára byla hotová raz dva.

Pak jsme ji otestovali – platonicky – a Drayer Baba se nad námi usmíval.

Jeli jsme pro vánoční stromek. Nijak zvlášť jsem po stromku netoužil (Vánoce bývaly v mém dětství vždycky nešťastné), takže když jsme všechna tržiště našli vymetená, chybějící stromek mě

netrápil. Sára byla při návratu nešťastná, ale když jsme vešli dovnitř a dali si několik sklenic bílého vína, nabyla zpět své vitality a dala se do rozvěšování vánočních ozdob, světel a třásní, kam se dalo; dala několik třásní i do mých vlasů.

Četl jsem, že během Štědrého večera a na Boží hod dochází k nejvyššímu počtu sebevražd za rok. Tento svátek má zjevně velice málo nebo nic společného s narozením Krista.

Veškerá hudba v rádiu byla nechutná a televize ještě horší, takže jsme to vypnuli a ona zavolala své matce do Mainu. I já jsem s mámou promluvil a máma nebyla úplně špatná.

„Nejdřív,“ ozvala se Sára, „mě napadlo, že tě dám dohromady s mámou, jenže ona je starší než ty.“

„Zapomeň na to.“

„Má pěkný nohy.“

„Zapomeň na to.“

„Máš něco proti vyššímu věku?“

„Jo, u všech kromě mě samého.“

„Chováš se jak filmová hvězda. Tos měl vždycky ženskou o dvacet až třicet let mladší než ty?“

„Ve dvaceti ne.“

„Tak dobře. Měls někdy ženskou starší než ty, žils někdy s takovou?“

„Jo, když mi bylo pětadvacet, žil jsem s jednou pětatřicetiletou.“

„Jak to klapalo?“

„Bylo to hrozný. Zamiloval jsem se.“

„Co na tom bylo hrozný?“

„Donutila mě jít na školu.“

„A to je hrozný?“

„Nebyla to taková škola, jak si myslíš. Ona byla profesorka a já tam byl za studenty.“

„Co se s ní stalo?“

„Pohřbil jsem ji.“

„S poctama? Zabils ji?“

„Chlast ji zabil.“

„Veselé Vánoce.“

„Jasně. Pověz mi, jak je to s tebou.“

„Střídám to.“

„Moc?“

„Moc a zároveň málo.“

O třicet až čtyřicet minut později někdo zaklepal na dveře. Sára vstala a otevřela. Dovnitř vešlo něco jako sexuální symbol. Na Štědrý den. Netušil jsem, kdo to může být. Měla na sobě přiléhavé černé šaty a její obrovská prsa vypadala, že jí co chvíli vypadnou z výstřihu. Bylo to znamenité. V životě jsem neviděl taková prsa, takhle vystavená, jenom ve filmu.

„Čau, Hanku!“

Zнала mě.

„Já jsem Edie. Viděls mě jednou večer u Bobbyho.“

„Opravdu?“

„Tos byl tak opilej, že si to nepamatuješ?“

„Nazdar, Edie. Tohle je Sára.“

„Hledala jsem Bobbyho. Napadlo mě, že by mohl být tady.“

„Sedni si a dej si skleničku.“

Edie se posadila do křesla po mé pravici, v mé těsné blízkosti. Bylo jí kolem pětadvaceti. Zapálila si cigaretu a usrkávala víno. Pokaždé, když se naklonila nad konferenční stůl, věděl jsem jistě, že to přijde, že jí ta prsa vyskočí ven. A já jsem se obával toho, co bych udělal, kdyby k tomu došlo. Prostě jsem to nevěděl. Nikdy jsem nebyl na prsa. Vždycky na nohy. Jenomže Edie velice dobře věděla, jak se prezentovat. Měl jsem strach, pošilhával jsem po jejích prsou a nebyl jsem si jist, jestli chci, aby odešla ven, anebo zůstala uvnitř.

„Tys viděl Mannyho,“ zeptala se mě, „u Bobbyho?“

„Jo.“

„Musela jsem mu dát kopačky. Byl šíleně žárlivej. Najal si dokonce soukromýho detektiva, aby mě sledoval! Představ si to! Takovej primitivní sráč!“

„Jo.“

„Nenávidím chlapy, který žebrají Nesnáším vlezdoprdelky!“

„Dobrého chlapa dneska není lehký najít,“ poznamenal jsem. „To je jedna písnička. Z druhý světový války. Taky se zpívalo: ‚Nesedávej pod jabloní s nikým jiným kromě mě.‘“

„Hanku, ty kecáš...“ vmísila se Sára.

„Dej si ještě hlt, Edie,“ vyzval jsem ji a nalil další sklenku.

„Chlapi jsou takový nuly!“ pokračovala. „Nedávno jsem zašla do jednoho baru. Byla jsem se čtyřma klukama, dobrýma kámošema. Seděli jsme a odprskávali pěnu z piva, smáli jsme se, znáš to, bylo nám prostě báječně, nikoho jsme neobtěžovali. Pak mě napadlo, že bych si chtěla zahrát kulečnick. Hraju ho ráda. Myslím si, že když ženská umí hrát kulečnick, svědčí to o její úrovni.“

„Já ho hrát neumím,“ prohlásil jsem. „Pokaždý roztrhnu plátno. A to ani nejsem ženská.“

„Takže jsem šla ke stolu a tam byl jeden chlápek, co hrál úplně sám. Přišla jsem k němu a řekla jsem: ‚Heleď, už tu hraješ pěkně dlouho. Chceme si s kamarádama trochu zašťouchat. Nemohl bys nás k tomu stolu na chvilku pustit?‘ Otočil se a podíval se na mě. Čekal. Pak se zašklebil a řekl, že jo.“

Edie se rozpálila a během vyprávění se vrtěla a já jí koukal na prsa.

„Vrátila jsem se a řekla svým kámošům, že máme stůl. Pak ten chlápek, co hrál, se konečně dostal k poslednímu šťouchu, když tu přijde jeho kumpán a říká: ‚Hele, Ernie, slyšel jsem, že pouštíš stůl.‘ A víš, co mu na to řekl? Řekl: ‚Jo, nechávám ho támhleť čubce!‘ Zaslechla jsem to a viděla jsem RUDĚ! Nahnul se nad stůl, aby odšťouchl poslední kouli. Chytla jsem tágo a jak byl nahnutej, praštila jsem ho vši silou po hlavě. Svalil se na stůl jako podťatej. V baru ho znali, takže tam přilítla tlupa jeho kámošů, ale to už se seběhli i moji čtyři kámoši. Hochu, to byla mela! Třískaly flašky, rozbily se zrcadla... Nevím, jak jsme se odtud dostali, ale povedlo se nám to. Máš nějaký seno?“

„Jo, ale neumím moc balit.“

„Já to udělám.“

Edie ubalila pevný, tenký joint, úplně jako profík.

Potáhla si se zasyčením a podala mi ho.

„No a další večer jsem se tam vrátila, sama. Majitel, kterej dělá barmana, mě poznal. Jmenuje se Claude.

„Claude,‘ řekla jsem mu, ‚mrzí mě ten včerejšek, ale ten chlápek u stolu byl učiněnej hajzl. Řekl, že jsem čubka.““

Nalil jsem všem další sklenku. Každou minutu už ta prsa musí vypadnout.

„Ten majitel řekl: ‚To je dobrý, zapomeň na to.‘ Vypadal jako sympaták. ‚Co piješ?‘ zeptal se mě. Vyložila jsem se k baru, dala jsem si pár panáků na jeho účet a on řekl: ‚Víš, potřeboval bych novou servírku.““

Edie si potáhla z jointu a pokračovala. „Povídal mi o ty bývalý servírce. ‚Přitahovala sem chlapy, ale nadělala spoustu problémů. Provokovala jednoho proti druhýmu. Ona hrála pořád hlavní roli. Pak jsem zjistil, že mě tajně podvádí. V MÝM podniku prodávala sama sebe!““

„Vážně?“ zeptala se Sára.

„On to tvrdil. No ale nabídl mi to místo servírky. A řekl: ‚Žádný podvádění v práci!‘ Já na to, ať sklapne, že nejsem taková. Říkala jsem si, že bych teď možná mohla ušetřit nějaký peníze a jít na univerzitu studovat chemii a francouzštinu, jak jsem vždycky chtěla. Potom řekl: ‚Pojď sem dozadu, chci ti ukázat, kde skladujeme zásoby, a taky tady mám jedny šaty, který by sis mohla zkusit. Nikdy nebyly nošený a myslím, že je to tvoje velikost.‘ Tak jsem s ním šla do takovýho malýho tmavýho kumbálu a on se mě snažil obejmout. Odstrčila jsem ho. On na to: ‚Dej mi jen malou pusu.‘ ‚Běž do hajzlu,‘ odpálkovala jsem ho. Byl plešatej, tlustej a hrozně malej, měl umělý zuby a na tvářích černý bradavice, ze kterých rostly chlupy. Honil mě, jednou rukou mě chytl kolem zadku a druhou mi sahal na prsa a snažil se mě políbit. Zase jsem ho odstrčila. ‚Mám manželku,‘ ozval se, ‚mám ji rád, neboj se!‘ Zase mě honil a já jsem mu vrazila koleno, však víte kam. Mám pocit, že tam nic neměl, ani neucouvl. ‚Dám ti peníze,‘ navrhoval, ‚budu na tebe hodnej!‘ Řekla jsem mu, ať jde do prdele a zdechne. A tak jsem přišla o další práci.“

„To je smutnej příběh,“ poznamenal jsem.

„Poslyšte,“ ukončila to Edie, „já musím jít. Veselý Vánoce. Dík za pití.“

Vstala, já ji doprovodil ke dveřím a otevřel. Šla přes dvůr pryč. Vrátil jsem se a sedl si.

„Ty hajzle,“ ozvala se Sára.

„Co je?“

„Kdybych tady nebyla, vyšukal bys ji.“

„Skoro tu ženskou neznám.“

„Takový kozy! Měls z toho hrůzu! Báł ses dokonce se na ni jenom podívat!“

„Proč se takhle potlouká na Štědrej den?“

„Proč ses jí nezeptal?“

„Tvrдила, že hledá Bobbyho.“

„Kdybych tady nebyla, vyšukal bys ji.“

„Já nevím. Nemám nejmenší ponětí...“

Načež Sára vstala a zařvala. Začala vzlykat a odběhla do vedlejšího pokoje. Nalil jsem si sklenku. Na stěnách blikala barevná světýlka.

99

Sára připravovala šťávu na krocana a já jsem seděl v kuchyni a povídal si s ní. Oba jsme usrkávali bílé víno.

Zazvonil telefon. Šel jsem ho zvednout. Byla to Debora. „Chtěla jsem ti jenom popřát veselý Vánoce, ty mokrá nudle.“

„Děkuju, Deboro. A hezkou nadílku i tobě.“ Chvíli jsme mluvili, pak jsem se vrátil a posadil se.

„Kdo to byl?“

„Debora.“

„Jak se má?“

„Myslím, že dobře.“

„Co chtěla?“

„Popřát mi k Vánocům.“

„Ten domácí krocan ti bude chutnat; nádivka je taky dobrá. Lidi se cpou jedem, čistým jedem. Amerika je jednou ze zemí s nejrozšířenější rakovinou tlustýho střeva.“

„Jo, zadek mě dost svrbí, ale za to můžou jenom moje hemeroidy. Jednou mi je odstranili. Než začnou operovat, narvou ti do střev takovýho hada, na kterým je připevněný malý světýlko, a oni se do tebe kouknou a hledají rakovinu. Ten had je pěkně dlouhej. Úplně tě s ním projedou!“

Telefon se znovu rozezněl. Šel jsem ho zvednout. Byla to Cassie.

„Jak se vede?“

„Pečeme se Sárrou krocana.“

„Chybíš mi.“

„Já ti taky přeju veselý Vánoce. Jak se daří v práci?“

„Dobře. Mám volno do 2. ledna.“

„Šťastnej novej rok, Cassie!“

„Co se to s tebou, do prdele, děje?“

„Jsem trošku stříknutej. Nejsem zvyklej pít tak brzo bílý víno.“

„Zavolej mi někdy.“

„Jasně.“

Vrátil jsem se do kuchyně. „To byla Cassie. O Vánocích volají všichni. Možná zavolá i Drayer Baba.“

„Nezavolá.“

„Proč?“

„Nikdy nemluvil nahlas. Nikdy nemluvil a nikdy se nedotkl peněz.“

„To je docela dobrý. Nech mě ochutnat trochu té syrové šťávy.“

„Tak jo.“

„No – není to špatný!“

Načež se znovu rozezněl telefon. Takhle to chodilo. Jakmile jednou začal zvonit, zvonil pořád. Šel jsem do ložnice a vzal to.

„Haló,“ ozval jsem se. „Kdo tam?“

„Ty hajzle. Copak to nepoznáš?“

„Ne, vážně ne.“ Byla to nějaká opilá žena.

„Hádej.“

„Moment. Už vím! To je Iris!“

„Jo, Iris. A jsem těhotná!“

„Víš, kdo je otcem?“

„Jaký by v tom byl rozdíl?“

„Asi máš pravdu. Jak je ve Vancouveru?“

„Dobře. Ahoj.“

„Ahoj.“

Vrátil jsem se opět do kuchyně.

„To byla ta kanadská břišní tanečnice,“ informoval jsem Sáru.

„Jak se má?“

„Je celá rozradostnělá z Vánoc.“

Sára strčila krocana do trouby a šli jsme do obývacího pokoje. Chvilí jsme jen tak tlachali. Pak se znovu rozezněl telefon.

„Haló,“ ozval jsem se.

„Je tam Henry Chinaski?“ Byl to mladý mužský hlas.

„Ano.“

„Spisovatel Henry Chinaski?“

„Jo.“

„Vážně?“

„Jo.“

„No, tady je parta hochů z Bel Airu, co vyloženě žerou tvé knihy! Žereme je tak, že tě za to odměníme!“

„Ale?“

„Jo, stavíme se a přineseme pivo.“

„Strčte si to pivo do prdele.“

„Cože?“

„Řekl jsem: ,Strčte si to pivo do prdele!“

Zavěsil jsem.

„Kdo to byl?“ zeptala se Sára.

„Právě jsem přišel o tři nebo čtyři čtenáře z Bel Airu, ale stálo to za to.“

Krocan byl hotový a já jsem ho vyndal z trouby, položil na tác, sklídl jsem psací stroj a všechny papíry z kuchyňského stolu a postavil tam krocana. Začal jsem krájet, když Sára přišla se zeleninou. Posadili jsme se. Naložil jsem si talíř, Sára svůj. Vypadalo to dobře.

„Doufám, že ta s těma kozama se už neobjeví,“ prohlásila Sára. Vypadala, že ji ta myšlenka rozčílila.

„Jestli jo, tak jí kousek dám.“

„Cože?“

Ukázal jsem na krocana. „Řekl jsem: ‚Dám jí kousek.‘ Ty se můžeš dívat.“

Sára zaječela. Postavila se. Třásla se. Pak odběhla do ložnice. Pohlédl jsem na svého krocana. Nemohl jsem jít.

Zase jsem zmáčkl špatné tlačítko. Šel jsem se sklenkou do obýváku a posadil se. Čekal jsem patnáct minut a pak jsem strčil krocana i zeleninu do lednice.

Sára odjela druhý den domů a já jsem si kolem třetí odpoledne dal sendvič se studeným krocánem. Kolem páté někdo halasně zabušil na dveře. Otevřel jsem. Byla to Tammie a Arlene.

Nadnášely je pilule. Vešly dovnitř, poskakovaly kolem dokola a mluvily jedna přes druhou.

„Máš něco k pití?“

„Sakra, Hanku, máš něco k pití?“

„Jak jsi prožil ty zatracený Vánoce?“

„Jo. Jak jsi prožil ty zatracený Vánoce, vole?“

„V chladniče mám nějaký pivo a víno,“ odpověděl jsem.

(Staromódního člověka vždycky poznáte podle toho, že lednici říká chladnička.)

Odtančily do kuchyně a otevřely lednici.

„Hele, tady je krocán!“

„Máme hlad, Hanku! Mužem si dát kousek krocana?“

„Jasně.“

Tammie vyšla s nohou a zakousla se do ní. „Hej, to je ale odpornej krocán! Potřebuje přikořenit!“

Arlene vyšla s plátky masa v rukou. „Jo, potřebuje to dochutit. Je to moc mdlý! Máš nějaký koření?“

„V kredenci,“ odpověděl jsem.

Odletěly zpátky do kuchyně a začaly sypat koření.

„Tak! To je lepší!“

„Jo, teď to má teprve správnou chuť!“

„Domácí krocan, fuj!“

„Jo, je to fuj!“

„Já chci ještě!“

„Já taky. Potřebuje to ale dochutit!“

Tammie vyšla ven a posadila se. Právě dojedla nohu. Pak si vzala kost, kousla, rozlomila ji napůl a začala žvýkat.

Byl jsem u vytržení. Jedla kost z nohy a odštěpky vyplivovala na koberec.

„Ty jíš kost?“

„Jo, je to dobrý!“

Tammie odběhla do kuchyně pro další.

Brzy se obě vrátily, každá s lahví piva.

„Díky Hanku.“

„Jo, díky.“

Seděly tam a popíjely pivo.

„Tak,“ ozvala se Tammie, „musíme jít.“

„Jo, jdeme znásilnit nějaký školáky!“

„Jo!“

Obě vyskočily a zmizely. Šel jsem do kuchyně a nakoukl do ledničky. Krocan vypadal, jako kdyby ho rozkousal tygr – trup byl rozervaný. Vypadalo to nechutně.

Sára přijela další večer.

„Jak se má krocan?“ zeptala se.

„Dobře.“

Vešla dovnitř a otevřela lednici. Vyjekla. Potom přiběhla za mnou.

„Proboha, co se stalo?“

„Stavily se tu Tammie s Arlenou. Myslím, že týden nejedly.“

„To je odporný. Bolí mě z toho srdce!“

„Promiň. Měl jsem je zastavit. Byly nadopované.“

„No, můžu udělat jedinou věc.“

„Copak?“

„Můžu ti uvařit dobrou polívku z krocana. Zajdu koupit nějakou zeleninu.“

„Tak jo.“ Dal jsem jí dvacku.

Sára uvařila večer polévku. Byla lahodná. Když ráno odcházela, dala mi instrukce, jak ji ohřívat.

Kolem čtvrté odpoledne zaklepala na dveře Tammie. Pustil jsem ji dál a ona šla přímo do kuchyně. Lednice se otevřela.

„Hele, polívka, co?“

„Jo.“

„Je jedlá?“

„Jo.“

„Nevadí, když ochutnám?“

„Ale ne.“

Slyšel jsem, jak ji staví na sporák. Pak jsem zaslechl, jak si nabírá.

„Bože! Tohle je ale mdlý! Potřebuje to koření!“

Slyšel jsem, jak tam to koření lžičkou sype. Pak to ochutnala.

„Už je to lepší! Ale chce to ještě! Já jsem Italka, však víš. Tak... tohle... už je to lepší! Teď to dám ohřát. Můžu si dát pivo?“

„Ano.“

Přišla s lahví a posadila se.

„Chybím ti?“ zeptala se.

„To se nikdy nedovíš.“

„Myslím, že dostanu zpátky svou práci v Play Pen.“

„Skvělý.“

„Chodí tam pár dobřejch pracháčů. Jeden chlápek mi nechával pět babek každé večer. Byl do mě zamilovanej.“

Nikdy ale nechtěl, abych s ním šla. Jenom mě očumoval. Byl divnej. Byl to rektální chirurg a občas onanoval, když mě pozoroval, jak jdu kolem. Bylo to z něho cítit, znáš to.“

„Tys ho vyrajcovala...“

„Myslím, že ta polívka už je. Dáš si trochu?“

„Ne, díky.“

Tammie šla do kuchyně a zaslechl jsem, jak jí lžící přímo z hrnce. Byla tam dlouho. Pak vyšla ven.

„Můžeš mi do pátku půjčit búra?“

„Ne.“

„Tak mi půjč pár babek.“

„Ne.“

„Tak mi dej aspoň dolar.“

Dal jsem jí hrst drobných. Dělal to dolar a třicet sedm centů.

„Díky,“ řekla.

„To je dobrý.“

Pak zmizela.

Sára se objevila další večer. Málokdy chodívala takhle často, souviselo to se svátky, každý byl ztracený, napůl šílený, ustrašený. Měl jsem připravené bílé víno a oběma jsem nalil.

„Jak to jde v práci?“ zeptal jsem se jí.

„Obchod se hroutí. Skoro se nevyplatí nechat otevřeno.“

„Kam se poděli tví zákazníci?“

„Všichni vypadli z města; každej někam jel.“

„Všechny plány mají nějaký mouchy.“

„Všechny ne. Některý lidi prostě jenom jedou.“

„To je pravda.“

„Jaká je ta polívka?“ .

„Skoro snědená.“

„Chutnala ti?“

„Moc jsem si nedal.“

Sára šla do kuchyně a otevřela lednici.

„Co se s tou polívkou stalo? Vypadá divně.“

Slyšel jsem, jak ji ochutnává. Pak utíkala ke dřezu a vyplivla to.

„Ježíši, to je otrávený! Co se stalo? Zase tady byla Tammie s Arlenou a jedly taky polívku?“

„Jenom Tammie.“

Sára nekřičela. Vylila jenom zbytek polévky do dřezu a zapnula drtič odpadků. Slyšel jsem, jak vzlyká a snaží se, aby ji nebylo slyšet. Chudák domácí krocan měl kruté Vánoce.

Silvestr pro mě znamenal další mizerný večer, který jsem musel přežít. Moji rodiče si vždycky Silvestr vychutnávali, poslouchali v rádiu, jak se Nový rok blíží od města k městu, až dorazil do Los Angeles. Bouchaly rachejtle, lidi hvízdali a troubili na klaksony, nezkušení opilci zvraceli, manželé flirtovali s manželkami jiných mužů a manželky flirtovaly, s kým se dalo. Všichni se líbali, honili se v koupelnách a komorách a někdy i veřejně, zvláště o půlnoci, a na druhý den následovaly těžké rodinné rozbroje, bez ohledu na slavnostní přehlídku či soutěž o pohár.

Sára přijela na Silvestra časně večer. Vzrušovaly ji věci jako Magická hora, sci-fi filmy, Star Trek a některé rockové kapely, špenátový protlak a čisté potraviny, ale jinak měla mnohem víc zdravého rozumu než všechny ženy, co jsem kdy poznal. Snad jenom jediná – Joanna Doverová – se jí mohla rovnat v dobrém úsudku a laskavosti. Sára byla pohlednější a mnohem věrnější než kterákoli z mých ostatních současných ženských, takže tento Silvestr nevypadal vůbec špatně.

Právě mi místní televizní hlasatel popřál šťastný Nový rok. Nesnášel jsem, když mi šťastný Nový rok přál nějaký cizí člověk. Jak mohl vědět, kdo jsem? Klidně jsem mohl být chlap, co má ke stropu za kotníky zavěšenou pětiletou holčičku s roubíkem v ústech a pomalu ji krájí na kusy.

Začali jsme se Sárrou oslavovat a pít, jenže ono není lehké se opít, když se půlka světa snaží opít spolu s vámi.

„No,“ oslovil jsem Sárrou, „nebyl to špatnej rok. Nikdo mě nezabil.“

„A pořád jsi schopnej každé večer pít a každé den v poledne vstát.“

„Kdybych tak vydržel další rok.“

„Prostě jsi starej notorik.“

Někdo zaklepal na dveře. Nemohl jsem uvěřit svým očím. Byl to Dinky Summers, ten folkrockový zpěvák, se svou přítelkyní Janis.

„Dinky!“ zahlaholil jsem. „Sakra, chlape, co se děje?“

„Já nevím, Hanku. Prostě mě napadlo, že se stavíme.“

„Janis, tohle je Sára. Sáro... Janis.“

Sára zašla pro další dvě sklenice. Nalil jsem. Konverzace za moc nestála.

„Napsal jsem asi deset novejch písniček. Myslím, že se zlepšuju.“

„Já si to taky myslím,“ přidala se Janis, „fakt“

„Hele, poslouchej, ten večer, jak jsem zahajoval tvoje vystoupení... Řekni mi, Hanku, to jsem byl tak špatnej?“

„Koukej, Dinky, nechci se tě dotknout, ale víc jsem pil, než poslouchal. Myslel jsem na svoje vystoupení, připravoval jsem se na to, bývá mi z toho na blití.“

„Ale já vyloženě miluju, když se postavím před publikum, a když si je svýma písničkama získám, jsem v sedmém nebi.“

„Psaní je jiný. Děláš to o samotě, nemá to nic společnýho s živým publikem.“

„Asi máš pravdu.“

„Já jsem tam byla,“ vmísila se Sára. „Dva chlapi museli Hankovi pomoci na pódium. Byl opilej a bylo mu zle.“

„Poslyš, Sáro,“ zeptal se Dinky, „bylo to moje vystoupení špatný?“

„Ne, nebylo. Jenže všichni byli nažhavení na Chinaskiho. Všechno ostatní je vytáčelo.“

„Díky, Sáro.“

„Folkrock mě moc nebere,“ prohlásil jsem.

„Co máš rád?“

„Skoro všechny německý klasický skladatele a některý ruský.“

„Napsal jsem asi deset novejch písniček.“

„Nemůžeš nám nějakou zahrát?“ navrhla Sára.

„Ty ale s sebou nemáš svou kytaru, že?“ zeptal jsem se.

„Ale má,“ zvolala Janis, „nosí ji pořád!“

Dinky vstal, šel ven a vyndal svůj nástroj z auta. Sedl si se zkříženýma nohama na koberec a začal ladit. Čekalo nás něco opravdové, živé zábavy. Brzy spustil. Měl plný, silný hlas. Odrážel se od stěn. Písnička byla o jedné ženě.

O tom, jak Dinkymu a nějaké ženě puklo srdce. Nebylo to vyloženě špatné. Možná, že na jevišti před platícími diváky by to bylo v pohodě. Huř se to ale posuzovalo, když seděl před vámi na koberci. Bylo to mnohem osobnější a rozpačitější. Přesto jsem došel k názoru, že není úplně špatný. Měl ale problém. Stárnul. Jeho zlaté kadeře už nebyly tak zlaté a nevinnost, vyzařující z očí, trochu vyprchala. Brzy to bude mít těžké.

Zatleskali jsme.

„Dobry!“ prohlásil jsem.

„Vážně se ti to líbí, Hanku?“

Zamával jsem rukou ve vzduchu.

„Víš, já jsem vždycky žral tvoje věci,“ lichotil.

„Díky.“

Vrhl se na další píseň. I ta byla o ženě. O jeho ženě, o jeho bývalé: celou noc byla pryč. Bylo to docela vtipné, ale nebyl jsem si jist, zda to byl záměr. Dinky dozpíval a my zatleskali. Přešel k další.

Dinky chytil slinu. Měl velký rozsah. Nohy v teniskách se mu houpaly a kroutily a dával nám zabrat. Vlastně to byl svým způsobem on. Nevypadal dobře, ani moc dobře nezpíval, přesto byl samotný produkt mnohem lepší než to, co většinou člověk slyší. Deprimovalo mě, že ho nemůžu bezvýhradně chválit. Jenomže pokud někomu něco nalháváte o jeho talentu jenom proto, že sedí naproti vám, jde o tu nejneodpustitelnější lež ze všech, protože ho to nabádá, aby v tom pokračoval, což je pro člověka bez opravdového talentu rozhodně ten nejhorší způsob, jak promrhat život. Mnoho lidí to ovšem dělá, zejména přátelé a příbuzní.

Dinky se přehoupl do další písně. Hodlal do nás naládovat všech deset. Poslouchali jsme a tleskali, ale můj potlesk byl přinejmenším ten nejzdrženlivější.

„Ten třetí verš, Dinky, ten se mi nelíbil,“ upozornil jsem ho. „Ale je tam nutnej, víš, protože...“

„Já vím.“

Dinky jel dál. Odzpíval všechny svoje písně. Trvalo to docela dlouho. Mezi písněmi byly pauzy. Když konečně přišel Nový rok,

byli jsme všichni – Dinky, Janis, Sára a Hank – stále pospolu. Pouzdro na kytaru bylo díkybohu zavřené. Vyrovnaný stav.

Dinky s Janis odešli asi v jednu ráno a my jsme si šli se Sárrou lehnout. Začali jsme se objímat a líbat. Jsem, jak už jsem řekl, líbací maniak. Málem jsem se nedokázal udržet na uzdě. Velké líbání bývá vzácné. Ve filmech a v televizi to nikdy nedělají dobře. Leželi jsme se Sárrou v posteli, třeli se těly a líbali jsme se jako šílenci. Úplně se tomu oddala. V minulosti to vždycky bylo stejné. Drayer Baba na nás zeshora dohlížel – ona mě držela za ptáka, já si hrál s její pipinou, ona pak skončila tím, že si mým ptákem objížděla kundu, a ráno jsem míval kůži na ptáku zarudlou a odřenou.

Dostali jsme se k třetí části. No a najednou mě chytla za ptáka a šoupla si ho do kundy.

Byl jsem v úžasu. Nevěděl jsem, co dělat.

Nahoru a dolů, že? A nebo spíš dovnitř a ven. Je to jako ježdění na kole: to nezapomenete. Byla to vážně nádherná ženská. Nemohl jsem to zadržet. Chytil jsem ji za ty zlatorezavé vlasy, přitiskl se k jejím ústům a stříkal.

Vstala, šla do koupelny a já jsem vzhlédl na modrý strop své ložnice a zvolal: Drayer Babo, odpusť jí.

Protože ale nikdy nemluvil a nikdy se nedotkl peněz, nemohl jsem očekávat, že odpoví, ani jsem mu nemohl zaplatit.

Sára vyšla z koupelny. Byla útlá, štíhlá a opálená, ale naprosto okouzlující. Vlezla do postele a políbili jsme se.

Byl to lehký, zamilovaný polibek otevřenou pusou.

„Šťastný Nový rok,“ popřála mi.

Spali jsme, stočení do sebe.

101

Dopisoval jsem si s Tanyou a 5. ledna večer mi zavolala. Měla vysoký vzrušující hlas, jaký mívala Betty Boopová. „Přiletím zítra večer. Vyzvedneš mě na letišti?“

„Jak tě poznám?“

„Budu mít v ruce bílou růži.“

„Perfektní.“

„Poslechni, jseš si jistej, že chceš, abych přiletěla?“

„Jo.“

„Dobře, tak já tam budu.“

Položil jsem sluchátko. Pomyslel jsem na Sáru. Jenže se Sárrou jsme nebyli manželé. Mám přece svoje práva.

Jsem spisovatel. Starý chlípák. Mezilidské vztahy stejně nefungují. Jedině první dva týdny mají určitý spád, pak už účastníci ztrácejí zájem. Odpadávají masky a odhalují se praví lidé: úleťáci, imbecilové, dementi, pomstychtivci, sadisté, zabijáci. Moderní společnost dala vzniknout vlastnímu druhu a lidé se pasou jeden na druhém. Je to souboj na smrt – v žumpě. Dospěl jsem k tomu, že maximální délka mezilidského vztahu, ve kterou může jedinec doufat, činí dva a půl roku. Siamský král Mongut měl 9000 manželek a konkubín; starozákonní král Šalamoun měl 700 žen; Augustýn Mocný ze Saska měl 365 žen, každou na jeden den v roce. V množství je síla.

Vytočil jsem Sářino číslo. Byla tam.

„Ahoj,“ ozval jsem se.

„To jsem ráda, že voláš,“ odpověděla. „Zrovna jsem na tebe myslela.“

„Jak jde zdravá výživa?“

„Nebyl to špatnej den.“

„Měla bys zvednout ceny. Rozdáváš to zboží zadarmo.“

„Když vyjdu tak akorát, nemusím platit daně.“

„Poslyš, někdo mi dneska večer volal.“

„Kdo?“

„Tanya.“

„Tanya?“

„Dopisujeme si s ní. Libí se jí moje básně.“

„Viděla jsem ten dopis. Ten, co psala ona. Nechals ho povalovat. Je to ta, co ti poslala tu fotku se svou kundou?“

„Jo.“

„Ona za tebou přijede?“

„Jo.“

„Hanku, je mi z toho nanic. Je mi víc než zle. Nevím, co mám dělat.“

„Ona za mnou přiletí. Řekl jsem, že na ni počkám na letišti.“

„O co se to snažíš? Co to má znamenat?“

„Asi nejsem dobrej chlap. Existuje spousta druhů a stupňů, však víš.“

„To není odpověď. Co bude s tebou, co bude se mnou? Co bude s náma? Nerada mluvím jak v seriálu, ale já jsem svoje city rozdala...“

„Prostě za mnou přiletí. Znamená to teda pro nás konec?“

„Hanku, já nevím. Myslím, že jo. Nevím si s tím rady.“

„Bylas ke mně moc milá. Nejsem si jistej, jestli vždycky vím, co dělám.“

„Jak dlouho tady chce zůstat?“

„Dva tři dny, myslím.“

„Copak nechápeš, jak mi je?“

„Myslím, že jo...“

„Tak jo, zavolej mi, až bude pryč, pak uvidíme.“

„Dobře.“

Šel jsem do koupelny a podíval se na svůj obličej. Vypadal jsem hrozně. Vystříhl jsem pár bílých chlupů z plnovousu a z vlasů kolem uší. Nazdar, Smrtko. Ale já mám za sebou skoro šest křížků. Už jsem se ti tolikrát nabídl na talíři, že jsem měl být dávno tvůj. Chci být pohřbený blízko závodiště... abych slyšel finiš.

Příští večer jsem se nacházel na letišti a čekal. Byl jsem tam brzo, takže jsem zašel do baru. Objednal jsem si drink a zaslechl jsem, jak někdo vzlyká. Byla to mladá černoška – s velice světlou kůží – v přiléhavých, modrých šatech, a byla zpitá. Chodidla měla na křesle, šaty vykasané a k tomu dlouhé, hladké sexy nohy. Všem chlapům v tom baru musel stát. Nemohl jsem odvrátit zrak. Byla to sexbomba. Dokázal jsem si ji představit doma na pohovce, jak natahuje ty úžasné nohy. Koupil jsem si další drink a šel za ní. Stál jsem tam a pokoušel se zatajit svoje ztopoření.

„Jseš v pořádku?“ zeptal jsem se. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Jo, kup mi jedno žihadlo.“

Vrátil jsem se s jejím žihadlem a posadil se. Sundala nohy z křesla. Sedl jsem si do boxu vedle ní. Zapálila si cigaretu a opřela se o mě bokem. Zapálil jsem si také. „Jmenuju se Hank,“ představil jsem se. „Já jsem Elsie,“ odpověděla. Přitlačil jsem se k ní nohou a pomalu s ní popojížděl nahoru a dolů. „Dělám do vodovodních potrubí,“ pokračoval jsem. Elsie neodpověděla.

„Ten hajzl mě nechal,“ ozvala se konečně. „Bože, já ho nenávidím. Nemáš ponětí, jak ho nenávidím!“

„Stane se to šestkrát až osmkrát skoro každému.“

„To je možný, ale není mi to nic platný. Já ho normálně zabiju.“

„Teď se uklidni.“

Natáhl jsem se a štípl ji do kolena. Měl jsem tak silnou erekci, že to bolelo. Byl jsem zatraceně blízko k orgasmu.

„Padesát dolarů,“ prohlásila Elsie.

„Za co?“

„Jak to budeš chtít.“

„Děláš na letišti?“

„Jo, prodávám tu sušenky.“

„Promiň. Myslel jsem, že jseš v průseru. Za pět minut mi přijede matka.“

Vstal jsem a šel pryč. Děvka! Když jsem se ohlédl, Elsie měla zase nohy na křesle a odhalovala víc než předtím.

Málem jsem se vrátil. Už mě docela štveš, Tanyo.

Tanyino letadlo se blížilo, pak hladce přistálo. Stál jsem a čekal kousek za tlupou mávačů. Jaká bude? Nechtěl jsem myslet na to, jak vypadám já. První pasažéři prošli a já jsem čekal. No podívejme na támhleto! Kdyby to tak byla Tanya! Nebo tahle. Můj bože! Ta prdel. Oblečená ve žluté, usměvavá. Nebo támhleto... jak umývá nádobí u mě v kuchyni. Nebo tahle... jak na mě ječí s jedním prsem venku. V tom letadle bylo několik opravdových ženských.

Ucítil jsem, jak mě někdo šťouchá do zad. Otočil jsem se, a za mnou stálo velice mladé děvče. Vypadala na osmnáct, měla tenký, dlouhý krk, poněkud zakulacená ramena, dlouhý nos, ovšem prsa pořádná a nohy a zadek taky.

„Jsem tady,“ promluvila.

Políbil jsem ji na tvář. „Máš nějaký zavazadla?“

„Jo.“

„Pojďme do baru. Nesnáším čekání na zavazadla.“

„Dobře.“

„Jseš taková drobná...“

„Čtyřicet kilo.“

„Ježíši...“ Přerýznul bych ji vejpl. Bylo by to jako znásilnění dítěte.

Vešli jsme do baru a vybrali si box. Servírka požádala Tanyu o průkaz. Měla jej připravený.

„Vypadáte na osmnáct,“ omluvila se servírka.

„Já vím,“ odpověděla Tanya hlasem podobným Betty Boopové. „Dám si čistou whisky.“

„Přineste mi koňak,“ řekl jsem servírce.

O dva boxy dál seděla pořád ta ubožačka, šaty vyhrnuté až k zadku. Kalhotky měla růžové. Neustále na mě zírala. Servírka dorazila s pitím. Ustrkávali jsme. Všiml jsem si, že ta ubožačka vstala. Přikymácela se k našemu boxu. Obě ruce položila na náš stůl a naklonila se. Táhl z ní chlast. Podívala se na mě.

„Tak tohle je ta tvoje matka, co, ty zmrde!“

„Matka to nestihla.“

Elsie pohlédla na Tanyu. „Za kolik jdeš, zlato?“

„Jdi do hajzlu,“ odpověděla Tanya.

„Kouříš dobře?“

„Pokračuj. Zmaluju tě, že budeš samá modřina.“

„Jak to chceš udělat? Kabelkou?“

Načež Elsie odešla, vystrkujíc na nás zadek. Stěží se dopotácela do svého boxu a znovu roztáhla ty svoje fantastické nohy. Proč nemůžu mít obě dvě? Král Mongut měl 9000 žen. Představte si to: 9000 děleno 365 dny v roce. Žádné hádky. Žádné menstruační cykly. Žádná psychická přetížení. Jenom hody a hody a hody. Pro krále Monguta muselo být velice těžké umřít, anebo velmi snadné. Nic mezi tím být nemohlo.

„Kdo je to?“ zeptala se Tanya.

„To je Elsie.“

„Ty ji znáš?“

„Snažila se mě klofnout. Chtěla padesát dolarů za vykouření.“

„Sere mě... znám spoustu černých hub, ale...“

„Co je to černá huba?“

„Přece černoch.“

„Aha.“

„Tys to nikdy neslyšel?“

„Ne.“

„No, já jich znám spoustu.“

„Dobře.“

„Nohy má ale perfektní. Málem rozpaluje i mě.“

„Tanyo, nohy jsou jenom část.“

„Která část?“

„Ta největší.“

„Pojďme pro ty zavazadla...“

Když jsme odcházeli, Elsie zahlaholila: „Čau, matko!“ Netušil jsem, komu z nás to patřilo.

Po návratu ke mně jsme seděli na pohovce a pili.

„Vadí ti, že jsem přiletěla?“ zeptala se Tanya.

„Ty mi nevádíš...“

„Měls nějakou holku. Psals mi o ní. Jste ještě spolu?“

„Já nevím.“

„Chceš, abych vypadla?“

„Myslím, že ne.“

„Poslechni, já myslím, že jseš skvělej spisovatel. Jseš jeden z mála autorů, který můžu číst.“

„Jo? Který jsou ty další hovada?“

„Teď si zrovna nevzpomenu.“

Předklonil jsem se a políbil ji. Ústa měla otevřená a vlhká. Snadno se poddávala. Byla číslo. Čtyřicet kilo. Bylo to něco jako slon a kostelní myš.

Tanya vstala i se skleničkou, vyhrnula si sukni, sedla si mi obkročmo na klín a pohlédla mi do očí. Nenosila kalhotky. Začala si

třít kundu o mého povstalice. Objali jsme se, líbali a ona stále třela. Bylo to velmi efektivní. Vrt' se, ty malej hádku!

Načež mi Tanya rozepla kalhoty. Vytáhla mi ptáka a strčila si ho do kundy. Dala se do jízdy. Uměla to skvěle, všemi svými čtyřiceti kily. Tak tak, že jsem mohl přemýšlet. Dělal jsem malé, chabé pohyby, sem tam jsme se střetli. Občas jsme se políbili. Bylo to drsné: to dítě mě znásilňovalo. Kmitala. Zahnala mě do rohu, do pasti. Bylo to šílené. Jenom tělo, žádná láska. Plnili jsme vzduch pachem čistého sexu. Dítě, takové dítě. Jak to, že to tvoje malý tělo umí všechny tyhle věci? Kdo vynalezl ženu? K jakému základnímu účelu? Vezměte si tohle vyžle! A to jsme se absolutně neznali. Bylo to, jako když šukáte vlastní sračky.

Tanya se chovala jako opice na laně. Byla věrnou čtenářkou všech mých knih. Hnala se kupředu. To děvče mělo něco v sobě. Dokázala vycítit moji úzkost. Makala jako blázen, prstem si hrála s poštěvákem, hlavu zakloněnou.

Byli jsme oba zabráni do té nejstarší a nejúžasnější hry. Společně jsme se udělali a trvalo to tak dlouho, až jsem měl pocit, že se mi zastaví srdce. Klesla na mě, drobná a křehounká. Dotkl jsem se jejích vlasů. Byla zpocená. Pak ze mě sklouzla a odešla do koupelny.

Znásilněn dítětem, tečka. Děti dnes učí pěkným věcem. Znásilněný násilník. Nejvyšší spravedlnost. Byla to „svobodná“ žena? Ne, byla prostě nadržená.

Tanya vyšla ven. Dali jsme si další sklenku. Bylo to neuvěřitelné, ale ona se začala smát a žvatlat, jako by se skoro nic nestalo. Ano, přesně tak. Bylo to pro ni pouhé cvičení jako třeba jogging nebo plavání.

Prohlásila: „Myslím, že se budu muset vystěhovat z toho bytu, ve kterým bydlím. Rex mi pije krev.“

„Vážně?“

„Víš, my spolu nesouložíme, nikdy, ale on stejně žárlí. Vzpomínáš si na ten večer, jaks mi volal?“

„Ne.“

„No, tak když jsem zavěsila, vyrval telefon ze zdi.“

„Třeba je do tebe zamilovanej. Radši buď na něho hodná.“

„Ty jseš hodnej na lidi, co tě milujou?“

„Ne, nejsem.“

„Proč?“

„Jsem dětinskej; nevím, co s tím.“

Zbytek noci jsme pili a krátce před úsvitem jsme šli do postele. Nerozřízl jsem těch čtyřicet kilo napůl. Ona dokázala zvládnout mě a zvládla by ještě mnohem, mnohem víc.

102

Když jsem se po několika hodinách probudil, Tanya v posteli nebyla. Bylo teprve devět ráno. Zjistil jsem, že sedí na pohovce a upíjí z půllitru whisky.

„Proboha, začínáš brzo.“

„Vždycky se probudím v šest ráno a vstanu.“

„Já vstávám pokaždý v poledne. To nám bude dělat problém.“

Tanya chlastala whisky a já jsem se vrátil do postele. Vstávat v šest ráno je šílenství. Musí mít zhuntované nervy. Není divu, že je jako pápěrka.

Vešla dovnitř. „Jdu se projít.“

„Klidně.“

Znovu jsem usnul.

Když jsem se probudil, Tanya seděla na mně. Můj pták byl tvrdý a pohřbený v její kundě. Zase na mě jezdila.

Zvrátila hlavu, vyklenula tělo. Obstarávala veškerou práci. Vydávala slabé, slastné vzdechy a ty vzdechy byly častější a častější. Já jsem taky začal vyluzovat zvuky. Zesilovaly se. Cítil jsem, jak se blížím. Byl jsem na krajíčku.

Pak to přišlo. Byl to dobrý, dlouhý, silný orgasmus. Tanya pak slezla. Byl jsem pořád tvrdý. Tanya sklonila hlavu, hleděla mi do očí a začala mi jazykem slízávat sperma z žaludu. Připomínala pomocnici v kuchyni.

Vstala a odešla do koupelny. Slyšel jsem, jak si napouští vodu do vany. Bylo teprve 10:15 ráno. Znovu jsem usnul.

Vzal jsem Tanyu do Santa Anity. Největším hitem byl teď jeden šestnáctiletý žokej, který ještě jezdil s nepatrnou výhodou dvou kilogramů. Byl z východu a v Santa Anitě jel poprvé. Závodistiště nabízelo výhru 10 000 dolarů pro toho, kdo uhodne vítěze hlavního dostihu, ovšem musel si na něj vsadit zvlášť. Za každého koně se táhl jeden člověk, a od toho se to počítalo.

Dorazili jsme zhruba na čtvrtý závod a ti kreténi to tam naplnili až po střechu. Všechna místa byla v háji a nebylo kde zaparkovat. Ostraha závodistiště nás nasměrovala do nedalekého nákupního centra. Měli autobusy, kterými převáželi lidi do areálu. Po posledním dostihu nás pak nechají jít zpátky pěšky.

„To je šílenství. Mám chuť se vrátit,“ řekl jsem Tanye.

Lokla si z toho püllitru. „Ser na to,“ odpověděla, „jednou jsme tady.“

Když jsme se dostali dovnitř, vzpomněl jsem si na jedno speciální místo, pohodlné a oddělené, a zavedl ji tam.

Mělo to jedinou vadu, že ho objevily i děti. Pobíhaly, vířily prach a křičely, ale bylo to lepší než stát.

„Odcházíme po osmém dostihu,“ oznámil jsem Tanye. „Poslední z těchto lidí se odtud do půlnoci nedostane.“

„Vsadila bych se, že závodistiště je dobrý místo, kde se dají lovit chlapi.“

„Kurvy oblíhají klubovnu.“

„Klofla tě tady někdy nějaká kurva?“

„Jednou, ale to se nepočítalo.“

„Proč?“

„Už jsem ji znal.“

„Nemáš strach, že něco chytneš?“

„Samozřejmě, proto se taky většina chlapů nechá jenom vykourit.“

„Líbí se ti kouření?“

„No jasně.“

„Kdy si vsadíme?“

„Hned teď.“

Tanya šla za mnou k sázkovým okénkům. Zamířil jsem k pětidolarovým sázkám. Stála vedle mě.

„Jak víš, na koho vsadit?“

„To neví nikdo. V podstatě je to jednoduchý systém.“

„Jakej?“

„No, nejlepší kůň vždycky startuje s nejtěsnějším poměrem, a jak se koně postupně horší, rozdíly narůstají. Ale ten takzvaný ‚nejlepší‘ kůň vyhraje jenom třetinu závodů s poměrem nižším než tři ku jedné.“

„Můžeš vsadit na každého koně v dostihu?“

„Jo, pokud chceš postupovat pomalu.“

„Vyhrává hodně lidí?“

„Řekl bych, že tak jeden člověk z dvaceti až pětadvaceti.“

„Proč sem chodíš?“

„Nejsem žádný psycholog, ale jsem tady a umím si představit, že je tady i pár psychologů.“

Vsadil jsem pět na výhru na šestého koně a šli jsme se podívat na dostih. Vždycky jsem měl raději koně s velkým zrychlením, obzvláště když v posledním dostihu nejeli. Sáзкаři jim říkají „ulejváci“, ovšem člověk s nimi získá lepší výhru za stejný výkon než s těmi, co jezdili ve finiši. Můj „ulejvák“ měl poměr čtyři ku jedné; vyhrál o dvě a půl délky a bralo se 10,20 za 2 dolary. Měl jsem 25,50 k dobru.

„Pojďme na panáka,“ navrhl jsem Tanye. „Zdejší barman míchá nejlepší Bloody Mary v jižní Kalifornii.“

Zašli jsme do baru. Po Tanye chtěli průkaz. Koupili jsme si pití.

„Na koho sázíš v dalším dostihu?“ zeptala se Tanya.

„Zag-Zig.“

„Myslíš, že vyhraje?“

„Máš dvě prsa?“

„Copak nevidíš?“

„Jo.“

„Kde je dámskej záchod?“

„Běž dvakrát doprava.“

Jakmile Tanya odešla, objednal jsem další Bloody Mary. Přistoupil ke mně nějaký černoš. Bylo mu kolem padesáti. „Hanku, člověče, jak se máš?“

„Držím se.“

„Chlape, hrozně nám chybíš na tý naší poště. Tys byl jeden z nejtypnějších chlapů, jaký jsme tam kdy měli.“

Říkám ti, chybíš nám tam.“

„Díky, všechny tam pozdravuj.“

„Co děláš teď, Hanku?“

„Ale, buším do psacího stroje.“

„Jak to myslíš?“

„Buším do psacího stroje...“

Zvedl jsem obě ruce a ve vzduchu ťukal.

„To jako, že jseš úřední zapisovatel?“

„Ne, já píšu.“

„Co píšeš?“

„Básně, povídky, romány. Platí mě za to.“

Pohlédl na mě. Pak se otočil a šel pryč.

Tanya se vrátila. „Nějakej hajzl se mě snažil sbalit!“

„Ale? To mě mrzí. Měl jsem jít s tebou.“

„Byl hrozně drzej! Tyhle ty typy vyloženě nesnáším! Jsou to slizoni!“

„Kdyby aspoň byli trošku originální, dalo by se to snýst. Nemají prostě žádnou fantazii. Možná proto jsou sami.“

„Vsadím si na Zag-Ziga.“

„Koupím ti lístek...“

Zag-Zig se nejspíš špatně nažral. K bráně se jen tak doklopýtal a žokej praskal bičem do vápna. Pak mizerně odstartoval a klusal. Porazil jediného koně. Vrátili jsme se do baru. Posranej dostih kvůli outsiderovi s poměrem šest ku pěti.

Dali jsme si dvě Mary.

„Máš rád, když tě kouřej?“ zeptala se Tanya.

„Přijde na to. Některý to dělají dobře, většina ale ne.“

„Potkáš tady někdy nějaký známý?“

„Právě jsem jednoho před chvílkou potkal.“

„Ženskou?“

„Ne, chlapa, jednoho pošťáka. Já vážně žádný známý nemám.“

„Máš mě.“

„Čtyřicet kilo vypjatýho sexu.“

„Nic víc na mě nevidíš?“

„Samozřejmě, že jo. Máš takový obrovitý oči.“

„Nejseš moc milej.“

„Ať neprošvihnem další dostih.“

Stihli jsme ho. Ona si vsadila, já jsem si vsadil. Oba jsme prohráli.

„Pojďme odtud,“ navrhl jsem.

„Tak jo,“ přikývla Tanya.

U mě doma jsme pak seděli na pohovce a pili. Vážně to nebyla špatná holka. Působila takovým smutným dojmem. Nosila šaty a lodičky a měla hezké kotníky. Nebyl jsem si úplně jist, co ode mě očekávala. Netoužil jsem po tom, aby se kvůli mě cítila mizerně. Políbil jsem ji. Měla dlouhý, tenký jazyk, který mi kmital do úst a ven.

Představil jsem si bělici. Všechno bylo prodchnuté smutkem, dokonce i když to klapalo.

Načež mě Tanya rozeplula a vzala si mého ptáka do úst. Vytáhla ho a pohlédla na mě. Klečela na kolenou mezi mýma nohama. Hleděla mi do očí a objížděla mi jazykem žalud. Za ní protékaly mými špinavými žaluziemi zbytky slunce. Pak se dala do díla. Neovládala absolutně žádnou techniku; nevěděla nic o tom, jak se to má dělat. Bylo to prostě a jednoduše kmitání a sání. Jako obyčejná groteska to bylo fajn, ale nebylo snadné se během té grotesky udělat. Měl jsem vypito a nechtěl jsem se jí dotknout. Tak jsem popustil uzdu fantazii: oba jsme byli na pláži a kolem nás se shluklo čtyřicet až padesát lidí, mužů i žen, většina z nich v plavkách. Utvořili kolem nás malý kruh. Slunce viselo nahoře na obloze, moře se valilo sem a tam, a bylo nás slyšet. Čas od času nám dva nebo tři rackové zakroužili nízko nad hlavami.

Zatímco lidi přihlíželi, Tanya kmitala a sála a já jsem poslouchal jejich poznámky:

„Bože, koukej, jak to rozjela!“

„Laciná, dementní kurva!“

„Kouří ho chlapovi o čtyřicet let staršímu než ona!“

„Odtrhněte ji! Je šílená!“

„Ne, počkejte! Ona vyloženě jede!“

„Hele, ten má macka!“

„HRŮZA!“

„Hele, já jí to udělám do prdele, dokud jede!“

„Je to CVOK! KOUŘIT TAKOVÝHO STARÝHO ZMRDA!!“

„Pojďme jí připálit prdel zápalkama!“

„KOUKNI, JAK MAKÁ!“

„JE TOTÁLNĚ VYŠINUTÁ!“

Natáhl jsem se, uchopil Tanyu za hlavu a vrazil jí ptáka doprostřed lebky.

Když vyšla z koupelny, měl jsem připravené dvě sklenice. Tanya si usrkla a podívala se na mě.

„Líbilo se ti to? Myslím, že jo.“

„Máš pravdu,“ odpověděl jsem. „Máš ráda klasickou hudbu?“

„Folkrock,“ ona na to.

Šel jsem k rádiu, přeladil ho na 160, zapnul, zesílil. A bylo to.

104

Další den odpoledne jsem vzal Tanyu na letiště. Dali jsme si panáka ve stejném baru. Ta ubožačka tam nebyla; její fantastické nohy šlapaly někde jinde.

„Napíšu ti,“ ujistila mě Tanya.

„Dobře.“

„Myslíš, že jsem koketa?“

„Ne. Miluješ sex, a na tom není nic špatného.“

„Ty si při tom taky přijdeš na svoje.“

„Ve mně je kus puritána. Puritáni mají možná sex radši než kdokoli jinej.“

„Ty se rozhodně chováš mnohem nevinněji než všichni ostatní chlapi, se kterými jsem spala.“

„Svým způsobem jsem byl vždycky panic...“

„Kdybych to tak mohla říct já.“

„Ještě panáka?“

„Jasně.“

Mlčky jsme popíjeli. Pak nadešel čas odletu. Naposledy jsem Tanyu políbil, než vešla dovnitř, potom jsem sjel po eskalátoru dolů. Jízda domů se obešla bez příhod. Napadlo mě, no jo, už jsem zase sám. Měl bych buď sepsat nějaké hovadiny, anebo se vrátit k práci domovníka. Pošta už mě nikdy nedostane. Člověk se má držet svého kopyta, jak se říká.

Vjel jsem do dvora. Ve schránce nebylo nic. Sedl jsem si a zavolal Sáře. Byla ve své restauraci.

„Jak to jde?“ zeptal jsem se.

„Ta čubka je pryč?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Zrovna jsem ji posadil do letadla.“

„Líbila se ti?“

„Měla určitý kvality.“

„Miluješ ji?“

„Ne. Poslyš, rád bych tě viděl.“

„Já nevím. Bylo to pro mě hrozně těžký. Jak mám vědět, že už to neuděláš?“

„Nikdo si není nikdy úplně jistý tím, co udělá. Ty taky ne.“

„Vím, co cítím.“

„Koukej, já se ani neptám, cos dělala, Sáro.“

„Díky, jseš hrozně milej.“

„Chci tě vidět. Dneska večer. Stav se.“

„Hanku, když já nevím...“

„Stav se. Můžeme si jenom pokecat.“

„Jsem strašně našťavaná. Pro mě to bylo vyložene peklo.“

„Heleď, já to řeknu takhle: pro mě jseš jednička a žádná druhá neexistuje.“

„Tak jo. Budu tam kolem sedmý. Poslechni, čekají tady dva zákazníci...“

„Jasně. Ahoj v sedm.“

Zavěsil jsem. Sára byla vážně dobrá duše. Ztratit ji kvůli nějaké Tanye by byla pitomost. Přesto mi Tanya něčím prospěla. Sára si zasloužila lepší zacházení, než jaké jsem jí poskytoval. Lidé si vzájemně dluží určitou loajalitu, i když nejsou manželé. Do určité míry by ta důvěra měla být hlubší, protože nebyla posvěcena zákonem.

No nic, potřebovali jsme víno, dobré, bílé víno.

Vyšel jsem ven, nasedl do volkswagenu a zajel do obchodu s alkoholem vedle supermarketu. Obchody s alkoholem rád často střídám, protože když tam chodíte ve dne v noci a nakupujete v obrovských kvantech, prodavači pak znají všechny vaše zvyky. Tušil jsem, že přemýšlejí o tom, jak to, že mě to ještě nezabilo, a to mě znervózňovalo. Pravděpodobně na nic takového nemysleli, ale z člověka se stává paranoik, když má 300 kocovin za rok.

Koupil jsem v tom novém podniku čtyři láhve dobrého, bílého vína a vyšel s nimi ven. Stáli tam čtyři malí Mexikáni.

„Hej, pane! Dejte nám nějaký peníze! Pane, prosím, dejte nám drobný!“

„Na co?“

„Potřebujeme je, pane, potřebujeme je, copak to není jasný?“

„Koupíte si nějakou colu?“

„Pepsi-Colu, pane!“

Dal jsem jim 50 centů.

(NESMRTELNÝ SPISOVATEL ZAČÍNÁ POMÁHAT DĚTEM ULICE)

Utekli. Otevřel jsem dveře volkswagenu a dal víno dovnitř. Přesně v ten okamžik kolem rychle projela dodávka, jejíž dveře se rozletěly. Vypadla z ní nějaká žena. Byla to mladá Mexičanka, asi dvaadvacetiletá, neměla žádná prsa a byla oblečená v šedých plátěných kalhotách. Černé vlasy měla špinavé a rozcuchané. Muž v dodávce na ni křičel:

„TY HNUSNÁ KURVO! TY BLBÁ, ZASRANÁ KURVO! MĚL BYCH TI NAKOPAT TU TVOU PITOMOU PRDEL!“

„TY KRETÉNE!“ zařvala na něho. „SMRDÍŠ HOVNAMA!“

Vyskočil z dodávky a utíkal k ní. Prchala směrem k obchodu s alkoholem. Uviděl mě, vzdal ten dostih, vrátil se do dodávky, přeburácel přes parkoviště a pak odsvištěl po Hollywood Boulevard.

„Šel jsem za ní.“

„Jseš v pořádku?“

„Jo.“

„Můžu pro tebe něco udělat?“

„Jo, zavez mě do Van Nessu. Do Van Nessu a Franklinu.“

„Dobrá.“

Nasedla do volkswagenu a rozjeli jsme se do Hollywoodu. Zahnul jsem doprava, potom doleva a byli jsme ve Franklinu.

„Máš tady spoustu vína, vid’?“ zeptala se.

„Jo.“

„Myslím, že se potřebuju napít.“

„Skoro každý to potřebuje, akorát o tom neví.“

„Já to vím.“

„Můžeme jet ke mně.“

„Tak jo.“

Otočil jsem volkswagen a namířil si to zpět.

„Mám nějaký prachy,“ oznámil jsem jí.

„Dvacet dolarů,“ prohlásila.

„Kouříš?“

„Nejlíp ze všech.“

Když jsme dojeli domů, nalil jsem jí skleničku vína. Bylo teplé. Nevadilo jí to. Já jsem také pil teplé. Pak jsem si stáhl kalhoty a natáhl se na postel. Přišla za mnou do ložnice. Vyndal jsem svoje ochablé péro ze slipů. Rovnou se na mě vrhla. Byla příšerná, totálně bez fantazie.

Tohle je pěkně na hovno, napadlo mě.

Zvedl jsem hlavu z polštáře. „Dělej, brouku, šlápní na to! Co to, do prdele, děláš?“

Měl jsem potíže s erekcí. Cucala ho a hleděla mi do očí. Bylo to to nejhorší pokouření, jaké jsem kdy zažil.

Snažila se asi dvě minuty, pak toho nechala. Vytáhla z kabelky kapesník a plivala do něho, jako kdyby vykašlávala semeno.

„Hej,“ ohradil jsem se, „co mi to tady, sakra, předvádíš? Já jsem se neudělal.“

„Udělal, udělal!“

„To musím vědět já.“

„Vystříkls mi do pusy.“

„Přestaň kecat! Vrať se zpátky!“

Začala znovu, ale šlo jí to úplně stejně špatně. Nechal jsem ji makat a doufal v úspěch. Pěkná děvka. Kmitala a cucala. Vypadalo to, jako by to jenom předstírala, jako bychom to oba předstírali. Pták mi změknu. Jela dál.

„Dobrá, dobrá,“ brzdil jsem ji, „běž pryč. Zapomeň na to.“

Vklouzl jsem zpátky do kalhot a vyndal peněženku.

„Tady máš tu svou dvacku. Teď můžeš jít.“

„Co bude s jízdou?“

„Právě jsi mi jednu poskytla.“

„Chci jet do Franklinu a Van Nessu.“

„Tak jo.“

Vyšli jsme k autu a já ji odvezl do Van Nessu. Když jsem odjížděl, všiml jsem si, že vztyčila palec. Stopovala.

Po návratu jsem znovu zavolal Sáře.

„Jak to jde?“ zeptal jsem se.

„Dneska se to vleče.“

„Platí ještě ten dnešek?“

„Řekla jsem ti, že se stavím.“

„Mám nějaký dobrý bílý víno. Bude to jako za starejch časů.“

„Uvidíš se ještě s Tanyou?“

„Ne.“

„Nic nepij, dokud nepřijdu.“

„No jo.“

„Musím jít... Zrovna přišel nějaký zákazník.“

„Dobře. Ahoj večer.“

Sára byla dobrá ženská. Bylo třeba, abych se uklidnil. Muž potřebuje spoustu ženských jedině tehdy, když žádná z nich za nic

nestojí. Může přijít o svou identitu, když toho moc obšoustává. Sára si zaslouhovala mnohem víc, než jsem jí dával. Bylo to teď na mně. Natáhl jsem se na postel a brzy jsem usnul.

Probudil mě telefon. „Ano?“ ozval jsem se.

„Je to Henry Chinaski?“

„Jo.“

„Vždycky jsem zbožňovala vaše dílo. Myslím, že nikdo nepíše tak skvěle jako vy!“

Hlas měla mladý a sexy.

„Napsal jsem pár dobřejch věcí.“

„Já vím. Já vím. Měl jste doopravdy tolik poměrů s ženskýmá?“

„Jo.“

„Poslyšte, já taky píšu. Žiju v L. A. a chtěla bych vás navštívit. Ukázat vám nějaký svoje básně.“

„Nejsem redaktor ani vydavatel.“

„Já vím. Heleďte, je mi devatenáct. Chci se u vás jenom stavit.“

„Dneska jsem zadanej.“

„No tak kdykoli jindy večer!“

„Ne, nemůžu se s váma setkat.“

„Jste vážně spisovatel Henry Chinaski?“

„To teda jsem.“

„Jsem opravdu roztomilá.“

„Já vám to věřím.“

„Jmenuju se Rochelle.“

„Ahoj, Rochelle.“

Zavěsil jsem. Takže jsem to dokázal – pro tentokrát.

Šel jsem do kuchyně, otevřel jsem lahvičku s vitamínem E, 400 mikrogramů v každé tabletě, několik jsem jich spolkl a zapil půl sklenicí Perriera. Chinaskiho čekala dobrá noc. Slunce zešikma protékalo žaluziemi, na koberci tvořilo známý obrazec, a v lednici se chladilo bílé víno.

Otevřel jsem dveře a vyšel na verandu. Byla tam nějaká cizí kočka. Byla obrovská, byl to kocour s blyštivě černým kožichem a světlkujícíma, žlutýma očima. Nebál se mě. Přišel s vrněním a třel

se mi o nohu. Byl jsem dobrej chlap a on to věděl. Zvířata takové věci poznají. Mají na to čich. Vrátil jsem se dovnitř a on šel za mnou.

Otevřel jsem mu velkou plechovku Star-Kist s bílým tuňákem. Byl naložený v pramenité vodě. Čistá váha 200 g.

Mezinárodně uznávaný autor současné poezie a prózy Charles Bukowski se narodil roku 1920 v německém Andemachu a ve věku tří let byl převezen do Spojených států. Vyrostl v Los Angeles a až do své smrti v roce 1994 žil v kalifornském San Pedru. První povídku publikoval ve věku 24 let a poezii začal psát ve věku 35 let. Napsal přes 45 knih prózy a poezie. Většina jeho knih byla přeložena do více než desítky jazyků a jeho básně a povídky se stále objevují v časopisech a novinách po celém světě.

Nakladatelství Pragma, 1995
Kresba na obálce Charles Bukowski
Odpovědná redaktorka Vladimíra Žáková
Sazba Arnošt Wagner
Vydalo nakladatelství Pragma,
V Hodkovičkách 2/20, 147 00 Praha 4

ISBN 80-85213-79-6